

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



MIA VINCY

A Scandalous Kind of Duke

THEY SAY TO KEEP YOUR FRIENDS CLOSE.
THEY DON'T SAY HOW CLOSE.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



SKANDAL BİR DÜK



MIA VINCY

Inner Ballad Yayınları

Skandal Bir Dük

Telif Hakkı© 2022 Inner Ballad Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

E-kitap ISBN: 978-1-925882-06-3

Baskı ISBN: 978-1-925882-07-0

İÇERİK NOTLARI: *Ebeveynin bir çocuğu terk etmesi (geçmişte); zina nedeniyle boşanma (geçmişte)*

Kapak: Stüdyo Bukovero

Geliştirme editörlüğü: May Peterson, Melinda Utendorf

Düzeltilme: DP Plus'tan Deb ve Debbie

Bu kitap Dja Dja Wurrung halkının topraklarında yazılmıştır ve onları Geleneksel Sahipleri olarak kabul ediyorum. Onların geçmişteki ve şimdiki Büyüklerine ve diğer toplulukların Aborjin Büyüklerine saygılarımı sunuyorum.

AYRICA YAZAN: MIA VINCY

Longhope Manastırı

Tehlikeli Bir Kadın Kötü Bir

Koca

Prequel: Longhope Manastırı

Çirkin Bir Earl



[www.miavincy .com](http://www.miavincy.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 1</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 2</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 3</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 4</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 5</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 6</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 7</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 8</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 9</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 10</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 11</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 12</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 13</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 14</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 15</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 16</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 17</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 18</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 19</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 20</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 21</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 22</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 23</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 24</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 25</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 26</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 27</u>	<u> </u>
<u>Bölüm 28 Sonsöz</u>	<u> </u>
<u>Araştırma Notu</u>	<u> </u>
<u>Teşekkür</u>	<u> </u>

[Longhope Manastırı serisi Yazar](#)
[Hakkında](#)

*Asla aşkını anlatmaya
çalışma Asla anlatılmayan
aşk
Çünkü yumuşak rüzgâr
görünmeden sessizce hareket
eder.*

WILLIAM BLAKE

PROLOGUE



İ t her günkü buluşmaları gibi tesadüfi bir karşılaşmaydı, Juno'nun ailesi uyurken ikisi de günün ilk saatlerinde bir şekilde aynı ormanlık patikalarda yürüyorlardı. Sabahın erken saatlerinin günün en güzel zamanı olduğu konusunda hemfikirtiler; hava berrak, lekesiz ve umut doluydu.

Toplantılar gizli değildi ama ikisi de bunlardan hiç bahsetmedi. Böylesi daha kolaydı. Leo misafirdi, on yedi, on sekiz, Şimdi on dokuz yaşımda ziyarete gelmişti; Juno ise iki yaşı küçüktü. Hatalı varsayımlar yapılır, suçlamalar savrulur, yumruklar atılırdı. Juno'nun ailesi bile arkadaşlıklarının masum coşkusunu anlayamayacaktı: geniş kapsamlı sohbetleri, zgr kahkahaları, başka hiçbir yerde bulunmayan aidiyet duyguları. Ve onur, Leo'nun bir dkn varisi ve Juno'nun da arkadaşının alt tabakadan kuzeni olduğu bir dönemde bunu asla arkadaşlığın ötesine taőımamasını gerektiriyordu. Kaderin ona oynadığı küçük bir Őakaydı bu; Juno Bell'i yoluna çıkarmıő, dokunabileceği kadar yakın ama sonsuza dek ulaşamayacağı bir yere koymuştu.

O sabah gezintileri, eski bir meşe ve heyecanlı kuşların eşlik ettiği bir çayırdaki sona erdi. Narin pembe kır çiçeklerinin adının "guguk çiçeği" mi yoksa "kadın önlüğü" m olduğu konusunda Şakacı bir şekilde tartışıyorlardı. Mavi, sarı, kırmızı ve beyaz renklerin, tarlaları kaplayan ve güneşi selamlamak için yeni yeni açılan İngiliz kır çiçekleri yığınlarının arasında her yerdeydiler.

"Guguk kuőu çiçekleri," dedi Juno, dört solgun yaprağı titreyen bir tanesini havada tutarak. "nk ilk guguk kuőu geldiğinde iek açarlar."

"Hanımefendinin önlüğü," diye ısrar etti Leo, ama isim umurunda değildi. Onun arkasındaki sabah gökyüzünden daha mavi olan gözlerinde dans eden kahkahayı önemsiyordu. Onun pagan bir tanrıça havasını önemsiyordu, kır çiçekleri güzel, baęlanmamıő buklelerine işlenmişti.

Onunla birlikteyken nasıl hissettiğini önemsiyordu: Özgür, canlı, bütün.

Geriye doğru dans ederek, çiçeğini bir kılıç gibi ona doğru salladı. Adam meydan okumayı kabul etmek için kendi çiçeklerinden birini kopardı ve gülerek düelloya tutuőtular

çiçeklerle. Ta ki kız onun gardını kırıp yaprakları yanağına değdirene kadar. Gözleri buluştu. Gülümsemeleri soldu. Nefesi kesildi. Kalbi küt küt atmaya başladı.

Sonra uzandı, eğildi ve yumuşak dudaklarını onunkilere bastırdı. Daha önce hiç bilmediği, sıcak, umut dolu, büyü, şehvetli hisler içinden akıp geçti. Öpücüğünü nasıl da memnuniyetle karşıladı, onu istedi, ona *ihtiyaç duydu*, gözlerini kapadı, dudaklarını onunkilere doğru hareket ettirdi, ellerini saçlarına gömdü. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama kız ona düşünmeyi bırakması, duyularına teslim olması ve sadece doğru hissettiği şekilde karşılık vermesi gereken zamanlar olduğunu çoktan öğretmişti.

Ayrıldıklarında nefesleri kesilmişti, utangaç, şaşkın ve mutlu gülümsemelerini paylaşıyorlardı. Sonsuza dek değişmiş bir dünyada yeniden doğdular.

Bu onun ilk öpücüğüydü ve hayatının en tatlı anıydı. Sonra

Juno, "Seni seviyorum." dedi.

Ve Leo hiçbir şey söylemedi.

Boğazı dondu. Ağzı açıldı, kapandı, açıldı, kapandı, kelimeleri içinde süren savaş tarafından esir alındı. Görevleri ve yükümlülükleri vardı: *Bu artık sona ermeliydi*. Dudaklarında onun öpücüğü vardı: *Bu asla bitmemeli*.

Yırtık sessizliği çayırı doldurana kadar devam etti.

Juno'nun ifadesi soluklaştı. Omuzları çöktü. Ve şimdi ondan uzaklaşıyordu, dudakları bükülmüştü, belki acı bir gülümseme, belki de gözyaşlarına karşı bir savaş. Bir yandan da üzüntüyle başını sallıyordu, sanki "*Başka ne bekliyordum ki?*" der gibiydi. *Tabii ki*.

Adam kızın eline uzandı, kız elini çekmeden önce çaresiz, ıssız bir ten dokunuşunun tadını çıkardı.

"Hiçbir şekilde birlikte olamayız," diye mırıldandı sonunda, boğazı düğümlenmiş, buz kesmiş, ağrıyordu. "Bir eş seçerken aileme karşı görevlerimi göz önünde bulundurmalıyım. Sen benim arkadaşımın akrabası ve Sör Gordon'un yeğenisin, bu yüzden onur asla dokunmamamı gerektiriyor - bir öpücük bile değil-" Tekrar denedi. "Gelecek-"

"Yeter bu kadar gelecek, görev, onur, aile," diye tersledi. "Neden hepsini yanında taşımak ? Neden herkesi yanında getirmeden bir çayırdaki yalnız iki kişi olamıyoruz? Beni bu kadar basit mi sanıyorsun? Asla birlikte olamayacağımızı *biliyorum*."

Sonra gözyaşlarını silerken bile usulca, acı acı güldü. "Hayatın ne kadar boğucu ve sefil ki bir kızı çayırdaki bile öpemiyorsun. I-" Meydan okurcasına ona bakmadan önce yaşlı meşe ağacına bakmak için durakladı. "Ben bir sanatçı olacağım ve kimsenin karısı ya da metresi olmayacağım. Tek istediğim

Seni öpmek ve seni sevdiğimi söylemek için, çünkü ben yaşıyorum, sen yaşıyorsun, genç, güzel ve buradayız. Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini herkesten iyi biliyorum. Hiçbir şey kalıcı değildir. Bu bile."

Elindeki buruşuk çiçeği adama fırlattı ve çiyden ıslanmış etekleri bacaklarına yapışarak çimenlerin arasında bir yol açarak hızla uzaklaştı.

Leo onun ardından fırlamak ve elbette her şeyi yanında götürmek zorunda olduğu için ağlamak istedi. Kadim ailesi, adı, görevi, onuru... Bunlar kendi derisi ve kemikleri kadar onun bir parçasıydı. Onları seçmek zorundaydı, görmüyor muydu? Görevini ilk sıraya koymak zorundaydı.

Onun anlamasını asla sağlayamayabilirdi, ama belki de arkasına dönüp baksaydı denerdi.

Arkasına bakmadı.

BÖLÜM 1



On yıl sonra

Dammerton Dükü **L**eopold Halton pek çok zevki olan bir adamdı.

Zarifçe şekillendirilmiş porselenin pürüzsüz, zarif kıvrımlarını okşamaktan zevk alıyordu. Giysilerindeki nakışların ipeksi ipliklerini okşamaktan zevk alıyordu.

Ve o gün, paltosunu çıkarıp tahta bir sandıktan sert, demir bir çubukla sırları ayartmaktan büyük zevk aldı.

Çok nazikçe. İçindekiler kırılabilir.

"Bunu senin için yapacak adamların yok mu?" Hadrian, Leo'nun sandıktan bir kalas koparıp kenara atmasını izleyecek kadar uzun süre sinsice dolaşmaya ara vererek sordu. "İçeride çalışanlarınız var-" Dammerton Vakfı'nın ana ofisinin kapısına doğru elini salladı; müdür ve iki memur, elinde levye ve paltosuz bir şekilde kutu odasına dalan işverenlerini görmezden geliyorlardı. "Senin yerine onların burada ter dökmesi gerekmiyor mu?"

"Ben hiç terlemem," dedi Leo dalgın dalgın. "Terlemek atlar ve kumarbazlar içindir ve ben ikisi de değilim. Ayrıca..." Levveyi elinde döndürdü. "Ruh halini düzeltmek için dekoratif objelerle dolu sandıkları parçalamak gibisi yok."

"Çoğu erkek ruh halini boks yaparak atar. Sadece sen
kutu açma. Bu ruh hali de neyin
nesi?" "Tuhaf bir gün,
sanırım."

İkinci tahtayı kaldırdı. Çıplak eliyle onu da yerinden söktü ve arkadaşının yanına, yere bıraktı. Levye çok geçmeden yanlarına düştü.

"Ve kendi başıma yapmaktan hoşlanmadığım şeyleri yapacak insanlarım var," diye ekledi. "Kutuları açmak çok keyif aldığım bir şey."

Yeni açılan sandıktan ambalaj samanları fişkırıyor, ellerini daldırıp içindeki hazineyi ortaya çıkarması için yalvarıyordu. Leo yuvarlandı

kollarını sıvadı, *yavaşça, yavaşça -beklenti* yıllanmış bir viski gibi tadılmalıydı- sonra daldı, parmakları dikenli samanların arasından geçerek ödülü belirledi: girift bir şekilde oyulmuş ahşap. Eşyayı yavaşça çıkardı ve saygıyla, umutla kaldırdı. Bu bir kitap ayracıydı, güzel bir ağırlığı vardı, parıldayan ceviz ağacından oyulmuş kıvrımları ve kıvrımları vardı.

"Güzel," dedi Hadrian, belli ki onunla dalga geçerek.

Leo bir iç çekişle söndü. "Ustaca oyulmuş ama tasarımı sıradan. İlham verici değil. Dikkat çekici değil."

Dikkat çekici - arzuladığı şey buydu. Nefesinin kesilmesine ve gözlerinin dolmasına neden olan, içinin heyecanla dalgalanmasına ve hayal gücünün canlanmasına yol açan dekoratif bir nesne.

Bugünlerde bu tür buluntular nadir gibi görünse de, her zaman az sayıda ve uzakta olduklarını tahmin ediyordu. Eskiden hazinelerin peşine kendisi düşer, Britanya'nın dört bir yanındaki pazarlarda ve panayırlarda malları inceler, yerel halkla konuşur, ipuçlarını takip ederdi - eski bir askerin tuhaf figürler oyduğu bir kulübeye, dul bir kadının minderlerden uçuyormuş gibi görünen kuşlar işlediği bir kulübeye, bir kitapçının kör oğlunun süslü saatlerle uğraştığı bir matbaanın arka odasına.

Şimdi hazineler ona gelmişti. Dammerton Vakfı'nın haberi yayılmış ve zanaatkârlar davet edilmeden, hibe alabilmek umuduyla numune göndermeye başlamışlardı. Leo onların bu girişimini takdir ediyordu ama aynı şey değildi.

Bir pişmanlık duygusuyla kitap ayracını tekrar samanların arasına yerleştirdi. Kitabı yapan kişi umutlarını da oraya koymuştu. Dammerton Vakfı'ndan gelecek bir bağış bir atölye için büyük fark yaratabilirdi. Keşke daha fazlasını yapabilseydi.

Bir kez daha uzuvları huzursuzluk, tedirginlik ve o sabahki mali durumuyla ilgili toplantıdan beri onu rahatsız eden *bir şeyle* gerildi.

Kararından beri.

Leo doğruldu ve elindeki levyeyi kalan kasalara doğru salladı. Onun dikkati karşısında, erkek kıtlığı çeken bir toplantıdaki kadınlar gibi canlanmış görünüyorlardı.

"Masanın üzerinde bir envanter olmalı," dedi pencereden dışarı bakan Hadrian'a.

"Hmm?"

Hadrian dönerek bir eliyle sık kesilmiş saçlarını ovuşturdu. Gün ışığı Leo'nun hâlâ alışamadığı, alt dudağını büken yara izine takıldı. Viyana'daki elçilikte geçirdiği yaklaşık on yılın ardından arkadaşının Londra'ya dönmüş olması güzeldi ama zaman onu değiştirmişti. Bir zamanlar ciddi ve çalışkan olan Hadrian Bell, alaycı ve dikkatli bir hava edinmişti.

Zaman insanı değiştirmeye meyilliydi. Leo artık kesinlikle arkadaşını son gördüğü zamanki gibi .

Leo masanın üzerindeki kâğıtları göstererek, "Envanter," diye tekrarladı. "Bu sandıkların nereden geldiği yazıyor olmalı."

Hadrian sayfaları karıştırdı. "Envanter neye benziyor?"

"Bu bir liste. Diğer cehennem listeleri gibi sıkıcı ve can sıkıcı görünecek." "Burada dört liste var."

"Tabii ki var," diye mırıldandı Leo. "Bu lanet şeyler mantar gibi bitiyor."

Leo hayatını düzenlemek için insanlar tuttu ve onlar da onu sayısız listeye cezalandırdı. En azından onun için sayısızdı. Muhtemelen katipleri de hevesle sayıyor, bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da daha fazla iğrenç şey hayal ediyorlardı.

Hadrian bir sayfayı taradı. "Bu liste bir envanter değil, Dammerton Vakfı'nı genişletmenin maliyetinin ve bunu karşılayıp karşılayamayacağınızın bir muhasebesi." Başını kaldırıp baktı. "Görünüşe göre, bunu karşılayamazsınız. Beş parasız değilsiniz, değil mi?"

Leo levyeyi başka bir sandığın tepesinin altından geçirdi. Çiviler tatmin edici bir çıtırtıyla tahtayı yarı. "Hayır. Ama Vakfı genişletmek için büyük bir meblağa ihtiyacım var ve bana paranın olması gereken yerde büyük bir delik olduğunu söylüyorlar."

"Çok fazla güzel yelek mi var?"

"Çok fazla boşanma oldu. Erika'ya çeyizini geri verdim. İş adamımın gözleri yaşararak bana hatırlattığı gibi, çok önemli bir meblağıdı."

Hiçbir yasa Erika'ya bir şey vermesini gerektirmiyordu; bilgili adamlar buna karşı çıkmıştı. Ama Erika'yı, kaçmak için evlendiği ailesine dönmekten kurtarmıştı ve bu da en azından suçluluk duygusunu hafifletmişti.

"Peki bir dük büyük bir meblağı nasıl toplar?" Hadrian sordu.

"Sadece tek bir yol vardır, dostum. Zamanın onurlandırdığı, geleneksel, denenmiş ve doğru yol."

"Ah. Evlilik."

"Evet. Evlilik."

Hadrian alçak sesle ıslık çaldı. "Köpekbalıklarının istila ettiği sulara bir kez daha dalacak kadar cesursun."

"Yeniden evlenmek istiyorum." Leo tahtayı söktü ve bir kenara fırlattı. "Yeniden evlenmek zorundayım. Boşanmanın tüm amacı yeniden evlenebilmektir."

Yine de buradaydı ve evlenmeye, Parlamento'nun iki yıl önce boşanmasını kesinleştiren yasayı kabul ettiği zamankinden daha yakın değildi. Başka bir gelin bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Tanrı aşkına, o bir *düktü*, henüz otuzuna bile gelmemişti, Londra'nın en iyi süs eşyaları koleksiyonuna, dünyanın en güzel yeleklerine ve ülkenin dört bir yanındaki beyefendilerin kıskançlık dolu iç çekişlerine neden olan, imrenilen Windswept stiline zahmetsizce uyan saçlara sahipti.

İlk evliliğinin ve ardından gelen boşanmasının skandalından dolayı bekârlığını bile suçlayamazdı. İngiltere, kahvehanelerde, tavernalarda, parklarda ve toplantı salonlarında yapılan geniş çaplı tartışmalardan sonra, gençlik hatasından dolayı onu affetmeyi yüce gönüllülükle seçmişti. Ayrıca, düşüncesizce evlendiğinde Viyana'daydı ve tüm genç erkekler yurtdışındayken kötü kararlar verir, diye hemfikir oldular. Elbette turistlerin çoğu evlerine hatıra olarak hedonist bir Macar prensesi değil, iğrenç tablolar götürüyordu.

Uygun kadın bulamadığı için de değildi. Leo çok sayıda uygun kadınla vals yapmış, gezinmiş ve yemek yemişti: elmaslar ve orijinaler, duvar çiçekleri ve mavi çoraplar, dullar ve yoldaşlar. Birçok kez bir bayana başıyla selam vermiş ve kendi kendine "*Evet, iyi iş çıkaracak*" demişti. Ancak bir şekilde onunla bir daha konuşmayı ihmal etmişti.

En büyük zevkleri öfkelenecek bir şey bulmak olanların öfkeli fısıltıları, bu tür davranışların *onursuzluk* sınırında olduğunu söylüyordu. Bir düğün bir leydiye ilgi gösterdikten sonra onu terk ettiğinde, herkes onun nesi olduğunu merak ederdi.

Bu durum yeterince kadınla, yeterince kez yaşandığında, herkes onun nesi olduğunu merak etti.

Leo gerekenden daha büyük bir gayretle sandıktan bir tahta daha kopardı. Onun *hiçbir* sorunu yoktu. Sadece doğru anı, doğru kadını, doğru motivasyonu bekliyordu. İhtiyacı olan tek şey küçük bir itkiydi ve o küçük itki bugün, iş adamı onu kaç sterlin, kaç şilin ve kaç altın gibi rakamlarla bombardımana tuttuğunda gelmişti.

Vakfını genişletmek için elde etmesi gereken peni ve bu meblağı elde etmek için evlenmesi gereken kadın sayısı. Binlerce pound. Bir kadın.

"Neden yeniden evlenmediğinizi merak ediyordum," diye Hadrian. "Bir şeye karar verdikten sonra ertelemek senin yapacağın bir şey değil. Boşanmanın sana acı verip vermediğini merak ediyordum."

"Boşanma bana sadece büyük bir masraf ve daha da büyük bir utanç getirdi."

Hadrian kıkırdayarak bir sonraki sayfaya geçti. "Ah, bu ilginç. Görünüşe göre gelininiz için kriterler: 'Yirmi bin pound. Çocuk doğurma yaşında. Düşes olmaya uygun. Dekoratif sanatları seviyor mu?' Sonuncusunda bir soru işareti var."

"Sekreterim bunu sahip olunması gereken güzel bir şey olarak ekledi, ancak gerekli değil."

Hadrian ona göz kırptı. "Bu kriterleri *sekreteriniz* mi belirledi? Kendi kutularınızı açıyorsunuz ama çalışanlarınızın finansal olduğu kadar evlilikle ilgili konularda da tavsiyelerde bulunmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Sevgili dostum, evlilik ilişkileri mali ilişkilerdir," dedi Leo etkilenmiş dükk tonuyla. "Ve evet, daha önce de belirttiğimiz gibi, hoşlanmadığım şeyleri yapmaları için insanları işe alıyorum ve buna liste yapmak ve hesap yapmak da dahil."

"Peki ya gelinleri seçmek?" Leo onu görmezden geldi.

"Peki ..." Hadrian sayfaları bir kenara fırlattı ve parmaklarını kafa derisinde tekrar dolaşmaya başladı. "Bilmiyorum... Tutku?"

Leo alaycı bir şekilde homurdandı. Bir kez tutkuya boyun ve tutku onu çiğneyip tükürmüştü. Hâlâ ortalığı toparlamaya çalışıyordu.

"Hatalar yaptım," dedi. "Düzgün evlilik, bu hataları düzeltmenin son adımıdır."

"Ama yine yanlış bir evlilik yaparsan..." "Bu sefer farklı olacak."

"Nasıl yani?"

"Bu sefer eşimi seçtiğimde gerçekten ayık olacağım."

Artık erteleme yok. Bu geceki baloda kur yapmaya başlayacaktı. Bir ay içinde nişanlanacak, üç ay içinde de evlenecekti. Londra'da bu dört kriteri de karşılayan bir kadın vardı. Adı Susannah Macey'di ve ona iyi bir eş olacaktı.

Ve Leo onu iyi bir koca yapmak için çok uğraşacaktı. Evliliğinin bu kez yürümesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi sessizce, samanlığa uzanırken. "Kimden?"

"Bu kriterlere uyan bayan."

Evet, Susannah Macey'den hoşlanıyordu. Hayal gücünü ateşlemiyordu ya da dekoratif nesnelerde aradığı diğer özelliklerden herhangi birini taşımıyordu ama o dekoratif bir nesne değildi, bu yüzden sorun değildi.

"Senden hoşlanıyor mu?" Hadrian sordu.

"Beni görünce kaçmıyor, bu da her zaman cesaret verici bir işarettir."

Sandığı karıştırırken parmakları soğuk porselene dokundu. Yavaşça bir vazo çıkardı. Heyecan meraklı bir kedi yavrusu gibi başını kaldırdı, sonra bir iç çekişle geri çekildi. Tam olarak değil, diye düşündü, fırça işini sorgulama bardağıyla incelerken. Teknik olarak iyiydi ama o kıvılcımdan, o yüreктen, kıpır kıpır eden o *şeyden* yoksundu. Bunu ona söylediğinde Juno'nun neşeli kahkahalarını hayal etti. "Buna 'duygu' deniyor Leo," diye takılırdı ona. "Sanatı sanat yapan duygudur, teknik değil."

Hadrian onun yanına gitti ve vazoya vurdu. İçi boş bir şekilde çınladı. "Anlamıyorum Dammerton," dedi. "Bu çok yüzeysel görünüyor. Eminim çok güzeldir ama bu bir *vazo*. Bugünkü gazeteler oy reformu üzerine yaptığınız son konuşmayı didik didik ediyor, ama siz buradasınız, etrafınız..." Bekleyen kasalara doğru bir kol salladı.

"Anlamsız saçmalıklar ve süsler mi?" Leo kuru bir sesle önerdi. "Eleştirmenlerimden alıntı yapmak gerekirse."

"Bir nakış atölyesi kurmuşsunuz. Ne tür bir düğün bir nakış atölyesi kurar?"

"Güzel şeyler yaratma becerisine sahip olanları korumaya çalışan türden bir düğün." Atölyedeki yetenekli bir nakışçı tarafından yapılan yeleğine baktı ve ipeği süsleyen parlak çiçek cümbüşüne yapışan küstah bir saman parçasını fırçaladı. Gırtlığına kadar gizli devlet işlerine batmış olan Hadrianus'a süsleme sanatlarının yüzeysel gelmesi şaşırtıcı değildi.

"Hayatımızdaki nesneler sadece birer eşya değildir. Bizi birbirimize bağlarlar." Leo vazoyu ışığa doğru kaldırdı. "Birileri bu vazoyu kendi elleriyle şekillendirdi ve boyadı. Birisi fırını, bir başkasının kestiği odunla, bir başkasının beslediği atla, bir başkasının hasat ettiği mısırla yaktı." Boştaki elini etrafındaki karmaşaya doğru salladı. "Biri sandıkları yapmak için kalasları kesmiş, biri onları kanallardan geçirmiş,

Birileri o kanalları inşa eden adamları beslemek için ekmek pişirdi. Her birinin umutları, korkuları, kayıpları ve aşkları olan sayısız insanın dahil olduğu sayısız adım. Basit bir nesne, binlerce karmaşık yaşam. Bunda yüzeysel hiçbir şey yok." Vazoyu saman yatağına geri koydu. "Gündelik nesnelere bakıp da onları yapan ve hareket ettiren insanları ne sıklıkla düşünüyorsunuz?"

Hadrian omuz silkti. "Yaklaşık olarak hiç."

"Bir ara dene."

"O zaman ben de senin kadar deli olurum."

"Saçmalık. Dükler deli olamayacak kadar zengin ve önemlidir." Leo sırtıttı. "Ben sadece eksantrik biriyim."



LEO ve Hadrian sokağa çıktıklarında, onları gösterişli bir seyyar satıcı arabası karşıladı. Arabaya yaslanmış, huysuz bir pipoya tütün dolduran Woodruff'ın ta kendisiydi. Leo'nun yaklaşması üzerine seyyar satıcı sırtıttı ve uzun, gür sakalının titremesine neden oldu. Woodruff arabasını kurdeleler ve zillerle süslediği gibi bıyıklarını da büyük bir özveriyle yağlıyordu. Leo, seyyar satıcının da aynı şekilde sakalını kurdeleler ve çanlarla süsleyeceği umuduyla yaşadı ama ne yazık ki yine hayal kırıklığına uğradı.

"Bu benim en sevdiğim dük değil mi!" Woodruff sırtıtarak piposunu döndürdü. "Lord hazretleriyle burada karşılaşmak ne güzel."

Leo kuru bir sesle, "Çok hoş," dedi. "Seni en azından birkaç haftadır görmemiştim."

"Dünyayı dolaşıyorum. İyi bir adamın gözlerini yaşartacak mucizelerin peşindeydim."

"Bütün dünya mı? İki hafta içinde mi? Etkilendim."

Ayakları onu baş döndürücü malların sergilendiği arabaya doğru götürdü.

"Ondan bir şey satın almıyorsun," dedi Hadrian.

"Asla bilemezsin. Burada gerçekten bir hazinesi olabilir."

Woodruff, "," diye teklif etti. "Öyle hazineler ki, nefesinizi kesemin olabilirsiniz."

"bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Hadrian. "Sizi bırakayım. Yemekte görüşürüz. Ve kur yapma konusunda iyi şanslar!"

El sallayarak caddeyi koşarak geçti ve bir taksiye atladı.

Tak

si. Woodruff'un gözleri parıldarken, pipo masanın derinliklerinde kayboldu. Paltosunu. "Kur yapıyorsunuz, değil mi Majesteleri? Burada şanlı hanımefendi için özel bir hediye bulacaksınız. Bu mendilleri düşünün, ipeği kadar yumuşak ki meleklerin buklelerinden örüldüğünü sanırsınız. Ya da bu tarakları..."

Leo, tahta oyuncaklar, bakır tavalar ve parlak saten kurdeleler arasında dolaşırken tanıdık pıtırıtların onu yıkamasına izin verdi. Ve sonra gördü ki

-

"Bunu alacağım," dedi.

Bir deniz kabuğuydu: kocaman, cilalı, kusursuz. Tamamen işe yaramazdı elbette, ama tamamen doğruydı.

Woodruff sakalını kederli bir şekilde sallayarak deniz kabuğuna uzandı. "Bir dkn kur yaptığı kadına böyle bir şey vermek için elmas ve ipekten kaçındığı günlerin sonu, gerçekten de günlerin sonu."

Leo cebinden birkaç bozuk para çıkardı. "Sakin ol, dostum," dedi. "Bu kur yapmak istediğim hanımefendi için değil. Bu bir arkadaş için hediye."

BÖLÜM 2



T Çizim Juno'nun parmaklarının altında neredeyse canlıydı. Fırtınalı sular bir denizkızının balık kuyruğunun etrafını sarmış, zavallı adam sadece bir gemi kazasına uğramakla kalmamış, aynı zamanda bir şekilde tüm kıyafetlerini de kaybetmeyi başarmış kaslı bir denizciye sahip çıkıyordu.

Juno neşeyle denizcisine, "Bu senin en son endişeleneceğin şey dostum," dedi, "çünkü o güzel denizkızı seni kıyametine sürüklemek üzere."

Denizci metanetle sessizliğini korudu ama kedilerin öğleden sonra güneşinin altında kıvrılıp yattığı kırmızı minderli pencere kenarından bir kedi gaklaması geldi. Artemisia onu görmezden geliyordu, çizgili patileri gözlerinin üzerinde çapraz duruyordu ama Angelica uykulu bir şekilde göz kırptı ve Juno yumuşak gri kulaklarını kaşıdığı anda esnedi.

Çizim iyiydi, diye hayret etti, hoş bir çalışmayı tamamladıktan sonra hâlâ hissettiği o hafif şaşkınlıkla. Bir şekilde bunu başarmıştı: çalkalanan dalgaların kargaşasını, doğayla savaşılan denizcinin kaslarının gerginliğini, ona uzanan deniz kızının zarif kaburgalarını ve belini yakalamıştı.

Ve yine de. Gözleri eleştirel bakmaya başladı. Denizcinin giysisiz hali tatmin ediciydi ama modelin kimliğini gizlemek için yüzünde daha fazla değişiklik yapılması gerekiyordu.

Juno bir deniz şarkısı mırıldanarak işine geri döndü ve yavaş yavaş stüdyonun kapısından kendisini izleyen birinin farkına vardı.

Bay St. Blaise, muhtemelen. Hay aksi. Modelinin gitmiş olmasını umuyordu. "Bu sefer giysilerinizi giyseniz iyi olur," dedi sertçe, şövaleden başını kaldırmadan.

"Bugün tüm günahlarımı tam bir kıyafet içinde bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Tanıdık ses tonu, kuru bir eğlenceyle, içinden ılık bir zevk fışkırmasına neden oldu.

"Leo!" Gülümseyerek döndü. "Beni affet. Seni başka biri sandım."

"Sanırım daha çıplak biri? Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Ah, dük ihtişamıyla beni kör ederken asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Kendini bir tablo gibi düzenlemişti: ince figürü tembelce kapı pervazına yaslanmış, çizmeli bacakları bileklerinden çaprazlanmış, yanık sarı saçlarını okşayan ve yüzünün uzun açıları üzerinde kayan ışıkla tam da böyle poz vermişti.

Kendini onun içine bıraktı: ustaca karıştırılmış saçları ve aldatıcı bir şekilde uykulu gözleri, kusursuz kravatında parıldayan mücevherli iğne, yeleşindeki süslü işlemeler, kalçalarını saran deri. Biçimli paltosu onun biçimsiz önlüğüne sırtıyor, çizmelerinin parıltısı da onun aşınmış ahşap döşemelerini utançla kızartıyordu.

Dammerton Dükü Leopold Halton, Juno'nun mütevazı, karmakarışık stüdyosunda masal diyarından gelen ışıltılı bir yaratık kadar yersiz görünüyordu ama varlığı her zaman doğru hissettiriyordu. Dört yıl sonra bile Juno onun habersiz ziyaretlerinden hiç sıkılmamıştı, tıpkı ona bakmaktan hiç sıkılmadığı gibi. Neden sıkılsındı ki? Her sanatçı onun formunun zarafetini, hareketlerinin inceliğini, tarziliğinin ustalığını takdir ederdi.

Ona getirdiği hediyeleri saymıyorum bile. Şimdi bir tanesini kaldırdı, keten bir mendille örtülmüş bir yumru.

"İlham perisine sunuyorum," dedi.

"Pekâlâ. Girebilirsiniz."

Leo hediyesini sunmak için şövale ormanında gezinirken o kirli ellerini sildi ve gizlemek için bezi eskizin üzerine attı. Üzerine kendi mendilini örtmüştü ve keteni katlayıp bir deniz kabuğu ortaya çıkarırken burun deliklerine limon kokusu yayıldı.

"Oh, ama bu inanılmaz!" diye güldü ve hevesle ona uzandı.

Parmakları onun sıcak avucuna değdi; hoş bir karıncalanma başladı. Bunun yerine dikkatle kabuğa odaklandı: sivri ucunun pürüzlü çıkıntıları, iç dudaklarının pürüzsüz serinliği.

"Deniz kabuğunu eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu, başparmağının deniz kabuğunun parlak pembe dudağının üzerinde kaymasını izlerken.

Tutuşu sıkılaştı. "Bir tane istediğimi bilmeni harika buluyorum."

"Hiçbir şey bilmiyordum. Bir seyyar satıcının arabasının yanından geçiyordum ve gözüme çarptı."

"Ve hala büyüye inanmayı reddediyorsun. İşte, şuna bak."

Örtüyü tekrar resmin üzerinden çekip aldı ve adamın dikkatini dalgaların arasında sallanan ve ağzında belirsiz bir şekil tutan ikinci bir denizkızının olduğu yere çekti.

Juno şekle dokundu. "Bu zavallı sevgilinin bir deniz kabuğuna üflemesi gerekiyordu ama nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. Ve ben bir tanesini nasıl dekor olarak alabileceğimi düşünürken, sen bunu bir seyyar satıcıdan alıyordun."

"Tesadüf." "Sihir."

Israr etmedi. Çizime kaşlarını çatmış bakıyordu, aniden, hissedilir derecede gerilmişti. Figürlerin neredeyse çıplak olması onu rahatsız etmeyecek miydi? Neydi o- Oh. Oh. Oh.

Juno taze gözlerle, daha önce görmediği, geçmeden hayal gücünden sayfaya süzülen şeyi gördü: denizcinin deniz kızına bakarken duyduğu ham özlemi ve

- Aman Tanrım, denizkızı! Sadece yok edebileceği bir ödül üzerinde umutsuzca hak iddia ederken yüz ifadesi sahiplenici bir açlıkla doluydu.

Juno bile İlham Perisi'nin yaramazlıklarından biraz tedirgin olmuştu. Tüm bu tutku! Leo'nun rahatsız görünmesine şaşmamalı.

Döndü ve deniz kabuğunu kalabalık eşya dolabına taşıdı, porselen bebek ve pirinç sekstant arasında bir yer ayarladı, bunlar da Leo'nun yıllardır verdiği hediyelerdi. Ona tuhaf eşyalar hediye etmek onu eğlendiriyor gibiydi. Bazıları güzel parçalardı -Çin lake kutusu, İran satranç takımı, Ceneviz küresi- ama çoğunu panayırlardan, seyyar satıcılardan ve dolaştığı meraklı dükkânlardan toplamıştı. Bunlar ona sadece birkaç kuruşa mal oluyordu ve onun için ülkedeki tüm mücevherlerden daha değerliydi.

"Bu çizim muhteşem," diye mırıldandı. "Ama bu farklı." Çenesini, dizinde bir bebek sallandıran banker karısının kısmen boyanmış bir portresini tutan başka bir şövaleye doğru salladı. "Yani senin sipariş ettiğin işlere göre."

Bakışları Juno ile eskiz arasında gidip geliyordu, Juno, eskiz, sanki bir bağlantı bulmaya çalışıyormuş gibi, sanki Juno bir numara yapmış da o da nasıl yapıldığını görmek istiyormuş gibi.

Alışılmadık bir utangaçlık kapladı içini. Ne kadar aptalca. Utangaçlık diğer insanlar içindi ve kendini açıkta hissetmek için bir neden yoktu. O kesinlikle

Bu tür çizimlerden, zihninin gölgeli köşelerinden utandığı kadar utanıyordu. Herkesin böyle köşeleri vardı, öyle olmadığında ısrar edenlerin bile ve böyle yerleri yağmalayacak cesareti bulmak sanat yaratmak için şarttı. Elbette, özellikle bir kadın olarak dikkatli olmak gerekirdi. Bu denizkızı çizimi onun gizli koleksiyonu içindi, sadece bu tür imgeler zihninde fırtına bulutları gibi toplandığı için yarattığı bir sanat eseri idi, ta ki onları serbest bırakmak zorunda kalana ya da delirene kadar.

Ama bunu ona asla göstermemeliydi, Leo'ya değil.

Çizim onun hakkında mahrem bir şeyi ortaya çıkardığında değil ve kendisi hakkında hiçbir şeyi açığa vurmamaya o kadar özen gösteriyordu ki.

Rahatsızlığını gidermek istercesine elindeki bezi salladı. "Denizci modelim hakkında bilmeniz gereken bir şey var," dedi parlak bir sesle.

"Onun çok kaslı bir adam olduğunu zaten biliyorum." Leo'nun sesi de daha neşeli bir hal aldı. "Bunu nereden bildiğimi tahmin edebilir misin?"

"Çok gözlemci olduğunuz ve ayrıntılara titizlikle dikkat ettiğiniz için mi?"

"Evet. Ve çünkü belirgin bir şekilde kıyafetsiz." Ona yan yan baktı. "Bu kadar doğru ve ayrıntılı kas sistemini hayal gücünüzle çizdiğinizde inanmalı mıyım?"

Onun bakışına soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Çok canlı bir hayal gücüm var."

O zaman adam güldü, kadın da güldü ve aralarındaki tedirginlik açık bir pencereden giren duman gibi odadan kayboldu.

"Yine çıplak resim çiziyorsun, gerçekten." Sahte bir ciddiyetle ona dudak büktü. "Büyük bir risk Juno. Zayıf kadın beynin patlayacak ve seni Bedlam'a götürecekler. Çıplak bir resimle karşılaşan kadınların başına gelen budur, bilirsin. Bilimsel bir gerçek."

"Yine de beynim patlamadı. Belki de özellikle sağlamımdır." "Korkarım değil. Nü çizmenin olumsuz yan etkilerini zaten sergiliyorsunuz: Evli değilsiniz, düzenli değilsiniz ve kedilerinizle konuşuyorsunuz." Çizime başını salladı, şimdi daha ciddiydi. "İtibarınıza yönelik riskten bahsetmiyorum bile.

Müşterileriniz sizi terk edecek ve Bayan Prescott onun himayesinde. Son çalışmayı asla gösteremeyecek ya da satamayacaksınız."

"Ama resmini yapabiliyorum," dedi meydan okurcasına, "önemli olan da bu."

Gerçi erkekler benzer çalışmalarını gururla sergilerken, onun böylesine mükemmel bir çalışmayı kendi adı altında sergileyememesi utanç vericiydi. Ancak toplum, hangi konuların kadınlara uygun olduğu konusunda katı fikirlere sahipti.

daha nazik seks deniyordu. Londra'nın sanat dünyasının, bir kadının bir insanın kıyafetlerinin altında neler olduğunu gerçekten bildiğinin keşfedilmesiyle toplu bir baygınlık geçirmesi beklenemezdi.

Ondan uzaklaşan Juno saçlarını koruyan eşarbi çözdü. Bukleleri özgürlüğe doğru bir kaçış yaptı; kütleyi bir bobin haline getirdi ve bir çift uyumsuz tarakla sapladı. Ağır önlük kısa süre sonra kancadaki eşarba katıldı. Kollarını başının üzerine uzattı ve derin bir nefes aldı. Saatler süren hareketsizlikten sonra bu iyi geldi.

Bir zevk iniltisiyle omurgasını bükerken Leo'nun onu izlediğini fark etti. Başını sertçe sallayarak gözlerini kaçırdı ve son çizim için yaptığı eskizleri karıştırmaya başladı. Zavallı Leo, onun iş elbiselerini görünce nasıl da acı çekiyordu. Elbiseler hareket kolaylığı için bol kesimli, lekeleri gizlemek için koyu renk baskılı ve yıllarca dayanacak sağlam pamuktan yapılmıştı. Pratik, rahat ve zavallı Leo'nun hassas gözleri için kaçınılmaz olarak rüküştüler.

"Bu arada," dedi, "sizi yeni modelim hakkında gerçekten uyarmalıyım."

"Anladığım kadarıyla hala evinizin etrafında Giyin."

"Bundan çok hoşlanıyor. Birkaç kez onu giyinmeye göndermek zorunda kaldım. Onu bir süredir görmedim, o yüzden gitmiş olmalı. Ama o- Ah."

Devam etmeye gerek yoktu, çünkü Leo modelinin kimliğini ortaya çıkaran tek çizimi ortaya çıkarmıştı.

"Lütfen öyle olmadığını söyleyin." Yüzünde kızgınlık ve inançsızlığın eğlenceli bir karışımı vardı. "*Aziz Blaise?*"

"Aslında çok iyi. Hiç kıpırdamadan duruyor ve hiç şikayet etmiyor. Askerleri işe almaya yıllar önce başlamalıydım."

"Yeni modeliniz olarak benim alçak üvey kardeşimi tuttuğunuza göre, aklınızın çoktan karışmış olduğu açık."

Stüdyonun kapısından o üvey kardeşin sesi geldi: "Benim hakkımda söylediklerin çok çirkin Polly," dedi.

Bay St. Blaise şafak vakti bir genelevden çıkar gibi salına salına stüdyosuna girerken Juno iç çekerek arkasını döndü. Koyu renk saçları dağınıktı ve hâlâ giyinmeyi başaramamıştı. Yine de hakkını vermek gerekirse, pantolonu ve çizimleri ayağındaydı ve diğer giysileri bir elinin altında duruyordu, yani onu son gönderdiği zamandan bu yana biraz ilerleme kaydetmişti.

Belki de St. Blaise'i işe almak bir hataydı. Ne de olsa eski süvari subayı kötü şöhretli bir çapkındı ve Leo'nun rahmetli babasının en büyük oğluydu.

nl güzel Marguerite St. Blaise. Ama birkaç gece önce onunla bir salonda karşılaştığında, adam sadece .. doğru.

Normalde Juno'nun alışkanlığı kararları dikkatli bir şekilde tartmak değildi. Bir şeylerin doğru olup olmadığını hissederci, sonrasında ise zaten yapmak istediği şeyi yapmayı haklı çıkarmak için bir sürü neden uydururdu. Ailesi, o zeki sevgililer sürüsü, "rasyonel düşünme" denen bir şeyin tapınağında ibadet ediyorlardı, ama Juno'ya, birinin kalbinde zaten yerleşmiş olan bir şeyi tartışmak muazzam bir enerji kaybı olarak geldi.

Elbette bazen sezgileri olağanüstü derecede akılsızca kararlar veriyordu. Ancak söyleyebildiği kadarıyla, başkalarının bitmek bilmeyen düşünceleri kayda değeri ölçüde üstün sonuçlar vermiyordu.

"Ve tabii ki Bayan Bell beni tuttu, çünkü o zevk sahibi bir kadın," diyordu St. Blaise Leo'ya. "Gel Polly, sen bile muhteşem bir fiziğim olduğunu ve yüzümün olağanüstü güzel olduğunu kabul etmelisin."

Leo ona bir bakış fırlattı. "Yüzün de alışılmadık şekilde yumruklanmaya müsait," dedi hafifçe.

Aziz Blaise sırttı ve bir türküdeki aşık gibi divanın üzerine yığıldı.

"Çok güzel bir uyku çektim. Mankenlik çok yorucu," dedi dramatik bir esnemeye ve çıplak kollarını ve göğsünü gererek. "Bayan Bell, harika bir fikir geldi: Stdyonuzda yaşayacağım ve sizin hizmetçiniz olacağım. Size çay ve kek getireceğim, misafirlerinizi büyüleyeceğim ve ne zaman isterseniz poz vereceğim." Göz kırptı. "Kıyafetlerimi çıkarma konusunda çok yetenekliyimdir."

"Ama onları tekrar takma konusunda daha az yetenekli," dedi Juno dikkatle.

"Dileğim benim için emirdir."

Bir enerji telaşıyla gömleğini ve yeleğini çekti, sonra kendini tekrar attı, uzuvları dışarı fırladı, gözleri duygulu, dudakları binlerce kombinezonu kaldıran bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Etkileyici bir gösteriydi. Ama ne yazık ki Juno artık kolay kolay etkilenmiyordu. Aziz Blaise'in vücudu artık onun için sadece bir dekor olacaktı. Leo'ya baktı: Gerçekten de umurunda değildi, değil mi?

Leo'nun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve gözlerinde nefis bir şeytanlık dans etti.

"Senin için ne harika bir fırsat Juno," diye . "Her zaman bir erkek tarafından tutulmak istemedin mi?"

"Korkarım ki bir tanesini saklayabileceğim bir dolap boşluğum yok." "Onu rulo yapıp yatağın altında saklayabilirsiniz."

"Ya da bir ötücü kuş gibi penceredeki kafeste."

"Ve dürüst olmak gerekirse," diye ekledi Leo, "onu evcil bir maymundan faydalı bulacaksınız."

"İşte bir fikir." Gözleri büyüdü. "Ona küçük bir şapka ve sevimli bir ceket ile evcil bir maymun kıyafeti giydirebilirim."

"Hmm, evcil maymunlar pantolon giymez ama."

"Tutulan bir erkek pantolon da giymemeli, yoksa onu tutmanın ne anlamı ?"

Bunun üzerine gülümsedi ve Aziz Blaise araya girene kadar bir süre ortak saçmalıklarının tadını çıkardılar.

"Bayan Bell," diye araya girdi. "Polly sizin değil, değil mi?"

"Leo mu?" Juno şaşkın bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Ona asla param yetmez. Tek bir yelek bile beni fakirleştirir."

"O zaman neden burada?"

"Sizi üzmemek istemem ama bir erkeğin bir kadını yatağa atma niyeti olmadan da çağırabileceğini söylemeliyim," dedi.

"mi?" Aziz Blaise'in sesi gerçekten meraklı geliyordu. "Gerçekten yapabilir mi?" "Bana bir hediye vermeye geldi."

"Aslında," diye düzeltti Leo tembelce. "Seni almaya geldim."

"Beni nereye götürmeye?"

Bir kaşını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi. Diğer kaşını kaldırdı ve yine hiçbir şey söylemedi.

"Aman Tanrım, Hadrian'yemeği!" diye hatırladı, yanağını tokatlayarak. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım." Gün ışığının aldatıcı etkisiyle pencereye baktı: Yılın bu zamanında günler çok uzundu. "Teşekkür ederim. Geç kalmaktan nefret ederdim."

"Akşam yemeği mi?" Aziz Blaise söyledi. "Yemeğe kim gidiyor?"

"Kuzenim Hadrian'ın İngiltere'ye dönüşünü kutlamak için bir aile yemeği," diye açıkladı Juno, bitmiş denizkızı çizimini ve diğer eskizlerini toplarken. Onları, gizli eşyalarının çoğunu sakladığı ağır gardırobuna kilitledi. "Yıllar sonra ilk kez hepimiz aynı odada olacağız."

Hester teyzesi ve Gordon amcası; biri evli ve kocasından ayrı yaşayan, diğeri kararlı bir şekilde evlenmemiş ve evde yaşayan kuzenleri Phoebe ve Livia; şimdi Oxford'da okuyan genç Daniel; ve sonunda Viyana'dan eve dönen Hadrian.

"Eğer bu bir aile yemeğiyse, Polly neden davetli?"

"Çünkü o Hadrian'ın en eski arkadaşı." Aziz Blaise'in paltosunu kaptı ve boğaya saldıran bir toreador gibi ona doğru fırlattı. "Akşam yemeği için giyinmeliyim, sen de gitmelisin."

"Giyinmene yardım edebilirim."

"yardım etmiş olursun," diye etti. "Dışarı. Şimdi."



Juno, Aziz Blaise'i kapıdan kovduktan sonra ellerini lavanta kokulu sabunla yıkarken Leo'ya, "Sanırım Hadrian'ı Viyana'ya gittiğimizden beri görmedin," dedi. "Bu... Kaç yıl önce olmalı?"

"Sekiz," dedi Leo kısaca.

"Viyana'yı her zaman sevgiyle hatırlayacağım. Orada harika zaman geçirdim. Hatırlıyor musun?"

"Viyana'yı hatırlamamayı tercih ederim," dedi şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla.

Ona bakmadan kedilerin yanındaki pencere kenarındaki koltuğa çöktü. Artemisia onu görmezden geldi ama küçük çapkın Angelica kendini onun kaburgalarına doğru fırlattı. Leo, kıyafetinin zaten mükemmel olduğunu ve kedi tüyleriyle daha da güzelleşmeyeceğini açıklarken, düğ ve kedi arasında bazı pazarlıklar yaşandı. "Uşağım derini yüzer ve seni şapkaya çevirir," diye uyardığında Angelica onun kalçasına yaslandı ve baş aşağı ona sırtıttı. Leo'nun ince parmakları karnındaki gri tüyleri taradığında çabaları ödüllendirildi.

Juno bakışlarını adamın elinden ayırdı ve lavaboya dönerek domuz kılından bir fırçayla kirli tırnaklarına saldırdı. Ne kadar dikkatsizdi. Elbette Leo Viyana'dan bahsetmek istemiyordu, çünkü fırtınalı bir aşk macerasından sonra evlendiği, küçük bir Macar prensinin en küçük kızı olan eski karısıyla Viyana'da tanışmıştı.

Hadrianus Juno'ya Leo'nun Viyana'ya geleceğini söylediğinde, Juno onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. O zamana kadar iki yıldır Viyana'da okuyor, bir yandan da şehrin bohem dünyasının çeşitli zevklerini tadıyordu. Çayırdaki o utanç verici gösteriden sonra Leo ile ilk buluşması olacaktı ve o aptalca öpücükle kesinlikle mahvettiği dostluklarını onarmayı umuyordu.

Viyana'nın sonbahar yapraklarının turuncu, koyu sarı ve kırmızı renkleriyle göz kamaştırdığı bahçelerde birlikte yürümüşlerdi. İki yıldan uzun bir aradan sonra bile Leo ile sohbet etmek çok *doğru gelmişti*. Juno mutlu bir şekilde yaprakları tekmeleyip Leo'nun anlattıklarını dinledi ve Hadrian bir iş arkadaşını karşılamak için onları yalnız bıraktığında, çayırdaki davranışları için özür dileme fırsatını değerlendirdi. Artık istenmeyen aşk ilanlarından ya da öpücüklerden korkmasına gerek olmadığını, çünkü artık onu sadece bir arkadaş olarak gördüğünü söylemişti!

Ne yazık ki onun için: Leo onun arkadaşlığına daha fazla ilgi göstermedi. Bunun yerine, Alman kuzenleriyle çılgınca takılıyor, onların pervasız davranışları Viyana sosyetesini bile şoke ediyordu. Juno kısa bir süre sonra yeni bir öğretmen ve daha ılıman bir kış aramak için güneşe, Floransa'ya gitti. Leo'nun ani evliliğini, evlendikten birkaç ay sonrasına kadar öğrenemedi. Bu haber onu şaşırtmıştı; sadece Leo'nun çok aşık olduğunu varsayabilirdi.

İç çekerek ellerini temiz bir çarşafın üzerinde kuruladı ve gözleri tekrar ona döndü.

Bir kez daha kendini bir tablo gibi düzenlemeyi başarmıştı; başı pencereyle çerçevelenmiş, güneş ışığı kirpiklerini yaldızlıyor ve pürüzsüz traşlı yanağını okşuyordu. Işık, yeğelinin üzerine işlenmiş canlı çiçeklerin üzerinde parıldıyordu. Juno ona "*Kedili Bilinmeyen Beyefendi*" adını vermişti.

O kadar özenle seçilmiş, o kadar ustaca sunulmuştu ki, sanki dünyanın bakışlarına maruz kalsa bile bunun kendi şartlarıyla olmasını sağlamak ister gibiydi. Kendini bir sanat eserine dönüştürmüştü ve hiçbir şey sanata dokunamazdı.

Adamın tavırlarını ve kıyafetlerini dünyayı kendinden uzak tutmak için kullanması bazen canını sıkıyordu. Ya da belki de onun da kendisiyle arasına mesafe koymasından rahatsız oluyordu.

Aralarındaki görünmez çizgiler Leo'nun ilk ziyareti sırasında, Juno'nun bu eve taşınmasından sadece birkaç gün sonra, dört yıldan biraz fazla bir süre önce çizilmişti. Juno boş stüdyosunda daireler çiziyor, neyi nereye koyacağına karar veriyordu ve bir dönüşle diğeri arasında Leo belirmişti, parlak ve

Dokunulmazdı: yaşlıydı, hâlâ evliydi, yeni dük olmuştu ve ölen babası için hâlâ siyah bir kol bandı takıyordu. Hadrianus onu kendisini kontrol etmesi için göndermişti ve Juno buna çünkü Leo'yu bir daha görmeyi hiç beklemiyordu.

Konuşma ne kadar kolay ve ne kadar dikkatli akmıştı. O sıralar Londra, karısının skandal davranışlarıyla çalkalanıyordu, bu yüzden Juno kıbarca önce onun karısından bahsetmesini beklemişti. Dört yıl ve bir boşanmanın ardından hâlâ bekliyordu.

Gerçekten de, skandalın tamamen farklı bir adamı ilgilendirdiği düşünülebilir. Karısının sevgilisinin yargılanması ve ardından gelen boşanma sirki sırasında bile, yayınlanan duruşma tutanakları on binlerce satarken, her vitrinde giderek daha müstehcen karikatürler sıralanırken, kukla gösterilerinde komik bir karakter haline gelirken ve sokak köşelerinde satılan şarkılara konu olurken bile Leo, bunların hiçbirinin kendisiyle bir ilgisi yokmuş gibi günlerini geçirmişti.

Juno birçok yönden Leo'yu tanıyordu. Onun çayını limonlu içtiğini, güzel bir domuz pastasından hoşlandığını ve insanı güldüren tiyatro türlerini tercih ettiğini biliyordu. Nakıştan, zanaatkârlardan ve reform tartışmalarından zevk alırdı. Listelerden, sayılardan ve dar görüşlülükten nefret ederdi. Annesine hayranlık duyuyor, kardeşlerine tapıyor, rahmetli babasına hem saygı duyuyor hem de kızıyordu.

Ama onun eski karısını hâlâ sevip sevmediğini ya da çocuklarının olmamasının ona neler hissettirdiğini bilmiyordu. Onun nasıl bir gelecek hayal ettiğini, sevgili edinip edinmediğini ya da bir daha aşık olup olmayacağını bilmiyordu.

İnsanların Leo hakkında ne dediğini biliyordu, çünkü insanlar *her zaman* onun hakkında konuşuyordu. Bazıları İtalyanların o zahmetsiz beceri ve üslup erdeminden bahsederek "*Sprezzatura*" diye bağırırken, diğerleri dükün soğuk ve ilgisiz olduğunda ısrar ediyordu.

Uzak mı? Soğuk mu? *Leo mu?* Hayır: Leo onunlayken eğlenceli ve şakacıydı. Mavinin o tonundaki gözleri soğuk görünebilirdi belki ama Juno onların ışıltısını sadece bir şakadan keyif aldığında görürdü. Sessizliği soğukluk olarak algılanabilirdi ama aslında utangaçtı; yüksek statüsüne ve üzerindeki sürekli ilgi parıltısına rağmen, bir grubun merkezinde olmaktansa gözlemlemeyi tercih ederdi. Ancak arkadaşlarının yanında cana yakın ve rahattı.

Yine de adamın aralarındaki duvarı dikkatle koruduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Neden unutmasın ki? O görkemli bir düktü ve o da eski püskü bir ressamdı, farklı dünyalarda yaşıyorlardı ve kendini unutmasına izin vermemeliydi.

Çünkü başka kimse bunu yapmazdı.

Başını kaldırıp baktı ve onu incelerken yakaladı. Kadın yumruklarındaki bezi açtı.

"Geç kalmamamı sağladığınız için teşekkür ederim ama sizin gelmenize gerek yoktu," dedi biraz sertçe. "Eminim bir dükün, bir sanatçıya randevularını hatırlatmaktan daha önemli görevleri vardır."

"Sebeplerim tamamen bencilce," diye söylendi. "Zamanında orada olmanı sağlamalıyım ki Livia ve Phoebe benimle Latince konuşurlarsa beni kurtaracak biri olsun."

"İnsanlarla Latince konuşmamak her zaman en çekici özelliklerimden biri olmuştur. Tıpkı senin sabrın gibi!" diye ekledi. "Kendinizi eğlendirmenin bir sakıncası yoksa hemen giyineceğim-" Kısa bir süre durdu, adamın çizmelerine ve ceketine baktı. "Akşam yemeği için de giyinmemişsin."

Angelica'yı kalçasından indirdi, ayağa kalktı ve paltosunu fırçaladı. "Oraya kendi yolumdan gideceğim. Dışarıda sizi bir araba bekliyor."

Zorla gülümsedi. "Tabii ki."

Elbette bir dükün Londra'yı bir ressamla aynı arabada tek başına dolaştığı görülemezdi. Hele ki dük boşanmış ve eş arıyorsa. Sanatçı evlenmemiş bir kadinken de olmazdı. Dedikodular onu etkilemezdi elbette; bir dük her türlü şeyi affedebilirdi. Ama her ne kadar sanatçılar ve diğer bohemler *tonlarla* aynı davranış kurallarına tabi tutulmasa da, Juno mükemmel bağlantıları olan ama kendi hayatını kazanan bekâr bir kadındı ve kimse onun gibi biriyle ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

"Bu çok düşünceli bir davranış," diye ekledi.

"Teşekkür ." "Benim için zevkti."

Juno onun gidişini izledi, bu kendine yapmayı sevdiği gizli bir ikramdı, omuzlarının, sırtının, kalçalarının zarif inceliği, hareketlerinin neredeyse kedigillere özgü enerjisi karşısında nefesi kesildi. Parmakları kıpırdadı. Onu ancak geniş, akıcı çizgilerle yakalayabilirdi.

Adam kapı aralığında beklenmedik bir şekilde döndü; kadın suçlulukla doğruldu. Sanki onun arkasından dönüştüğünü yakalamak istercesine ona doğru bir bakış fırlattı. Ona bakarken yüzünde beliren hafif sıkıntılı ifade yeniydi. Denizkızı resmi onu tedirgin etmişti.

Adamın ayak sesleri salondan geçip merdivenlerden aşağı inerken göğsünde bir tatmin duygusu yeşerdi.

*Sanatım seni etkilediyse hak etmişsindir, diye düşündü Leopold Halton.
Çok iyi hizmet ettin.*

BÖLÜM 3



"T en pound, babam evlenmem için başımın etini yemeye başlamadan önce limanımızı bile bitiremeyeceğimizi söylüyor," diye homurdanmıştı Hadrian, Leo'yu Bell ailesinin yemeğinde sekizinci koltuğu doldurmaya davet ederken.

Ne olduysa oldu, beyler yemek sonrası içkilerini bitirip salondaki hanımlara katılana kadar evlilik konusu gündeme gelmedi. Ve bunu başlatan Sör Gordon değil, Juno'ydu, kuzenine masumca "İngiltere'ye döndüğüne göre planların nedir Hadrian? Bu sefer kalacak mısın?"

Leo'nun karşısındaki kanepede, kuzeni Phoebe'nin, daha doğrusu yirmi beş yaşında başarısız bir evlilikle birlikte sofistike bir hava kazanmış olan Bayan Grayshott'un yanında oturuyordu. Juno bir ayağını altına sokmuş oturuyordu. Beyefendiler geldiğinde Leydi Bell otomatik olarak ona düzgün oturmasını tembihlemiş, Juno da otomatik olarak itaat etmişti. Ama işte yine ayağını kaldırmış, açıkta kalan baldırını ve terk edilmiş terliğini umursamadan oturuyordu. Leydi Bell fark ettiyse bile nefesini saklıyordu, çünkü herkes Juno'nun sonunda her zaman kendi bildiğini okuduğunu biliyordu.

Diğer tüm açılardan, parlak koyu mavi kurdelelerle süslenmiş soluk mavi elbisesi içinde, teyzesinin onu yetiştirdiği kibar hanımefendinin her santimi gibi görünüyordu. Boynunda dalgalanan birkaç hain sarmal dışında saçları bile usulca başına toplanmıştı.

Eski püskü iş elbiselerinin değişimi şaşırtıcıydı. Leo, çıplak kollarının mum ışığında altın sarısı yuvarlak hatlarını ya da korsajının cömert kabarıklığının üzerindeki geniş teni görmeye alışık değildi. Gerçi adil olmak gerekirse, o iğrenç günlük elbiseler uzun kollu ve yüksek yakalı olsa da, bol kıvrımları Juno'nun bereketli bir şekilde gerildiğinde kıvrımlarının kışkırtıcı ipuçlarını sunma eğilimindeydi.

Yine de Jun'un hiçbir versiyonu -ne ressam ne de hanımefendi- denizkızı ile denizciyi çizdiği resmin içinde dönen öfkeli tutkulara görünmüyordu.

Şu çizim. O lanet çizim.

Phoebe ve Livia bezelye çorbası üzerinde Yunanca çevirileri tartışırken, Sör Gordon ve genç Daniel kuzu pırzola üzerinde hukuku incelerken, Hadrian ve Leydi Bell ördek yahnisi üzerinde ekonomiyi tartışırken, Juno bektaşı üzümlü tart üzerinde sanat dünyasından dedikodularla onları eğlendirirken, yemek boyunca aklı sürekli bu konuya takıldı. Sohbet enerjik bir şekilde devam ediyordu ama kimse Hadrian'ın gizemli yara izinden, Phoebe'nin kocasından uzaklaşmasından, Livia'nın toplumdan giderek uzaklaşmasından ya da -ne yazık ki- Leo'nun sohbete pek katkıda bulunamamasından bahsetmiyordu.

Çizim müstehcen değildi ve hatta korkunç erkek model seçimi bile affedilebilirdi, çünkü özellikleri çok fazla değiştirmişti. Ama ifadeleri! Denizkızının vahşi, aç sahipleniciliği, denizcinin şaşkın özlemi, sirenin onu ölüme sürükleyeceğini bilmesi ama yine de onu istemesi.

Kendi kendine bunun sadece bir çizim olduğunu söyledi. Sadece kâğıt üzerine karakalem çizgiler. Yine de bu duygular kâğıttan sıyrılıp solar pleksusunun altına yerleşmiş, orayı tuhaf bir şekilde kavernöz ve ağırlı hale getirmişti. *Sehnsucht*, Almanca'da dedikleri gibi, neye karşı olduğunu bilmediği o yoğun özlem.

Ve işte Juno, bu hissin beyni, umursamazca çikolatalı bir trüfü kemiriyor, tadına bakmak için duraklıyor, gözleriyle buluşuyor, hınzırca gülümsüyor ve kalan lokmayı ağzına atıyordu.

"Yoksa yurtdışında başka bir iş mi arayacaksınız?" Hadrianus'un sorusu bu kez parlak gözlü, sıpa gibi ve yirmi üç yaşından çok daha genç görünen Livia'dan geldi.

"Bir eş arıyor," diye sertçe ekledi Sir Gordon.

Sersemletici bir sessizlik salona yayıldı ve parlak kahkahalar tarafından kovalandı.

"Oh ho," diye güldü Phoebe. "Şimdi bunun içindesin, Hadrian!"

"Bunu tartışmanın zamanı değil," diye itiraz etti Hadrian. "Anne, lütfen sor-"

Leydi Bell teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Bana itiraz etme oğlum. Ellerimi hepinizden temizliyorum," diye bağırdı, gülerek. "Eğer bir anne olarak görevimde başarısız olduysam, öyle olsun! Beş çocuğu yetişkinliğe kadar büyüttüm ve sadece Phoebe evlendi."

"Ve Phoebe kocasıyla bile konuşmuyor," diye işaret etti Hadrian. Dışarı.

Phoebe gözlerini büyüttü. "Evlendikten sonra da onlarla konuşmaya devam mı edeceğiz?" Elindeki cevizi ağabeyine doğrulttu. "Ve dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için beni kullanma, seni canavar," dedi ve cevizin uçmasına izin verdi.

Hadrian yıldırım hızında bir refleksle yakaladı. "O zaman Juno'yu dikkat dağıtmak için kullanacağım," dedi pişmanlık duymadan. "Hadi ama baba, neden benim yerime Juno'nun evlenmesi için başının etini yemiyorsun? Duymadın mı? Neredeyse yirmi *sekiz* yaşında."

Sir Gordon gözlüklerinin üstünden en büyük oğluna baktı. "Çünkü sen benim varisimsin ve hukuk firmasını Daniel'e devretmekten mutluluk duysam da
-"

"Ve bunu kabul ettiğim için mutluyum," dedi Daniel.

"-Baronetlik sana miras kalacak. Ayrıca Juno kendi seçimlerini yaptı ve bunları takdire şayan bir kararlılıkla uyguladı."

"Ben de seçimlerimi yaptım." Hadrian ciddileşti. "Şu anki pozisyonum evlilik hayatına izin vermiyor."

"O zaman yeni bir pozisyon bul."

Baba ve oğul sessiz bir savaşta göz göze geldiler. Odadaki gerginlik sadece kafa karışıklığıyla yumuşamıştı. Hadrian'ın kardeşlerinden hiçbiri hükümet için yaptığı işin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Leo ve Sör Gordon biliyordu ve işin içinde çok az evrak işi vardı.

Leo göz ucuyla Juno'nun kendisine meraklı ve düşünceli bir bakış attığını fark etti. Juno'nun evliliğiyle ilgili soruları olduğunu biliyordu; zaman zaman bunları hissediyor, bir esintinin bonenin kurdeleleriyle oynaması gibi konuşmalarının kenarlarıyla alay ediyordu. Onun da soruları vardı ama sormaya cesaret edemiyordu. Juno'ya neden kimseyle evlenmediğini sorarsa, o da ona Erika'yla neden evlendiğini sorabilirdi. Leo, Juno ile Erika'yı tartışmaktansa yağda haşlanmayı tercih ederdi, bu yüzden cevap vermemek için kendini pencereden dışarı atmak zorunda kalacaktı ve bundan sonra her şey oldukça garipleşecekti.

Gerilimi bozan Livia oldu: "Juno hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Asla tatmin edici bir cevap vermiyorsun."

Juno bir hırsız gibi donakaldı, eli kırmızı Venedik camından bir yer mantarı daha çalmaya hazırlanıyordu. "Neye cevap vereyim?"

"Neden henüz evli değilsiniz?" dedi Livia. "Eminim seninle evlenmek isteyen pek çok erkek vardır."

Juno'nun dudakları kıvrıldı. "Ve eminim ki erkekler benimle dans etmek istedikleri için benimle evlenmek istiyorlar: benimle dans etme şansını yakalamak için

görkemli koynunda."

Bu skandal cümle sevinç çılgınlıklarıyla karşılandı. Leydi Bell bile gülmekten kendini alamadı: "Juno Bell, terbiyeli ol! Kibar bir toplumda böyle şeyler konuşulmaz. Dammerton ne düşünecek?"

Ona çarpık gülümsemesini gösterdi. "Leo söylediğim herhangi bir şey karşısında şok olacaksa, o gün çoktan geçti."

Leo sahte bir selamla kadehini kaldırdı. "İtiraf etmeliyim ki onun bu şekilde konuştuğunu ilk duyduğumda neredeyse bayılıyordum ama artık daha sağlam bir yapım var."

Avrupa'nın bohemleri arasında geçirdiği yılların etkisi böyleydi: Söz ve hareketlerde kısıtlama eksikliği, müstehcen mizah ve vücutlara, çıplaklığa ve düzgün İngiliz hanımefendilerinin balodaki el yordamıyla yürüyen bir sarhoş gibi kaçındıkları diğer konulara karşı gerçekçi tavrı.

Juno bir yer mantarı seçti ve arkasına yaslanarak düzgünce oturdu.

"Ayrıca evlilik büyük bir çaba gerektiriyor. Sanatım ve hırsım tüm zamanımı alıyor." "Peki ya hırslarına ulaştığında ve dinlenebildiğinde defnelerinizin üzerinde?" Livia ısrar etti.

"O zamana kadar o kadar yaşlanmış olacağım ki, göğsüm de defnelerimin üzerinde dinleniyor olacak ve o zaman hangi erkek benden hoşlanacak?"

Hester kahkahalar arasında, "Kesinlikle saygıdeğer bir adam değil," diye iç geçirdi.

Juno ona muzipçe sırıttı. "İyi ki saygınlık peşinde değilim."

Hadrian bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Buna inanamıyorum," dedi. "Sanatının romantizmle dolup taşıdığı zamanları hatırlıyorum. Neye dönüştün tatlı kuzenim, bıkkın bir alaycıya mı yoksa memnun edilmesi zor, umutsuz bir romantiğe mi?"

Juno meydan okurcasına, "Ben kendi kendimin sahibesiyim," dedi ve konuşurken elindeki yer mantarını salladı. "Sessizlik istediğimde, ona sahibim. Arkadaş istediğimde de var. Bütün gün kesintisiz çalışabilirim ya da bütün gün yargılanmadan uyuyabilirim. Kendi yolumu kazanıyorum, istediğimi yapıyorum ve kimseye borçlu değilim. Bir koca bu hayatın neresinde olabilir? İlgi isteyecek, botları ya da akşam yemeği konusunda başımın etini yiyecek, sonra da paramı alıp programımı boz ve zamanımı çalacak."

Çikolatalı trüfünün kenarını kemirdi ve bir ayağını ileri geri salladı. Aşınmış terliği ayak parmaklarından sarkıyordu ve eteği geriye doğru kayarak delik çoraplarının bileklerine işlenmiş çiçek motiflerini ortaya çıkardı.

Daniel homurdandı. "Biz erkekler o kadar çürümüş değiliz. Bu iddialarınız için en ufak bir kanıtınız bile yok."

"Genç avukat kanıt istiyor, öyle mi?" Juno dedi ki. "Pekâlâ: Elisabeth Vigée LeBrun'un davasını düşünün. Marie Antoinette ve tüm Versailles için portreler çizdi ta ki... Şey."

"Gerçekten de öyle." Hadrian karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Kafa kesmeler portre boyama işine gerçekten gölge düşürüyor olmalı."

Bu, bir dizi inilti ve kafasına bir ceviz daha fırlatılmasını sağladı, ardından Juno kargaşa devam etti.

"Madam LeBrun Paris'ten kaçtıktan sonra Avrupa'yı dolaşarak kraliyet mensuplarının resimlerini yaptı. Hatta burada, Londra'da üç yıl boyunca bir stüdyosu oldu ve o zamanki adıyla Galler Prensi'nin resmini yaptı. Resimlerinden bir servet kazandı ve kocası hepsini kumarda kaybetti. Ben bir servetten çok daha az kazanıyorum, neden hepsini bir adama vereyim ki?"

"Ama belki de aşıktı," diye karşı çıktı Phoebe. "Eskiden duyguların ve hislerin 'düşünme' dediğiniz şeye üstünlüğünü ilan ederdiniz. Eminim o kadar da değişmemişsinizdir. Hiç aşık olmuyor musun?"

Bir kalp atışı süresince Juno'nun ayağı da Leo'nun nefesi gibi durdu. Ama sonra devam etti, gözleri başka yerde, sesi hafifti.

"Tam tersine. Her gün en az üç kez aşık olmayı alışkanlık haline getirdim. İnsan aşkı hafifçe kabul etmeli ve bir bulutun üzerindeki tüy gibi onun içine sürüklenmelidir. Aşka çok ağır iniş yaparsanız, bataklıktaki bir araba gibi oraya saplanıp kalırsınız."

Ayağını o kadar sert savurdu ki terliği fırladı, bir takla attı ve Leo'nun ayakkabısının yanına bir tokatla indi. Leo terliği yerden alıp ona götürdü. Terliği ayak parmaklarıyla tuttu, Leo' parlak bir gülümseme fırlattı ve özgür ruhlu haliyle, aşk hakkındaki hovarda görüşleriyle tamamen barışık bir şekilde ayağını sallamaya devam etti.

Kuzenleri yanıliyordu: Juno'nun kaygısız felsefeleri hiç de yeni değildi. Leo onun aşka nasıl baktığını sekiz yıl önce, o berrak sonbahar gününde Viyana'daki bahçelerde birlikte yürüdüklerinde öğrenmişti.

Leo onu çayırdaki o fiyaskodan sonra ilk kez görmüştü. O an hafızasına kazanmıştı: mavi gökyüzü, turuncu yapraklar, o kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onu görünce göğsünün kabarması. İlk öpüşmelerinden ve onun sevgi dolu sözlerinden bu yana geçen iki uzun yıla katlanmıştı; hatasını düzeltme ve işleri yoluna koyma şansını beklediği iki acı dolu yıl.

Ama önce o konuşmuştu, orada, solmakta olan yaprakların parlak renkleri arasında. Leo'nun kolunu sıkarken ve gençlik saçmalıklarının geçtiğine dair ona güvence verirken gülümsemesi ne kadar da ciddiydi. "Söz veriyorum, bir daha seni öpücüklerle ya da sevgi gösterileriyle rahatsız etmeyeceğim," diyerek güldü ve ekledi: "Çok gençtim! Sanırım on yedi yaşındaki her kızın aptalca bir karasevdası vardır ve sen de benimkiydin. Senin için ne kadar garip olmalı!"

Aptalca bir sevdâ. Gençlik saçmalığı. İlk tatlı öpücükleri onun için sadece bu anlama gelirken, Juno için dünyalara bedeldi. Juno'nun aşk sözleri böyleydi: kolayca söylenir, kısa sürede unutulurdu.

Ve aynı gece, o kırmızı salonda, o yaşlı adamla, Çek kemancı ile.

Viyana'nın uzun zamandır gömülü olan anısı birdenbire zihninde yeni parlatılmış gümüş bir tabak gibi parladı: kırmızı brokar duvarlar, abartılı avize, kokulu hava ve bir köşede, kadife perdelerle yarı gizlenmiş Juno ve kemancı, samimi bir bakış paylaşıyorlardı.

Juno çenesini eğiyor.

Kemancı başını eğiyor.

Kemancı Juno'yu öpüyor.

Juno da onu öpüyor.

Leo başını salladı ve anıları ait oldukları yere, zihninin nemli mahzenine geri itti. Viyana'daki her şeyin ait olduğu yere.

Günümüze döndüğümüzde, Hadrian Juno'nun duygularını "Duyduk duymadık demeyin!" diyerek alkışlıyordu.

"Hepimiz aşk bataklığına saplanmaktan kaçınalım," dedi ve kadehini kaldırdı. "Mükemmel evliliği gösterdikleri için ebeveynlerimizin şerefine kadeh kaldıralım ki hiçbirimiz bunu kendimiz denemeye cesaret edemeyelim."

"Cesur ol oğlum," dedi Sir Gordon kuru bir sesle. "Aşk henüz tanıyor olabilirsin." Hadrianus güldü. "Eğer evleneceksem, baba, o zaman Dammerton'ın bir sonraki eşi için kriterleri: iyi yetiştirilmiş, iyi terbiye edilmiş ve iyi giyinmiş. Bu her şeyi özetliyor mu Dammerton?"

"Hemen hemen."

Porto şarabını yudumlayan Leo, Juno'ya bir bakış atma riskini göze aldı ama Juno'nun dikkati çikolatalı trüflerdeydi ve bir sonraki yemek için seçimini yapıyordu.



Bell ailesi baloya hazırlanmak için dağılırken, parti süre sonra dağıldı. Leo onları misafir odasında Juno ile birlikte bekliyordu. Juno baloya katılmayacaktı, çünkü onun dünyasında müstehcen salonlar ve suareler vardı.

Bir tabloyu incelemek için durakladı; adam da duvarda ona katıldı. Bu, gençliğinden kalma, genç Phoebe ve Livia'yı toga giymiş ve bir Yunan agorasında ders verirken, ünlü filozoflar ayaklarının dibinde onları dinlerken tasvir eden kendi eseri idi.

Ona bakmak için başını eğdi. "Bu akşam çok sessizdin. Ne?" Leo omuz silkti.

"Sırlarından daha fazlası," dedi usulca ve resme geri döndü. Tuhaf bir şekilde rahatsız edici hissediyordu, sanki ellerinden kayıp gidiyordu.

"Bu resmi yaptığında kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Düşünerek dudaklarını büzdü. "Sanırım on altı yaşlarındaydım. On dört ve on iki yaşlarındaydım olmalıydım."

"Onlara sevginiz parlıyor."

"O zamanlar bile çok bilgiliydiler. Onların zekice argümanlarına asla ayak uyduramazdım."

"Hiçbiri sizin yaptığınızı yapamaz ve bunu biliyorlar."

Çerçevenin bir köşesini çizdi. "Tuhaf, değil mi? Kendime güvenim eksik değil, ama yine de küçük bir parçam, mavi çoraplı kuzenlerim Yunanca öğrenirken, hangi çatalı kullanacağını bilmeyen ve okumayı bile zor sökmüş, kapılarına gelen o pis on yaşındaki çocuk gibi utanıyor ve korkuyor. Bazen o küçük çocuk bana yeterince iyi olmadığını söylüyor."

"Ortaya çıktı," diye düşündü Leo. Aile bunu hep böyle ifade ederdi, sanki küçük Juno, Bell'lerin Longhope Manastırı'ndaki kır evine, bir çocuğun artık planlarına uymadığına karar veren sanatçı ebeveynleri tarafından bırakılmak yerine, bir sokak kedisi gibi kendi isteğiyle gelmişti.

Sabah yürüyüşlerinden birinde Leo, "*Ailenizden hiç bahsetmiyorsunuz*" demiş, o da "*Onları hiç düşünmüyorum*" diye yanıtlamıştı. *Onların bana ayıracak zamanı yoktu, benim de onlara ayıracak zamanım yok.* Çenesi alışılmadık bir şekilde sertleşmiş, omuzları kaskatı kesilmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu, bu yüzden Leo bu konudan bir daha bahsetmemesi gerektiğini biliyordu.

Leo, Juno'yu birçok yönden tanıyordu. Onun deneyim için yanıp tutuştuğunu, duyguların peşinden koştuğunu ve mümkün olduğunca yazılı sözcüklerden kaçındığını biliyordu. Doğada uzun yürüyüşler yapmaktan hoşlanırdı ama efor sarf etmenin yanaklarını şişirmesinden nefret ederdi.

Pembe. Batıl inançlara inanırdı ama çok çalışır ve hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Kurallara yalnızca kendisine uygun olduklarında uyar ve kalmak istemeyen hiçbir şeyi tutmaya çalışmazdı.

Ama onun nasıl bir gelecek hayal ettiğini, hâlâ sevgili edinip edinmediğini ya da geceleri yalnız uyandığında ne düşündüğünü bilmiyordu.

Neşeli kahkahası aralarında fokurdadı. "Beni dinle, ne kadar dalgınım! Sanırım bu yeniden bir araya gelmenin etkisi, beni en başından beri hoş karşılamalarına rağmen ait olmadığım o eski hissi uyandırıyor. Acaba gençliğimizi hiç geride bırakıyor muyuz, yoksa en ufak bir kıskırtmada yaramazlık yapan hayaletler gibi içimizde mi kalıyorlar?" Onun profilini inceledi. "Sonra seninle tanıştığımda..." Tereddütü aralarında titreşti. "Sanırım bu yüzden senin yanında kendimi rahat hissettim, ilk kez gerçekten benzer düşünen bir ruhla karşılaştım."

"Sen Viyana'ya gidene kadar," diye hatırlattı ona. "Orası da benzer düşünen ruhlarla doluydu."

"Evet. Tabii ki."

"Viyana'da geliştirdiniz. Kendi insanların arasında, sanata dalmıştın. Seni hiç bu kadar ışıltılı görmemiştim."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Boynuna bir sıcaklık yayıldı. Hiçbir şey söylememeliydi.

Ama bu, Juno'nun Viyana'daki karmaşık anısının bir parçasıydı: ona nasıl hayranlık duymuş, onun için nasıl mutlu olmuştu, onun neşeli sözleri kalbini paramparça etse bile.

Resme geri döndüğünde gümüş küpelerinin ışığı parlıyordu. "Bununla çok gurur duyuyordum ama şimdi kötü tekniğimden utanıyorum. O zamandan beri çok değiştim."

"Konu seçiminiz kesinlikle değişti," dedi dikkatle.

Yine güldü. "Ah canım, bugün o çizimi görmene gerçekten izin vermemeliydim. Böyle şeyleri asla göstermem."

"O zaman bunun gibi başkaları da var."

Israr etmek aptallık. Aralarındaki mesafeyi korumak çok daha akıllıcaydı. Ve yine de... Bu çizim onu aç bırakmıştı.

"Bu tür sanat eserlerini gizli tutmak bu kadar önemli mi?" diye sordu.

"Tüm sırlar önemlidir. İnsanın sırları neye değer verdiğini ya da neyden korktuğunu ortaya koyar." Onunla tekrar yüzleşti, çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Göstereceğim"

Eğer sen de bana sırrını gösterirsen, ben de sana sırrımı veririm. Neden bana sırlarını hiç söylemiyorsun, Leo?"

Gözleri onu delip geçti ama asla itiraf edemedi. Nefes kaybı, itiraflar.

Onun yerine tembel bir gülümseme sundu. "Çünkü benim hiç sırrım yok. Britanya'daki herkes benim hakkımdaki her şeyi zaten biliyor. Hatta insanlar benim için yeni sırlar icat etmek zorunda kalıyor. Her sabah gazeteleri elime aldığımda ne tür yaramazlıklar yaptığımı hayretle öğreniyorum."

Kadın aptal değildi. "O halde bu gece ikimiz de sırlarımızı saklayacağız," dedi usulca.

Keder yüz hatlarını gölgelemişti, sanki kaybettiği bir şey için üzülmüymüş gibiydi.

İstenmeyen bir an için, bu kayıp onun içinde de yankılandı.

Evet, yıllar önce bir şeyler kaybedilmişti. Ve kaybedilen bazı şeyler asla geri kazanılamazdı.

Dalgın ruh halleri, kuzenlerinin dönen ayak sesleri ve neşeli atışmalarıyla bozuldu. Juno odanın içinde dolaşarak neşeyle, "Büyük bir baloya katılmayalı yıllar oldu. Gitmek için çok heyecanlı mısın?"

Bir başka sır: Kriterler listesi, Vakfı için paraya olan ihtiyacı, tam da bu gece baloda yaklaşmayı düşündüğü kadın.

Ellerini iki yana açtı. "Kurdeleler, makaralar, ratafia, belki de akşam yemeğinde ışıltılı bir skandal? İnsan nasıl heyecanlanmasın ki?"

BÖLÜM 4



Leo balo salonuna girdiğinde, "Thrilled to bits," diye mırıldandı, köpüklü elbiseler ve tüylü kafaların sıcak, girdaplı girdabıyla. Orkestra müziği cam ve dedikodu tıngırtılarının üzerinde süzülürken, çiçek aranjmanları sönük vazolardan fişkırıyor ve yapraklı palmiyeler ne yazık ki yavan saksılarda nöbet tutuyordu.

Ve işte hedefi oradaydı: Bayan Susannah Macey. Gözü hayranına takıldı, ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi ve arkasını döndü. Adam ona doğru yöneldi ama hemen ardından, görünüşe bakılırsa Leo'nun kıyafetlerini aşağılayarak gecesini renklendirmeyi tercih etmiş olan kardeşi Thomas'ın saldırısına uğradı.

"Ne dedin sen, Macey?" Leo dostça sordu. "Sanırım yelegimle ilgili bir şey?"

Bu geceki yelek gerçekten de yorumlanmaya değerdi. Tabanı şeftali renginde ipekti ve üzerine, üst kenarları göğsünün üzerinde patlayan renkli kelebeklerden oluşan bir buluta dönüşen bir küme çuha çiçeği işlenmişti.

Ancak genç Thomas Macey, Leo'nun giydiği zarif sanata bakmıyordu. Dikkati, ilk dikiz şovlarına çıkan çocukların hevesiyle onların alışverişini izleyen üç arkadaşına yönelmişti.

Ah, evet, Leo bu seti biliyordu: O sabah kulüplerinde onu tartışıyorlardı, onu her zamanki sakinliğinden çıkarmanın yollarını düşünüyorlardı. Leo'yu duyabilecekleri bir yerde oturuyorlardı ama belli ki tartışırken ona bakmazlarsa, kulak misafiri olamayacağına inanıyorlardı.

Ne yazık ki herkes için ses bu şekilde çalışmıyordu, bu yüzden birbirlerine onu toplum içinde öfkelenmeye kıışkırtmak için meydan okuduklarında kulak misafiri olmak zorunda kalmıştı, onu yemlemeyi başaran için bir çömlek para vardı.

Duke'e yem atma. Gerçekten.

Aklı başında hiç kimse bir dükün böyle bir küstahlığa müsamaha göstermesini beklemey. Leo'nun Thomas Macey'i sinir bozucu bir sivrisinek gibi ezmesine de mantıklı hiç kimse itiraz etmezdi. Ancak Leo, genç erkekleri sırf olgunlaşmamış mankafalar oldukları için mahvetme işinde değildi.

Ama Thomas Macey'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Dedim ki, Majesteleri," diye açıkladı Macey kendini beğenmiş bir tavırla, arkadaşlarına bir kez daha bakarak, "bir konferansta tavus kuşunun tüylerinin amacının eşini cezbetmek olduğunu öğrendim. Aklıma süslü nakışlara olan düşkünlüğünüz geldi, ancak iki yıl önce boşandınız ve henüz başka bir eş bulamadınız. Bence stratejiniz işe yaramıyor. Kendini kimin için bu kadar güzelleştiriyorsun?"

Leo sorgu bardağını kaldırdı ve Macey'yi kahverengi tepesinden siyah ayak parmağına kadar inceledi. Bardağı indirdiğinde hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle karşılaştı.

"Peki sen kendini kimin için bu kadar... sıkıcı yapıyorsun?" diye karşı çıktı. "Söyleyin bana, stratejiniz işe yarıyor mu? Hanımınız şu anda bile, 'Ah, Bay Macey, ne kadar da zevksiz biri' diye iç geçiriyor mu? Sevgili Bay Macey, o çok lezzetli bir şekilde mülayim."

Genç adam sırttı. Leo sırtınlara tahammül edemezdi. Neredeyse bej rengi kadar kötüydüler.

Macey, "Fark edilmek için parlak renklere ihtiyacım yok," dedi. "Benim zekâ."

"Zekâ mı? Hmm. Belki zekanı parlak renklerle giydirirsen fark ettim."

Leo soru sorma bardağını yeleğinin cebine soktu, zinciri düzeltmek için zaman ayırdı, sonra Macey başını çevirene kadar en dük bakışını takındı. Bir adım daha yaklaştı ve omzundaki bir lekeyi fırçaladı.

"Sevgili oğlum, grubunun küçük oyununu kazanmak için beni yeterince kızdırmak istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Ve kazanmaya ihtiyacın var, değil mi? Birkaç yüz pound gizli karını geçindirmene çok yardımcı olur. Sanırım bir depo memurunun kızı. Baban onu öğrendiğinde ne diyecek?"

Bu konuşmanın Thomas Macey'i oltaya takılmış bir balığa dönüştürmek gibi ilginç bir etkisi oldu: şişkin gözler, açık ağız, soluk nemli bir cilt. "Nasıl... Onu nereden biliyorsun?"

"Oh, sevgili oğlum, her şeyi biliyorum." Leo delikanlının yakalarını düzeltti, sonra geri çekildi, parmakları kalitesiz kumaştan geri çekiliyordu.

Bir kontun torunuydu ve çocuk düzgün bir süper ince seçemiyordu. "Bu kadar terbiyesizlik yeter. Şimdi git ve arkadaşlarına beni bir daha rahatsız etmemelerini söyle."

"Kimseye söylemeyeceksin..." Macey yutkundu. "Majesteleri, size yalvarıyorum, beni affedin."

"Koş dedim."

Macey koştu.

Leo başını salladı ve iç çekti. Henüz otuzuna gelmemişti ve genç erkeklere şimdiden "sevgili oğlum" diye hitap ediyordu.

Kalabalığı yarararak ilerlerken aklına, Bayan Macey takım elbisesini kabul ederse, onun aptal kardeşinin sorumluluğunu üstleneceği geldi. Ya da almayacaktı: Delikanlı yirmi bir yaşındaydı ve kendi pisliğini temizleyebilecek yaşıydı.

Leo dağınıklığı toparlama konusunda çok biliyordu.

Eski bir duygu onu ısırdı: Erika söz konusu olduğunda hissettiği o başarısızlık duygusu. Evlilikleri aptalca, düşüncesizce, pervasızca olmuştu ama o zamanlar umursamanın çok ötesindeydi. Başlarda Erika'yla benzer zevkleri paylaşıyorlardı: İkisi de sarhoş olmaktan ve şamatalı eğlencelere dalmaktan hoşlanıyordu. Ama İngiltere'ye döndüklerinde Leo sonsuz eğlenceden, Erika ise sonsuz eğlence olmayan her şeyden sıkılmıştı.

Beni yanlış yönlendirdin, demişti. Nasıl bir adam olduğun hakkında.

İkinci evliliğinin başarılı olacağına yemin etti. Sadece Vakıf için değil, unvanı, ailesi ve gelecekteki varisleri için. Karısı için, kendisi için.

Eğer Bayan Macey'i kazanacak kadar şanslıysa, ne pahasına olursa olsun evliliklerini yürütecekti.



Baloları bir kuşun ağaçları tanıdığı gibi tanıyan ^{SUSANNAH MACEY}, onlar konuşurken genişçe açtığı güzel bir yelpazeyle gelmişti. Sarı nergisler ve yeşil dalgalanmalarla elle boyanmıştı; beyaz elbisesinin korsajına işlenmiş sarı çiçekler ve sarmaşıklar ile samur kahverengi saçlarının arasına sıkıştırılmış örgülü yeşil ve altın başlığını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Leo'nun söyleyebildiği kadarıyla vantilatör üç amaca hizmet ediyordu: serinletici bir esinti yaratmak, zevkini ve zenginliğini göstermek ve sohbe ilham vermek. Özellikle de onun konuşmasından şüpheleniyordu. Kendini beğenmiş biriydi belki ama kendini savunmak gerekirse, o bir düktü ve unvanı bir sanatçıyı ilgilendirmese de, bir kontun on dokuz yaşındaki torunu için gerçekten çok ilginç olabilirdi.

"Bu yelpaze enfes," dedi saygıyla.

Yine de bu da onun şevkini ateşleyemedi. Belki de bugünlerde sadece ruh hali böyleydi ve bunun için bir hayranını suçlayamazdı.

Ayrıca, çok güzeldi. Bayan Macey'nin mükemmel bir zevki vardı. Yani, zevki çoğunlukla onunkiyle örtüşüyordu ve herkes en iyi zevkin kişinin kendi zevkiyle örtüşen zevk olduğunu bilirdi.

Yelpazeyi bir o yana bir bu yana çevirdi, zümrüt yeşili püskülünü diğer elinin eldivenli parmakları arasında döndürdü.

"Beğenebileceğinizi düşündüm," dedi. "Spitalfields'de çok yetenekli bir kadın tarafından elle boyanmış. Merak ettim de..." Nefes nefese kaldı, sonra aceleyle ekledi: "Dammerton Vakfı'ndan hibe almaya aday olup olamayacağını merak ediyorum."

Gülümsedi. "Kesinlikle dikkate değer."

Vantilatör kapandı. "Son konuştuğumuzda Vakfın çalışmalarını genişletme planlarından bahsetmişsiniz. Daha fazla eğitim, ıraklık ve pazar, sanırım?"

"Mümkünse, çok büyük bir gerektirecek olsa da."

Adam kadına baktı. Kadın da ona baktı.

Susannah Macey evliliğine yirmi beş bin sterlin getirecekti. Leo onun yirmi beş bin sterlini olduğunu biliyordu ve o da Leo'nun bildiğini biliyordu, çünkü dedikoduların hepsi faydasız değildi.

"Sizin gibi becerikli bir beyefendi şüphesiz bu meblağı temin etmenin bir yolunu bulacaktır," dedi. "Dammerton Vakfı o kadar takdire şayan işler yapıyor ki, eminim bunun bir parçası olmak isteyen birini bulmak için çok uzaklara bakmanıza gerek kalmayacaktır."

Bakışlarını uygun olandan bir ilmek daha uzun süre adamın üzerinde tuttu.

Evet. Bu kulağa evlilik teklifine davet gibi geliyordu. Çok kurnazca ve bir iş anlaşması gibi ifade edilmişti ama Susannah Macey bu yönden şaşırtıcıydı.

"Gerçekten de," diye devam etti, şimdi daha kendinden emin bir şekilde, "yararlanabilecek diğer yetenekli zanaatkârları ve kadınları . Beni bağışlayın."

ama bir kriter listesi hazırlayacak kadar ilham aldım." "Ne tesadüf," dedi. "Benim de bir kriterler listem var."

Yüzü aydınlandı. "İyi bir listeye bayılırım. Dünyaya düzen getirmek kadar tatmin edici bir şey yok, sence de öyle değil mi?"

"Düzen," diye tekrarladı. "İşte *tam olarak* bu."

Doğduğundan beri hayatı şaşmaz bir şekilde düzenliydi - ta ki on yıl önce çayırdaki Juno Bell'in öpücüğünün onu aşağı doğru bir kaos sarmalına sürüklediği o kalp durdurucu dakikalara kadar: ailesiyle kavgaları, Viyana'daki davranışları, dağınık evliliği, boşanmanın daha da büyük dağınıklığı.

Ama şimdi Susannah Macey sayesinde son dağınıklığını da toparlıyor ve hayatını yeniden düzene sokuyordu.

Listelere bayılırdı. O ise onlardan nefret ederdi. Düzen getirmeyi severdi. O ise ortalığı dağıtmaya meyilliydi. Birbirlerini tamamlıyorlardı. Kadın tam da onun ihtiyacı olan şeydi.

Ne yazık ki, ailesinden biri onu alıp götürmeden önce onunla nadiren beş dakikadan fazla konuşabiliyordu.

Ve işte tam bu sırada Leydi Renshaw kalabalığın arasından fırladı, başında kır saçlarına ve endişeli yüz ifadesine hiç de yakışmayan sarı bir türban vardı. Kontes torununun dirseğini sanki satılan son ipek kumaşmış gibi kavradı.

"Susannah, canım, işte buradasın," dedi Leydi Renshaw. "Gel de yeni yelpazeni diğer hanımlara göster. Tabii Majesteleri sizi serbest bırakma nezaketini gösterirse." Leo'ya sıkı bir gülümseme sundu. "İyi akşamlar, Majesteleri."

"Leydi Renshaw."

Bayan Macey kıpırdamadı. "Büyükanne, Dük'ün Vakfını ve zanaatkârlara sağladığı yardımları konuşuyorduk."

"Ne kadar ilginç." Leydi Renshaw'ın kaşları karardı. "Söyler misiniz majesteleri, sanatçılara da burs veriyor musunuz? Anladığım kadarıyla sanatçıların atölyelerinde vakit geçirmekten hoşlanıyorsunuz."

Sesi yumuşaktı ama bakışı huysuz bir terzinin iğnesi kadar keskindi. İngilizler ne demek istediklerini söylememeyi bir spor haline getirdiklerinden, Leo onun ne demek istediğini tahmin etmek zorunda kaldı; belirli bir sanatçının, yani tabii ki Juno Bell'in atölyesine yaptığı ziyaretleri tartıştıklarını tahmin etti.

Ah, dedikoducular sağ olsun. Kaçakçılar kadar çalışkandılar, yorulmak bilmeden mallarını karanlıkta dolaştırıyorlardı.

"Pek çok şeyden zevk alıyorum," dedi Leo. "Ancak dedikodu heyecanı gerçeğe tercih ettiğinde, var olmayan şeyleri haber yapar."

Leydi Renshaw bir başka samimiyetsiz gülümseme daha sundu. "Bizim konumumuzdaki insanlar için dikkat çekmek kaçınılmazdır, yine de mümkün olduğunca bundan kaçınmaya çalışırız, özellikle de torunumu utandıracak türden dedikodulardan. Anladığınızdan eminim, Majesteleri."

Bayan Macey bu konuşmayı yelpazesini yakından inceleyerek geçiriyordu. Bu kadar dikkatle incelediğine göre yelpazenin yapısı büyüleyici olmalıydı.

"Gerçekten de leydim, sizi çok iyi anlıyorum."

Yine de Leydi Renshaw, "İki hafta içinde Lord Normanby'nin malikânesine gidiyoruz ve Susannah'ya çok düşkün annesiyle konuşmalıyız," diye ekledi. Torununun omzunu dürttü. "Sen git canım. Ekselansları ile konuşmak istiyorum."

Bayan Macey itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama tekrar kapattı, çünkü terbiyeli genç hanımlar kavga etmezlerdi. Bunun yerine, özür dileyen bir gülümseme ve küçük bir reveransla itaat etti ve Leo'yu çok hoşnutsuz bir kontesle yalnız bıraktı ve kendisi de oldukça hoşnutsuz hissediyordu.

"Ben de torununuzu dansa kaldıracaktım," dedi sabırsızlıkla. "Ve onu parkta bir gezintiye davet etmek, sonra da belki tiyatrodaki locamı paylaşmaya. Niyetimi daha açık ifade etmeme gerek var mı?"

Leydi Renshaw onu saksılı bir palmiye ile mahremiyet üçgenine soktu ve keskin bir bakışla ona sabitledi.

"Bir dükün ilgisi genç bir bayan için çok gurur vericidir, ancak bu ilgiye bitmek bilmeyen dedikodular ve potansiyel aşağılanma eşlik ettiğinde, parlıtısını kaybeder. *O sanatçıya yaptığınız ziyaretler-*"

"Tamamen masum," dedi. "Gerçek bu."

Başını iki yana salladı. "İkimiz de biliyoruz ki, eğer ortada nefis bir dedikodu varsa gerçeğin pek bir önemi yok. *O ressamla* yaptığınız görüşmeler şu anda pek dikkat çekmiyor olabilir ama nişanlandığınızda büyük ilgi uyandıracakları kesin. Babanın Fransız metresiyle yaşamayı seçerek zavallı anneni nasıl terk edilmiş ve yalnız bıraktığını herkes hatırlıyor."

Leo ciddiyle başını salladı, Lincolnshire'daki evini Avrupalı müzisyenlerle doldurduğu ve şu anda Berlin'de harika vakit geçirdiği göz önüne alındığında, güçlü annesinin fakir, terk edilmiş veya yalnız olduğu imajına gülümsememeye çalışıyordu.

"*O ressamla* görüşmeye devam edersen dünya, karının yerine uzun süreli bir metresi tercih ederek babana mı özeniyorsun merak edecek ve ben de Susannah'nın annenin olduğu gibi alay edilmesine izin vermeyeceğim." Kadın burnunu çekti.

"Susannah'nın diğerk beklentileri bir dükten daha az büyük görünebilir ama daha memnun bir geleceğeyol açacaktır. Örneğın Normanby Kontu çok tatmin edici. Torunuma kur yapmak istiyorsan önce davranışlarını düzeltmelisin."

Leo çok dükçe bir kaş kaldırdı, bu da onu biraz azarlamaya yaradı.

"Bağışlayın majesteleri, hakaret etmek istemedim. Ama sizin

Bu sanatçı insanı duraksatıyor ve başka neler yapabileceğini merak ettiriyor. İyi akşamlar, Majesteleri."

Ve Bayan Macey'i dirseğinden tutup güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için aceleyle yola koyuldu.

Leo elini yüzünde gezdirdi, aniden bu balodan ve onun iğrenç havasından bıkmıştı. Susannah Macey onun neredeyse ideal geliniydi. Başka birini seçerse her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktı.

Her şeye yeniden başlayacak enerjisi yoktu.

Bir dük olarak Juno'yla olan dostluğu ve Bayan Macey'le olan evliliği arasında seçim yapmaya zorlanması düpedüz saçmaydı. Hepsi de dar görüşlü bir saçmalık uğruna.

Yine de, dar görüşlü bir saçmalık olsun ya da olmasın, Leydi Renshaw haklı bir noktaya parmak basmıştı. Leo'nun nişanlanması daha fazla dedikoduya yol açacak, faaliyetleri daha fazla dikkat çekecek ve bu dedikodular nişanlısını ve büyük olasılıkla Juno'yu da utandıracaktı.

Belki de Juno'yu biraz az aramak akıllıca olacaktır. Dedikodu onu da etkileyecekti, bu yüzden onu bu konuda uyarmak doğru olurdu.

Ayrılmayı düşündü ama Livia Bell'i bir duvarın önünde yalnız ve garip bir şekilde gördü ve onu dansa kaldırmaya gitti.

BÖLÜM 5



B Juno'nun salonuna giden merdivenleri çıkarken Leo tezahüratlar ve çığlıklar duydu ve Juno'nun yalnız olmadığını öğrenince nefesinin altından küfretti.

Alkışların yarım düzine konuktan, şairlerden ve benzerlerinden geldiğini fark etti. Mobilyaların bulunduğu duvara karşı dizilmişlerdi ve Juno, Tristan St. Blaise ile eskrim yaptığı için tezahürat yapıyorlardı.

Belki tam olarak eskrim sayılmazdı ama ikisi de uzun, esnek bıçakları olan ince İtalyan parçaları olan folyoları sallıyordu. Juno kendininkini boya fırçası ile sopa arası bir şey gibi kullanıyor, bir yandan motifler çiziyor, bir yandan havaya saplıyor, bir yandan da yıpranmış mavi halının üzerinde eteklerinin izin verdiği ölçüde özgürce ileri geri zıplıyordu.

Bu etekler onun iğrenç iş elbiselerinden birine aitti -bugünkü siyah yaprak desenli donuk bir kahverengiydi- ama yine de pencerelerin altında, güneş ışığının onu ballı parıltısıyla yıkadığı ve uçuşan buklelerini bir hale haline getirdiği yerde baştan çıkarıcı bir resim oluşturunuyordu.

Leo farkına varmadan kapı aralığına eğilmiş, onu sefahat düşkünü bir çapkın gibi yalnız bırakmanın yollarını planlıyordu. Şans iyi bir şey olabilirdi: Juno'nun atölyesi bir handan daha fazla trafik görüyordu. Portre için oturanlar arkadaşlarını da getirirlerdi; sanatçılar, şairler ve müzisyenler kendi işlerini yapmaktan kaçınmak için ziyaret ederlerdi; ve stüdyo turları her sınıftan insan arasında popülerdi. Pek çok sanatçı gibi Juno da bu turistler için bir düzine kadar resim asmıştı; bunların arasında canlı çiçeklerden oluşan bir natürmort, Hardbury Markizi Arabella'nın bir portresi ve mitolojik Pandora'yı resmettiği en yeni tablosu da vardı.

Leo onun eklediği bir sonraki resmi görmeyecekti. Onun şehvetli koltuğunda dinlenmek, saçma sapan şakalarını paylaşmak ya da pencere kenarındaki koltuğa oturup çalışmasını izlemek için geri dönmeyecekti.

Pekala. Bu konuda dramatik olmaya gerek yok. Kimse ölmüyor ya da dünyanın öbür ucuna sürgün edilmiyordu. Bir gün, konuşmalar durulduğunda ve ilgi devam ettiğinde geri dönecekti. Evlendiğinde.

Aziz Blaise odanın ortasında dönüyor ve folyosunu çeviriyor, gösterişli numaralar yapan güzel bir adamdan kolayca etkilenen şiirsel seyircilerinden ooh ve aah sesleri çıkarıyordu.

Üvey kardeşinin burada yine ne işi vardı ki?

"Ne kadar takdire şayan bir tarzınız var Bayan Bell!" dedi Aziz Blaise. "Kolunuzun gücü ve sağlamlığı beni hayrete düşürüyor."

"Ne kadar abartılı bir *üslubunuz* var, efendim," diye karşılık verdi Juno. "Saatlerce çizmek ve boyamak için kolum güçlü ve sabit olmalı. Yoksa bir sanatçının yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmediniz mi?"

"Hayır! Öyle mi? Sanatçıların sarhoş olmaktan, İlham Perisi'nden yakınmaktan ve en başarılı olanların hep en yeteneksiz insanlar olduğundan şikayet etmekten başka bir şey yapmadıklarını sanırdım."

İfadesini muziplik aydınlattı. "Bizi şairlerle karıştırıyorsun."

İzleyen şairler protestolarını haykırdılar. Juno onlara doğru döndü, arsızca kıkırdadı, dudakları cevap vermek için ayrılmıştı ki Leo'yu gördü. Folyosunu indirdi ve gülümsemesi yumuşayarak bir hoş geldin ifadesine dönüştü. Leo onun sıcaklığıyla doğruldu.

"İşte! Güzel kardeşim Polly!" Aziz Blaise'in haykırışıyla bütün başlar döndü. "Dammerton Dükü artık senin öğretmenin olsun."

Aziz Blaise hiçbir uyarıda bulunmadan folyosunu havada Leo'ya doğru savurdu. Kılıç dik durdu, odanın içinde yay çizerken bir balerin gibi titriyordu. Davetliler, Leo'nun önünde beceriksizce eğilmeye çalışsalar da duvara yaslandılar, "Majesteleri" mırıltıları kendilerini koruma çılgınlıklarıyla savaşıyordu.

Leo tek bir hareketle uçan kılıca doğru adım ve onu kavradı. Momentum onu halının üzerine itti ve burada Juno'ya kendini bir yayla sunarken kendisinin de bir kılıcı gösterişli bir süvari gibi savurabileceğini gösterdi.

Çarpık gülümsemesi ortaya çıktı. Kılıç kullanırken sarf ettiği efor yanaklarını pembeleştirmiş ve orantısız saçlarından birkaç bukle dökülmüştü.

"Saçları ve yeleği bu kadar muhteşem olan Majestelerini zorlamamalıyız," dedi ve gözleri meydan okumayla parlarken bile ona bir çıkış yolu önerdi. "Sıranın başka bir adama gelmesini isteyebilir."

Leo tembelce, "Saçlarım her zaman mükemmel görünüyor ve bu da en sevdiğim beşinci yeleğim," dedi. "Sanırım seninle düello yapmaya dayanabilirim."

Folyosunu sırtan Aziz Blaise'e uzattı ve ceketini çıkarıp yazı masasının üzerine asmak için arkasını döndü.

Üvey kardeşi neyin peşindeydi? İyi bir şey olmadığı kesin. Fesat çıkarmak Aziz Blaise'in en büyük yeteneklerinden biriydi, eskrim, binicilik, atıcılık, boks ve neredeyse diğer tüm atletik uğraşlarla birlikte. Hepsinde Leo'nun üstünüydü, her zaman da öyle olmuştu. Daha çocukken, Dük Baba Leo'yu üç ayda bir ziyaret eder ve sevgili Tristan'ının başarılarını anlatırdı, tıpkı yeni yavru köpeğiyle övünen bir çocuk gibi.

Ve sonra Tristan, ünlü güzelliği ve üstün eskrim yetenekleriyle ortaya çıktı ve Juno'ya gizlenmemiş bir hayranlıkla baktı. Aptal herif. Onun gibilerle asla ilgilenmezdi.

Yapar ?

Leo'yu .

Hala sevgilisi var mıydı? Bu da onu ilgilendirmez.

Folyoyu geri aldı ve Juno'yla yüzleşti. "*Gardınızı alın*, Bayan Bell!"

Bakışlarını ayırmadan kılıçlarını kaldırdılar. Kılıçlar kesişti, metalin metale çarpmasıyla çıkan bir çığlıkla birbirlerinin boyundan aşağı kaydılar.

"Kılıç oyunlarına bu ilgi neden?" Leo küçük alanda çapraz dolaşarak sordu. Kız da onun hareketlerini yansıttı. "Korsan mı oluyorsun? Yoksa yarın şafak vakti görülecek bir hesabın mı var?"

"Kılıç dövüşü içeren bir sahne çizmek için ilham aldım." Geriye doğru dans etti ve kılıcını havada savurdu, seyirciler fırtınadaki bir sıra ağaç gibi eğildiler. "Floransa'daki öğretmenim, bir sanatçının öznenin pozunu benimsemesi, onu içten dışa doğru resmetmesi gerektiği konusunda ısrar etti." Leo'dan önce durakladı. "Bu yüzden Aziz Blaise bıçakları getirtti ve ders vermeyi teklif etti ve işte buradayız. Bu konuda doğal bir yeteneğim olduğunu söylüyor."

Folyosunu indirdi ve ucunu halının üzerine koydu. "Birçok doğal yeteneğin var ama eskrimle dansı karıştırmış gibisin."

"Eskrimin tüm amacı erkeklere birbirleriyle dans etmek için bir bahane vermektir."

"Bu daha çok erkeklerin birbirlerini bıçaklamaya çalışmasıyla ilgili."

"O zaman seni bıçaklamam gerekecek," dedi ve folyoyu doğrudan ona doğru uzattı.

Leo kıkırdayarak kollarını davet edercesine iki yana açtı ve bıçağı kadının elinden çekip almaya hazırlandı. "Dene bakalım. Önce seni kolayca silahsızlandıracağım."

"Leo, yıllar önce beni silahsızlandırmıştın."

Bu sözler onu irkiltip hareketsiz bıraktı. Başka bir düellonun anısı parladı, on yıl önce, çiçekler ve bir öpücük ve-

Juno saldırdı. Bıçağının kör ucu, adamın yeleğine işlenmiş yeşil kuşların pırıltısından bir kıl kadar uzakta durdu. Sonra o güçlü ve sabit koluyla aradaki mesafeyi kapattı ve kılıcın ucunu adamın göğüs kafesine bir parmak dokunuşu kadar nazikçe bastırdı. Folyonun bıçağı aralarında bir gökkuşağı gibi yükseldi.

Gözleri buluştu. Muzaffer gülümsemesi duraksadı, sonra asi bir şekilde kendini yeniden gösterdi.

"Ben kazandım!" diye bağırdı. "Dük öldürüldü!"



Bıçaklar çok geçmeden pakettendi ve mobilyalar her zamanki yerlerine yerleştirildi. Juno, Aziz Blaise ve diğer ziyaretçileriyle birlikte merdivenlerden indi, sonra Leo'nun oyalandığı salona döndü.

Hâlâ gömleğinin kollarındaydı ve Pandora'nın resmini incelerken ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Dirseğinden tutup onu çekiştirmemek için parmaklarını birbirine doladı. O çerçevenin içindeki gizli bölmeyi bilmesine imkân yoktu, o bölmede saklı kâğıtların mahiyetini de tahmin edemezdi. Ama yine de onun bu konuya dikkatle eğilmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Gerçi dirseğini tutacak olsa, bir avuç keten ve... kol bulabilirdi. Leo'yu ilk kez paltosuz görüyordu. Sonunda omuzlarının şeklini, kaburgalarının ve belinin inceliğini, kalçalarının zayıflığını net bir şekilde görmek ne büyük bir keşifti. Ve onu folyoyu böylesine zahmetsiz bir zarafet ve güçle kullanırken izlemek ne büyük bir keşifti.

Ona dokunmayı, keten ve ipeğin altındaki sıcak tenini ve sıkı kaslarını hissetmeyi nasıl da arzulamıştı. Belki de bu yüzden ona folyoyu saplamıştı, dokunmak için bir vekil olarak.

Dikkatli ol, diye kendini uyardı. Leo'ya dokunmak gibi fikirlere kapılmak akıllıca değildi, çünkü böyle fikirlerle hareket ederse Leo dehşete düşecek ve onu bir daha asla göremeyecekti.

"Seni bu kadar çabuk tekrar görmek çok güzel," dedi. "Yine de yeleğimi acımasızca bıçakladın."

"Oh, sus. Bu sadece beşinci favori yeleğiniz. En sevdiğin, hatta ikinci sevdiğin olsaydı, pişmanlık duyabilirdim." Kadın

güldü, aniden sevindi. "Bu konuda kendini çok kötü hissetme. Tam on beş dakika boyunca o folyoyla çalıştım. Bu kadar ustalık kazanmama şaşmamalı."

"Mezarımda yatarken bununla teselli bulacağım."

Bakışları ondan uzaklaştı, sonra tekrar geri döndü. Sessizlik çöktü. Bu sessizlik garip ve yeni geliyordu, sanki söylenmemiş kelimelerle diken diken olmuştu. Adam şimdi ona daha farklı bakıyordu, diye düşündü, yüz ifadesi araştırmacı ama temkinliydi. Bir önceki gece yemek boyunca adamın kendisine gizli bakışlar fırlattığını fark etmişti ve gece elbisesinin içinde onu hayranlıkla izlediğinden şüphelenecek kadar kibirliydi.

O denizkızı çizimiydi, diye düşündü. Dün onu gördüğünden beri bir şeyler değişmişti. Belki de sanat eserinin tutkusu onu yeniden görmesini sağlamıştı.

"Sizinle görüşmek istediğim bir konu var," dedi.

"Sonunda bana sırlarını anlatacak mısın?" diye alay etti. "Öyle umuyorum. Senin kalibrende bir adamın çok zengin sırları olmalı."

Çenesi yukarı kalktı. Tanrım, kulağa flört ediyormuş gibi mi gelmişti? Konuşmaya başladı, sonra durdu ve bir küfür mırıldandı.

Juno da duydu: ayak sesleri, ıslık ve porselenlerin şingirtısı. Sonra Aziz Blaise elinde bir çay tepsisiyle içeri girdi; Juno'nun umduğu gibi ön kapıdan çıkmak yerine Bayan Kegworth'u etkilemek için mutfığa gitmiş olmalıydı. Tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve bir sandalyeye yayıldı. Sıkıntı ve patlama, diye düşündü Juno. Aziz Blaise ne kadar eğlenceli olsa da Leo'nun söylemek istediklerini duymayı çok istiyordu.

Ama o an geçmişti.

Leo ona bakmadan odayı geçti ve kanepeye uzandı. Dürtü, dudaklarını kulağına yaklaştırmak için eğilmesini sağladı.

"Sırlarını senden çıkaracağım," diye fısıldadı.

Adam döndü; kadın dondu kaldı. Yüzleri birdenbire çok yakınlaştı. Adamın kaşlarındaki ince tüyleri, gözbebeklerinin etrafındaki lacivert kenarı, yanaklarının ve çenesinin pürüzsüzlüğünü görebilecek kadar yakındı. Odun talaşı ve narenciye bahçeleri gibi hafif bir kokuyu yakalayabilecek kadar yakındı.

Dudaklarını yanağına bastırabileceği ve parmaklarını saçlarında gezdirebileceği kadar yakın.

Nefesi göğsüne takıldı ve orada çaresizce çırpındı. Sonra çırpınışı aşağıya doğru yayıldı, vücudundan aşağıya, çırpındığı yere

ısrarla, tam da bir çırpınmanın çırpınmaması gereken yerde.

En azından çay servisi yaparken.

Tökezleyerek uzaklaştı ve alışılmadık derecede beceriksiz elleriyle fincanları karıştırarak çay malzemelerini yerleştirmekle meşgul oldu.

"Gittiğinizi sanıyordum, Aziz Blaise," dedi Leo sert bir sesle. "Lütfen benim yüzümden kalmak zorunda hissetmeyin kendinizi."

Aziz Blaise sandalyesine geri yaslandı. "Ama bu kadar yorulduktan sonra kavruldu. Beni güzel bir onarıcı çay olmadan göndermezsiniz."

aydan yükselen buhar Juno'nun gözlerinin önünde dans etti. Zihni hızlandı. Leo iki gün içinde iki kez aramıştı. Onunla yalnız kalmak, özel bir şey konuşmak istiyordu. Dün gece ona bakışlar fırlatmıştı. Kardeşinin onunla flört etmesinden hoşlanmıyordu.

Ve şimdi söylediği her şey de flört ediyormuş gibi geliyordu.

Aziz Blaise'in aralarında gidip gelen bakışlarını yakalamak için başını kaldırdı.

Cazibe tuhaf bir canavardı. Aziz Blaise nesnel olarak ikisinden daha yakışıklıydı. Leo'nun herhangi bir standarda göre sade olduğundan değil ama Aziz Blaise, yontulmuş elmacık kemikleri ve boğucu dudaklarıyla gördüğü en güzel adamlardan biriydi. Peştamalının örttüğü kısımlar hariç, modellik yaparken onun her şeyini görmüştü. Yine de içini titreten gömlek kollu Leo'ydu. Muhtemelen bu bakış, onu şimdiye kadar gördüğü ve görmeyi umabileceği en fazla şey olduğu içindi.

"Dün geceki balo nasıldı?" diye sordu neşeyle, Leo'ya çayını uzatırken, parmaklarının birbirine değmemesine büyük özen göstererek. "Livia bu sabah bana bir not gönderdi, konuşmalarıyla kendini ratafia'da boğmak istemesine neden olmayan tek kişinin sen olduğunu söyledi, bu yüzden hayatını kurtardığın için sana teşekkür etmeliyim."

"Hizmet etmekten mutluluk duyarım. Ratafia ile ölüm kulağa gerçekten de korkunç geliyor."

"Peki keyifli sohbetler yaptın mı Polly?" Juno ona bir fincan uzatırken Aziz Blaise sordu. "Belki de balkonda tatlı bir baş başa görüşme? Yürek hoplatan bir vals? Akşam yemeğinde uzun uzun bakışmalar?"

Leo'nun bakışları yine kısa bir süre onunkilerle buluştuktan sonra uzaklaştı. "Sadece aptalca bir oyunun parçası olarak beni öfkelendirmeye çalışan bazı aptallar." Yumuşakça homurdandı. "Bu işte pek de iyi değiller."

"Tabii ki hayır," dedi Juno ayını doldururken. "Kontrol her zaman sende oluyor."

"İşin sıkıcı tarafı, beni gerçekten rencide etme riskini göze alacak cesarete sahip olmamaları. Bunun yerine ağız bozuk hakaretler ve neden bu kadar güzel giyindiğime dair kendini beğenmiş sorgulamalarla karşılaşıyorum."

"Neden bu kadar güzel giyindiğini hepimiz biliyoruz: çünkü giyinebiliyorsun."

"Evet. Ve bu konuda son derece iyi olduğum için." Kendisiyle alay eden bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Ama şeytani bir dehaya sahip olduklarını kabul ediyorum. Kafalarını birbirine vurmaya ne kadar çok istesem de, bunu yapmak onlar için oyunu kazanacak ve onları zengin edecek."

"Zengin mi?" Aziz Blaise canlandı. "Seni kızdırdığım için mi? Bu oyunda başarılı olabilirim."

"Bağırırsam elli pound, şiddet uygularsam iki yüz pound, birini düelloya davet edersem beş yüz pound."

"Beş yüz pound," diye tekrarladı Juno hüzünle. "Beni düelloya davet edebilirsin."

"Yapabilirdim ama o zaman seni vurmam gerekirdi, bu da elbiseni mahvederdi ve kumaşa karşı işlenen suçlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." Sonra elbisesine kaşlarını çattı: uzun kollu, yüksek yakalı, bol kesim, donuk desenli. "Ne diyorum ben? Bu elbise kumaşa karşı işlenmiş bir suç."

Memnuniyetle güldü. "O zaman elbisem bahsi kazanabilir, eğer gözlerinizi rahatsız ettiği için onu çağırırsanız. Yine de eğer elbisemi vurmak istiyorsanız, lütfen önce beni uyarma nezaketinde bulunun, böylece onu çıkarabilirim."

Aziz Blaise boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. Leo'nun bakışları kızın boyunu taradı, sonra aceleyle gözlerini kaçırdı.

Olamaz, kulağa kesinlikle flört ediyormuş gibi geliyordu! Asi diline lanet okuyan Juno çayını kaptı ve başka bir sandalyeye çekildi.

Aziz Blaise'in pek önemi yoktu; mobilyalarla flört ederdi ve kadın onu ciddiye alamazdı. Ama Leo? Dört yıl boyunca, onun vücudunun farkında olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermemişti. Ama şimdi...

Nefes verdi. Çayı dalgalandı.

Leo, onun elbisesini çıkarırkenki görüntüsüyle kıskırtılmıştı. Bugün bu yüzden mi aramıştı? Değişen şey bu muydu? Bu fikir içini ürpertti.

mi? İsteyebilir mi? Onunla?

Kesinlikle istemez.

Ama ya yaparsa? Yapar ? Leo ile mi?

Aman Tanrım.

Hayır. Onlar arkadaştı. Arkadaşlar olmamalı.

Ama eğer isterse... Acaba o...?

Bu ne büyük bir deneyim olurdu! Fırsatlar geldiğinde değerlendirmek gerekir, çünkü bir daha ele geçmeyebilirler.

Yine de ona evlenme teklif etmeye asla cesaret edemezdi. İlk reddedilişinin yarası on yıl önce kapanmıştı ama hâlâ hassas ve sıkıydı. Eğer onun teklifini reddederse buna dayanamazdı.

Ama önce o teklif etseydi?

Korkunç bir fikirdi ve çoğu korkunç fikir gibi korkunç derecede cazipti.

Utanç dolu sessizlik devam etti. Juno çayını yudumladı ve güvenli bir konuşma konusu aradı. Yine de konuşmak için kendine güvenmiyordu, bugün söylediği her şey onu bir flört gibi gösterirken değil.

Bakışları, başparmağıyla çay fincanının kenarını çizmekte olan Leo'ya kaydı.

Aniden başını kaldırdı. "Çay servisiniz yorgun görünüyor. Yenisini göndereyim mi?"

"Ne kadar da hayırseversiniz."

"Hiç de değil. Hizmetçim bana kırk iki çay servisim olduğunu söyledi. Eve daha fazlasını sığdıramayacağı için onları almayı bırakmamı istiyor."

"Bunun için basit bir çözüm," dedi Aziz Blaise.

"Evet. Başka bir ev al."

"Tut tut, Polly. Fazla porselen sorununu çözmek için bir eve ihtiyacın yok. İhtiyacın olan şey bir eş."

Juno tekrar çay fincanına baktı.

"Ne kadar romantiksin," diye takıldı Leo. "Teklifte bundan bahsetmemi tavsiye eder misin? 'Benimle evlen ve porselen dolabını düzenle, olur mu?'"

Aziz Blaise ellerini açtı. "Sadece sevgili kardeşime yardım etmeye çalışıyorum. O büyük evde tek başına kaldığın için senin için çok endişeleniyorum."

"Ya da nişanlandığım tarihe oynadığın bahsi kaybedeceğinden endişeleniyorsun. Bahis kitaplarının spekülasyonlarla dolu olduğunun farkındayım."

"Beni yaralıyorsun, Polly." Aziz Blaise'in incinmiş ifadesi çok ikna ediciydi, ta ki "Yine de önümüzdeki iki hafta içinde nişanlandığınızı açıklarsanız çok minnettar olurum. Bu bana iki yüz pound kazandırır."

"Anlamsız bahisler oynamayı tercih etmeniz beni ilgilendirmez," dedi Leo.

dedi.

"Ah, ama anlamsız değildi. Arkadaşların çoğu sezonun başlarında birine evlenme teklif edeceğine dair bahse girdi. 'Dammerton Dükü gibi bir aksiyon adamı,' dediler. 'Bir karar verir, peşinden gider, hiç vakit kaybetmez. Ama ben daha iyi biliyordum," diye ekledi Aziz Blaise kendini beğenmiş bir tavırla. "Ah hayır," dedim, 'ikinci evliliği söz konusu olduğunda, sevgili kardeşim Polly anı yakalayamayacak. İkinci evliliği söz konusu olduğunda, sevgili kardeşim Polly tereddüt edecek, bocalayacak, geviş getirecek ve mastur-"

"Tekrar evlendiğimde," diye yumuşak bir şekilde araya girdi Leo, "bu benim kendi programıma göre olacak, senin değil."

"Ama neden şimdi değil? Gelin, ünlü belagatinizi kullanarak bana cevap verin."

Leo ünlü belagatini kullanarak "Defol git" dedi.

Juno onların kaba konuşmalarına aldırmadan yarım kulakla dinledi; erkekler ve duygularını ifade etme hakkında yeterince tecrübesi vardı.

Ama Leo'nun öteki yüzünü görmek ne kadar ilginçti ve dük olarak hayatını, erkek yönünü, bahisleri ve benzerlerini düşünmek ne kadar merak uyandırıcıydı ve neden burada olduğu sorusuna geri dönmek ne kadar merak uyandırıcıydı ve çalınan bakışları ne anlama geliyordu ve o da belli bir çarpıntı hissediyor muydu ve bunlar olabilir miydi-

Ona bir bakış fırlattı ama o daha anlamını çözmeden eli hareket etti ve çay fincanı tabağına çarptı.

"Bunu daha önce görmemiş olmak ne kadar aptalca," dedi. "Konuşmak istediğiniz şey buydu, değil mi? Nişanlandınız."

BÖLÜM 6



G iddy kahkahası onun içinde dalgalandı. Juno kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına bastırdı. Fincanını ve tabağını masanın üzerine itti, masada dengesiz bir şekilde sallanıyorlardı.

Sezgileri bazen onu yanlış yola sürüklüyordu ama bu ödülü aldı! Leo'nun tek niyeti evlenmek olduğu halde onu baştan çıkarmaya niyetlendiğini sanmıştı.

Başı dönüyordu. Ağzı kurudu ve dizleri titredi, sanki hızla giden bir arabanın çarpmasından kıl payı kurtulmuştu. Şehvet dolu düşüncelerini dile getirmiş olsaydı ne kadar utanç verici olurdu. Tanrıya şükür tek kelime etmemişti.

"Tristan," dedi Leo, fincanını kıskanılacak kadar sağlam bir elle masaya bırakırken. "Bizi şimdi terk edersen sana beş pound veririm."

"Bayan Bell ile yalnız kalmak mı istiyorsunuz? Hmm, iyi bir fikir değil. Şaperonluk yapmak için kalmalıyım."

"10 pound." "Yirmi."

"Tamamdır."

Aziz Blaise ayağa fırladı, Juno'ya göz kırptı ve odadan çıktı. Juno onu kapıya kadar takip etti ve merdivenlerden hızla inişini izledi.

Arkasını döndüğünde Leo ayakta ve anlaşılmasız bakışlarıyla onu hapsetmişti.

Bazen onun gözlerinin ne kadar çekici olduğunu, yazın sabah gökyüzünün o umut verici mavisini, baharda unutma beni çiçeklerini, kışın uzaktaki Alpleri ve ruhunu genişleten diğer tüm manzaraları unutuyordu.

Birden, sanki odanın ışığının her bir parçasıyla ana hatları çizilmiş gibi, her santimi keskin bir şekilde tanımlanmış gibi göründü.

Aynı anda, sanki bir tepeden aşağı koşmuş da rüzgâr kol ve bacaklarının arasında dönüp duruyormuş gibi kaslarında bir fokurdama hissetti.

Ne garip bir tepki. Kendini hiç hesaba katamıyordu. Leo'nun nişanlanması pek de sürpriz sayılmazdı. İlk karısından boşanır boşanmaz herkes ikinci karısının kimliği hakkında spekülasyon yapmaya başlamıştı.

Ama boşanmanın üzerinden iki yıl geçmişti ve yeniden evleneceği bilgisi, artık fark edilmeyen donuk bir tablo gibi duvarların arasında kaybolup gitmişti. Birdenbire o tablo gerçekten de çok ilginç gelmeye başladı: evleneceği kadının portresi. Müstakbel Dammerton Düşesi.

Kendini onun bakışlarından kurtararak bitmemiş çaylarının döküntülerine odaklandı. Leo haklıydı: Çay servisi yorgun görünüyordu. Peki ya bu? Tüm mobilyaları eski püskü ve uyumsuzdu. Ama umurunda değildi.

"Senden hoşlanıyor," dedi Leo. "St. Blaise. Seni rahatsız mı ediyor?" "Beni koruyacak mısın? Benim parlak zırhlı şövalyem!"

Bu da kulağa flört etmek gibi geliyordu, ama bir sınırı vardı. Onunla flört etmemeliydi, yoksa kaçıp saklanırdı. Yakında evlenecekken onunla flört etmemeliydi.

"Bugün neden aradığınızı bilmiyorum," dedi. "Benim için bir dekordan fazlası değil. Ondan pek hoşlanmadığınızı biliyorum ama umursayacağını düşünmemiştim."

"Umurumda değil."

"Ayrıca, o benim kriterlerime uymuyor."

"Kriterleriniz? Şunun için..." Kaşlarını çatı. "İlişki mi?"

Juno rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bugün ilişkilerini ima ederken dilinin kontrolünü gerçekten kaybetmişti. Ama ne olacaktı ki? Kendini kimseye açıklamak zorunda değildi, hele ki Leopold Halton'a.

"Seni şok mu ettim?" dedi. "Bu beni ilgilendirmez."

Paltosunu aldı ve omuzlarını silkerek bir kez daha o ilgi çekici omuzları ve kolları sakladı. Leo'nun ona kendini bir an gösterip sonra da geri alması ne kadar da hoşuna gitmişti.

Bir enerji dalgası onu odanın içinde amaçsızca dolaştırdı. "O zaman dün geceki balo söylediğinden daha ilginçti, eğer nişanlandıysan," diye geveledi. "Tebrikler. Yoksa tebrik mi? Teyzem bana doğru cümleleri öğretmeye çalıştı ama hiç akılda kalmadılar."

"Ben nişanlı değilim. Henüz değil."

"Ama yakında nişanlanmak istiyorsunuz," diye tahmin etti. "Hanımefendiyi seçtiniz ve teklifinizi kabul edeceğine inanıyorsunuz."

"Evet."

Düşündüğünden daha yakın bir yerde, sendeleyerek durdu.

"Bu bir sürpriz olamaz," dedi. "Hiç de değil. Herkes bunun hakkında konuşuyor."

Konuşmaya başladı, durdu, bir elini saçlarında gezdirdi. Kendisiyle savaşıyor gibiydi, bir şey söylemek istiyor ama söylemek istemiyordu. Her zamanki soğukkanlı haline hiç benzemiyordu. Onu daha önce hiç tedirgin görmemişti. Evet, bir kez. On yıl önce çayırda, aşkını ilan ettiğinde beceriksizce kekelemişti, onu incitmek istemediğini, ama hayatında ona yer olmadığını açıkça belirtmek istediğini düşündü.

Tek bir gri kedi tüyü fark edilmeden yakasına yapışmıştı. Juno bu küçük kusur karşısında hınzırca bir sevinç duydu, o kusursuz yakaları tutup onu *sarsmak* için şiddetli bir istek duydu, o süslü kıyafetleri üzerinden yırtıp atmak için vahşi bir özlem duydu.

Mecazi anlamda tabii ki. Gerçek anlamda değil.

Şey. Belki *biraz* gerçek anlamda. Ama *çoğunlukla* mecazi anlamda.

Kıyafetlerini ve tavırlarını bir zırh gibi giyiyordu. Keşke yırtıp atabilseydi, ipekten, kelimelerden ve diğer kaygan şeylerden oluşan zırhı gerçekleri ortaya çıkarmaktan çok saklamakta daha iyiydi. Doğa, duyular, *beden*; hepsi gerçektir. Juno Leo'nun ulaşabilirse, bedenine ulaşabilirse, zaman belki, sadece belki, *ona* ulaşabilirdi.

Mecazi anlamda tabii ki.

Anlamsız düşünceler, mecazi ya da gerçek. Leo bir düktü ve yakında bir dükün eşinin olması gerektiği kadar iyi yetiştirilmiş, iyi davranan ve iyi çeyizlenen bir hanımefendiyle evlenecekti.

Ayrıca, Juno'nun kendisi için yeterince iyi olmadığını on yıl önce açıkça belirtmişti.

"Neden bu kadar gizemli Leo?" diye alay etti, bir şekilde hafif bir ton yakalamıştı. "Sen bir düksün ve yeniden evlenip bebek dükler doğurmak senin görevin. Söyleyecek başka ne var ki? Bana neden kendin söyleme ihtiyacı duyduğunu anlayamıyorum. Duyuruyu herkesle birlikte bir gazetede okuyabilirdim."

"Sen gazete okumazsın."

"Doğru, ama onları başkaları da okuyor ve er ya da geç biri bana söyleyecekti."

Bir kez daha karmakarışık, dokunulmaz saçlarını taradı. Bir kez daha kendini konuşmaktan alıkoydu. ise küfür ediyordu.

Ta ki aşığıdan gelen sesleri duyana kadar: ön kapı kapanıyor, sesler Bayan Kegworth'u selamlıyordu.

Juno da lanet okudu. Genellikle, Bayan Kegworth'ten kapıları kapatmasını istemediğı sürece, insanların bütün gün evinden gelip gitmesi hoşuna giderdi. Ama şimdi öyle değildi, Leo yine esrarengiz ve soğukkanlı bir hal almıştı.

Ayak sesleri merdivenlerden sekerek çıktı ve ardından sarı etekler ve sallanan saç telleriyle Juno'nun patroniçesi Beatrice Prescott odaya daldı.

"Juno, sevgilim, çok heyecan verici haberlerim var!" Beatrice, Juno'nun iki elini de avuçlarının içine alarak bağırdı. "Beraberimde getirdiğim-" Leo'yu görünce kısa bir süre durdu. Çok dikkatli hareket ederek Juno'yu serbest bıraktı ve reverans yaptı.

"İyi günler, Majesteleri," dedi.

Ayağa kalkarken Juno'ya hayret dolu bir bakış fırlattı. "Bu Dammerton Dükü," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Juno. "Biliyorum."

Bir dakika sonra, Londra'nın önde gelen sanat eleştirmeni Bay Prescott içeri girdi. Bay Prescott siyahlara bürünmüştü, çekingen tavırları genç karısının renkli coşkusuyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Leo'yu görünce o da durdu.

"Dammerton," dedi Prescott.

"Prescott," dedi Dammerton.

Böylece birbirlerine isimlerini hatırlattıktan sonra, neredeyse her konuda aynı fikirde olmayan ve kavga riskine girmektense hiçbir şey söylememeyi tercih eden iki adamın sessizliğine büründüler. Sonra Bay Prescott başını sallayarak duvardaki tabloları korkutucu incelemesine tabi tutmak üzere uzaklaştı ve Juno, Beatrice'i dükle tanıştırmak üzere oradan ayrıldı.

"Bay Prescott, Bayan Bell'in yeni Pandora tablosunu incelemeye geldi," dedi Beatrice Leo'ya, gözleri parlayarak. "Ona tablonun mükemmelliğinden bahsettim ve eğer benim değerlendirmeme katılırsa, bir alıcı bile bulabilir."

Heyecan ve endişe Juno'nun omurgasında vals yaptı. Bay Prescott'un yüz ifadesi, sorgu bardağını Juno'nun eserine doğru tutarken değişmemişti. Londra'daki her sanatçı Prescott'un ilgisini çekmek için çırpınır, her alıcı onun tavsiyesini isterdi. Londra'nın kadın sanatçılardan oluşan küçük çevresini görmezden gelme eğilimindeydi ama Juno karısının himayesini sağlamıştı, bu da bugün onun lehine işleyen bir darbeydi.

Leo doğal olarak etkilenmemiştir. "Büyük eleştirminin kendisi," diye mırıldandı.

"Terbiyeli ol!" Juno ona baktı ve dudaklarının kenarlarında komplocu bir gülümseme belirdi.

Leo'nun gülümsemesinden, gözlerindeki o şakacı parıltıdan, tek kelime etmeden konuşmasından hoşlanıyordu. Peki ya müstakbel gelini, diye merak etti: O kadın da onun gizli gülümsemelerinden, incelikli bakışlarından hoşlanıyor muydu? Onun gözlerindeki o ışığı nasıl yakacağını biliyor muydu?

Ne kadar aptalca bir düşünce. Tüm tanıdıkları biliyordu; Juno özel biri değildi.

Beatrice Leo'ya, "Bayan Bell'in çalışmalarını Londra'nın dikkatine sunmak, onun hamisi olarak benim görevimin önemli bir parçası," diyordu. "Benim en muhteşem portremi tamamladı. Onun becerisi sayesinde muhteşem, yani. Eminim çok kötü bir konu olmuştur!"

Beatrice Prescott göz alıcı güzelliğiyle asla kötü bir konu olamazdı; Leo kibarca bu yönde bir şeyler mırıldandı.

Belki de onun iltifatından cesaret alan Beatrice devam etti. "Gerçekten de portreyi iki gün sonra, özellikle Bayan Bell'i sosyetenin en iyi sanatseverleriyle tanıştırmak için düzenlenen bir bahçe partisi sırasında açacağım. Sadece mütevazı bir bahçe partisi, ama sanattan hoşlanan herkese kapımız açık. Belki de Majesteleri, eğer zamanınızdan başka bir şey talep etmiyorsanız..."

Gözleri geniş ve beklenti içindeydi, sesindeki davet açıktı. Prescott karısının küstahlığını bastırmak için ona bir bakış attı ama Leo'nun yüz ifadesi değişmedi.

"Ne kadar mükemmel bir çaba," diyerek kibarca davetini geçiştirdi. "Size başarılar dilerim." Başını eğdi. "Bayan Prescott. Prescott. Bayan Bell."

Herkese isimlerini bir kez daha hatırlatan Leo, arkasına bile bakmadan Juno'nun salonundan çıktı.



Leo ortadan kaybolalı çok olmamıştı ki, Beatrice bir çocuk gibi alkışlamaya başladı.

"Ne kadar heyecan verici! Onunla burada karşılaşabilir miyim diye merak ediyordum ve işte oradaydı! Bir düğün! Oh, beni ne kadar küstah buluyor olmalı. Ama bahçe partimize gelse harika olmaz mıydı?"

Prescott karısına sinirli bir bakış fırlattı, o da Juno'ya sırtıttı. "Prescott huysuz suratını takınmış. Onu bırakalım.

Şimdi bana hangi harikalar üzerinde çalıştığını göster."

Zavallı Beatrice. Soylulardan ilgi görmeyi nasıl da arzuluyordu. Kendini büyük bir sanat hamisi olarak kabul ettirmeye kararlıydı ama soylular arasındaki sanatsever hanımları kazanmasına rağmen, soylular onu görmezden gelmeye devam ediyordu. Juno'yla dost oldukları günden beri Beatrice bazı ipuçları veriyordu: Arkadaşı Hardbury Markizi buralarda olacak mıydı? Tanıdığı Dammerton Dükü arayabilir miydi? Ne yazık ki Beatrice'e göre Juno'nun arkadaşlarının geliş gidişleri üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Ayrıca, bağlantılarının Beatrice'i cezbeden şeylerden biri olduğunu bilse de, arkadaşlarını bu şekilde kullanmayı reddediyordu.

Stüdyoda Beatrice sesini alçalttı. "Dün gece bir baloda Dammerton'u bir anlığına gördüm. Hangi hanımla flört ettiğini tahmin edebilir misiniz? Bayan Susannah Macey'den başkası değil. Onu tanıyor musun, Juno?"

"Hayır," dedi Juno.

"Şey. Babası Renshaw Kontu'nun varisi ve yirmi beş bin poundu var. Dük'ün ona kur yaptığını söylüyorlar ama Dük her zaman birilerine kur yapar. Birinin buna ayak uydurabilmesi mucize. Bundan bahsetti mi, Juno? Bayan Macey'le evlenecek mi?"

"Söyleyemem," dedi. "Bu tür konular hakkında konuşmayız."

"Hayır, elbette. Bu tür konuları yakınlarına ayırırdı."

Bayan Susannah Macey. Artık Juno'nun bir adı vardı. Ve hiç şüphesiz bilinmeyen Bayan Macey de çok güzeldi. Belki Juno bir gün onunla tanışırdı. Belki de Leo yeni düşesini buraya getirecek ve şöyle diyecekti: "Bu Bayan Bell, yıllar önce ilk kez tanıştığımızda-"

Aptal Juno. Onu asla karısıyla tanıştırmazdı. Karısını asla buraya getirmezdi. Bir anda onun tuhaf tavrını anladı: Bugün onu bir daha asla aramayacağını söylemek için aramıştı.

Üzüntü onu yıkadı. Sabırsızca silkeledi. O saf bir aptal değildi. Dünyanın nasıl işlediğini biliyordu.

Nişanlanmasının ardından dedikodular çıkacaktı, çünkü Leo hakkında her zaman dedikodu yapılırdı, bu da onun hakkında dedikodu yapılacağı anlamına geliyordu ve Juno'nun bu tür dedikodulara ihtiyacı yoktu. O onurlu bir adamdı ve onur, müstakbel karısının itibarını korumak demektir. Onur, karısını ondan üstün tutmak demektir.

Neyse, boş ver. On yıl önce kalbini kırdığında da üzülmemişti, şimdi de üzülmeyeceği kesindi.

"Bayan Bell."

Bay Prescott'un çağrısı düşüncelerini böldü. Eleştirmen kararını vermişti.

Kalbi hızla çarpan Juno salona geri döndü ve ellerini gergin bir şekilde kavuşturdu. Beatrice onun yanında heyecandan adeta zıplıyordu.

Bay Prescott'un ifadesi donuktu. "*Pandora Umudu Tuzağa Düşürüyor*," dedi ve eserin adını bir balodaki konukları anons eden bir uşak gibi tekrarladı.

Resmin merkezinde, cam bir kavanozdan yayılan ışıkla aydınlatılmış Pandora yer alıyordu. Ayaklarının dibinde boş bir ahşap sandık açıktı ve etrafını saran bahar çiçekleri, o meşhur kutudan salınan sefalet ve iblislerin sinsi, gölgeli kalabalığını geri çekiyordu.

"Efsanenin alışılmadık bir yorumu," diye devam etti Prescott. "Çoğu sanatçı Pandora'yı günaha boyun eğerken ve kutudaki kötülükleri serbest bırakırken resmetmeyi tercih eder. Oysa siz onu kötülükler serbest kaldıktan sonra, Umut'a tutunmayı başardığı anda göstermeyi seçtiniz."

Çoğu sanatçı Pandora'yı kötülemeyi seçti; Juno'nun söyleyebildiği kadarıyla tanrılar zavallı kızı başarısızlığa mahkum etmişlerdi. "Efsanenin bende en çok yankı uyandıran kısmı buydu," dedi.

İlgisiz bir şekilde başını salladı. "Her zamanki gibi karımın muhakemesi sağlam. Bu mükemmel bir tasvir, Londra'daki herhangi bir şey kadar iyi.

Kendini geliştirmeye devam ediyorsun," diye ekledi, önceki çalışmalarına

küçümseyici bir bakış atarak. "Bu eseri bir alıcıya önermekten mutluluk

duyarım ve iyi bir fiyat getirmesini beklerim." Juno yüzünü kaplayan

gülümsemeyi engellemeye çalıştı. "Teşekkür ederim efendim.

Çok naziksiniz."

Zihni aritmetikle dolup taşıyordu. Bu tablonun satışı, Beatrice'in tam boy portresinin ücreti ve Beatrice'in ona gönderdiği diğer her şeyle birlikte Juno bu çeyrekte altın içinde *yüziyor* olacaktı. Belki de *yuvarlanmıyordu*, zira zaten en son gönderdiği boyalar, tuvaler ve fırçalar için faturalar yuvarlanıyordu ve Bayan Kegworth bir yığın ev faturasını elinde sallıyordu. Çerçeve üreticisine olan borcundan bahsetmiyorum bile.

Lafı açılmışken.

Pandora'yı tutan süslü yaldızlı ahşap çerçeveyi okşadı. "Ancak bu çerçeveye birlikte satılmamalı."

Prescott zar zor baktı. "İyi görünüyor."

"Bu eski. Manevi değeri var." Bununla şunu kastediyordu: *İçinde kimsenin görmesini istemediğim özel çizimlerin saklı olduğu gizli bir bölmesi var.* "Yeni bir çerçeve sipariş ettim ama bir haftadan önce hazır olmaz."

"Önemli değil. Zaten bu kadar kısa sürede bir alıcı bulmanız pek olası değil," dedi Prescott sabırsızlıkla ve kapıya doğru yöneldi.



TEKRAR YALNIZ KALAN Juno iç çekerek kanepeye yuvarlandı. Angelica koşarak gelip kucağına oturdu ve birlikte terk edilmiş çay fincanlarını incelediler.

Fincanını geri aldı ve yudumlamak için arkasına yaslandı, Hope'un ışıltısıyla aydınlanan karanlık güzel Pandora'sının resmine baktı.

"Evet, benim güzel kızım," dedi, ılık çayını Angelica'nın burnundan uzak tutarak, "beni gururlandırdın. Ben de kendimi gururlandırdım."

Odak noktası tuvalin ötesine, onu tutan çerçeveye kaydı, bugünlerde moda olduğu gibi büyük ve süslüydü. İçinde saklı olan çizimleri suçlulukla düşündü.

"Onu ara sıra çiziyor olmamın hiçbir anlamı yok," dedi Angelica'ya, o da yüksek sesle mırıldanarak onayladı. "Ve onları saklamamın tek anlamı..."

Ne oldu? Hiçbir şey. Hiçbir anlamı yoktu.

Peki ya Leo'nun onu neden uzak tuttuğu gizemine gelince? Hiçbir gizem yoktu. Onun kendisine tekrar aşık olmasından korkuyor olmalıydı. Kendisi gibi büyük adamlar için, düşük doğumlu kadınların kendilerini onun kafasına atması ne kadar garip olmalı. On yıl önce onun kendisi için yeterince iyi olmadığını açıkça belirtmişti. Ormanda gizli yürüyüşler için yeterince iyiydi. Bir öpücük için yeterince iyi. Onu hayatının bir parçası yapacak kadar iyi değildi.

Yine de ondan hoşlanıyordu, diye düşündü meydan okurcasına ve atölyesini ziyaret etmekten hoşlanıyordu. Başka ne olursa olsun, arkadaş olmadıklarına asla inanmayacaktı.

Ama ondan sadece kırıntılar alabilecekti ve daha fazlasını istemek değerli zamanını boşa harcamaktı. Leo'ya asla tutunamayacağını, sadece kış günü bir güneş ışığından, yazın serin bir yüzüştten ya da karanlıkta bir bülbülün ötüşünden zevk aldığı gibi ondan zevk alabileceğini hep biliyordu.

Bırakın ara sıra hoşgörölü düşüncelerle ve ara sıra hoşgörölü çizimlerle kendini tatmin etmeye devam etsin, sonra düşünceleri kalbinin gölgeli kısmına geri sokar ve çizimleri çerçeveedeki gizli bölmeye kaydırır ve devam ederdi.

Ne de olsa hayatından son derece memnundu.

Artemisia da ender rastlanan sevecen ruh hallerinden biriyle ayağa fırladı ve iki kedi ona sarılmak için birbirleriyle yarıştı.

Ona bir bakın: Londra'nın önde gelen sanat eleştirmeninin desteğine ve eşinin himayesine sahipti. Portrelerini yaptırmak için sıraya giren müşterileri ve onları kabul edebileceği bir stüdyosu vardı. Londra'nın hareketli kentinde, oda ve yemek karşılığında annesinin akrabası olduklarını iddia eden kiracıları Bay ve Bayan Kegworth sayesinde saygınlık pelerinine bürünmüş hoş bir evde yaşıyordu. Destekleyici bir ailesi ve düzinelerce arkadaşı vardı ve "evet," diye ekledi yüksek sesle, "iki harika kedim var, gerçi sizi o kadar şımarttım ki, mutfakta farelemekten çok atölyemde uyuyarak vakit geçiriyorsunuz."

İhtiyacı olan her şeye sahipti ve kesinlikle bir düke ihtiyacı yoktu.

Leo'nun yaklaşan evliliği onu bir daha göremeyeceği anlamına geliyorsa, bunun onu rahatsız etmesi için hiçbir neden yoktu.

BÖLÜM 7



Neden bu kadar gizemli Leo? Yeniden evlenmek senin görevin, Leo. Herkes bunun hakkında konuşuyor, Leo.

O akşam Leo evinin içinde huzursuzca dolaştı, geçtiği yerlerdeki dekoratif eşyalara kaşlarını çatarak baktı. Kendisine kızgındı. Sinirlenmekten de öte, iğreniyordu.

Şeytan neden konuşmamıştı?

Yalnız kaldıklarında, söyleyeceklerini söylemek için fırsat doğmuştu. Ama konuştu mu? Hayır. Bir boğanın yoldan geçenlere baktığı gibi bakmıştı ona.

Ölmüş bir dükün mermer büstünün önünde durdu ve "Nişanlandığıma dair haberlerin faaliyetlerim ve bağlantılarım üzerindeki ilgiyi en azından geçici bir süre için yoğunlaştırmasını bekliyorum, bu nedenle bu geçici süre için, ilgili herkes için daha iyi olacaktır..." dedi.

Mermer büst irkildi. Leo iç çekti.

Bunu söylerken kendini beğenmiş bir budala gibi görünebilirdi ama en azından söylenmiş olurdu.

Hayat zor konuşmalarla doluydu, ama insan yapılması gerekeni yapar, söylenmesi gerekeni söyler ve asla rahatsız edici anlardan korkmaz ya da görevinden kaçmazdı.

Juno'nun söz konusu olduğu durumlar hariç.

Onun sessizliğine, sefil tereddütlerine ilham veren tek kişi oydu. On yıl önce çayırda. Sekiz yıl önce Viyana'da. Altı saat önce Londra'da.

Düzen, diye düşündü, başıboş gezinmeye devam ederek. Hayatındaki her şeyin bir yeri vardı. Sonra Juno tek bir gülümseme ya da sözle her şeyi altüst etti. Kadın bir folyo salladı ve adam da onunla tartışmak için nezaketi bir kenara bıraktı; bu, Leydi Renshaw'ın kulağına kadar gidebilecek kötü bir karardı. Kadın elbisesini çıkarmakla ilgili bir espri yaptı ve adam hemen onun elbisesini çıkardığını hayal etti. Kulağına fısıldadı ve o kadar yakın durdu ki, tek istediği - Vakfı, diye kendine sıkıca hatırlattı. Varisleri. Huzurlu bir ev hayatı. Tek istediği büyük evlerini gerçek ev sahipleriyle paylaşmaktı.

insanlar arasında tek başlarına dolaşmak yerine.

Ya Juno? Özgür ruhlu, yaramaz Juno, aşkı hafife alan, sevgililerini çikolatalı mantarlar gibi seçen, evlilikten kaçınan, çıplak resimler çizen, sanat için yaşayan, deneyimler arzulayan, hislerin peşinden koşan Juno. Onun hayatında yeri yoktu. Asla bunun bir parçası olmamalıydı.

Ama yıllar önce bir sabah, Hadrian'ın evinde kalırken Leo sabah yürüyüşüne çıkmış ve arkadaşının kuzenini ormanda pagan bir bahar tanrıçası gibi gezinirken, usulca şarkı söylerken ve sanki gününün en parlak parçasıymış gibi ona gülümserken bulmuştu. Kız o kadar rahat, etraflarındaki sayısız zevki paylaşmaya o kadar hevesliydi ki, adam onun varlığıyla rahatlamış ve ilk kez kendini tamamen kendisi gibi hissetmişti.

Sayısız sabah yürüyüşünden sonra, onu öpüyor ve onu sevdiğini söylüyordu.

Leo için o sabah hayatını değiştirmişti. Juno
içinse sıradan bir gündü.

Eski acılık içini burktu. Hayır, adil değildi. Juno'ya onu sonsuza dek sevmediği için kızmak, ağaçlardan döküldüğü için çiçeklere ya da battığı için güneşe kızmak gibiydi. Bu onun doğasında vardı.

Belki de Londra'ya geri döndüğünde onu aramakla hata etmişti. Ama Hadrian, Leo'ya "benim için ona göz kulak olur musun?" diye umursamazca yazdığında, merak kazanmıştı. Onun yanında kendini tamamen rahat hissetmiş, eski duygulardan hiçbiri kalmamıştı. Stüdyosu düzenli uğrak yeri haline gelene kadar tekrar tekrar gitmişti.

Başiboş dolaşması onu devasa masası ve vahşi hayvanlarla oyulmuş büfesiyle yemek odasına götürdü. Hizmetçi, ya mizah ya da kızgınlık gösterisi olarak, tüm çay servislerini kırılğan kulelerden oluşan renkli bir şehre yerleştirmişti.

Bir noktaya değindim. Kırk iki biraz fazla oldu.

Gerçekten bu kadar çok şey satın almış mıydı? Elbette almamıştır. Belki de porselen dolabında oyalandı ve üremeye başladı.

Şanslı porselen.

Bir eş paradan daha fazlasını getirecekti. Başka bir bedeninin tatlı yakınlığını, ev arkadaşlığının kutsallığını, kendi çocuklarını keşfetmenin zevkini getirecekti.

Leo ellerini bu odadaki diğer her şey gibi cilalanmış bir sandalyenin oymalı tepesinde gezdirdi. Yine de tüm parlaklık ve ışıltıya rağmen çorak ve tozlu hissediyordu.

Önemli değil: Evlendiğinde bu duygu geçecekti. Susannah Macey'ye kur yapmak en mantıklı hareket tarzıydı. Leo harekete geçmeyi severdi ve sonuçta mantıklı bir adamdı.

Çin'in eğik kuleleri ona şüpheyle baktı.

"Oh, defolun gidin. Kimse size sormadı," dedi onlara ve başka bir yerde, yargılayıcı porselenlerden uzakta gezinmeye devam etmek için döndü.

Ve neredeyse kapı aralığında Aziz Blaise ile çarpıştıyordu.

"Bir günde iki kez," diye iç geçirdi Leo. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" "Kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Bir kadının sana yatak verdiğini sanıyordum."

"O zamandan beri beni söz konusu yataktan kovdu. Şanslıyım ki küçük kardeşim bir dükkân ve ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok odası var." Aziz Blaise onun yanından baktı. "Aman Tanrım. Porselenler konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Tüm bunlar için ne kadar alabilirim?"

"Hiçbir şey. Çünkü satmıyorsun." Leo

onun yanından geçip yoluna devam etti.

Aziz Blaise onun peşinden giderek, "Bu alan senin için boşa harcanıyor," dedi. "Bu evin neye ihtiyacı olduğunu biliyor musun?"

"mi?"

"Yaklaşık bir düzine fahişe. Dükkân olmak konusunda çok kötüsünüz," diye ekledi. "Hayatınız bütün gün içip her gece başka bir kadınla yatarak sonsuz, ilahi bir sefahat olabilir."

"Yabancılarla yatmanın cazibesini hiç anlamadım." "Asıl çekici olan yabancı olmaları."

Leo omzunun üzerinden baktı. "Seni iyi tanıyan bir kadınla yatmayı tercih etmez misin?"

"Beni iyi tanıyan hiçbir kadın benimle yatmak istemez." "Haklısın."

Üç adım sonra Aziz Blaise onun omzunu kavradı. "Polly, bekle. Ne demek istiyorsun? ... Karın... Sadece bir kadınla mı yattın? Hayır, olamaz! Olabilir mi?"

Leo cevap verme zahmetine girmede. Aziz Blaise'in bir an için nutku tutuldu.

Sadece kısa bir süreliğine, ne yazık ki.

"Ama daha fazla deneyim istemiyor musun? Yatakta aynı şeyleri tekrar tekrar yapmaktan sıkılmadın mı?"

"Aynı şeyi tekrar tekrar yaptığımızı kim söyledi?" Leo kendini serbest bıraktı. "Bir sevgiliyle yapılacak tek bir şey biliyorsan, daha fazla deneyime ihtiyacın var gibi görünüyor. Tek bir partner ve biraz hayal gücü ile daha fazla çeşitlilik elde edilebilir."

Leo çalışma odasında mumları yakmaya koyuldu ve kısa bir süre için üvey kardeşini sokaklara salma fantezisine daldı. Ancak babalarının Leo'ya söylediği son sözler arasında "Tristan'a benim için göz kulak ol. O iyi bir çocuk, gerçekten."

Babalarının gözdesi olması Tristan'ın suçu değildi. Babalarının, metresi ve çocuklarıyla birlikte rahat bir kulübede yaşamayı seçmesi ve üç ayda bir düşesi ve çocuklarını ziyaret etmesi de Tristan'ın suçu değildi.

Bu kadar sinir bozucu olması Tristan'ın suçuydu.

"Uslu çocuk" şimdi çalışma odasında sinsice dolaşıyor, dolap kapaklarını açıyor ve çekmeceleri karıştırıyordu.

"Ne arıyorsunuz?" Leo sordu.

"Çalabileceğim ve rehin verebileceğim her şey. Gümüş kaşıklar kaybolursa hizmetçileri kovmayın. Muhtemelen sadece ben olacağım."

"Kumar borçlarınızın kötüleştiğini duydum."

"Hayır! Ne? Kötü değiller. Sağlıkları mükemmel, tombul ve neşeliler ve üzerimde tepiniyorlar." Leo'nun bakışları karşısında omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Sıkılmıştım."

"Komisyonunu satarsan böyle olur. Bir meslek bul."

"Benim bir mesleğim var. Borçları biriktiriyorum ve sonra onları ödemek için dahiyane planlar geliştiriyorum."

"Nişan tarihim üzerine bahis oynamak gibi mi?" Leo dedi ki. "İki yüz poundluk kazancın borçlarını kapatmaz."

Aziz Blaise çekmeceleri karıştırmaya devam etti. "Aday gösterdiğim hanımla nişanlanırsan iki katını kazanacağım. Bence Bayan Susannah Macey ile evlenmelisin. Söylentilere göre o da dekoratif sanatlardan hoşlanıyormuş, yani her şey başarısız olursa, gününüzün geri kalanını çaydanlıkları tartışarak geçirebilirsiniz ve gerçekten, evliliğin başka neye ihtiyacı var ki?"

Leo kendini içkilerin önünde, ışıpta parlayan kristal sürahileri buldu. "Bu aydınlatıcı bakış açısı için teşekkür ederim," dedi.

"Yanılıyor olamam: Onu dikkat çekmek için seçmiş gibi görünüyorsunuz. Gerçi sen yıllardır kadınları seçiyorsun." Aziz Blaise başını dolaba sokarken sesi boğuklaştı. "Herkes senin seri flörtlerinden bahsediyor. Bu bir skandalın sınırında."

Leo gülmek zorunda kaldı. "Pek sayılmaz. Tek bir tanesinin bile ahlakını bozmadım." "İstersen bu konuda sana yardımcı olabilirim." Aziz Blaise küçük bir kristal tilki uzattı.

cebine koydu ve bir sonraki dolaba geçti. "Sefahatten bahsetmişken," diye devam etti, "hiç tatlı Bayan Bell'in cazibesine kapılmadınız mı?"

"Hayır." Leo bir konyak doldurdu ve bir yudumda içti.

Aziz Blaise bir enfiye kutusu aldı ve hülyalı bir şekilde elinde çevirdi. "Dün beni çizerken bunu düşünmeden edemedim. Bir peştamaldan başka bir şey giymemiştım ve o beni sadece bir nesne olarak görüyordu. 'Çizgiler ve gölgelerden başka bir şey yok' dedi. Bu tamamen aşağılayıcı mıydı yoksa tamamen heyecan verici miydi karar veremiyorum." İç çekti. "Aşık olduğuma inanıyorum."

Leo homurdandı ve bir içki daha doldurdu. "Juno Bell'e ancak bir aptal aşık olur. Hayata karşı o kadar iştahlı ki bir yerde uzun süre kalamıyor ya da kendini tek bir kişiye . Bu onun cazibesinin bir parçası, kendini bir şeylere kaptırması, sonra da bir dilek gibi dans edip gitmesi. Size sizi sevdiğini söyleyebilir ve o zaman bunu içtenlikle söyleyebilir, ama sonra başka bir şey bulur ve sonunda siz onun için geçici bir hayalden başka bir şey olmazsınız."

Ya onun sözlerine inanan ve karşılığında onu sevdiğine karar veren aptal? Leo o aptalı tanıyordu, onu çok iyi tanıyordu.

Bu, şehvetli bir bakire olan ve onun arkadaşlığından aldığı zevki, değişen bedeninin çılgın arzularıyla karıştıran aptaldı. Bu arzunun aşk olması gerektiğine karar veren aptal.

Viyana'nın soğuk ve karanlık sokaklarında pusuya yatmış, pencerelerdeki silüetlere bakmış, onu bir an için görebilmek için ruhunu satmaya hazır olan o aptaldı. Işıltılı salonların köşelerinde saklanıp, öpücüklerini kazanan Çek kemancıya cehennemi dileyen, sonra da ağlamamak için hesaplar yapan. Şişeyle ve hızlı bir hedonist kalabalığıyla dostluk kuruyor, akşamları kabus gibi tuhafliklardan oluşan kopuk bir kaleydoskop oluyordu, ta ki merhametli bir şekilde hiçbir şey kalmayana kadar. Ta ki tekrar uyanıncaya kadar, kokuşmuş, boş ve hasta.

Bu anıyı hatırlayınca alaycı bir şekilde güldü. Ne kadar . Ne kadar da kendini beğenmiş bir şekilde zamanını beklemiş ve Juno'nun

onun gibi hissetmeyebilir.

"Bayan Bell'i baştan çıkarmaya çalışsam, sakıncası olur mu?" dedi St. Blaise. "Olur muydu, Polly?"

Leo parmaklarını bardağın üzerinde gevşetti. "Juno kendi seçimlerini yapar ve kendi yolunda ilerler. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. Onun sıcak gülümsemesine ve cana yakın tavırlarına aldanmayın."

"Ve o tanrıçanın vücudu. Muhteşem!" Sonra asık suratla ekledi: "Engellenmiş şehvet. Bir erkeğin aklını karıştırır. Çok aç ya da çok yorgun olmak gibidir, kolay eylemleri zorlaştırır ve basit meseleleri kafa karıştırıcı hale getirir."

Leo içkilerden uzaklaşıp masaya doğru döndü. Juno'nun cesedini tartışmak .

"Bir erkek daha fazla kontrole sahip olmalıdır," dedi.

"Elbette içmeli," diye kabul etti Aziz Blaise. "Düşüncelerinin nasıl karıştığından bahsediyorum, tıpkı susuzluktan her şeyi daha da kötüleştireceğini bildikleri halde deniz suyu içen kazazede denizciler gibi. İnsan çok şehvet duyduğunda, tüm bu kuruntular ve hayaller yüzünden doğru düşünemez."

Aziz Blaise bir kez olsun faydalı bir noktaya parmak basmış olabilir.

"Ve Bayan Bell kesinlikle bakire değil," diye ekledi ve Leo onu yumruklama isteğine geri döndü.

Yine de Juno çok ve yatakta kesinlikle cesur ve oyuncu olurdu. Sevgilisinin vücudunu keşfetmekten ve kendi vücudunun keşfedilmesinden zevk alırdı ve o-

Bunu düşünme, dedi kendi kendine.

Aklı hemen bunu düşünmeye başladı.

Leo çaresizce bir sayı listesi ele geçirdi: Dammerton Vakfı'nın hesabı. Başını Katolik bir tövbekâr gibi eğerek parmak eklemlerine yaslanan Leo, hayal gücü kış ortasında yüzmek gibi buz tutana kadar rakamları yüksek sesle mırıldandı.



LEO üvey kardeşinin orada olduğunu NEREDEYSE UNUTMUŞTU, ta ki yumuşak bir ilgi sesi başını kaldırıp bakmasına neden olana kadar.

Aziz Blaise, zarif panelleri renkli Viyana mineleriyle süslenmiş bir yüzük kutusunu inceliyordu.

Ya da Leo'nun yüzük kutusuna taktığı isimle,
"Tabut." Satın aldığı ilk güzel küçük şeydi.
İkincisi, eğer içinde yüzük varsa. Leo dahil etmemişti. "Her
zamanki değil," diye Aziz Blaise. "Ucuz görünüyor." "Sakın
açma onu."

Aziz Blaise açtı. "Biraz bayağı."

Leo üç adımda odayı geçti ve kutuyu kardeşinin elinden kaptı. Kutuyu
kapatıp çekmeceye atmadan ve kanlı çekmeceyi çarparak kapatmadan önce
sekiz yıl sonra yüzüğe, o basit gümüş düğümlere ilk kez baktı.

Yüzüğü unutmuştu. Ondan kurtulmak istemişti. Bu yüzden yüzük
kutusunu satın almış ve ona "Tabut" adını vermişti. Onu Viyana'daki bir
mezarlığa, sevgi dolu kalbinin ölümünü ve gömülmesini simgeleyen bir
ritüelle gömmeyi planlamıştı.

Ne kadar da dramatikti. Kendini savunmak gerekirse, o sırada sadece
yirmi bir yaşındaydı.

Juno'yu kurtaran tek şey, Leo'nun sekiz yıl önce Viyana'ya gitmesinin,
yirmi bir yaşına basar basmaz yola çıkmasının ve yasal olarak kendi
kararlarını verebilmesinin gerçek nedenini asla bilmemesiydi. Çayırda onu
öptükten sonra reddettiği için duyduğu pişmanlığı, anne ve babasıyla yaşadığı
tartışmaları ya da adresi olmadığı için yazıp göndermediği mektupları hiç
bilmiyordu.

Cebinde yanan yüzükten ya da boğazında düğümlenen sorudan hiç haberi
olmamıştı.

Hiç konuşulmayan o soru, Viyana'da parkta durup gençlik saçmalıklarına
ve aptalca sevdalara güldüğünde buza dönüşen o sözler ve o daha fikrini
değiştirmeyi düşünemedi Praglı lanet olası bir kemancıyı öpüyordu.

"Diyorum ki Polly, aşık
mıydın?" Leo hiçbir şey
söylemedi.

"Bu yüzük Erika'nın zevkine göre fazla sade," diye düşündü Aziz Blaise,
çünkü görüldüğü kadar sevimli bir aptal değildi. "Ve ucuz görünüyor, yani
Dük Baba'yı kaybetmeden önce almış olmalısınız."

"Sadece tanıdığım bir kızdı. Erika'yla tanışmadan
önce." "Kız yüzüğü beğenmedi mi?"

"Onun duygularını yanlış değerlendirmişim."

"Dur tahmin edeyim-Erika öğrendi ve bu yüzden mi kaçtı?"

"Hayır. Erika biz evlenmeden önce onu biliyordu."

Aziz Blaise sevinçle kükredi. "Kadınlarla sorun yaşamana şaşmamalı, eğer onlara karşı gerçekten dürüstsen."

Erika, bir gece Viyana'da, Leo ve Alman kuzenlerinin sarhoş bir halde yıkandıkları yerde onun elini tuttu.

Erika, parlayan kara gözleri ve kayısı likörü renginde elbisesiyle.

Erika diyor ki: "Neden bu kadar üzgünsünüz, İngiliz lordu? Eğer üzgün olmak istiyorsan İngiltere'de kalabilirdin. Aptal bir İngiliz kızı kalbini mi kırdı?"

Erika gülüyor.

Erika diyor ki: "Sana bu kızı unutturacağım. Ne harika bir oyun olacak! Benimle gelin, üzgün İngiliz lordu, sizi güldüreceğim."

Ve vardı.

"Bu kıza hâlâ aşık mısın?" "Hayır."

"Ve sen hala Erika'nın peşinden koşmuyor musun?" "Hiç olmadı."

Leo sayı listelerine, Dammerton Vakfı için yaptığı planlara geri döndü.

Dekoratif sanatlara olan tutkusunu ateşleyen şey bu yüzük kutusuydu.

Viyana'nın derinliklerinde bir ara sokaktaki küçük atölyede, Leo kendini elle boyanmış narin sahnelerden etkilenmiş, bir insanın başka bir insanın hayatının dokusuna dokunacak bir nesne yaratabileceği fikrinden büyülenmiş bulmuştu. En güzeli de, Juno'ya duyduğu üzüntüyü unuttuğu dakikaların geçmesiydi. Bir enfiye kutusu ve ardından bir müzik kutusu almak için geri döndü; her bir eşya onu birkaç günlüğüne rahatlattı. Ama bu hiçbir zaman yeterli olmadı; daha fazlasını aramaya devam etti. Sonra Londra'ya döndüğünde yetenekli bir terziye nakış atölyesi kurması için yardım etti, ülkenin dört bir yanında hazine avına çıktı, vakfını kurdu, personel işe aldı ve yine de-

Yine de bir şekilde, hala yeterli değildi.

Juno, "*ortaya çıkaracağım*," demişti.

Sırrı heyecan verici sır değildi. Cinayet ya da ihanet, şantaj ya da gizli varisler yoktu. Sadece sevdiği kadın onu sevmekten vazgeçmiş, sonra da bir daha asla sevmeyeceği başka bir kadınla evlenmişti.

Sırlarımız neye değer verdiğimizizi ortaya çıkarır, demişti. Ve nelerden korktuğumuzu.

Değer verdiği şey akıl sağlığıydı. Gururuydu. Değer verdiği şey Vakfı ve ailesiydi, hem halihazırda sahip olduğu hem de bir sonraki eşiyle kuracağı ailesiydi.

Korktuğu şey, Juno kalbini kırdıktan sonra Viyana'da geçirdiği o haftalarda olduğu gibi kendini perişan ve harap hissetmekti.

Üvey kardeşi gümüş bir puro kutusunu cebine koyarken başını kaldırıp baktı.

"Aziz dikişler. Eğer o kadar çaresizseniz sekreterimden biraz para alın," dedi Leo.

"Senin sadakanı istemiyorum." Aziz Blaise, tepesinde mekanik bir kuşun tünediği mücevherli bir müzik kutusu aldı. Kurmak için anahtarı buldu. "Ayrıca, hayatımı kazanmak için farklı yollar bulmayı seviyorum. Bana bakacak bir kadın bulmak, senden çalmak."

"Dilenci olmaktansa fahişe ya da hırsız olmayı mı tercih edersin?"

"Neden olmasın? Para için katil oldum. Neden bir fahişe ve hırsız da olmayayım?"

Anahtarı bıraktı ve küçük kuş tüneğinde dönmeye başladı. Teneke gibi bir müzik odanın içinde çınladı.

"Tristan," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Sen bir askerdin, bir süvari subayıydın. Eğer bir askersen bu cinayet değildir."

"Sen öyle diyorsan." Neşeli melodi sona erdi. Kuş son bir kez selam verdi. "Bunu alabilir miyim?"

"Hayır."

"Peki." Aziz Blaise müzik kutusunu rafa geri fırlattı. "Bana bir iyilik yap ve Susannah Macey ile nişanlan."

Birden Leo, o küçük aptal yüzüğü bulup çıkardığı için Aziz Blaise'e minnettar oldu. O yüzük kutusu neyin önemli olduğunu tam zamanında hatırlatmıştı.

Bu, Leydi Renshaw'ın Bayan Macey'e kur yapmadan önce dedikoduları azaltma şartının ötesine geçiyordu. Bu, geçmişini geride bırakmak ve geleceğini tüm kalbiyle kucaklamakla ilgiliydi.

Bu onun gençlik pisliğini temizlemekle ilgiliydi.

Ve Juno Bell -duygulu, canlı, sıcak, misafirperver, tutkulu, kararsız Juno- bu karmaşanın kalbindeydi.

Ne pahasına olursa olsun, diye düşündü. Bu sefer evliliği başarılı olacaktı. Juno ile bağlantısını tamamen kesmeli. Artık aramak yok. Artık hediye yok.

Bir sızı hançer gibi saplandı içine. Arkadaşlıklarını bitirmek istemiyordu ama bu belirsizlikte devam etmeye de dayanamıyordu.

Ama onu görmeyi kesmek ona doğru gelmiyordu. Onu bir kez daha görmeye karar verdi, sadece veda etmek için.

Ve bu sefer konuşmaktan ekinmeyecekti.

BÖLÜM 8



Beatrice Prescott'un "mütevazı bir bahçe partisi" anlayışının Juno'nunkinden oldukça farklı olduğu ortaya çıktı.

Juno, Hester teyzesine, "Kabul, bu bir *parti*," diye fısıldadı.

"Ve bu bir *bahçede* gerçekleşiyor," diye yanıtladı teyzesi, gözlüklerinin arkasından gözleri parlayarak.

Ama mütevazı? Kelimeler Juno'nun uzmanlık alanı değildi ama "mütevazı" kelimesinin kırk küsur konuya beyaz bir çadırın altındaki yerlerinden serenat yapan yaylı çalgılar dörtlüsü için geçerli olmadığından oldukça emindi. "Mütevazı" kelimesi, çimenlerin üzerine dizilmiş, her biri rengârenk şeker çiçekleri, badem ezmesi perileri ve eğilmiş makaron kuleleriyle kaplı bir düzine Roma tarzı kaideyi de tanımlamıyordu.

Ve "mütevazı" kesinlikle Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan bir tabloda özenle hazırlanmış kostümler içindeki beş oyuncunun yer aldığı yapraklı çardakları açıklamıyordu: asil bir peri kralı Oberon, yaramaz bir Puck, bilinmeyen bir Bottom - şüphesiz eşeğinin kafasında terleyen zavallı adam - ve aşk acısı çeken yıldız gözlü bir çift. Peri kraliçesi Titania'nın olmaması dikkat çekiciydi, çünkü Juno'nun Beatrice'in boydan portresinde yer alıyordu.

Portre, merdivenlerin en tepesinde, yemyeşil çimenlere ve etrafta dolaşan konuklara hükmettiği yerde gururla yerini aldı. Şimdilik zümrüt renginde bir perdeyle gizlenmişti ve Bay ve Bayan Prescott tarafından kuşatılmıştı. Beatrice'in uzak tarafında Juno duruyordu, teyzesinin varlığına minnettar ve önündeki manzara karşısında biraz şaşkındı.

Leo bu konuda ne düşünürdü acaba? Beatrice'in yaratıcılığını takdir edebilirdi ama saçmalıktan da iyi anlardı. Elbette, diğer sosyete etkinlikleri muhtemelen bu ihtişamı gölgede bırakmıştır. "Bazı standartlara göre bu mütevazı bir şey," diyebilir ve gözlerinde dans eden şeytani ifadeyle ona şu tasvirleri yapabilirdi-

Hafıza bu düşüncüyü güneşi engelleyen bir bulut gibi gölgeledi. Leo'yla bir daha asla konuşamayabilirdi, bırakın eğlenmeyi, komplo kurmayı

bakar ve *tonla dalga geçmesi* için onu cesaretlendirir. Belki de bir sergide kibarca selamlaşabilir ya da teyzesi onu bir aile yemeğine davet ederse hava durumu hakkında konuşabilirlerdi.

Karısıyla birlikte, doğal olarak.

Juno anlıyordu. Müstakbel karısını, haftada bir ya da iki kez gördüğü pejmürde bir ressamdan kesinlikle üstün tutmalıydı.

Ama boş ver, ona ihtiyacı yoktu. Sevgili kuzenleri Phoebe ve Livia çimenlerin üzerinde hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Ayrıca bulutlarla cilveleşen arsız güneşi de vardı. Serin esinti, fıskiye'nin şingirtisi, yasemin kokusu, kuşların sesi vardı. Çalışmalarını hayranlıkla seyretmeye gelen güzel giysili güzel insanları vardı. Tanrım, bir yaylı çalgılar dörtlüsü bile vardı! Bir yaylı çalgılar dörtlüsü varken kimin düke ihtiyacı vardı ki? Ve teyzesi. Kolunu, ince yüzü sıcak bir gülümsemeyle aydınlanan Hester'ın kolunun arasına soktu.

Bay Prescott müzisyenleri susturup konukları hazır ola geçirdiğinde herkesin keyfi yerindeydi. Beatrice, Sanatı, Doğayı ve Juno'yu öven bir konuşmaya başlarken, bir esinti perdenin kenarlarını dalgalandırarak çerçevenin kışkırtıcı bir görüntüsünü sunuyordu. Davetliler hazır olda durmuş, soru sorma bardaklarını bekliyorlardı.

Beatrice'in coşkusu, perdeyi açıp portreyi ortaya çıkarmak için püsküllü ipleri çekiştirirken teatral bir havaya bürünen kocasına bile bulaştı. Juno bile bakmak için boynunu bükte, ta ki kendini hatırlayıp konukları izlemek için dönene kadar. Hayranlık dolu soluklara ve alkışlara boğuldular ve Juno yüzünü alçakgönüllülüğe alıstırdı, ancak içten içe bunun şimdiye kadarki en iyi portresi olduğunu söyledi.

Tüm bu parti çok çirkindi ama yine de zaferinin tadını çıkarıyordu. Hiçbiri uzun sürmeyecekti, çünkü hiçbir şey uzun sürmezdi, bu yüzden elinden geldikçe her damla keyfi çıkarmalıydı.

Teyzesine dirsek attı, o da ona dirsek attı.

"Seninle çok gurur duyuyoruz," dedi Hester sessizce. "Düşünsene, bizim küçük Juno'muz sosyete tarafından el üstünde tutuluyor."

Juno, "Sen olmasaydın buraya kadar asla gelemezdim," dedi.

Ne de olsa Juno için resim ustaları tutan Hester'di, tıpkı kuzenleri için Latince ve Yunanca öğretmenleri tuttuğu gibi, Juno'nun Avrupa'da eğitim alma isteğini ciddiye alan da Hester'di. Ama başlangıçta ne savaşlar vermişlerdi! Juno ailesinin gevşekliğine ve ihmalkârlığına alışmıştı, Hester ise rutinleri ve kuralları dayatıyordu. kötüsü de, Hester

Juno'ya her çizimini bitirmesi için ısrar etti, bitirene kadar yeni kağıt vermedi ve hiçbir öfke nöbeti ya da kırık kalem onu etkilemedi.

Ama bu disiplin sayesinde Juno başladığı işi bitirmeyi, kendini geliştirmek için yeterince sabırlı olmayı ve kendi işinin başında olmayı öğrenmişti.

Hester, "Kalemi kâğıda değdirdiğin anda yetenekli olduğunu biliyorduk," dedi. "Sadece seni önce okumayı öğrenmenin faydaları konusunda ikna etmem gerekiyordu."

"Sanırım beni tarak kullanmanın ve ayakkabı giymenin faydaları konusunda da ikna etmeniz gerekti."

"O halde iyi bir iş çıkardığımı için kendimi kutluyorum, çünkü gerçekten de çok güzel temizleniyorsunuz."

Juno cevap veremeden kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Konukların dikkati artık portrede değildi; diğer taraftaki bir şeye ya da birine yönelmişti.

Juno tablonun etrafına bakmak için basamakların kenarına doğru bir adım attı, tam o sırada biri merakla "Dammerton" diye mırıldandı.

Fısıldanan unvan, ağaçlardaki rüzgâr gibi grubun içinde dalgalandı. Bayanlar reverans yaparken ve beyler fiyonklarını katlarken, sınav bardakları parmaklarından kurdelelerinde sallanmak üzere düştü.

Sanki güneş sadece onun için özel bir gün ışığı huzmesi göndermiş gibi, içini bir sıcaklık kapladı.

Leo buradaydı.

Tam da onunla bir daha asla konuşamayacağını düşünürken Leo gelmişti.

Bu zarif kalabalığın içinde bile, sanki sergilenen bir sanat eseriymiş gibi göze çarpıyordu. Her zaman olduğu gibi, güneş ışığı onu kayırıyordu: Kıvrımlı kahverengi saçlarındaki kırmızımsı tonları parlatıyor, dudaklarının ve çenesinin şeklini belirliyor, sarmaşıklar ve minik mavi kuşlarla işlenmiş soluk pembe ipek yeleğinin parlaklığını okşuyordu.

Uykulu bakışları şaşkınlık içindeki misafirlerin ve bahçenin üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı alıyor, hiçbiri için duraklamıyordu. Gözleri Juno'nun üzerinde de gezindi. Kızın neşesi kaçmıştı. Belki de yaz denizi rengindeki bu şık elbisenin içinde, saçları uyumlu bir bal rengi yığın halinde onu tanıımıyordu.

Bu adam, hakkında çok şey duyduğu o soğukkanlı, soğukkanlı düktü - büyük, yüksek, kibirli, sosyetenin zevk hakemlerinden biri. Bunu onun emir verir havasında, hepsi de yuvarlanıp ona göbeklerini göstermeye hazır görünen konukların tavırlarında gördü.

Pencere kenarındaki koltuğunda oturup kedileriyle didişen adamın bu olduğuna inanmak zordu.

Bay Prescott onun yanında durmuş, bu seçkin konuğun gelişinden dolayı belli belirsiz sinirlenmiş görünüyordu. Dük ile kıyaslandığında, eleştirmenin sade kıyafeti onu kendi makalelerinden biri kadar yavan kılıyordu.

Bu sırada Beatrice derin bir reverans yaptı. Dük, rüzgârda eğilen bir fidan gibi omuzlarını hafifçe eğdi.

"Bayan Prescott, memnun oldum," diye mırıldandı başının tepesini süsleyen pembe çiçeklere.

Beatrice ayağa kalktı, dudakları aralandı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Majesteleri, bizi onurlandırmayı seçtiğiniz için çok onur duydum... Yani, mütevazı toplantımıza katıldığınız için."

Kibarca başını salladı. Dük'ün bir sonraki hamlesini beklerken kimse konuşmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Leo bir Juno'nun Beatrice Prescott portresine baktı, bir de kendi görüntüsü tarafından cüceleştirilmiş ve gölgede bırakılmış gerçek Beatrice Prescott'a. Portrede, Kraliçe Titania olarak, uzun beyaz bir elbiseyle bir İngiliz ormanında süzülüyor, mutluluk saçıyordu. Gerçekte ise kızarmış ve heyecanlıydı. Neredeyse kuyruğunu sallamamaya çalışan bir köpek yavrusu gibi titriyordu.

Juno'nun atölyesinde daha önce görmüş olmasına rağmen portreyi incelemek için kadehini kaldırdı. Portreyi incelerken herkesi görmezden geldi: yakından, uzaktan, yukarıdan aşağıya ve aradaki birkaç ayrıntıda oyalanarak.

Juno, detaylara verdiği önem ve acele etmemesi sayesinde iyi bir aşık olabileceğini düşündü. Bir de cilalı tembelliğinin altında şaşırtıcı derecede heyecan verici bir komuta havası vardı, sanki elini bir sallasa herkes onun emirlerini yerine getirmek için koşturacaktı.

Tanrım, yine Leo'yu sevgilisi olarak görmek gibi aptalca bir hayale kapıldı. En iyisi Leo'nun yakında evleneceğini ve onunla bu şekilde hiç ilgilenmediğini unutmamaktı.

İncelemesini tamamladıktan sonra sınav bardağını yeleğine yerleştirdi ve gümüş zinciri dikkatlice düzenledi.

"Bayan Prescott, bunların hepsi çok görkemli," dedi. "Enfes zevkiniz için size iltifat etmek gerekir."

Bir rüzgâr yaprakları dalgalandırdı, sanki konuklar toplu bir iç çekiş yapmışlardı. Dammerton Dükü Bayan Prescott'a iltifat etmişti!

Buna bağlı olarak, bugüne katılma nezaketini gösteren herkese tek tek iltifat etmişti.

Sonra kalabalığa dönerek ev sahibine bir yorum yöneltti ve onlarla işinin bittiğini ve sıradan işlerine dönebileceklerini işaret etti.

BÖLÜM 9



A Beatrice'in ısrarlı el sallamasıyla müzisyenler terleyen limonata bardaklarını bir kenara itip çalmaya devam ettiler. Enerjileri yerine gelen konuklar -aralarında bir dük vardı!- çay içmeye davet edildiler.

Juno çimenlerin üzerinde dolaşırken, konuklar onu selamlamak, övmek ve sanat hakkındaki düşüncelerini paylaşmak için birbirleriyle yarıştı. Onlarla dostça sohbet etti, kendini özel ve canlı hissetti.

Beatrice ona doğru koşar adımlarla, zevk saçarak geldiğinde bu düşünceler eriyip gitti. Şakayık pembesi etekleri, sanki kendisi de bir çiçek perisiymiş gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Oh, Juno, buna inanamıyorum!" Beatrice onun iki elini tutarak haykırdı. "Bahçe partime bir dük gelmiş! Gördün mü? Elbette gördün. Herkes gördü. Tam orada; insan görmeden edemiyor. Ve nasıl konuşacaklar! "Dammerton Dükü, Bayan Prescott'un enfes zevkini övdü" diyecekler. Ve ben orada, ne yapacağımı bilemez haldeydim! Çok mu aptal görünüyordum?"

"Hiç de değil."

"Ve bir hoş geldin bile demeden çıkageldi! Ne yaramaz bir adam. Onu epeyce azarlamam gerekecek. Bahçe partimde bir dük olduğunu düşünmek!" Juno'yu serbest bıraktı, bileğinde asılı duran yelpazeyi açtı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Kendimi toparlamalıyım. Bay Prescott benim ölçüsüz heyecanımdan hoşlanmayacaktır." Kendini yelpazeledi, sükûnetini geri kazanmış gibiydi, sonra Juno'ya neşeli bir bakış fırlattı. "Yine de heyecanlıyım. Bu öğleden sonrayı başarılı ilan ediyorum. Hayal edebileceğiniz en iyi patroniçe ben değil miyim? Bugün Dammerton Dükü. Yarın, diğer herkes. Bekle ve gör. Bu parti size bir düzine komisyonla geri dönecek. *Doğru dürüst* komisyonlar."

Juno kuru bir sesle, "Diğer komisyonlarımın uygunsuz olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Bankacı eşlerinin portreleri ve benzerleri." Beatrice umursamaz bir tavırla el salladı. "Yeteneğin, bağlantıların ve benim himayemle bundan çok daha iyisini yapabilir."

Çoğunlukla, Juno Beatrice Prescott'tan hoşlanıyordu. Onun coşkusundan hoşlanıyor, bilgisine hayranlık duyuyor ve yargılayıcı ve inatçı olduğu bilinen bir toplumdaki hırslarına sempati duyuyordu. Ancak Beatrice, toplumdaki konumunu iyileştirmeye çalışan pek çok kişi gibi, tatsız bir züppelikten muzdaripti.

Bu "bankacı eşleri ve benzerleri" Juno'nun yıllarca başının üstünde durmasını sağlamış ve her birini boyamaktan zevk almıştı.

"Orta sınıflar da güzel şeyleri hak ediyor" dedi.

"Sevgilim, elbette, *elbette*. Ama sanat konusunda bizim sahip olduğumuz göze sahip değiller. Aynı -ne diyelim buna? -duyarlılık. Alt sınıflara gelince, onlarda ne biçim ne de renk duygusu var. Ama Juno, sen bizden birisin! Neden, amcan bir baronet ve diğer bağlantıların-" Burada Leo'ya ve teyzesi Hester'a, Leydi Bell'e baktı. "Yüksek sosyete de bir sanatçı olarak hak ettiğin yeri talep etmelisin."

Juno dilini ısırdı. Bir sanatçının hayatı her zaman tehlikeliydi, özellikle de bekâr bir kadın için. Beatrice'in himayesinin önemli olduğunu kendine hatırlattı, bu yüzden çoğu zanaatkârın alt sınıflardan geldiğini, buradaki tek bir elbisenin ya da çay fincanının bile bir aristokrat tarafından yapılmadığını söylemekten kaçınmalıydı.

Aslında Juno da bir aristokrat tarafından yaratılmamıştı. Doğru, baba tarafından büyükbabası bir baronetti, ki bu da soylular sınıfında ulaşılabilir en yüksek mertebeydi, ama diğer büyükbabası bir gemi ustasıydı ve her iki ebeveyni de utanç içinde kendi ailelerinden koparılmıştı. Amcası Sör Gordon Bell ve ailesi tarafından hoş karşılanmasaydı, bu kibar dünya onu asla davet etmezdi.

"Seninle çok gurur duyuyorum Juno," diye devam etti Beatrice. "Tüm çalışmaların bugün benim küçük partimde meyvesini veriyor."

Juno gülümsedi. "Ve bu tam bir parti!"

"Şey, kesinlikle hatırı sayılır bir masraf gerektirdi ve..." Beatrice enerjik bir şekilde kendini yelpazelemeye başladı, bakışları bahçede geziniyordu. "Korkarım Bay Prescott faturaları görünce *biraz* sertleşti ve tasarruf etmem konusunda ısrar etti. Ama bu partinin başarısı göz önüne alındığında, faturaları karşılamak için portre ücretinizi kullanmanın *ilham verici* bir fikir olduğunu kesinlikle kabul edersiniz."

"I..." Juno yaylı çalgılar dördlüsüne, yapraklı çardaklarındaki oyunculara, eğilmiş makaron kulelerine, Leo hakkında fısıldaşan zarif hanımlara göz kırptı. Juno onun kendisine doğru bakmasını istedi. Geldiğinden beri ona göz ucuyla bile bakmamıştı. "Affedersiniz?"

Beatrice'in yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Ama bunun paranız için iyi bir kullanım olduğunu görmelisiniz. Bu sanatseverler nüfuzlu kişiler ve şimdi senin çalışmalarını gördüler, arkadaşlarına anlatacaklar."

Beatrice'in yelpazesi hâlâ dalgalanıyordu. Yelpazenin her bir çubuğu özenle oyulmuştu. Bu yelpaze ucuz değildi.

Juno, "Portrenin bir maliyeti vardı," diye söze girdi. "Boyalar, tuval..." En azından çerçevenin faturası doğrudan Bay Prescott'a gitmişti, ama onun zamanı!

Sessizlik aralarında kaynadı, sonra Beatrice çökmüş ve ezilmiş bir halde teslim oldu. "Bu korkunç, biliyorum. Ben korkunç bir patroniçeyim. Bütçemi kilometrelerce aştım ve Bay Prescott faturaları ödemek için sizin ücretinizi aktarmamı istedi. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum." Yüzü aydınlandı. "Pandora resmini satması için başının etini yiyeceğim ve sana yeni boyalar alması için iğne paramı bağışlayacağım. Sonra yazı fırtına gibi resim yaparak geçireceksin ve sonbaharda eserini tamamen çıplak bir odada sergileyeceğim. Bana sadece bir sterline mal olacak ve herkes hayran kalacak." Bir başka heyecan dalgası altında zıpladı. "Sence Dük de katılacak mı? Sonbahara kadar o ve Bayan Macey'nin evlendiğini düşünsene. Yeni Dammerton Düşesi sergimize gelirse ne büyük bir darbe olur!"

Juno'nun bakışları kuzenleri ve teyzesiyle sohbet etmekte olan Leo'ya kaydı. Kısa bir süre göz göze geldiler. Leo'nun yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki Juno onu aynı anda hem memnun etmiş hem de kızdırmış gibiydi, sonra bakışları kayarak yoluna devam etti.

Beatrice beklentiyle ona bakıyordu, bu yüzden Juno gülümsemeye zorladı. Ama neşesi sönmüş, geriye buruşuk, solmuş bir duygudan başka bir şey kalmamıştı. Sebebini bulmaya çalıştı ama zihni bunun etrafında yardımcı olmayan bir şekilde kıvrandı; kayıp ücretten, vefasız patroniçesinden, Leo'nun yaklaşan evliliğinden, onun buradaki varlığından bahsetti.

"Dükte bir şeyler var ama, değil mi?" Beatrice ona cilveli gözlerle bakıyordu. "Bakışları çok zahmetsizce üzerine çekiyor. Belli bir... manyetizma. İnsan onun ilgisini arzuluyor; sırlarını öğrenmek için can atıyor. Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi?"

Juno kayıtsız bir ses çıkardı.

"Uykulu bakışı beni yanıltmıyor! Kuledeki aslanlarda da bu bakış var ve bizi paramparça edebilirler. Leo, aslan gibi! Rawr!" Beatrice'in gözleri bir dükün ismini söyleme cüretini gösterdiği için büyüdü. "Annesi ona güzel bir isim vermiş."

Juno birden sinirlendi. "Annesi Prusyalı ve Leopold bir Alman ismi, Latince değil."

"Yani?"

"Yani adının aslanlarla bir ilgisi yok."

"Bakın kim bu kadar çok şey biliyor!" Beatrice kaba olmayan bir şekilde güldü. "Tanıdığınızı iddia edebilirsiniz ama dük size ait değil, biliyorsunuz."

"Biliyorum."

Beatrice yelpazesini kapattı. "Takılmalarımı boş verin. Çok gerginim. Bir dük misafirim ve gidip sohbet etmeliyim. Juno, sevgilim, sen benim yanımda duracaksın ve çok kaba bir şey söylersem bileğimi tekmeleyeceksin."



Beatrice'in dikkatini başka bir misafir çekmişti, bu yüzden Juno, Leo'nun yanına vardığında yalnızdı, tam da Hester Hala ve Phoebe başka birini karşılamak için izin istediklerinde ve Livia zavallı oyuncularını rahatsız etmek için fırladığında.

Juno bir kez daha Leo'nun yüzünden kaçan ifadeyi gördü, sanki onu hem memnun etmiş hem de aynı ölçüde üzmüştü.

Geçen günkü tuhaf, bitmemiş konuşmalarının kırıntıları hafızasında uçuştı. Onları sinir bozucu bir sinek gibi uzaklaştırdı.

"Sizi burada gördüğüme hem şaşırdım hem de çok sevindim," dedi. "Gelmek gibi bir niyetiniz olduğundan bahsetmemiştiniz."

"Tahmin edilemez olmayı, dedikoducuları diken üstünde tutmayı seviyorum."

Başını iki yana salladı. Daha yakın durmak, onun hem tanıdık hem de yeni olduğu hissini hiçbir şekilde ortadan kaldırmadı: o soğuk, mesafeli dük, şakacı arkadaşının üzerine uzanmıştı.

"Gotik bir romandaki gibi tek yumurta ikizi kardeşine benziyorsun," dedi. "Leo ve Dük. Tek soru hanginizin kötü olduğu."

"Dük, tabii ki."

"Kötü ya da değil, sen hala benim en sevdiğim düksün."

Sanki sözleri onu ısırması gibi irkildiğine yemin edebilirdi.

Ama cevap verdiğinde sesi hafifti. "En sevdiğin mi? Düklerinizi benim yeleklerimi sıraladığım gibi mi sıralıyorsunuz?"

"Yapsaydım da fark etmezdi, çünkü ilk yirmi sırayı siz alırdınız."

"Peki bugün kaçınıcı sıradayım?"

"Sadece burada olduğum için mi? Kesinlikle ilk beşte. Beatrice varlığınıza çok memnun ama onu uyarmadığınız için üzgün. Seni azarlamakla tehdit etti."

Leo ev sahibesine eğlenen bir bakış attı. Zavallı Beatrice bir konuşmanın içinde sıkışıp kalmıştı ve kaçmak için oldukça zorlanıyordu. "Yaptığının farkında olmadığım bazı korkunç yaramazlıklar yüzünden beni azarlayan hanımların sayısı hayret verici."

"Seninle flört ediyorlar! Ne kadar heyecan verici!"

"İlla flört edeceklerse, bana ne kadar yaramaz olduğumu söylemek yerine muhteşem saçlarıma ya da biçimli baldırlarıma falan iltifat edemezler mi?"

"Belki de bazı kadınlar güçlü erkekleri azarlamaktan hoşlanıyordur." Kalabalığa şüpheyile baktı. "Bu insanların kibar tavırlarının ve güzel kıyafetlerinin altında ne gibi gizli eğilimler gizlediklerini kim bilebilir?"

Leo kıkırdadı. "Juno Bell," dedi heyecan verici sertlikte bir dük tonuyla, "hiçbir yere götürülmeye uygun değilsin. Böyle müstehcen yorumları bohem çevrelerinize saklayın. Bu tür partilerde gizli eğilimlerden söz edilmez."

"Parasını benim ödediğimi düşünürsek, bu partide istediğim her şeyi konuşmama izin verilmeli."

Onun sorgulayan bakışları karşısında, Bay ve Bayan Prescott'un resim ücretinin bir kısmını bu kutlamanın masraflarını karşılamaya yönlendirdiklerini açıkladı.

"Alçaklar." Leo, Bay Prescott'un düz, siyah giysili sırtına ters ters baktı. "Onunla konuşacağım."

"Hayır!" dedi aceleyle.

"Ya da ona tehditkar bir şekilde kaşlarını çatar mısın?"

"Bunu görmeyi ne kadar çok istesem de, bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Bunu bana karşı kullanırlar ve beni açgözlü, işbirlikçi bir diva olarak resmederler."

"Bir hışımla gidebiliriz," diye önerdi. "Bu her zaman eğlencelidir."

"Yapabiliriz, ama kendimi küçük düşürmek zorundayım, çünkü Bay Prescott'un yeni aldığı Botticelli'ye bakma sözü aldım ve o tabloyu görme arzum gururumu tamamen yok ediyor."

"Ve belki de Bayan Prescott haksız değildir." Portreyi inceleyen bir grup beyefendiye çenesini salladı. "Buradaki zengin beyefendilerin sanata olan ilgileri göz önüne alındığında, bu parti bazı kârlı komisyonlara yol açabilir."

"Sanat mı?" diye alay etti. "Muhtemelen sadece çıplak kadın resimleri görme umuduyla katılmışlardır."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bunun için buradayım." Sorgulama bardağını kaldırdı, etrafına baktı. "Resim sözü verdiler ama ortada çıplak bir su perisi bile yok. Korkunç bir hayal kırıklığı. Göğüslerin ya da kalçaların bir sergi sanat sergisi sayılır mı?"

Juno güldü. "Teşekkür ," dedi. "Ne için?"

"Bugün geldiğin için. Beni için. Arkadaş olduğun için."

Bakışları düşünceli bir hal aldı. İçini bir ürperti kapladı.

Sonra Beatrice gelip Leo'ya hayranlıkla soğuk maskesi tekrar yerine oturdu.

"Majesteleri," dedi. "Katılmayı seçtiğiniz için ne kadar onur duyduğumu tekrar söyleyebilir miyim?"

Ona soğukkanlılıkla baktı. "Böyle bir şeye sahip olduğun için ne kadar şanslısın.

Juno Bell'in ağırlığına *altın* değerinde bir portresi kadar *değerli*."

" bir mucize, değil mi?" Beatrice umursamaz bir tavırla Juno'nun kolunu sıktı. "Ve onu keşfettiğim için ne kadar gurur duyuyorum. Diğer hanımlar onu çok kıskanacak!"

"Dikkatli ol, yoksa hepsi bir tane isteyecek," dedi Leo. "Bir kadın sanatçı Londra'daki hanımlar arasında son moda aksesuara dönüşecek."

Beatrice kıkırdadı. "Oh, majesteleri, çok !"

Bay Prescott onlara katılıp bir elini karısının dirseğine doladığında hâlâ kıkırdıyordu.

Leo başıyla onu onayladı. "Biz de tam eşinizin portresini ve Bayan Bell'in ne kadar yetenekli ve *değerli* bir sanatçı olduğunu konuşuyorduk."

Prescott kayıtsızca, "Portreden çok memnun kaldık," dedi. "Bence İngiltere Angelica Kauffman'dan bu yana bu kadar iyi bir kadın sanatçı görmedi."

Angelica Kauffman, Kraliyet Akademisi'nin iki kurucu kadın üyesinden biri. Aradan geçen yarım yüzyıl içinde Akademi, Bayan Green, Bayan Carpenter ve Juno gibi bazılarının resimlerinin sergilenmek üzere kabul edilmesine rağmen, başka bir kadını kabul etmeyi uygun görmedi.

Leo, "Bayan Bell'in başarılarını küçümsemek istemem ama İngiltere'nin kadınları arasında pek çok yetenekli sanatçı var," dedi. "Bayan Linwood'un nakışları Rusya'ya kadar hayranlık uyandırıyor. Daha mütevazı bir ölçekte, kendi yeleklerimin sanatını düşünün."

Prescott, "Bu tür kadınların becerileri yararlıdır," dedi. "Ama eğitimsiz, kendi isimlerini bile zar zor heceleleyebilen, düşük doğumlu kadınlar arasında gerçek bir sanatçı bulunabileceğini düşünmek gülünçtür."

Leo ev sahibini , bahçedeki köşeleri aniden çok serinledi.

"Ne kadar etkileyici bir bakış açısı," dedi sonunda. "Umarım bu konudaki makalelerinizden birini yayınlarsınız da tüm toplum okurmuş gibi yapar."

Bay Prescott'un yüzü gerildi. Juno kibirli gülümsemesini gizledi.

"Başka sanat sergileri de düzenleyecek misiniz?" Leo sanki az önce ev sahibine hakaret etmemiş gibi rahatça devam etti. "Kişisel koleksiyonunuz çok ünlü, ama sergilememiş olmanız bir trajedi. Anladığımı kadarıyla yakın zamanda bir Botticelli almışsınız, onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Prescott'un çenesi kalktı. "Bunun mümkün olmayacağına üzülüyorum.

Burada değil." Beatrice kaşlarını çatarak kocasına baktı. "Ama Prescott, sevgilim, söz verdim-" "Mümkün olmadığı için üzgünüm." Hafifçe eğildi. "Bize izin verirseniz,

Majesteleri, Bayan Bell, dikkatimizi gerektiren bir konu hakkında eşimi almaya geldim."

Leo başını sallayarak onları serbest bıraktı. Beatrice Juno'ya "Çok özür dilerim!" dedi, reverans yaptı ve sonra gittiler.

Juno onların geri çekilişine iç geçirdi. Botticelli yok, ücret yok. Kendini çocukça bir hayal kırıklığına uğramış hissetti, sanki söz verilen bir ikram esirgenmişti.

"Pekala. Bayan Prescott sizi *keşfetti*," dedi Leo. "Seni keşfettiğine göre şimdi ne yapmak istiyor? Patentini mi alacak?"

Juno gülümsemek zorunda kaldı, onun saçmalıkları acısını eritiyordu. "Bulgularını Kraliyet Cemiyeti'ne sunabilir belki."

"İyi ki seni yabancı bir ülkede keşfetmemiş," diye ekledi. "Seni bir müzeye koyabilir ve aval aval bakmak için herkesten bir şilin isteyebilirdi."

"İyi ki yabancı bir ülke değilim. İçime bir bayrak sokabilir ve beni suçlularla doldurabilirdi." Ama mizahı uzun sürmedi. İç çekti ve başını salladı. "Ve yaralanmaya hakaret, Botticelli de yok. Onu görmeyi dört gözle bekliyordum."

Leo, "Botticelli'nin varlığına hâlâ ikna olmadım," dedi. "Prescott haftalardır bununla övünüyor ama henüz kimse onu görmedi."

"Var olduğuna inanıyorum."

"Evet, ama perilerin var olduğuna inanıyorsun."

"Ve öyle olmadıklarını asla kanıtlamayacaksın." Onun alaylarına karşı burnunu kırıştırdı. "Ayrıca sana düpedüz bir yalan söylediğine ve şu anda bu evde oturduğuna inanıyorum."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Onu bu şekilde aşağıladığım için sanırım benim hatam. Yine de, onun yazılarını gerçekten okuyan var mı?"

"Hatırı sayılır bir nüfuza sahip. *The Times*'a yazdığı tek bir mektupla Londra'nın yarısına, o zamana kadar bir an bile düşünmedikleri bir konuda kesin fikirler verebilir." Sinirli bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Şimdi bunu görmeyi daha da çok arzuluyorum."

"Özlemin çocukça ve mantıksız."

"Kesinlikle. Mantıklı bir özlem kolayca bir kenara bırakılabilir ama mantıksız bir özlem öyle değildir. Korkarım ki arzuya boyun eğmekten ya da somurtmaktan başka yapılacak bir şey yok."

"Seni somurtkan görmeye dayanamıyorum, o yüzden izin ver de şımartalım."

Güldü. "Peki siz ne öneriyorsunuz, Majesteleri? Onu kilit altında tutacak. Çalışma odasının kapısını kıracak mısınız? Yoksa tehditkar bir şekilde kaşlarını mı çatacaksın?"

Düşündü. "Bir fikrim var. Git burnunu pudrala, sonra da benimle Prescott'un çalışma odasının önünde buluş."

BÖLÜM 10



Leo, Prescott'un çalışma odasının kapısının yanında, salonun bir ucunda uzanıyordu. En uçtaki kapı açıldı ve Juno içeri süzüldü. Gülümseyerek uzun odayı geçip ona doğru ilerledi.

Gözlerini ondan alamıyordu.

Diğer hanımların bahçede ona nasıl baktıklarını, büyülenmiş, hayran, biraz da gergin bakışlarını fark edip etmediğini merak etti. Sanki sadece onun varlığıyla daha ilginç hale geldiklerini biliyorlarmış gibi, o yakınlarındayken boyunlarının nasıl hafifçe eğildiğini. Tam olarak doğru miktarda itibarsız olmayı başarmıştı: kadınları heyecanlandıracak kadar cüretkâr ama ondan kaçmak zorunda bırakacak kadar da değil.

Onların saçlarında narin çiçekler varken, onun saçında, elbette birbirine uymayan üç lapis lazuli saç tokası vardı, görünüşte gelişigüzel bir düzenlemeyle, elbette göze hoş geliyordu. Bir de güneş ışığında parıltıyan beyaz kurdeleler ve işlemelerle süslenmiş, kolları ve bedeni kapaklı, serulean mavisini elbisesi vardı. Düzgün bir hanımefendi dikkatli bir çekingenlikle yürürdü ama Juno vücudunun istediği gibi özgürce hareket ediyor, kalçalarının akıcı salınımı mavi kumaşı baldırlarının etrafında döndürüyordu.

Birdenbire kalçalarının salınışı umut, çarpık gülümsemesi cazibe, bedenindeki beyaz işlemeler davetkâr bir hal almıştı. Ve o-

Hayır. Dur. Yeter. Zihni ne kadar da can sıkıcıydı: Juno'yu görmeyi bırakma kararının ardından, onu daha da fazla görmek istiyordu.

Her şeyini.

Ona ulaştığında, işledikleri suça tanık olup olmadıklarını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. Konuştuğunda fısıltıyla konuşuyordu.

"Kilitli tutacağından emin."

"Bir kilitte engelleneceğimi düşünmüyorsunuz değil mi?" Leo dedi ki. "Bu kapı beni tutamaz, çünkü özel bir aletim var."

Çenesi düştü. "Hayır! Sen nasıl bilebilirsin ki... *Kilidin* mi var?"

"Bende bir anahtar var." Sallıyordu. "Girişimci bir uşağın nezaketi. Bir dük, suç işlerken bile her zaman bir dükün saygınlığını korur. Hadi o zaman. Bakalım bu resim var mı?"

Anahtar çalıştı ve Leo onun geçmesine izin vermek için geri çekildi. Kapıyı tekrar kilitleyip anahtarı cebine koyarken Juno'nun iç çektiğini duydu. İç çekiş o kadar hararetliydi ki neredeyse bir inilti gibiydi, rahatlama, zevk, haz ve acıyla doluydu.

Yıllardır duyduğu en seksi sestti bu. Botticelli gerçekten de vardı.

Bir öpücük çalmayı uman bir aşık gibi açlıkla resme doğru eğiliyordu, vücudu sinsi bir kedi gibi gergindi.

Ve onun ifadesi! Sanat eserinin kendisi kadar karmaşık ve katmanlıydı: arzu, açgözlülük, hayranlık, sahiplenme. Denizciyi tüketmek için can atan kendi denizkızının ifadesi gibi.

"Hoşuna gitti demek," diye mırıldandı.

"Enfes, ustaca. İçim acıyor, tam burada." Parmak uçlarını göğsüne bastırdı, işlemeli motifler göğüslerinin üzerinde hareket ediyordu. "Onu içime çekmek istiyorum."

Nefes aldı, nefes verdi ve adam onun nefessiz kalışında cinsel bir şeyler olduğuna yemin edebilirdi, beyninden geçip kasıklarına ulaşan bir şeyler. Belki de bu yüzden sevgililer ediniyordu, çünkü sanat onu o kadar çok duyguyla dolduruyordu ki rahatlamaya ihtiyacı vardı. Sonra erkekleri terk etti, çünkü onlar hiçbir zaman amaç olmadı.

Nasıl bir tablo oluşturdular: Juno resme bakıyor, Leo Juno'ya . Bu odada iki arzu nesnesi vardı ve o bunlardan biri değildi.

"Prescott bir canavar," dedi Juno aniden, gözleri hâlâ tablodaydı. "Bunun gibi düzinelerce muhteşem tabloyu biriktiriyor ve dünyanın görmesine asla izin vermiyor. Bir eleştirmenin durmadan sanat hakkında konuşması ama kendi eserlerini asla göstermemesi utanç verici."

Leo'nun Prescott hakkında onlarca fikri vardı ama şimdi zamanı değildi. Şimdi ona bugün neden geldiğini söylemenin tam zamanıydı.

Ama adam daha "Juno-" dememişti ki, kadın daha soru dolu bir bakışla arkasını dönmemişti ki, ikisi de donakaldı, başları öne eğik, tetikteydiler.

Yan odaya biri girmişti. Sesler. Erkek sesi. İki ses, boğuk. Giderek yükseliyordu. Kapıya yaklaşıyorlardı.

İçinden küfretti -onu asla yalnız yakalayamayacak mıydı? - sonra panik içinde bakışarak Juno'yla birlikte saklanacak bir yer aradılar.



LEO'nun eli onunkine dolandı ve çekiştirdi. Sert sıcaklık onu şaşırttı, ama sonra niyetini gördü: büyük bir dolap ile pencere arasında, sadece kadife perdelerin kapladığı bir boşluk. Sessizce o boşluğa doğru kaydılar. Adamın sırtı ahşap dolaba yaslanmıştı; kadının önü adama dönüktü.

Onları bilgilendirecek sadece sesleri vardı. Bir anahtar kilide giriyor. Sallanıyor. "Lanet olası bir baş belası." Bu Bay Prescott'un sesiydi. Kilit bir tıkırtı. Bir anlık duraklama. Kendi nefes alışları, aniden çok gürültülü.

Juno boşluğa daha da sıkıştı, perdenin gizlediği ayaklarını ve eteğini kontrol etti. Leo hâlâ onun elini tutuyordu ve pozisyon almak için itişip kakışırken, her biri diğerinin saklanmasına yardım ederken, parmakları sevişirken olduğu gibi kısa süreliğine birbirine dolandı. Eli sıcak ve güven vericiydi ve sonra kayboldu.



KAPI AÇILDI. Prescott tekrar, "Lord Renshaw tarihi karıştırmış. Karımın partisiyle aynı zamana randevu vermezdim." Diğer adam, belki de sekreteri, "Programı kontrol edeceğim" dedi. Sandalye gıcirtısı, kağıt hışırtısı, Prescott'un sesi: "Zahmet etmeyin. Bir kontu gönderemem. Sadece evrakları bul." Bir çekmece açıldı. "Fazla zamanımız yok."



ZAMAN DURDU. Leo'nun dünyası bu dar alana sıkışmıştı; dolabın meşesi kafatasına sertçe çarparken Juno'nun yumuşaklığı kolunu, kalçasını ve uyluğunu ısıtıyordu. Eli göğüs kafesinin üzerinde, hızla atan nabzının altında duruyordu. Gözlerini indirdiğinde Juno'nun göğüslerinin gerçekten de muhteşem olduğunu gördü. Tüm vücudu öyleydi. Teni neredeyse altın gibi görünüyordu, güneş ışığının bir şeridi gibi

yüzünün yan tarafını yıkadı. Dudakları ayrılmıştı; onları kısa bir süre nemlendirdi. Sonra tek kaşını kaldırarak yukarı baktı, gözlerinde neşe dans ediyordu. Leo'nun nefes alması gerekiyordu, bu yüzden onu içine çekti, çiçek kokusunun altındaki keten tohumu yağının güven verici ipucu ile birlikte sıcaklığını yakaladı.



"İşte Milano'dan gönderilen kaynak," diye sekreterin sesi geldi, ardından Prescott: "Orijinal satış faturası sizde mi? Kahretsin, bunun için daha sonra zaman istedim." "Fiyatı buraya not etmişsiniz," dedi sekreter. "Göstereyim mi? Ah evet. Ama Renshaw bundan daha fazlasını ödeyecektir. O daha iyisini bilmez."



EĞER DAHA İYİ BİLMESEYDİ, Juno teninin rüzgârdaki bir yaprak gibi titreştiğine yemin edebilir, ondan da benzer bir şey yayıldığını hayal edebilirdi. Hiç bu kadar yakın durmamışlardı. Onunla aynı havayı solumanın, bu macerayı paylaşmanın keyfini çıkarıyordu. Avucunu onun göğsüne bastırmakla ne kadar da kötü bir şey yapmıştı. Sosyeteye takdim edilen bir kızla birlikte olan bir tırmık gibi durumdan faydalanıyordu ama pişman değildi çünkü adamın yakınlığı o kadar lezzetliydi ve kendisi de o kadar ahlaksızdı. Adam o kadar güzel kokuyordu ki, kokusu ve sıcaklığı kadının teninden geçip kanına karışıyordu. Zavallı Leo muhtemelen mahcup olmuştu. Ama bu hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi ve ayrıca onun kötü düşüncelerinden asla haberi olmayacaktı.



"Renshaw'ın ahabasına sattığımızın fiyatı neydi?" Daha fazla kağıt karıştırma, öfkeli bir oflama, parmakların tahtaya vurması ve "lanet olası baş belası, yine de karımın memnun olacağını sanıyorum."



LEO kötü düşüncelerine engel olamadı. Ama artık hisler kontrol altındaydı ve- Kahretsin, bu arzu çok lezzetliydi ve ah, ona yardım et, öpücük kondurabileceği her yer: kulak memesi, boynu, köprücük kemiği, göğüslerinin kabarıklığı. *İşte*, diye düşündü, *ona orada, orada ve orada dokunabilirim*. ahşap oymaları kavradı. Eğer ona dokunacak olursa, onu hoş karşılar ? Neyden hoşlanırdı? Bencil bir aşık olurdu, diye düşündü mutlulukla ve ona istediği her şeyi verirdi.



Prescott "İstediğimiz parayı ödemesini BEKLEYEMEYİZ, o yüzden daha artır," diyordu, "o zaman pazarlık yaptığında kendini iyi hissedecektir." Bir tüy kalem çizdiği, bir duraklama, sonra, "Evet. Doğru. Üst kattan mektuplarını getireyim. Onu daha fazla bekletmem."



JUNO DAHA FAZLA YAŞAYAMAYABİLİRDİ ama neredeyse bitmek üzereydi. Vücudu his ve arzuyla çalkalanıyordu. Daha sonra, bu gece, yalnız kaldığında, vücudunun Leo'yla birlikte olmayı ne kadar çok istediğini ve bu konuda ne yapabileceğini düşünecekti. Elbette hiçbir şey: Onu bu şekilde istemiyordu ve yakında evlenecekti, ayrıca o bir *düktü*.



KAĞIT TITREŞİMİ, ahtanın tahtaya vurması, kapının açılması, kapanması, anahtarın kilitteki ısırtığı. Sessizlik.



LEO'nun beyni füğ halindeydi. Vücudunun bir durumu vardı. Juno masum değildi; eğer aşağı bakarsa.

Bakmadı. Baştan çıkarıcı gülümsemesi ve gülen gözleriyle başını kaldırıp baktı.

"Sanırım artık yalnızız," diye fısıldadı ve dolabın kenarından baktı. Gözlerini boynunun pürüzsüz teninden çekip daha güvenli bir yere, saç tokalarına dikti. Ama sonra saç modelinin nasıl yapıldığını ve asi buklelerini nasıl aşağı indirebileceğini görebiliyordu.

Evet, yalnızdılar. Kilitli bir odada yalnız. Ona dokunup dokunmadığını, öpüp öpmediğini, eteklerini kaldırıp kaldırmadığını görecektir kimse yoktu.

Avuç içi hâlâ adamın kaburgalarına dayanıyordu, onu denge için kullanırken daha da bastırıyordu, rahatça, umursamadan, sanki yakınlıkları onu içten dışa kavurmuyormuş gibi, sanki ciğerlerindeki hava sıcak bir yaz gecesi gibi boğucu değilmiş gibi, sanki onun için kolay biriymiş, rahat biriymiş gibi.

Kanlı mobilyanın bir parçası.

Sonra tekrar eline ve sonra da onun yüzüne baktı. Kalbinin üç vahşi gümbürtüsüyle hava bir yaz fırtınasından önceki saatler gibi uğulduyordu ve boşluk etraflarını kuştüyü bir yorgan gibi sardı ve Leo bunu yapabileceğini, Juno'nun onu hoş karşılayacağını, burada birbirlerinin tadını çıkarabileceklerini düşündü. Bu düşünce onu kabalığı, aciliyeti, doğruluğu ve yanlışlığıyla sersemletti çünkü bu Juno'ydu ve bunu yapamazlardı, yapmamalıydı, yapamazdı-

"Ne beklenmedik bir maceraydı," dedi neşeyle. Başını eğdi ve onun göğsünü inceledi. "Bu kadar yakın durunca, sandığımdan daha geniş olduğunu görüyorum. Dük olduğunuzda mı oldu bu? Siz dükler, ödüllü aygırlar gibi özel yem takviyesi alıyor musunuz?"

Arsız bir sırtışıyla, dolabın etrafından dolaşıp adamın görüş alanından çıktı.

Leo başını büyük, sağlam dolaba çarptı. Sert bir meşe parçası kafatasına saplandı. Belki de bu onun aklını başına getirirdi. Bir, iki, üç kez nefes aldı, perdelerin düşüşünü, gölge ve ışık oyunlarını inceledi.

Adam burada, bir arzu füğününün içinde kıvranıyor, onu aklını başından almaya hazırlanıyordu ve kadın- Kadın şakalar yapıyordu.

Tanrıya şükür ki bu arzusuyla harekete geçmemişti. Onun varlığından kaçması daha iyiydi, hem de bir an önce; füğ hâlâ beynini bulandırıyor.

Ve hâlâ konuşmamıştı. Leydi Renshaw'ın ultimatomeni ve neredeyse idealindeki gelinle evlenebilmek için aralarındaki bağı koparması gerektiğini henüz açıklamamıştı.

Belki o da bu konuda şakalar yapardı.

Ah, lanet olsun. Nişanlandığı açıklandığında Londra bu haberle çalkalanacaktı. Onu bir daha aramazsa parçaları bir araya getirecekti. Ondan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

"Leo? Dışarı mı çıkıyorsun? Yoksa saklanma yerimizi çok mu sevdin de oraya kalıcı olarak yuva yapıyorsun?"

Oflayarak ve yüzünü buruşturarak cebinden anahtarı çıkardı. Doğruca onun yanından geçti ve kapının kilidini açtı.

"Sen git," dedi. "Ben takip edeceğim."

Onun uzun salondan geçişini izledi, kalçalarının o sınırsız salınışıyla, yan kapıya varana kadar onu izledi ve arkasına bile bakmadan gitti.

BÖLÜM 11



Leo bahçeye dönerken adımları yavaşladı. Parti devam ediyordu ama her şey sanki bir camın arkasından bakılıyormuş gibi uzakta görünüyordu.

Arzu, diye düşündü, afyon dumanı gibi beynini köreltiyordu. Aziz Blaise haklıydı: Engellenen şehvet bir erkeğin aklını karıştırıyordu.

Neyse ki kadın ortalıkta görünmüyordu. Bahçede dikkatini dağıtacak bir şey aramaya koyuldu. Kurtuluş, ferforje bir masada tek başına oturmuş, çay fincanıyla kıpırdanan yaşlı bir beyefendideydi.

Lord Renshaw. Prescott ile yanlış bir randevu için burada. Bayan Susannah Macey'nin büyükbabası ve babası yurtdışındayken vasisi.

İşte Leo'nun çözümü.

Sis dağıldı. Beyninde berraklık parıldadı. Amaçlı adımlarla Renshaw'a doğru ilerledi.

Yürürken yeminini yeniledi: Geleceğini tehlikeye atmayacaktı. Evliliğini, vakfını ve mirasçılarını güvence altına alacaktı. Bu sefer işleri doğru yapacaktı. Juno Bell'in gülümsemesinin, vücudunun ya da neşesinin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

Ne pahasına olursa olsun, diye kendine hatırlattı. Ne gerekiyorsa.



RENSHAW KRALI, gençliğinde gösterişli peruklara, kozmetik ürünlerine ve zamanın modasına kendini adanmış bir makaroni idi. Erkek modasının yeni sadeliğine rağmen, Renshaw hala manşetlerindeki gösterişli dantellerden zevk alıyor ve sık sık kelleşmiş poposuna pişmanlıkla dokunuyordu.

Şimdi başını okşuyor ve çayını yudumlarken bir dizini sallıyordu. Leo yaklaşırken endişeli ifadesi düzeldi.

"Sen de buradasın, Dammerton. Çok iyi. Evet. Biraz sürpriz oldu." Renshaw'ın şaşkın bakışları canlı Shakespeare tablosuna takıldı. "Biraz sürpriz," diye tekrarladı. "Evet."

Leo, "Hanımlar bu tür etkinliklerde her zaman kendilerini aşmaya çalışırlar," dedi. "Her zamanki gibi değil sanırım."

"Hayır... Hayır. Bilmiyordum." Başını iki yana salladı. "Prescott'u almaya Roma dönemine ait bir tablo için görmeye geldim, böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Tarihleri karıştırdığımı söyledi. Ya da saati. Günlüğüm..." Ceketinin bir cebini yokladı, iç çekti. "Belki Prescott unutmuştur."

Yaşlı adamın kafa karışıklığı Leo'yu tedirgin etmişti, Prescott'un onu alıp götürme düşüncesi de öyle. Juno'yla tekrar karşılaşma riskinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Bahçede bir tur atmak ister misin?" diye sordu Renshaw'a. O da sevinçle kabul etti ve dolgun mor çiçekleri üzüm gibi sarkan salkım salkım sarmaşıklarla kaplı gölgeli bir patikadan aşağıya doğru yürüdüler.

"Mesele şu," dedi Leo. "Torununuza kur yapmak için izninizi istiyorum."

"Pekala." Renshaw yürümeyi bıraktı ve Leo'ya döndü. Parmaklarını dikleştirdi. "Pekâlâ."

Leo ellerini arkasında kavuşturdu. "Bayan Macey'nin takım elbisemi memnuniyetle karşılayacağına inanıyorum ama Leydi Renshaw bunu onaylamadığını açıkça belirtti. İtirazlarınızı konuşalım."

"İlk olarak, sizin kendi kararsızlığınız var." Renshaw da rahatlamış ve şaşkın bakışlarını kaybetmiş görünüyordu. "Boşanmanızdan bu yana geçen yıllar içinde, bir bayana ilgi gösterip sonra onu terk etme eğilimi gösterdiniz. Bu hiç iyi görünmüyor, Dammerton. Susannah'nın adının Dük için yeterince iyi olmayan kadınlar listesine eklenmesini istemiyoruz." Renshaw dudaklarını büzdü ve sonra ekledi, "Bu aynı zamanda evlendikten sonra bir leydiye nasıl davranacağınıza dair soruları da beraberinde getiriyor. Eğer onu terk ederseniz... o zaman da."

Leo başını salladı. "Şunu açıklığa kavuşturalım ki, önceki evliliğimde evlilik yatağı dışında eğlence arayan tek kişi karımdı."

Renshaw bu itiraf karşısında hafifçe şaşırmış görünüyordu. "İnsan merak ediyor," diye mırıldandı. "Rahmetli baban. Elbette arkadaşımды ve pek çok açıdan büyük bir adamdı ama yine de..."

Ve yine de, iki ailesi olan bir adam. Önceki Dammerton Dükü'nün "büyük" olmasının yollarından biri de bu muydu? Bir Prusyalı'yı almak

Bir soyluyu eş olarak almak ve aralarında sekiz çocuk bulunan bir Fransız kadını metres olarak tutmak, bir erkeğin yücelik iddiasına bir şey katar mı, yoksa ondan bir şey eksiltir mi? Prusya'ya gelin göndermeden önce birlikte yaşadığı, sevdiği metresiydi. *Madam St. Blaise'e olan sevginize rağmen neden onunla evlenmediniz?* Leo bunu bilmek istiyordu. Babası bu soru karşısında hayrete düşmüş gibiydi. *Bir İngiliz dükü asla bir Fransız Katolik'le evlenemez, oğlum*, demişti Dük Baba. *Bu basitçe yapılmaz.*

Leo hiçbir şey söylemedi. Babası için özür dilemeyecekti.

Renshaw devam etti. "Sanırım babanızın daha ahlaksız eğilimleri üvey kardeşinizde kendini gösteriyor. Bay St. Blaise hakkında sık sık imalar duyuyoruz."

Leo içini çekti. "Aziz Blaise hakkında her zaman bir ima vardır. Adam bir ima ile doğmuş."

"Onu tanımanıza şaşıyorum. Yaptıkları hakkında sadece söylentiler var, çünkü ağzı oldukça sıkıdır, ama söylentiler durup dururken çıkmaz. Susannah'nın onun gibilere maruz kalmasını istemem." Renshaw başını sallayarak yürümeye devam etti. "Ve insan annenin neden küçük kız kardeşini bir İngiliz dükünün kızına yakışır şekilde burada saraya takdim etmek yerine Prusya sarayına götürdüğünü merak ediyor. Söylentilere göre ikisinden birinin ya da diğerinin saklayacak bir şeyi varmış."

Leo yem olmayı reddetti. "Şimdiye kadar babamdan, üvey kardeşimden, annemden, kız kardeşimden ve eski karımdan şikâyet ettiniz. Kendinizi benim davranışlarımla ilgili yorumlarla sınırlayın."

Asıl itiraz devam ediyordu. Elbette, Renshaw bir sonraki itirazını dile getirdi. "Eşim bu konuyu sizinle çoktan görüştü. Sizin ilişkiniz nedir? Bu sanatçıyla, Juno Bell'le? Bu hafta içinde o kadının stüdyosuna iki ziyaret gerçekleştirdiğinizi öğrendim."

"Birçok insan sanatçıların stüdyolarını ziyaret ediyor."

Renshaw bir kez daha durdu. "Masum rolü yapma. Sadece onun *resimlerine* bakıyor olmanız inanılır gibi değil."

"Sekreterime danışmak isterseniz, geçen hafta ziyaret ettiğim diğer kişileri de size söyleyebilir. Hepsini dolandırdığımı mı sanıyorsunuz?"

"Böyle bir kabalığa gerek yok."

"Neden Bayan Bell'i seçtiniz?"

Renshaw'ın dudakları gerildi. "Sör Gordon Bell'in yeğeni hakkında kötü konuşmak istemem ama profesyonel bir sanatçı." Başını iki yana salladı. "Hiçbir saygın kadın kendini bu şekilde teşhir etmez. Bir kadın,

Bir sanatçı olarak hayatını kazanıyor ve evli değil mi? Bu bir sapkınlık, Dammerton."

Leo soğuk bir tavırla, "Kimseden *sapkın* olarak bahsetmediğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bayan Bell saygıdeğer ve çalışkandır, ahlaksızlığın zerresi bile onun adını lekelemez," diye ekledi. "Bir kadının geçimini sırf tembellik ve kin yüzünden mahvetmeye niyetli olmadığınıza inanıyorum. Sizin bundan daha iyi bir adam olduğunuzu düşünmüştüm."

Renshaw, toparlanmadan önce bir an için sinirlenmiş görünüyordu. "Karımın da dediği gibi, torunumun başka bir kadınla ilişkisi olan bir adamla nişanlanması, özellikle de babanızın seçimleri ve önceki evliliğiniz göz önüne alındığında, küçük düşürücü olur. Düşes olmak bunun için bir teselli olmayacaktır."

Leo'nun dürtüsü yine Juno'yu savunmaktı ama tam da bu yüzden buradaydı. Ve tam da bu yüzden hem Juno'yu hem de Bayan Macey'i dedikodulardan korumak için dikkatleri başka yöne çekmesi gerekiyordu.

O seçimini yapmıştı. Bayan Macey'le evlenmeyi ve Vakfını, Juno'yla olan dostluğuna ve onların karışık geçmişine tercih etmişti. Hayatını düzene sokmayı seçmişti. Şimdi bu seçiminin kalıcı olmasını sağlamak zorundaydı.

Juno'yla olan dostluğuna tam burada, salkım söğütlerin altındaki güneş ışığında ihanet etmek zorundaydı.

"Bayan Bell'le bir ilişkiye en ufak bir ilgim yok." Açık ve bilinçli bir şekilde konuştu. "Onu sadece arkadaşım Hadrian Bell'e olan görevim nedeniyle ziyaret ediyorum, kendisi benden yurtdışı görevi süresince kardeşinin yerine geçmemi istedi. Hadrian artık İngiltere'ye döndüğüne göre ziyaretler sona erecek. Sizi temin ederim ki Bayan Bell ile olan tanışıklığının hiçbir önemi yok."

Yalanları söylediği için garip bir şekilde daha iyi hissediyordu. Duygularını daha fazla kontrol edebiliyor, bu arzu tarafından daha az tehdit ediliyor, geçmiş tarafından daha az rahatsız ediliyordu.

"Pekala." Renshaw başını salladı. "Gerçek şu ki Susannah sizin ilginize açık. Kendisini dekoratif sanatların büyük bir hamisi olarak görüyor. Onu pahalı bulacaksınız," diye ekledi kıkırdayarak. "Boş vaktinizde onu çağırın. Ama senin açından tek bir yanlış davranış kelimesi, Dammerton-"

Leo başını eğdi. "Ona saygılı davranacağım."

"Görüyorum. Evet. Pekâlâ." Renshaw salkım söğüt ağacında bir aşağı bir yukarı baktı. Şaşkınlıktan alnı kırıştı. "Bu bahçe hep aynı görünüyor," dedi gergin bir kahkahayla.

Leo ona nazikçe, "Anladığım kadarıyla Prescott'tan bir tablo almak için buradasınız," diye hatırlattı.

Diğer adamın ifadesi netleşti. "Ah evet, Prescott." Başını salladı. "Evet. Onunla bir resim hakkında randevum var. Beklerken Bayan Prescott bana bir fincan çay getirebilir mi acaba?"

Leo, Renshaw'ın çoktan aldığı çaydan bahsetmemeyi tercih ederek, "Hiç şüphesiz öyle olacak," dedi. Yaşlı adamın omzuna dostça bir el atarak onu doğru yöne çevirdi ve ardından bir dürtme ekledi. "Ona sormak için geri dön ya da belki Prescott şimdi seni bekliyordur. Ben bir süre daha bu bahçenin tadını çıkaracağım."

Leo, Renshaw'ın çardak boyunca geri geri yürümesini izledi, paltosu benekli ışıktaki bir görünüşü bir kayboluyordu. Sonra dönüp diğer yöne doğru yürümeye devam etti.

Özellikle erken bir yaz gününde, ara sıra kuşların ötüşü ve arıların vızıltısıyla hoş bir bahçeydi. Müzik ve sesler havada süzülüyordu, bir rüya gibi uzaktı ve o ayrı olma hissiyle rahatladı.

Juno'yu arzuluyordu: önemli değil. Arzu sıcak ve acil bir şekilde yanıyordu ama her zaman geçiyordu. Tek başına arzu, ona tekrar aşık olmaya, kalbinin tekrar paramparça olmasına ve kendini tekrar üzgün, özlem dolu ve penceresinin önündeki sokakta pusuya yatmış bulmaya mahkum olduğu anlamına gelmiyordu.

Juno'ya duyduğu bu şehvet, kesinlikle geçmişten gelen bir akşamdan kalmadan başka bir şey değildi. Artık çekici ve güzel bir kıza duyduğu sevginin ilk sancılarını çeken toy bir çocuk değildi. Artık kısa bir ergen öpücüğünden fanteziler ağı örerek hayatını patlatan aptal bakire değildi.

Juno ne demişti, insanın gençliğinin hâlâ içinde gizlenip gizlenmediği hakkında? İşte tüm bunlar, genç hali, o saf, kalbi kırık aptal, kale duvarlarındaki bir hayalet gibi zihninde feryat ediyordu.

Gerçekten de Leo, duvarların üzerinde coşkuyla büyüyen yasemin kokulu küçük bir bahçeye girdiğinde kendini neredeyse mutlu hissediyordu.

Ta ki Juno çalılıkların arasından geçip onun önündeki çimlerin üzerine dikilene kadar.

Teni hem soluk hem de pembeydi. Gözleri kocaman açılmıştı. Ağzı titriyordu.

"Leo," dedi, sesi suçlama ve incinmişlikle titriyordu.

İlk düşüncesi onu kollarının arasına almak ve ona kimin zarar verdiğini sorup cezasını vermek oldu.

Sessizliğin içinden keman sesleri ve esintiye karışan sesler geliyordu.

Bu da ikinci düşüncesine yol açtı: Konuşmalarına kulak misafiri olmuştu ve bu kez onu inciten kişi Leo'nun ta kendisiydi.

"Kont'a söylediğini duyduğum şey doğru mu?" Juno sordu. "Dostluğumuzun hiçbir şey ifade etmediğini mi?"

Leo gerçeği söyleyemezdi. Yalan söylemeye hazır değildi. Kendi davranışından duyduğu utanç, onun kurduğu tuzaktan duyduğu kızgınlığa dönüştü.

Kelepçelerini soğukkanlılıkla inceledi. "Kulak misafirleri hakkında ne derler bilirsin."

"Evet, kulak misafiri olanlar arkadaşlarının arkadaşlıklarını inkâr ettiklerini duyarlar. Ortadan kaybolan Livia'yı arıyordum ve bugün burada olduğun için ne kadar mutlu düşünüyordum ve düşünüyordum-" Dudağını ısırıldı. "Ama ne düşündüğüm umurunda değil, değil mi? Eğer arkadaş değilsek."

Onun sıkıntısı kalbini sızlattı. Bu yarığı iyileştirebilirdi. Arkadaş olarak ayrılabilmeleri için bir açıklama yolu bulabilirdi.

Çok cazipti.

Ve eğer şimdi baştan çıktıysa, yine baştan çıkacaktı. Bir gün yorulacak, huzursuz olacak, sıkılacak ve her zaman yaptığı gibi onu arayacaktı. Ve o da her zaman yaptığı gibi ona kucak açacaktı.

Ve kurmaya çalıştığı yeni, düzenli hayatı tehlikeye atacaktı.

Onun mutluluğunu korumak istiyordu; gelecekteki evliliğini korumak istiyordu. İkisini birden yapamazdı. Kararını vermişti. Şimdi bunu uygulamak zorundaydı.

Tek güvenli önlem, aralarındaki köprüyü yakmak ve bir daha asla geri dönemeyeceğinden emin olmaktı.

Ne gerekiyorsa.

Kravatının kıvrımları arasına yerleştirilmiş yakut iğnenin sert taşını parmakladı. "Belki de benim bir dük olduğumu ve emrinize amade olmadığımı unutuyorsunuz," dedi soğuk bir sesle. "Sizin geçici duygularınızdan daha önemli kaygılarım var."

Şaşkın görünüyordu. "Bu ne saçmalık böyle? Daha yarım saat önce birlikte gülüyorduk, şimdi bu saçmalığı söylüyorsun."

Leo hiçbir şey söylemedi.

"Neden aramıza bu mesafeyi koyuyorsun?" diye devam etti, çok net, çok derin görüyordu ama ne yeterince net ne de yeterince derin. "Sanki son yarım saat içinde bir şey beni hor görmene neden oldu ve ben ne yaptığımı anlayamıyorum."

Onu incitiyordu; onu incitmekten nefret ediyordu. Yine de şaşkınlığı onu rahatsız ediyordu, sanki onun da incinebileceğini anlayamıyordu. Ne kadar dikkatsizdi, dostluk ve sevgi gibi sözcükleri sanki bunları hisseden tek kişi kendisiymiş gibi ağzında geveleyip duruyordu.

Sonunda bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı. Juno şimdi ağlayabilirdi ama onu unutacaktı. Hayatın tüm zevklerini ve üzüntülerini kucakladı ve asla geçmişin gölgesinde ya da geleceğin parıltısında yaşamadı. Onun doğası böyleydi. Bu asla değişmeyecekti.

O anda onu gerçekten de hor görüyordu. Viyana'da onu tüketmiş olan yakıcı, ham acı ve incinme bir anda patlak vermişti. Yılların acısını ve özlemine bulup çıkardı ve onu daha geniş bir hınç dokumasına . Kendini bir battaniye gibi sarmıştı.

"İkinci evliliğimin başarılı olmasını dilemem şaşırtıcı olamaz," dedi. "Sizin gibi bir kadınla ilişkiyi sürdürmek, eşim olacak kadına saygısızlık olur."

"Benim gibi bir kadın." Sesi düzdü.

"Detaylandırmamı ister misiniz?"

"Oh, sanırım ne demek istediğini anladım. Beni metresiniz sanacaklar, eğer henüz sanmadılarsa. Ne de olsa bir beyefendinin *benim gibi bir kadına* yatağı dışında ne faydası olabilir ki? Oysa biz sevgili değiliz, hiçbir zaman da olmadık ve olmayacağız da, onların çocuksu ve önyargılı zihinleri dışında. Aramızda on yıl önce hiçbir şey ifade etmeyen ve yaz bitmeden unutulup giden tek bir öpücükten başka bir şey yokken ne güzel bir şaka."

Böylesine eski bir yaranın hâlâ hassas olması gerçekten de şaşırtıcı. İçinde bir yerlerde, o hassas genç acı içinde haykırmıştı.

"Kulak misafiri olduğunuz için kendimi minnettar buluyorum hanımefendi," dedirtti kendine. "Beni durumu açıklamak için sizi tekrar görme zahmetinden kurtardığınız için. Bu koşullar altında, stüdyonuza bir daha uğrayamayacağım."



O AN, Juno ondan nefret etti.

Stüdyosunu aydınlatan şakacı arkadaşı saklanıyordu. Bir zamanlar dikkat dağıtmak için sevdiği ciddi çocuk, ipek ve yalanlardan örülmüş bu geveze, uzak yaratığa dönüşmüştü.

Çok uzak, çok ve bir kış günü mermer bir heykel kadar sıcak
Gün.

Ya şimdi onun resmini yapsaydı? Orada, güneş onu kayırırken,
çerçevelenmiş
esintide titreyen yasemin duvarına karşı. *Güzel Yalancı*, diye adlandırabilir.

Onu hiç boyamamıştı. Yanık sienna ve yanık umber, gözleri için bir miktar Prusya mavisi ve- Ah, hangi renkleri seçeceğinin ne önemi vardı ki? Onu asla boyamayacaktı. Leopold Halton'ın yüzünü çizmek için şimdiden çok fazla zaman ve kâğıt harcamıştı.

On yıl önce onu reddetmiş, hayatında tutacak kadar değerli olmadığını açıkça belirtmişti ve işte buradaydı, bunu tekrar yapıyordu. Arkadaşlıklarını bir kenara atmış, kusursuz bir şekilde işlenmiş çizmesinin topuğunun altında ezmişti.

O botlardan nefret ediyordu. Yeleğinden, ceketinden, kravatından, gözlerinden, saçlarından ve yüzünden nefret ediyordu.

Sanki bu görüşme can sıkıcı ve sıkıcı bir hal almış gibi, sanki çok önemli bir düklük meselesi için çağrılmış başını çevirdi. Hoş olmayan bir görevi yerine getirmişti ama insan yapması gerekeni yapıyordu. Onur, görev ve bunun gibi şeyler, bilmiyor musun?

Sonra onun gözlerine baktı ve bir dükün kendisi gibi bir kadına vermesi gerekenden daha derin bir selam verdi. Ne aşırı bir nezaket. Olağanüstü bir küçümseme.

Ne çekilmez bir canavar.

Juno reverans yapmayı reddetti ama o bunu beklemedi. Topuklarının üzerinde döndü ve "Görmüyorsun bile, değil mi?" dedi.

Durakladı, sanki rüzgârda uzaklardan gelen bir ses duymuş gibi başını eğdi. "Dostluğumuza bir kez daha ihanet ettin."

Geri döndü. "Yine mi?" diye tekrarladı, sesi gerçekten şaşkıncı. Yeniden insan ve kendisi gibi konuşuyordu. Yüzünde küçük bir yırtık vardı. Tıpkı onun kendisini parçaladığı gibi acımasızca parçalayıp açacaktı.

"Evlenmen gerektiğini anlıyorum," dedi. "Müstakbel eşine duyduğun saygıdan dolayı aramızdaki bağı koparman gerektiğini anlıyorum. Bundan hoşlanmıyorum, bu beni çok üzüyor ve toplumumuzun bu hale gelmesinden nefret ediyorum ama bunu anlıyorum. I

Gelecekte dost olamayacağımızı anlıyorum ama geçmişteki dostluğumuzu neden inkâr etmeniz gerektiğini anlamıyorum." Yalvarırcasına bir elini uzattı. Adam ona baktı ve gözlerini kaçırdı. Kadın elini bıraktı. "Bu sözlerinle sadece şimdi seni kaybetmiyorum, geçmişte paylaştığımız her anı kaybediyorum. Bunu neden yapman gerektiğini anlamıyorum."

"Ve neden ısrar ettiğinizi anlamıyorum. Madam."

"Lord Renshaw'a yalan söyledin," dedi, umutsuzca bunun doğru olmasını istiyordu. "Ve eğer söylemediysen, o zaman gözlerimin içine bak ve şimdi bana arkadaşlığımızın senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyle. Düşündüm ki-" Güldü ama bu neşeli bir ses değildi. "Sana rahatlayabileceğin ve kendin olabileceğin bir sığınak sağladığım için kendimi kandırdım. Ve seninle rahat olabileceğimi ve saklanmayacağımı hayal ettim- beni seçimlerimden dolayı yargıladığını hiç bilmiyordum."

Kısa kesti. Bazı şeylerin yüksek sesle söylenmemesi daha iyiydi - sevgililer edinmesi, nü resimler yapması, müstehcen şakalar yapması, *terbiyeli davranmaması* gibi. Yine de bir kez olsun ona saygısının değersiz olduğunu hissettirmemişti.

Şimdiye kadar.

"Bunca zamandır beni küçümsüyordunuz ve-" Başını iki yana salladı. "Hayır. Buna inanamıyorum. Stüdyomda mutluydun. Sen-"

Gözleri yaşardı. Ağlamayacaktı. Beatrice'in partisine dönmeli ve hain patroniçesinin minnettar çırağı gibi davranmalıydı. Ama ondan sonra evde güvende olacak ve orada, kedileriyle baş başa, onun görüntüsünü sayfaya aktaracaktı.

Sonra Leo'nun bütün resimlerini yakar ve küllerin üzerinde dans ederdi.

İçinde bir şey kabardı, vahşi ve acımasız bir şey. Göğsünde ve uzuvlarında dalgalanan bu şey o kadar güçlü ve şiddetliydi ki onu doğru itti. Paltosunun yakalarını tuttu, kendini daha da yaklaştırdı. Kelimeler kalmıştı. Kendini sadece bedeniyle ifade edebiliyordu.

Sert, öfkeli bir öpücükle.

Dudakları üzerine kondu ve- Ah! Dudaklarının altındaki kutsanmış tatlı sıcaklık! O sıcaklıkta, o çok insani dudaklarda adamı buldu - dükü değil, özenle seçilmiş sanat eserini değil. Sadece adamı. Aşağı inip uzaklaşmadan önce onun tadına baktı ve kokusunu içine çekti. Eşleşen düzensiz nefesleri etraflarında yayıldı.

"Leo," diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedi. Ceketini yamuktu. Duruşu sertti. Yüzü granit gibiydi.

"Olamaz."

Bir elini dikkatsiz, açgözlü ağzına bastırdı. İçini bir ürperti kapladı, kendi ahlaksızlığından, bu eşi benzeri görülmemiş, kabul edilemez hareketten duyduğu dehşet kanını dondurdu.

"Affet beni," diye kekeledi. "Asla yapmamalıydım- Bu- Oh, lütfen beni affedin."

Kaçmak için etrafında döndü, şimdi her santimi sıcak bir utançla yanıyordu.

Sonra bir el bileğine dolandı. Sert ve nazikçe onu geri çekti.

Döndü, zaman yavaşlıyordu, hava erimiş bal gibi etraflarında dolaşıyordu, adamın bedeni onunkine doğru adım attı. Eli yüzünü yakaladı. Bakışları onu yaktı. Evet! İşte oradaydı! Gözleri sıcak, sert ve vahşiydi; arzuladığı şey buydu, onun karanlık, tutkulu köşelerine, kendi vahşiliğine ve karmaşasına bir bakış. Bir zafer heyecanı, bir arzu şimşegi, bir şefkat rüzgârı hissetti, hepsi de onun dudakları dudaklarını sahiplenene kadar geçen o umutsuz, göz kamaştırıcı kalp atışlarında.

Öpücüğü vahşi ve çiğdi ve kendisinininki kadar öfkeliydi. Adam ona kendinden bir parça sunuyordu; o da alabildiği her parçayı alacaktı. O cilalı sözlerin ardındaki adamı tatmak, o güzel giysilerin altındaki adamı hissetmek. Ne kadar da lezzetli duygulardı ve bu kadar lezzetli olmamalıydılar, çünkü bu Leo'ydu. Oh, ne çılgınlık, Leo'yu öpüyordu!

Ve meleklerden oluşan bir ordu onu durduramazdı.

Bir elini adamın boynuna doladı, onu daha da yaklaştırdı, göğüsleri adamın göğsüne çarptı, kalçaları buluştu, dilleri düelloya tutuştu. Eğer bu onun tadına bakabileceği tek şeyse, o zaman her şeyi kabul edecek ve kendini, tüm öfkesini, kaybını ve özlemini -adını koyamadığı bir şeyi- ona verecekti.

Bir şekilde öfke geçti. Durdular, bir heykel gibi sarmaş dolaştılar, eğer vahşi lavdan bir heykel yapılabilseydi. Kadının eli adamın boynundaki güçlü sütunu kavradı; adamın parmakları kadının beline bastırdı. Gözleri kapalı, alnını adamın çenesine dayadı. düzensiz nefesler geçiyordu. Dünya etraflarında sarsılıp titrerken iki lav varlığı birbirini tutuyordu.

Sonra kadın hareket etti ya da adam. Kadının elleri adamın göğsünden aşağı kaydı; adamın avuçları kadının yanağını okşadı. Gözleri buluşmaya cesaret edemedi ama ağızları tekrar birbirlerine doğru koştu.

Eğer ilk öpücük dolu ve ateşten oluşan bir kar fırtınasıysa, bu öpücük fırtınadan korunmak için bir sığınaktı. Bu öpücük sıcak bir odaydı ve iki çıplak beden

Ocağın önünde yumuşak bir kilimin üzerinde.

Şefkatli gerçeği onu yaktı, yatıştırdı. Adamın ağzı nazikçe kadınınkini keşfederken, parmakları kadının belinde durgun daireler çiziyordu. Kadın ona doğru daha da bastırdı ve adamın kolu kadının etrafını sardı, eli onu daha sıkı tutmak için kalçalarının etrafında kıvrıldı, sanki bir kerede onun tamamını tüketmesi gerekiyormuş gibi.

Sonra bir dizi küçük kayıpla onu terk etti, önce ağzını, sonra kolunu, sonra bedenini. Gözlerini açtığı anda, adam yüzü başka tarafa dönük, başı eğik, bir elini duvara dayamış, narin yasemin çiçeklerini eziyor ve parfümlerini havaya saçıyordu.

Juno acı tatlı bir özlemle titredi, kalbinin her vahşi çarpışında özlem vücudunda dolaştı.

Bu arzu muydu? Başka bir kelimesi yoktu ama daha önce bildiği tüm arzulardan daha güçlüydü. Yağlıboya bir tablo bir karikatür için neyse, bu his de arzu için oydu.

Yavaşça, her şey gibi o da . Leo hâlâ duvara yapışmış, yüzünü saklıyordu.

Kimsin sen? diye sormak istedi. Sonra
da: *Ben kimim?*

Ve sonra: *Eğer bu bir öpücükse, ben daha önce hiç öpülmedim.*

Sonunda kendini duvardan itti. Doğrudu. Bir otomat gibi kaskatı kesilerek bir dizi hareket yaptı, ceketini düzeltti, kravatını düzeltti, saçlarını taradı. Onunla yüzleştğinde, bir kez daha kusursuz bir şekilde toparlanmıştı.

Kendini bir mozaik gibi parça parça hissederken.

Dokunulmaz görünüyordu. *Ama ben ona dokundum*, diye düşündü şiddetle. *Sadece vücuduna ya da hislerine değil. O öpücük... Ona dokundum.*

Kendini neredeyse sarhoş gibi hissediyordu. Boğazından çakırkeyif bir kıkırdama kaçtı.

Ne kadar . Bu Leo'ydu! Onlar arkadaşta! Buna gülebilirler, sonra da gizli bir yere kaçıp bundan sonra ne olacağını keşfedebilirlerdi. Birlikte yatağa girebilir, ayrılmadan önce birkaç günün tadını çıkarabilirlerdi.

Eğer arkadaş olsalardı.

"Arkadaşlar öpüşmez," dedi. Leo hiçbir şey söylemedi.

Öfke onu tekrar kamçılardı. "Ama arkadaş olmadığımızı anladık.

Söyleyin bana majesteleri, siz bu kadar çok şey biliyorsunuz, biz neyiz?" Leo hiçbir şey söylemedi.

"Hiçbir şey," dedi, onun sessizliğini tercüme ederek soruyu her ikisi için de cevapladı. "On yıl geçti ama geriye hiçbir şey kalmadı."

Döndü ve tökezleyerek uzaklaştı.

Çalılıklara doğru ilerlerken yapraklara odaklandı, zihin gözüyle onların şekillerini takip etti. Ağlamamak için her şeyi yaptı. Duygularını şımartmamak için her şeyi yaptı.

Geriye bakmamak için her şeyi yaparım.

BÖLÜM 12



Beatrice bahçe partisinden sonra Juno'yu eve götürmekte ısrar etti, bu da Juno'nun yıllarca gülümsemeye, konuklarla basmakalıp sohbetler etmeye, kuzenlerinin ve teyzesinin endişeli sorularını geçiştirmeye ("Sadece yorgunum," dedi Juno onlara. "Çok yorucu bir gün oldu!") katlanmak zorunda kalması anlamına geliyordu.

Ve tabii ki Beatrice'in kayıtsız coşkusuyla acı çekmek.

"Sana çok heyecan verici haberlerim var, Juno sevgilim!" dedi Beatrice. "Evine vardığımızda sana söyleyeceğim. Seni muhteşem bir sürpriz bekliyor!"

Juno bugün daha fazla sürprize tahammül edebileceğinden emin değildi.

Ama evinde, Beatrice onu salonuna sürükleyip duvarı işaret ettiğinde karşı koyamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Juno'nun Pandora resminin asılı olduğu boş bir noktada.

Midesi yere çakıldı. Dehşet içinde boşluğa baktı. "Beatrice, ne yaptın sen?"

"Prescott Pandora tablonuzu sattı! Hem de çok iyi bir fiyata." Juno'nun omuzlarını tutarak kısa bir süre sarıldı. "Ücretin konusunda sana nasıl davrandığımızdan utandığım için hızlı hareket etmesi konusunda ısrar ettim ve Prescott'un önerdiği her sanat eserini almaktan mutluluk duyan Lord Renshaw vardı."

"Lord Renshaw."

Juno kahkahasını bastırdı. Şimdi gülmeye başlarsa bir daha asla duramayabilirdi. Bugün ona hakaret eden adam şimdi resmine ve çerçevesine sahipti.

Bu da Leo'nun gizli çizimlerine de sahip olduğu anlamına geliyordu. Aman Tanrım, hasta olacaktı.

"Lord Renshaw asla benim sanat eserimi satın almaz."

"Ama *tabii ki* önerdi. Prescott tavsiye etti ve sanat söz konusu olduğunda herkes Prescott'u dinler. Bayan Kegworth'un alması için sekreterine bir not gönderdik. Renshaw yeni bir tablo aldığı için mutlu, sen de bir konttan iyi bir fiyat aldığın için mutlusun.

beni affedeceksin. Bu harika değil mi? Şu haline bak, dilin tutulmuş."

Juno beynini çalışmaya zorladı. "Yanlış çerçeveydi. O çerçeveyi geri almalıyız." Beatrice'in omuzlarını aceleyle kavradı. "Lord Renshaw'a bir hata olduğunu söyle, resmi geri al ve gelecek hafta yeni çerçeve hazır olduğunda-"

"Ne öneriyorsun?" Beatrice kendini kurtardı, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Bir *kontun* önünde kendimi utandırmamı mı?"

"Bu tür meseleleri halletmek için sekreterleri ya da uşakları olacaktır.

Eğer siz ya da Bay
Prescott basitçe açıkla-"

"Minnettar olmanı beklerdim Juno. Prescott seni destekledi. Prescott! Londra'daki her sanatçı onun ilgisini çekmek için çırpınıyor ve o itibarını senin üzerine kurdu! Ve sen bizden bir *konta* bir *hata* olduğunu söylememizi mi istiyorsun? *Ölürüm* daha iyi."

Juno bir bahane bulmak için çabaladı. "Bu çerçeve eski. Sipariş ettiğim yeni çerçeve o tabloya çok daha uygun ve Renshaw çerçevenin parasını da ödediğine göre, bunu hak ediyor-"

"Prescott bu çerçeveyi onayladı. Belki sizin sipariş ettiğiniz daha iyidir ama her seferinde mükemmel olmanıza gerek yok." Beatrice'in ifadesi yumuşadı. "Sakin ol. Bu adamları bilirsin. Sanatın kendisinden çok sanat fikrini severler. Bir tabloyu akşam yemeği misafirlerine bir kez gösterirler ve sonra unuturlar."

"I-"

"Tek kelime daha etme. Yarın daha sakın olduğunuzda tekrar konuşalım, o zaman hiçbir şey için bu kadar büyüttüğünüzü göreceksiniz."

Yorgun düşen Juno pes etti. Tartışmak durumu daha da kötüleştiriyordu ve ayrıca Beatrice'le bir gün için yeterince uğraşmıştı.

Yine tek başına, sanki tablo mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkacakmış gibi duvara göz atarak volta attı.

Şu anda bile Renshaw'ın ev halkından biri çerçeveyi inceliyor olabilirdi. Eğer çok şanslıysa, sadece yeni olmadığını fark edecekler ve Prescott'tan başka bir çerçeveyle değiştirmesini isteyeceklerdi. Çok şanssızsa, çerçevenin açılıp içindeki kâğıtların ortaya çıkmasını sağlayan, kurnazca gizlenmiş mekanizmayı fark edebilirlerdi. Ve eğer çok ama çok şanssızsa, bu kâğıtlar ortaya çıkacaktı.

Kâğıtlar Dammerton Dükü'nün çizimleriyle kaplıydı ve her biri onun adıyla imzalanmıştı. Aşağılanma bunu takip edecekti, muhtemelen mahvolacaktı. Leo, Dammerton Dükü'nün

elbette, ve o düşünecekti-

Ona aşık olduğunu düşünecekti.

Ha! Büyük ihtimalle kibirli dük onun kendisine aşık olduğuna çoktan inanmıştı. Bu da onun daha önceki nezaketsizliğini açıklıyordu; kızın duygusallaşmasından ve -ah, dehşet!- işleri *garipleştirmesinden* korkuyormuş gibi onu dondurmıştu.

Duygusallaşmış ve işleri garip bir hale getirmişti, bu da ona iyi .

Burnunu çekerek stüdyoya doğru yürüdü. Leo'dan gelen hediyelerle tıka basa dolu dekor dolabına bakarak "Yalancı," diye mırıldandı, sonra da hoşnutsuz bir şekilde kendini pencere kenarındaki koltuğa attı. Basit bir hediye, haftada bir ya da iki saat: Zengin ve meşgul bir dük için böyle şeylerin ne anlamı olabilirdi ki? Leo ona sadece kırıntılar verirken, o onun ziyaretlerine nasıl da değer veriyordu.

Perdeleri çekerek kapattı, terliklerini tekmeledi, ayaklarını yukarı çekti ve dizlerine sarıldı.

Şimdi onu mu düşünüyordu? Öpüşmelerini yeniden yaşıyor, daha fazlasını arzuluyor, duygu karmaşası içinde kayboluyor muydu? Yoksa bütün bu olanları unutmuş muydu? Belki de Bayan Macey için çiçek siparişi vermek üzere eve gitmişti. Belki de şu anda bile müstakbel karısını arıyordu.

Gözlerini kapatarak öpücüğü yeniden yaşadı. Kendisinin derin, vahşi bir parçasını serbest bıraktığı ve onun derin, vahşi parçalarına doğru yükseldiği o anları yeniden yaşadı.

Şimdi daha fazlasını istemekle yanıp tutuşuyordu. Göğüsleri hassaslaşmıştı. Karnı sımsıkıydı. Kalçalarının arasında özlem nabız gibi atıyordu. Ayaklarını birbirine sürtüyordu, boşuna bir çabaydı bu, kalçalarındaki baskıyı hafifletmek için.

Bu Leo, diye azarladı kendini, mantıklı olmaya çalışarak. Daha doğrusu, onu aşağılayan, dostluklarını reddeden, onu küçümseyen Dammerton Dükü. Yine de onu öpmüştü, yakıcı bir tutku ve şefkatle ve elini göğsünün etrafında hayal etmek ne kadar kolaydı, ağzı özlem dolu meme uçlarına yaklaşıyordu.

Onu onurlandırırken, memnun ederken ve bir daha asla reddetmezken gözleri onunkilerle buluştu.

Bacağından yukarı kayan kendi eli değil, onun ince, becerikli eliydi. Parmakları uyluğunun yumuşak derisinde desenler çizerken, gözleri onunkileri yakaladı, sabah kadar umut dolu o mavi gözler, parmakları üzerinde tüyler-

Bang! Aşağıda bir kapı çarptı. Juno'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Donup kaldı, dinliyordu: sesler, kahkahalar, merdivenleri tırmanan ayak sesleri.

Bir çığlık atarak pencere kenarındaki koltuktan yuvarlandı, ayağa fırladı, eteklerini silkeledi ve salona daldı, tam o sırada bir grup sanatçı arkadaşı diğer kapıdan içeri daldı.

Ellerinde ucuz konyaklar, kötü şakalar ve eğlenceli bir gece vaatleri vardı. "Yeni bir edebiyat salonu!" diye bağırdı biri. "Dans!" diye bağırdı bir diğeri. "Hepsi!" diye bağırdı Juno, hayal kırıklığı ve rahatlama içinde neredeyse gözyaşları içinde ve kendi karışık düşüncelerinden kurtarılmak için çaresizlik içinde.



JUNO'NUN AĞIRLIĞI üzerine bastırıyor, çıplak vücudu onu istekli kemiklerine kadar ısıtıyordu. Yumuşak, dolgun göğüsleri, yuvarlak, gür kalçaları ve ağzı onunkinin üzerinde, eli sikini kavırıyor, gözleri gülüyor, bir unutma beni, bir kelebek, bir Wedgwood vazosu gibi mavi. Evet, evet! Ağzı çok sıcak, elleri çok çılgınca, saçları onu gıdıkıyor, boğuyor, boğuyor-

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese ayağa kalktı, ağzını örten çarşafı tükürdü, havayı ve acı veren gerçekliği içine çekti. Üstünde yatan çıplak Juno yoktu, ağızlar, göğüsler ya da kalçalar yoktu ve işkence gören sikinin üzerindeki tek el kendi eliydi.

Leo yaralı bir kurt gibi karanlık, yalnız yatak odasında uludu. Kendi kemiklerini kırmak istercesine yedek eliyle yüzünü sıkarak, çaresizlik öfkesi içinde kendini bitirdi.

Sonra tekrar yastıkların üzerine yığıldı, kendi terinin ve tohumunun içinde boğuldu.

Cehennem.

Bir bahçe partisinde bir öpücük ve ateşi olan bir adam gibi sayıklıyor, on dokuz yaşındayken olduğu gibi yorganın altında suçlulukla kendini yokluyordu.

Ama o öpücük.

Onun kendisini neden öptüğünü biliyordu: Kızgın ve incinmişti ve böyle bir durumda insan her şeyi yapabilirdi, özellikle de Juno gibi fiziksel olarak etkileyici biri.

Onun bahanesi neydi? Dudaklarına bir kez dokunduğunda, körük altındaki bir fırın gibi kükreyen arzu alevleri dışında her şeyi unuttu.

Onu yaseminlerle kaplı duvara yaslayabilir, çiçeklerin kokusunun vücutlarının kokusuna karıştığı yere götürebilirdi. Yüzünü onun boynuna gömebilir, tenini ısırabilir ve korsesini çekiştirebilirdi. Dizlerinin üzerine çöküp eteklerini yukarı itebilir, tadına bakabilir ve onunla alay edebilirdi.

Aargh! Yastığı odanın öbür ucuna fırlattı.

Engellenmiş şehvet, aklını karıştırıyordu.

Tekrar.

Hayır. Arzu onun hayatını tekrar bozmayacaktı.

Yataktan fırladı ve bir sürahi soğuk suyu başından aşağı döktü. Giyindikten sonra, bir saat boyunca kürek çekmek için nehre indi, ardından orucunu kulübünde açtı ve diğer erkeklerin arkadaşlığına sığındı.

Hadrian kahvaltıda'ydı ve bir iş arkadaşıyla derin bir sohbe dalmıştı. Karşılıklı selamlaştılar: Hadrian o gün Londra'dan ayrılacaktı, sahil boyunca "bir şeyler araştıracağını" söyledi ve Leo, Hadrian'ın Juno'yu kız kardeşi gibi gördüğü için suçlu bir rahatlama hissetti.

Ama sonuçta, eve doğru yürümeye başladığında bunun çok tatmin edici bir program olduğuna karar verdi. Yeterince soğuk su, kuvvetli egzersiz ve sağlam bir sohbetle, Juno Bell'in can sıkıcı meselesi yakında zihninden kovulacak ve kur yapmaya başlayabilecekti.

Ancak memnuniyeti uzun sürmedi, çünkü St. James'te dolaşırken biri "Majesteleri! Lütfen!" diye seslendi ve ardından yanında koşmaya başlayan Thomas Macey, dünyaya en büyük ve tek katkısı Leo'nun sinirlerini bozmayı amaçlayan o oyun olan mankafa oldu.

"Eve mi gidiyorsunuz, efendim?" Macey cesurca sordu. "Sizinle yürüyebilir miyim?"

"Beni kızdırmak için yeni yollar düşünüyorsun, değil mi Macey?" dedi Leo. "Umalım da aptal düke yem atma oyunundan daha eğlenceli bir şeyler bulmuş olasın."

"Lütfen bu korkunç terbiyesizlik için özürlerimi kabul edin." Macey yanlamasına yürüyordu, elleri pişmanlık içinde kenetlenmişti.

"Peki ya keyifli yürüyüşümü mahvetme terbiyesizliğine ne demeli?" Leo dedi.

"Küstahlık etmek istemedim, Majesteleri. Sadece yardımınız için yalvarmak istiyorum.

Benim durumumu bilen tek kişi sensin-" Sesini alçalttı. "Benim zor durumumu."

Evet. Bir beyefendinin gizli karısından bahsetmesinin bir yolu da buydu.

"Babam İngiltere'ye dönüyor." Macey terini silkeledi

Üst dudağında boncuklar vardı. "Büyükbabam, Lord Renshaw, o... Bazen kafası karışıyor ve hafızası eskisi gibi değil."

"Fark ettim."

"Babam, büyükbabamın kontluk görevini devralmak üzere İstanbul'dan geri çağrıldı ve o-" Sesli bir şekilde yutkundu. "Babamı tanıyor musun?"

"Ünü sayesinde. Hatırladığım kadarıyla en sevdiği eğlence zavallı insanları astırmak ya da kırbaçlatmak için yeni nedenler bulmaktı."

Macey öylesine güçlü bir şekilde başını salladı ki şapkası yere düştü ve sokağın birkaç adım aşağısında onu kovalamak zorunda kaldı.

"Ne diyeceğinden endişeleniyorum. Yapacaklarından. Ona." Şapkayı baş döndürücü bir hızla elinde çevirdi. "Onu mahvedecek. Lütfen Dammerton, ne yapmalıyım? Sen bir düksün. Büyükannem kız kardeşimle evlenmek istediğinizi söyledi, bu da evlilik yoluyla kardeşim olacağınız anlamına geliyor. Belki de..."

"Ne olabilir?"

"Bizi bir şekilde korumak mı? Karımı ve beni." "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sen bir *düksün*," diye feryat ederek tekrarladı.

Leo durdu ve bastonunu elinde döndürdü. Hak etmediği şapkasını cezalandırmaya devam ederken Macey'nin ağzı titriyordu.

"Yirmi bir yaşındasın, değil mi Macey?"

"Sadece, efendim."

"O zaman artık bir çocuk değilsin. Yetişkinler olarak istediğimizi yapabiliriz, ancak istediğimizi yapmanın sonuçlarıyla yüzleşmeliyiz. Hatalarımız bir karmaşaya yol açtığında, o karmaşayı biz temizleriz. Eğer babanın isteklerine karşı gelerek evlenecek kadar büyüdüyse, o zaman babana karşı gelecek kadar da büyümüşsün demektir."

"Evet, ama-"

"İyi günler, Bay Macey."

Ancak dört adım sonra genç adam bir kez daha onun yanında tırıs gidiyordu. Leo yine durdu, iki elini bastonuna dayadı ve iç geçirdi.

Macey gergin bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri, ben de eve yürüyordum ve yollarımız aynı..."

Leo hiçbir şey söylemedi.

"Ama burada biraz duracağım, olur mu? Ve belki de farklı bir rota seçebilirim?"

"İyi çocuk."

Leo yürümeye devam etti, merhametli bir şekilde askılardan kurtulmuştu. O yaştaki kendi hataları göz önüne alındığında, çocuğu bu kadar sert yargılamak haksızlıktı. O hataları hâlâ yanında taşıyordu. Bir gün önce Juno'ya verdiği utanç verici aşırı tepki de bundan kaynaklanıyordu.

Ona karşı gereksiz yere kaba davranmıştı, gençliğinde onu arzulamanın tekrar aklını kaçırmasına neden olacağı korkusuyla paniğe kapılmıştı. Bir özür dilemeliydi. Elbette bir zararı olmazdı. Özür dilemek için beş dakikalık bir telefon görüşmesi ve sonra-

Ah, onun kollarında kendini ne kadar doğru hissetmişti, ağzının tadı onunkinin altında ne kadar mükemmeldi ve teninin sıcaklığı onun elinin altındaydı-

Bastonuyla bir kapı direğine vurdu, sanki hafızasına sopayla vuruyormuş gibi. Bu tam da ona hakaret ederek ve onu kendisine karşı kışkırtarak kaçınmaya çalıştığı türden bir ayartmaydı.

Bacakları onu evinin bulunduğu meydana taşırken, onu çağırmanın bir hata olacağını ve artık hata yapmayacağını, çünkü Juno'yu bir daha asla göremeyeceğini kendine hatırlattı.

Sadece Lord Renshaw'ın ön kapısından merdivenlerden indiğini görmek için.

Leo kısa durdu.

Mümkün değil.

Erik rengi pelerinli ve hasır şapkalı kadın figürünün Juno olmasına imkân yoktu. Benzer bir vücuda, benzer el hareketlerine ve benzer bir hareket tarzına sahip olan başka bir kadın olmalıydı. Ve Juno'nun kiracısı, hizmetçisi ve bazen de refakatçisi olan Bayan Kegworth'a çok benzeyen bir arkadaş.

Aziz dikişler. Önce rüya, sonra bu. Juno'nun, bırakın Lord Renshaw'ı ziyaret etmeyi, şehrin bu kısmına ayak basmak için bile dünyevi bir nedeni olamazdı.

Ta ki kadın ona doğru dönene kadar. O da kısa bir süre durdu. Adamın içinde şaşkınlık, panik, öfke ve zevkle karışık bir şok dalgası oluştu.

"Juno," diye nefes aldı. Juno ona gülümserdi, sıcak ve davetkâr, adam onu omzuna atar ve yatak odasına götürürdü, orada güler, sohbet eder ve dünyanın geri kalanı yok olana kadar sevişirlerdi.

Onu istiyordu. Juno Bell'i başka hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu ve binlerce soğuk banyo, ağır egzersizler ve sıkıcı kahvaltılar bu isteği asla durduramayacaktı.

BÖLÜM 13



Juno Lord Renshaw'ın evine yenilenmiş bir iyimserlikle gelmişti.

Bir önceki gecenin eğlenceleri sırasında, salon oyunları oynamak ve makara dansı yapmak arasında, basit bir plan oluşturmuştu: Pandora tablosunun hazır olup olmadığını değerlendirmek için izin isteyecek ve tablonun aylarca verniklenmeye ihtiyaç duymayacağını ne bilen ne de umursayan sıkılmış bir hizmetçiyle başa çıkmayı umacaktı.

Neşe içinde Bayan Kegworth'u da yanına alarak Londra'yı boydan boya kat etmek üzere bir taksiye bindi ve Lord Renshaw'ın hangi büyük, zarif meydana oturduğunu bilen bir şoför bulduğu için şanslıydı.

Ancak Kont'un sekreterinin tek bir dürtmesiyle planı suya düşer.

Renshaw'ın adamı, "Eğer burada size kefil olacak biri olsaydı, Bayan Bell, durum farklı olabilirdi," diye tekrarladı. "Ama bir çift yabancı kadının, sizin gerçekten de söylediğiniz kişi olduğunuzu kanıtlamadan, değerli bir sanat eserini incelemek üzere Lord Hazretlerinin evine girmesine izin veremem. Bay ya da Bayan Prescott size eşlik etseydi, hatta Sör Gordon ya da Leydi Bell..."

Sıkıntı ve patlama. Adam nazik davranıyordu ve hiç de mantıksız değildi. Juno isteksizce yenilgiyi kabul etti. Tam ayrılmak üzereydi ki yaşlı bir adam içeri girdi ve nazik bir ses tonuyla, "İşte buradasın Eccles. Misafirimiz kim?"

Juno'nun midesi bulandı. Kont'un ta kendisiydi.

Eccles adındaki adam, "Bu kadın dün Bay Prescott'tan tablosunu satın aldığınızı söylüyor," dedi.

"Ah, evet. *Pandora Umudu Tuzağa Düşürüyor*." Lord Renshaw Juno'ya hoş bir şekilde gülümsedi. "Mükemmel bir eser, mükemmel. Prescott'un kendisi tarafından önerildi, biliyorsun. *Ve* bir İngiliz sanatçı tarafından. Sanatçıyı tanıyor musunuz, genç bayan?"

"Ben sanatçıyım lordum."

Bay Eccles dedi ki, "Bu Bayan Juno Bell. Sör Gordon Bell'in yeğeni."

Kont boş gözlerle onu inceledi ve sonra, "Bayan Juno Bell?" diye tekrarladi. "Demek Dammerton yalan söylüyormuş. Bunu biliyordum."

Juno aceleyle, "Bu konu Majestelerini ilgilendirmiyor," dedi. "Resimlerimden birini satın aldınız-"

"Ne çürük." Renshaw alaycı bir ses çıkardı. "Dammerton'ın dangalağından bir şey satın alabileceğim fikri!"

Juno çok sert bir sesle, "Özür dilerim lordum," dedi.

"Ses tonunu değiştiriyorsun, öyle mi? Dur tahmin edeyim: Dammerton istediğim gibi seninle olan ilişkisini bitirdi ve sen de onun kararını ve ayrılık hediyelerini nezaketle kabul etmek yerine buraya Susannah'mın başına dert açmaya geldin."

Juno olabildiğince dik ve uzun durdu. "Lordum, ailenizle hiçbir ilgim yok. Ben saygıdeğer bir sanatçıyım ve-"

"Saygın! Saygın olsaydınız, burada size kefil olacak bir kocanız olurdu."

"Ne yazık ki aramadan önce evlenmeyi unuttum."

Bay Eccles boğazını temizledi. "Lordum, bu hanımefendinin amcası Sör Gordon Bell, belki biz-"

"Belki de onu tanımaktan utanmalı." Dantel kelepçeleri titreyerek ona bir parmağını salladı. "Dammerton'la bu konuda konuşacağım."

"Lütfen," dedi Juno. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Bela istemiyorum, ben-"

"Sorun tam da istediğin şey. Senin gibi kadınlar hakkında her şeyi bilirim. Benim zamanımda... Oh-ho, oh evet gerçekten."

"Lordum, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz." "Yeter. Eccles, kapıyı kapat."

Bay Eccles ona alaycı bir bakış attı ve söyleneni yaptı.

Juno sersemlemiş bir halde beş saniye boyunca boyalı tahtaya ve pirinç yüzüğe baktı, sonra dönüp merdivenlerden düzensiz bir şekilde sokağa indi.

Bayan Kegworth endişeli görünüyordu. "Umduğunuz gibi gitmedi demek?"

Juno'nun boğazından kırık bir kahkaha kaçtı. "Bu işin planlamasını kedilerime bıraksaydım daha kötü bir sonuç elde edemezdim."

Şimdi Leo bunu duyacaktı, yani Renshaw Kontu'nun versiyonunu. Tek bir hamleyle hem kendi itibarını hem de Leo'nun flörtünü tehlikeye atmıştı.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı: Teyzesinden yardım istemek ve ona, bir resim çerçevesine sakladığı Leo'nun bir sürü resminin tam olarak neden kendisinde olduğuna dair hiçbir soru sormaması için yalvarmak.

Bayan Kegworth'e, "Şimdi teyzemi ziyaret etmeliyiz," dedi ve yönünü bulmak için sağa sola baktı.

Ancak bakışları, bir elinde bastonu, heykel gibi duran Leo'nun kendisine takılınca hemen şaşırdı.

Aman Tanrım, bugün daha kötü olabilir mi?

Kısa bir süre için meydanın ortasındaki bahçeye fırlayıp, o gidene kadar çalılar arasında saklanmayı hayal etti. Ama ayakları taş gibiydi ve Bayan Kegworth parlak bir sesle, "Ekselansları geldi," dedi ve sonra Leo ona doğru adım atarak onu aslanın önündeki bir tavşan gibi olduğu yerde dondurdu.

İçini bir sıcaklık kapladı, bu son derece can sıkıcıydı, çünkü o ne büzüşen bir menekşe ne de kızaran bir bakireydi ve adam, arkadaşlıklarını reddeden ve ona gününün bir lekesi gibi davranan çekilmez, kibirli, küstah bir canavardan başka bir şey değildi.

Ve onu öylesine derinlemesine öptü ki, damarlarında hâlâ onun cızırtısını hissediyordu.

Aniden durdu. Ceketinin kuyruğu ivmeden dolayı dalgalandı. Nazik bir mesafede durdu ama yüzünde gezinip kuru dudaklarını kavuran ateşli bakışlarında ya da "Bu sokakta ne işin var senin?" diyen sert ses tonunda nazik bir şey yoktu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Juno.

Döndü ve aceleyle uzaklaştı, Renshaw ve Dammerton'dan ve burayı istila eden diğer tüm zararlı akranlarından uzaklaştı.

Leo ona kolayca ayak uydurdu ama zavallı Bayan Kegworth çok geçmeden geride kaldı.

"Juno? Açıkla kendini."

"Bu seni ilgilendirmez." Bakışlarını önündeki caddeye sabitledi. "Lord Renshaw ile bir işim vardı."

"Renshaw ile ne gibi bir işiniz olabilir? Eğer bu dün kulak misafiri olduğunuz şeyle bağlantılıysa-" Kısa kesmişti. "Lanet olsun, Bayan Macey'i görmeye gelmediniz mi?"

Juno ellerini havaya kaldırdı ve ona doğru döndü. "Hepinizden bıktım usandım. Sanki acil bir durum dışında herhangi bir şey beni şehrin bu korkunç bölgesine adım atmaya teşvik edecekmiş gibi."

Kaşlarını kaldırarak bakışlarını, yargılayıcı kapıları, kendini beğenmiş pencereleri ve küçümseyici çiçek kutularıyla meydanı kaplayan büyük, gösterişli evlerin üzerinde gezdirdi.

"Korkunç mu?" diye tekrarladı kuru bir sesle.

"Korkunç," diye onayladı Juno mağrur bir kokuyla. "Kötü bir kibirli küstahlık vakasına yakalanabilirim. Buralarda çok fazla var gibi görünüyor."

Ama onun soğukkanlılığı rahatsız ediciydi. Onu nasıl da rahatsız etmek istiyordu!

Onun da istediği milyonlarca şey vardı: vücudunun hatlarını keşfetmek, kalbini yarıp onu neyin titrettiğini ve neyin uluttuğunu keşfetmek, ona neden böyle davrandığının bilmeceğini çözmek.

Döndü ve yürümeye devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, bir kez daha onun yanında.

"Buradan mümkün olduğunca uzağa." Arkalarından gelen ve evlere aval aval bakan Bayan Kegworth'u kontrol etmek için döndü. "Kendi iyiliğin için. Renshaw'ın seni, onun bana taktığı isimle, *dangalakla* konuşurken yakalamasını istemezsin."

"Sana bu şekilde hakaret mi etti?"

Adamın keskin sesi kızın homurdanmasına neden oldu. "Ne yapacaksın?

Onu dışarı mı çağıracaksın?

Sizin gibi lordlar benim gibi kadınlar için düello yapmaz." "Bu adil değil. Ben kimse için düello yapmam."

Ön kolunu yakaladı. Dokunuşunun baskısıyla havai fişekler patladı. İkisi de temas noktasına bakarken zaman durdu. Yavaşça, dikkatlice çıplak elini kaldırdı ve parmaklarını bastonunun başının üzerinde gezdirdi. İnce parmaklarından biri bastonun baş kısmına oyulmuş karmaşık rozetleri izledi, tıpkı bir gün önce parmaklarının onun vücudundaki şekilleri izlediği gibi.

Adamın elini bırakıp sadece gözleriyle karşılaştı ve bu daha da kötüydü.

"Dikkatli ol, Leo. Flörtüne zarar vermek istemezsin. Bayan Macey sizi bekliyor."

"Renshaw'ın ev halkından kimse artık bizi göremez. Neden burada olduğunuzu açıklayın."

Başını iki yana salladı. "Neden burada olduğunu açıkla. Sanırım Bayan Macey'e kur yapıyorsunuz? Umarım çiçek getirmeyi ihmal etmemişsinizdir. Ya da

Cebinde tatlı bir şiir mi var?"

"Eve yürüyordum," dedi hafifçe. "Evim..." Döndü ve meydanın diğer tarafına hâkim olan görkemli binayı işaret etti. "Tam orada."

"Ah." Juno inleyerek bir eliyle yüzünü kapattı. "Kendimi daha fazla utandırmadan önce konuşmayı kesmeliyim."

"Ya da ikimizden biri daha fazla sonuca varmadan önce konuşmaya başlayın."

Parmaklarını yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi nazıkçe elinin etrafına doladı ve yüzüne indirdi. Bir kalp atışı uzun süre tuttu, sonra bir kez daha bıraktı. "Lord Renshaw'ı neden çağırdınız?"

Elini karnına dayadı ve sakin ve dengeli bir tavır sergilemeye yemin etti.

"Bilmeniz gerekiyorsa," dedi son derece ağırbaşlı bir ses tonuyla, "Lord Renshaw'ın eline, kamuoyuna açıklanırsa beni utandıracak bazı belgelerim geçti. Onları geri almaya çalıştım."

Kaşları yavaşça çatıldı ve yüzünde derinleşti. "Renshaw Kontu'nun size *şantaj* yaptığına inanmalı mıyım?"

Ağırbaşlı görüntüsü dağıldı. "*Şantaj* mı? Neden böyle düşündün-? Oh, evet, kulağa öyle geliyor, değil mi? Kendisini savunmak için söylüyorum, bu belgelerin onda olduğunu bilmiyor."

"Şu anda savunmanız gereken kişi o değil. *Küstahça küstahlığı*ma bağışlayın ama benim aracılığım ile olan çok zayıf bir bağlantı dışında onunla hiçbir bağlantınız yok. Birbirimiz hakkında çok şey bildiğimiz için herhangi bir bağlantıdan haberim olurdu."

" , değil mi?" dedi sessizce. "İki dakika öncesine kadar nerede yaşadığınızı bile bilmiyordum."

Birdenbire ona bakmak acı vermeye başladı. O buraya, bu görkemli meydana ait değildi. "Sör Gordon Bell'in yeğeni," diye tanımlıyorlardı onu, o dayanılmaz kibarlıkta, söylememeyi tercih ettikleri şeylerle tanımlıyorlardı.

Bir kez daha, Leo dokunulmaz bir sanat eseriymiş -Kibirli *Yabancı*, diye adlandırırды-, oysa yanakları kızarmıştı, en iyi yürüyüş elbisesi çok dar geliyordu ve çok fazla şey söyleyip çok rahat konuşuyordu. Çoğunlukla kendi kusurlarını umursamıyordu. Hayat böyle şeylerle uğraşmak için çok fazla zevk barındırıyordu. Ama şimdi kusurları kendisini beceriksiz ve sade hissetmesine neden oluyordu. Bu Leo'nun işiydi. Onu mutlu ve huzurlu hissettirme gücüne sahipti; aynı şekilde onu çizmesinin altında bir pislik gibi hissettirme gücüne de sahipti.

"Bu sizi ilgilendirmez majesteleri," dedi soğuk bir ifadeyle. "Bunu dün belirledik. Size iyi günler dilerim."

Sonra yürümeye devam etti. Bu sefer adam onun yanına gelmedi.

Yürümeye *devam* et, dedi kendi kendine. *Bir adım, sonra bir adım daha, sonra-*

"Juno, bekle."

Etrafında döndü. "Evet?"

Bastonunu bir elinden diğerine savuruyordu. Güneş ışığı düklük mühür yüzüğünün üzerinde bir deniz feneri uyarısı gibi parlıyordu.

"Belli ki biraz sıkıntı içindesiniz. Belki durumunuzla ilgili size yardımcı olabilirim." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben bir düküm, unutmayın. Tamamen işe yaramaz değiliz. En azından size ve Bayan Kegworth'a bir fincan çay ve eve bırakacak bir araba önerebilirim."

Gözyaşları tehdit ediyordu. Kadın inandırıcı olmayan bir kahkaha atarak onları kovaladı. "Bu konuda yardımını isteyeceğim son kişi sensin."

Sertleşti. Küçük gülümsemesi kayboldu.

"Anlıyorum." "Demek istediğim... Demek istediğim bu değil."

Bir fincan çay. Onun evinde. Sorununu açıklıyor - tabii ki düzenlenmiş bir versiyonunu. Onun yardımını almak.

Sanki arkadaşmışlar gibi.

Yine de dostlukları güve yemiş bir duvar halısı gibi çözülmüş, ancak yıpranmış ipliklerden oluşan bir yığın haline gelmişti ve nasıl bu kadar hızlı dağıldığını hâlâ anlamıyordu.

Bir süre daha onun yanında kalmak çok cazipti. Bir kase çikolatalı trüf gibiydi, "Sadece bir tane daha alacağım ve *sonra* duracağım. Sadece bir tane daha."

"Özür dilemelisin," dedi, kendi de şaşırarak. "Dün benimle nasıl konuştuğunuz için."

"Anlıyorum." Bakışları kısa bir süreliğine kadının dudaklarına kaydı. "Dün için özür dilemem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye ciyakladı. Yutkundu ve ekledi, "Diğer her şey mükemmeldi... katlanılabiliyordu."

"Katlanılabılır mı?" Sanki kadın bir meydan okumada bulunmuş gibi gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "*Katlanılabılır* olduğunu bilmek çok sevindirici."

Bir adım daha yaklaştı. Kızın nefesi kesildi. Bakışları kızın ağzına kaydı. Dudakları aralandı.

Sonra o an geçti. Nefesini dışarı verdi ve doğruldu.

"Dün sizinle konuşma şeklim için özür dilerim," dedi. "Kaba ve gereksizdi ve size kötü davrandığım için büyük pişmanlık duyuyorum."

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı.

"Panikledim."

"Panikledin mi? Kardeşinin sana bir kılıç fırlattığını gördüm ve sen paniklemedin."

"Kılıçlar kolaydır. Kişi sadece sivri uçlardan kaçınır. Konuşmalarda sivri uçlar her zaman net değildir."

Samimiyeti tekrar gevezeliğe dönmüştü. Onu yine kaybediyordu.

"Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum," dedi.

Hiçbir şey söylemedi. Evet: Onu yine kaybetmişti.

"Ama artık bitti, değil mi?" diye ekledi usulca. "Artık arkadaş olamayız, değil mi?"

"Hayır. Yapamayız."

Adam kımıldamadı. Bir şeyleri kaçırdığını hissediyordu, âlimler arasındaki bir konuşmayı dinlemek ve kelimeleri anlamak ama anlamı kaçırmak gibi.

"Davetim hâlâ geçerli," dedi sessizce. "Arkadaşımın kuzeni olarak kalacaksın. Dün sana nasıl davrandığımı telafi edemem ama bugün bu çıkmazda sana yardımcı olmama izin ver. Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Gizleme konusunda iyi değildi. Doğrudan doğruya söylemeye başladı. "Dünden sonra sana hâlâ kızgınım ve öpüştüğümüz için kafam karışık. Yine de seni gördüğüm için mutluyum ve ayrılmamız gerektiğini bildiğim için üzgünüm ve... Seni bugün ya da bir daha görebileceğimi bir an bile hayal etmemiştim ve şimdi ne hissettiğimi ya da kendimle ne yapacağımı bilmiyorum."

Meydanın karşısına baktı. Sonunda onun evinin içini görmek güzel olabilirdi. Ama aynı zamanda korkunç bir hata da olabilirdi.

Oh, çok cazipti. Bir saat daha. Sonra veda edecek ve onu görmeyi bırakacaktı. Sadece bir saat daha ve sonra duracaktı.

Yine de, "Bana öyle geliyor ki, dünden sonra, bir daha hiç konuşmasak herkes için en iyisi olur," dedi.

Yüz ifadesi değişmedi. "Elbette."

"Ve sen haklıydın - bağlantımızı tamamen kesmeliyiz." "En iyisi bu olur."

Sessizlik çöktü. İkisi de kımıldamadı. Juno pamuklu eldivenlerini inceledi. Bir dikişi yıpranmıştı. Leo bastonunu inceledi, sonra çenesini kaldırıp gökyüzünü inceledi.

Sessizliği bozan o oldu. "Pekâlâ. İçeri
gelmek ister misiniz?" "Evet, lütfen."

BÖLÜM 14



Leo'nun evi bir harikalar diyarıydı.

Juno onu lobide bırakıp Bayan Kegworth'ü hizmetçisiyle tanıştırdı ve ilk kapıdan geçerek ön salon olması gereken yere girdi.

Sıradan bir ön salon değil, görkemli bir galeriydi.

Gün ışığı geniş pencerelerden içeri süzülüyor, parıldayan bir nesneden diğerine sekiyordu. Açlıktan kamaşmış gözlerini nereye çevireceğini bilemiyordu: takımyıldızlarla boyanmış bir müzik kutusu, dans eden bir balerin şeklinde bir parfüm kabı, gardenyalarla dolu kırmızı bir porselen vazo.

Gül mermerinden oyulmuş bir çift şamdanın önünde durakladı: Birinde Apollon uzanmış, diğerinde Daphne arkasını dönmüştü.

Leo ona bunlardan bahsetmişti, diye hatırladı. Derbyshire'daki atölyeden sevgiyle bahsetmiş ve Apollo'nun, Cupid'in aşkı kovan okuyla erkeklerin aşkını reddetmeye zorlanan Daphne'yi saplantılı bir şekilde takip etmesiyle ilgili efsaneyi anlatmıştı. Ayrı ayrı duran şamdanlar umutsuz bir özlem hikayesi anlatıyordu; birbirine yakın yerleştirildiğinde Daphne, Apollo'nun kucağına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Efsaneyi çizmeyi düşünmüştü ama yapmamıştı. Nedenini hatırlamıyordu.

Parmaklarını Apollo'nun uzanmış kollarının serin mermerinde gezdirdi. Leo'nun koleksiyonu sıkılmış, zengin bir adamın gösterişi olarak görülebilirdi ama Juno'ya göre bu onun bağlantı kurma ihtiyacını yansıtıyordu. Bulunduğu konum onu dünyadan soyutluyordu, her ne kadar bunun farkında olmasa da, çünkü bu şekilde yetiştirilmişti. Ama zanaatkârları aramak, hikâyelerini öğrenmek ve onlar çalışırken yanlarında oturmak? Bu, kendini diğerlerinden üstün gören bir dükün davranışı değildi. Bu, dünyaya bağlı olmak isteyen bir adamın davranışıydı.

Kalbi sıkışmıştı. Ev çok büyüktü. Leo yalnız kalmamalıydı.

Dolaşmaya devam etti ve gözyaşı damlası şeklindeki bir aynanın önünde durdu. Ahşap çerçeve sonbahar temasıyla oyulmuştu; böğürtlenleri gagalayan oyuncu kuşlar ve yaprakların altından bakan tarla fareleri vardı.

Kendi yansıması dikkatini çekti. Yeterince iyi göründüğünü düşündü. En azından sakın. Saçları korktuğu kadar dağınık değildi, yanakları da pembe değildi.

Leo'nun arzuladığı kadın buydu, diye düşündü biraz kendini beğenmiş bir şekilde. Karşılıklı arzularının bilgisi aralarında yeni bir şey yaratmıştı. Bu konuda hiçbir şey yapamazlardı ama yine de oradaydı.

Aynada bir hareket: Leo içeri girmişti. Leo'nun yansımasını, bakışlarını sırtında gezdirirken yüzünde beliren korunaksız ifadeyi inceledi.

Evet, onu arzuluyordu.

Yukarı baktı. Gözleri aynada buluştu.

Ve sanki aynanın sihirli özellikleri varmış gibi, başka bir dünyaya taşındı: Leo'nun kollarını ona dolamak için odayı geçtiği, dudaklarını boynuna bastırdığı, sonra tatlı, tatlı bir öpücükle ağzını almak için onu çevirdiği hayali bir dünya.

Elini aynanın yalanlarına vurdu ve etrafında döndü.

Aralarında çok fazla şey vardı. Hava bununla titreşiyordu. Dünkü öpücükle binlerce küçük kuralı çiğnemişlerdi ve bu kuralların kırıkları şimdi odanın içinde güneş ışığının kendisi gibi parıldıyor ve sekiyordu.

"Bu aynadan bahsettiğinizi hatırlıyorum," dedi. Sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu. "Eski bir asker, değil mi? Oyma yaparken opera söylüyor demiştiniz, ama sözleri bilmediği için kendi sözlerini uyduruyor."

Belli belirsiz gülümsedi. "Hatırlıyorsun."

"Hikayelerinizden keyif alıyorum. Bu eşyalar bana arkadaşım gibi geliyor, sanki koleksiyonunuzu zaten tanıyormuşum gibi. Tutkunuz olduğu çok açık."

Bir elini uzattı -ne kadar güzel elleri vardı- ve parmaklarını flüt çalar gibi parfüm ocağının üzerinde dalgalandırdı.

"Dammerton Vakfı'nın kapsamını genişletmeyi uzun zamandır hayal ediyordum," dedi yavaşça. "Bunu gerçekleştirmek için büyük miktarda para gerekecek. Ama masraflarım oldukça fazla ve boşanmam da pahalıya mal oldu." Bakışları anlam yüklü bir şekilde sabitti. "Anlıyor musun?"

"Evet. Anlıyorum."

Evliliğinden bahsediyordu. Elbette olağan nedenlerle evlenmeliydi: görev, aile, varisler ve benzeri. Ama aynı zamanda para için, tek tutkusu olan Vakıf için de. Muhtemelen söz konusu hanımefendi bu şekilde kullanılmaya itiraz etmemişti. Juno sormadı. Bayan Macey zaten bu konuşmaya musallat olmuştu. Ayrıca Beatrice yeterince şey anlatmıştı: Susannah Macey

evliliğine yirmi beş bin pound getirecek, bu da ona statü, istikrar, güvenlik ve Leo ile bir hayat satın alacaktı.



JUNO, evindeki keşiflerine devam etmek için arkasını dönerken hüzünlü bir gülümseme ^{takındı}. Leo onun peşinden gitti.

Elbisesinin gül rengi tülbenti etrafında sallanıyordu. Yanından geçerken nesneleri okşadı, okşadı, okşadı, sanki onları deneyimlemek için tüm duyularını kullanması gerekiyormuş gibi. Kışkırtıcı olmak istemiyordu, ama ellerini izlemekten kendini alamıyordu, göğsü kıskançlıkla kaynıyordu, sanki onun dokunuşunu aldığı için sadece nesneleri kıskanıyordu.

İkisi de tekrar konuşmadı. Kız onun ne demek istediğini anlamıştı. Her şeyi anlamayacaktı ama yeterince anlamıştı.

Belli belirsiz, aralarındaki bağlantıyı koparmaya karar verdiklerini hatırladı. Bu en mantıklı şeydi. Ama şu anda, öpüşmelerinin anısı ve rüyası ona odanın kendisinden daha canlı gelirken, elbisesi kalçalarının ve uyluklarının üzerinde kayarken, her nesne onun varlığında canlanıyormuş gibi görünürken, Juno'ya ve yalnızca Juno'ya ait olan tuhaf sihirle kendini mantıklı hissetmiyordu.

Onu canlandırma şekli.

Yine de hiçbir şey söylemedi. Konuşursa aptalca bir şey söyleyebilirdi.

Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm, diyebilir.

Sen bu dekoratif objelerin hepsinden *daha* güzelsin.

Söyle.

Gerçekten aptalca. Gözlerini devirirdi çünkü böyle anlamsız

Bu sözler ancak en beceriksiz çapkına yakışırdı. Leo bir çapkın değildi ve onu evine baştan çıkarmak için davet etmemişti.

Öyle miydi?

Sessizlik yemek odasına varıncaya kadar devam etti ve masayı kaplayan çay servislerini görünce sevinçle alkışladı.

"Aman Tanrım! Çok fazla var. Abartmıyormuşsun. Geçen gün söylediklerimi gözden geçiriyorum. Bana yeni bir ya da altı çay servisi gönderebilirsiniz."

"Hangisini istersen onu seç."

"Benim için hangisini seçerdiniz?" diye sormadan önce panayırıdaki bir çocuk gibi hevesle etrafta dolaştı.

Onu sadece dört çay fincanı olan küçük bir takıma yönlendirdi. Her biri bir su perisi tarafından kişileştirilmiş bir mevsimi tema olarak alıyordu. Sonbahar perisi kırmızı ve turuncu yapraklar giyiyor, ilkbahar perisi pembe çiçeklerin arasında dans ediyor, yaz yeşile bürünüyor ve kış beyazlar içinde dönüyordu.

Yaz için fincanı kaldırdı. "Oh, ama bunlar enfes." "Bak," dedi.

Paltosu sırtına değecek şekilde onun arkasına geçti ve parmaklarını bileğinin altından geçirdi. Elini onunkine ve fincana doladı, paneli ışığa getirmek için hafifçe eğdi.

Bu kadar yakın durmasına gerek yoktu. Elini onunkine dolamasına gerek yoktu. Onun çiçek kokusunu içine çekmesine, teninin sıcaklığından zevk almasına ya da başını çok yakın eğerken buklelerinin gıdıklanmasının tadını çıkarmasına gerek yoktu. Kadın gerildi, sonra gevşedi. Uzaklaşmadı. Adamın tüm bunların gayet makul olduğu iddiasına ortak oldu.

"Su perisinin elbisesindeki kusuru görüyor musun?" dedi usulca. "Şu hatalı fırça darbesi."

Elbette eğitimli gözleriyle görmüştü ama "Gösterir misin?" dedi.

Ve tabii ki bunu ona göstermenin tek yolu, diğer kolunu ona dolamak ve soğuk porselenin üzerinde zikzaklı bir okşama yapmadan önce onu sarmaktı.

"Bu tür kusurlar benim en sevdiğim kısım" dedi. "İnsan dokunuşunun kanıtı."

İki kişinin bir porselen parçasını incelemesi için son derece normal bir yolmuş gibi davranmaya devam ederlerken, kadın mırıldanarak onayladı.

Onu baştan çıkarmak için davet etmemişti ama ettiyse de beceriksiz bir çapkındı. Diğer erkekler çiçeklerle, şiirlerle, ay ışığıyla baştan çıkarırdı; Leo onu bir çay fincanıyla baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Yine de güzel bir çay fincanıydı.

Sonra ısılık sesi geldi. Leo, Juno'dan uzaklaştı ve Aziz Blaise kapı aralığında belirdiğinde masanın diğer tarafındaydı, kulaktan kulağa sıırıyordu.

"Bayan Bell, bu ne harika bir sürpriz!" dedi. "Her şeye rağmen bekçiniz olmam için bana yalvarmaya mı geldiniz?"

Juno gözlerini devirdi ve Leo, "Lord Renshaw'la bir işi varmış, elinde ona ait bazı belgeler var," dedi.

Aziz Blaise yüzünü buruşturdu. "Hayır! Ne? Renshaw *şantaj* yapıyor Sen?"

Juno gülerek çay fincanını dikkatle arkadaşlarına geri verdi. "Dedikodular böyle başlar. Basit gerçek şu ki: Bay Prescott, Lord Renshaw'a benim bir tablomu sattı. Ama çerçevesinin içinde bazı kişisel belgelerimi sakladığım gizli bir bölme var. Bay Prescott ben çerçeveyi değiştiremeden ya da belgeleri çıkaramadan tabloyu teslim etti."

"Ne kadar heyecan verici!" dedi Aziz Blaise. "Bunlar aşk mektupları, değil mi? Çok mu yaramazlar?"

Juno o kadar hızlı ve kesin bir şekilde inkâr etti ki Leo onun yalan söylediğinden şüphelendi. İçinden kıskançlık fışkırdı. Bir sandalyeyi kavradı ve aşk mektuplarını kaleme alan, sözlerini saklayacak kadar değer verdiği meçhul adama duyduğu öfkeyi içinden uzaklaştırdı.

Gözlerini onunkilerden kaçırarak ofladı. "Ne oldukları önemli değil. Önemli olan, fark edilmeden önce onları geri almam gerektiği ve Lord Renshaw'ın evine girmeme izin vermeyeceği." Başını iki yana salladı. "Gerçi Lord Renshaw'un hangi gizli büyüyle benim resmimi satın almaya ikna edildiğini anlayamıyorum. Kont beni hor görüyor."

"Hayır! Ne? Çok tatlısın."

"Çok sevimliyim, doğru. Ama bu kim olduğumdan ziyade ne olduğumla ilgili. Kendi hayatını kazanan bekâr bir kadın olmayı denemelisin."

"Piç olmayı denemelisin."

Dudaklarını büzdü. "Buna beraberlik diyelim."

Leo da aynı fikirdeydi: Renshaw tablonun Juno olduğunu anlasaydı kesinlikle reddederdi. Büyük olasılıkla Prescott yaşlı kontu kandırmış ya da en azından ara sıra yaşadığı kafa karışıklığından yararlanmıştı. Belki de bu dürüst bir iletişimsizlikti ama Leo Prescott'tan hoşlanmıyordu, bu yüzden onun hakkında en kötüsünü düşünmek çok daha tatmin ediciydi.

"Ve şimdi burada, Polly'nin evinde, parlak zırhlı bir şövalye gibi sizi kurtaracağı yerdesiniz?"

"Yapabileceğinden emin değilim. Bu oldukça hassas bir konu."

Leo, Juno'nun teninin kalıcı hissini silmek istercesine elini ovuşturdu. Onu içeri davet etmek bir hataydı. İkisini de evinden ne kadar çabuk kovarsa o kadar iyiydi.

Önce Juno'nun sorununu çözerek onu ortadan kaldıracaktı. Sonra Aziz Blaise'i merdivenlerden çıkarıp çatıdan atarak ortadan kaldıracaktı.

"Bir fikrim var," dedi ve kaçmaya başladı.

BÖLÜM 15



Juno, Leo'nun ani çıkışını yaptığı kapı aralığına gözlerini kırpıstırdı ve ardından peşinden gitti. Hâlâ biraz şaşkın hissediyordu, hâlâ Leo'nun sırtına vuran sıcaklığını ve aralarındaki saçma suç ortaklığının verdiği hınzırca heyecanı hissediyordu. Şaşkınlığından bahsetmeye bile gerek yoktu: Leo'dan beklenmedik bir çapkın çıkmıştı. Belki de onun ahlaksızlığı bulaşıcıydı.

Onu bir tırmık gibi davranmaya kışkırtabilir miydi? Başarırsa ona hizmet etmiş olur.

Ama denememeliydi. Bu korkunç bir fikirdi. Ve korkunç derecede cazip.

Sadece bir saat, diye hatırlattı kendine, sonra duracağım.

Ayrıca, Leo'dan bile olsa yardıma ihtiyacı vardı ve onun ne yapabileceğini merak ediyordu.

Adam başka bir odada kaybolurken ona yetiştii. çalışma odasıymış. Doğruca masasına gitti ve onun orada olduğunu bile fark etmeden deri kaplı büyük bir günlüğe baktı.

Aziz Blaise onun ardından içeri daldı ve kendini bir koltuğa attı. Onun varlığı için garip bir şekilde minnettardı. Leo'yla ilgili her şey pürüzlü ve çiğ geliyordu ve hiç kimse için pürüzlü ve çiğ hissetmeye alışık değildi, özellikle de Leo için.

Leo, "Bu gece Renshaw'ın evinde bir tür siyasi toplantıya davet edildim," dedi. "Katılmayı düşünmüyordum çünkü mızraklarla uğraşmayı daha eğlenceli buluyordum ama bu sayede evine girebilirim. Tabloyu bulabilir ve sizin için belgeleri alabilirim."

Juno başını salladı. "Teşekkür ederim ama onları kendim almalıyım. Onları başka kimsenin görmemesi şart."

İç çekerek iki elini açık günlüğün üzerine koydu. "Juno, mektuplarını okumak istemiyorum."

"Onlar mektup değil."

Aziz Blaise şehvet dolu bir zevkle güldü. "Bunlar müstehcen çizimler, değil mi? Kötücül, ahlaksız olanlar." Öne doğru eğildi. "Sizin çizimleriniz mi? Lütfen bana senin çizimlerin olduğunu söyle."

"Hayır." Juno'nun yanakları yeniden kızardı, bu da muhtemelen iki adamı kâğıtların gerçekten de kendisinin çıplak çizimleri olduğuna ikna edecekti.

Yine de gerçeği bilmelerini tercih ederim.

"Bunlar Fransızlara vermek istediğiniz gizli hükümet belgeleri mi?" Aziz Blaise ısrar etti. "Yoksa başka birine şantaj yapıyorsunuz ve bu belgeler onun mu?"

Juno otururken gülmek zorunda kaldı. "O kadar da ilginç biri değilim. Casusluk, ihanet ya da suçla ilgili hiçbir şey yok. Bakın, çerçevenin içinde ne olduğu önemli değil. Önemli olan onları kendim almam gerektiği."

"Seni içeri sokmanın bir yolu olmalı." Leo, görkemli masasının arkasında barikat kurduğu sandalyesine çöktü. "Bir deneyelim."

Bir balo ya da müzikale sızmak gibi mütevazı önerilerle başladılar ama Renshaw'ın planladığı bir etkinlik olmayınca Juno'yu hizmetçi kılığına sokmaya geçtiler ve çok geçmeden Juno'nun erkek kıyafetleri giyerek - tamamen siyah, doğal olarak- kendini bir duvardan, balkondan ve pencereden yukarı kaldırdığı, belgeleri aldığı ve sonra da çatılardan kaçtığı bir senaryo uydurdular. Bu müthiş eğlenceliydi ama Juno bırakın balkonları ve duvarları, merdiven çıkmayı bile sevmediğini itiraf edince yenilgiyle sonuçlandı.

"Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım," dedi iç çekerek. "Yaratıcılığımın suç faaliyetlerine uzanmaması."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Leo dedi ki. "Ben bir düküm. Suç işleme konusunda bundan çok daha iyi olmalıydım."

"Tablonun evin neresinde olduğunu bile bilmiyoruz."

Leo doğrulup oturdu. "Bir şeyler bulabilir misin Tristan?" diye sordu. "Oraya gidip bir hizmetkârı ya da başka bir şeyi etkileyebilir misin?"

Aziz Blaise düşünür gibi başını eğdi. "Sanırım bunu Bayan Bell için yapabilirim... bir öpücük karşılığında."

Juno cevap veremedi Leo, "Sana elli pound veririm," dedi.

Aziz Blaise sırıttı. "Sanırım öpücüğü tercih ederim. Bana öyle bakma Polly. Centilmenliğin ödülü olarak öpücük istemek gelenekseldir."

"Öpücük motivasyonunuzsa ve zaten yapacağınız bir şeyi yaptığınız için sadece bir ödül değilse, bu pek de centilmenlik sayılmaz."

Juno dikkatle Leo'ya bakmadı. "Öpücüklerimin elli pound değerinde olduğunu öğrenmek gururumu okşuyor ama hiç kimseye, hiçbir fiyata satılık değiller."

"O zaman elli pound." Aziz Blaise esnedi ve sandalyesine daha rahat oturdu. "Pandora'nın resmi diyorsunuz. Mitoloji öğrencisi misiniz Bayan Bell? Bağışlayın ama sizi kitap okurken hayal etmekte zorlanıyorum."

Onun yerinde gözlemi karşısında kıkırdadı. "Çoğu, asıl yetenekleri büyüleyici bir konuyu alıp onu sıkıcı hale getirmek olan tozlu ve yaşlı akademisyenler tarafından yazılmış eski kitapları incelemek mi? Asla, korkarım. Başkalarının kitapları okumasını ve bana ilginç kısımları anlatmasını seviyorum, böylece ben de onları çizebiliyorum."

"Peki Pandora'nın hikayesini size hangi iyi kalpli insan anlattı?" "Sadece Pandora değil. Bana bunun gibi birçok efsane anlattı." "'O' mu, Bayan Bell?"

Aziz Blaise bir köpeğin tilkinin kokusunu alması gibi yaramazlığın kokusunu alabilir ve hiç şüphesiz onu inatla kovalayabilirdi. Etraflarında dikenli bir sessizlik vardı.

Leo sandalyesinden kalktı. Çok rahat bir şekilde, boyalı bir teneke kutudan kırmızı tüylü bir dart oku seçti. Daha da gelişigüzel bir şekilde duvardaki dart tahtasına fırlattı.

Thud.

Yalancı, Juno bu kayıtsızlık gösterisi karşısında bağırmak istedi. Adam kıskançtı ve Juno da bundan memnun olacak kadar hınzırdı.

Aziz Blaise'e parlak bir gülümsemeyle baktı. "Londra'da eğitim gören Yunanlı bir mimar." Durakladı. Leo sırtını ona dönmüştü. "Zaman geçirmenin çok hoş bir yolu olduğunu kanıtladı," diye ekledi.

"Şu Yunan tanrıları." Aziz Blaise bilgece başını salladı. "Nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlar, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Bir dart daha meşe tahtaya isabet etti. Güm.

Daha açık konuşmaya gerek yoktu; anlıyorlardı. Bir sevgiliyi bu kadar açık bir şekilde ima etmek akıllıca değildi ama Leo'nun ondan hiçbir şey istemediğini bilmesi aniden önem kazanmıştı. *Gördün mü Leo? Söylemek istiyordu. İstedğim kişiden öpücük alabilirim ve seni hiç özlemeyeceğim.*

Ne mutlu ki, Aziz Blaise bu işi onun için yapıyordu. "İlgimi çeken bir portremi çiz ve duvara as!" dedi keyifle. "Polly, bu Yunan'ın varlığını öğrendiğine çok şaşırdın mı?"

"Dünyada milyonlarca Yunanlı var," diye soğukkanlı bir yanıt verdi. "Bazılarının yolunun Londra'ya düşmesi hiç de şaşırtıcı değil."

Thud.

Aziz Blaise hevesle öne doğru eğildi. "Bu Yunan Adonis'e ne oldu? Kalbinizi mi kırdı Bayan Bell? Hikayenizi duymalıyım."

"Ve seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım," dedi Juno. "Kalbimi asla alamadı." Güm.

"Beni terk etti. Hepsi bu kadar. Yunanistan'a geri döndü. Evini özliyordu, zavallı sevgilim."

Thud.

"Neyin özlemi?" Aziz Blaise dedi ki. "Yunanistan'da hiçbir şey yok. Bütün iyi parçaları çaldık ve buraya getirdik." Teatral bir şekilde başını salladı. "Saçma diyorum. Yunanistan'da olup da Londra'da olmayan ne var?"

Juno iç çekti. "İyi yemek ve gerçek güneş ışığı."

"Ama bu- bu-" Aziz Blaise de içini çekti. "Aslında bu mükemmel bir nokta."

Thud.

Juno Leo'ya bakma riskini göze aldı. Teneke kutuya kaşlarını çatmış bakıyordu: artık dart yoktu. Bütün atışları merkezin dışına düşmüştü. Ha! Hak ettiğini buldu.

Yukarı baktı. Gözleri buluştu. Mavi bakışları o oklardan biri gibi onu delip geçti. Belli belirsiz, onun "Tablo mu?" dediğini ve Aziz Blaise'in "Ah evet, tablo," diye tekrarladığını fark etti. Diğer sandalyeden bir hareket geldi, kapı tıkırdayarak kapandı.

Ve etraflarındaki oda daralıyordu, artık yalnızdılar.



JUNO, Leo'nun kayıtsız kalma oyununu oynayabilmeyi isterdi ama içindeki o çırpınma yeniden başlamıştı, boğazından kalçalarına kadar uzanan yoğun bir çırpınma, sadece bir sevgilinin dokunuşuyla dindirilebilecek türden bir çırpınma.

Hareket etme arzusuyla ayağa kalktı, camekânlı bir dolabın önüne geçti ve kendi hayalet yansımasının ötesine, içindeki ahşap oyuncaklara baktı.

Leo, "O senin sevgilindi, bu mimar," dedi.

Adamın alışılmadık açık sözlülüğü onu ürküttü. Onunla yüzleşmek için döndü. "Peki ya öyleyse?"

"Kriterleriniz olduğundan bahsetmişsiniz. İlişkileriniz için."

"Tıpkı evlilikleriniz için kriterleriniz olduğu gibi." Kadın adama kemerli bir bakış attığını umduğu bir ifade takındı. "Her halükarda, benim kriterlerime uymuyorsunuz."

"Bunu hayal bile edemezdim."

"O zaman benim mahrem ilişkilerim seni ilgilendirmez."

İlişki yürütmek riskli bir işti; yavaş, dikkatli müzakereler gerekiyordu. İlişkilerini tensel zevk ve rahatlama için sürdürüyordu. Onları takip ediyordu çünkü kendi parçalarını kilit altında tutmak istemiyordu. Onları takip etti çünkü bazen kendini yalnız hissediyor ve başka birinin dokunuşunu arzuluyordu.

Onları tutku için takip etmedi.

Ama Leo'nun bunu bilmemesi daha iyiydi. Kendini tutkulu bir aşık olarak göstermesi ve Leo'nun geceleri uyanık yatıp kaçırdıklarına üzülməsi daha iyiydi.

Evet, Leo'nun kaçırdıklarına pişman olmasını çok isterdi. Yatağının tadını bile çıkarmamışken onu baş belası bir aşık gibi başından savdığı için ona hak verecekti.

Masadan uzaklaşıp ona doğru eğildi. "Eğer sevgililerin beni ilgilendirmiyorsa, neden onları bilmem için bu kadar çaba sarf ediyorsun?"

Yakalandığı için içini bir sıcaklık kapladı. "Hikâyemin seninle bir ilgisi olduğunu düşünmek ne kadar da bencilce. Aziz Blaise sorular soruyordu ve ben de cevaplamak zorunda kaldım. Görgü kuralları."

"Hoşunuza gitmeyen her kuralı pervasızca görmezden geliyorsunuz. Sorularına cevap vermek istemeseydin, vermezdin. Hadi ama Juno. Açık sözlülüğe değer verdiğini söylüyorsun. Şimdi biraz açık sözlü olmayı dene."

Hâlâ ilerliyordu. Kalbi her yavaş, bilinçli adımda çırpınıyordu. Uyluklarının arasında cevap veren bir nabız atıyordu. Leo'nun bu kadar açık konuşması, ona bu kadar dikkatle bakması... Her şey ne kadar büyük bir hızla değişiyordu.

"Pekâlâ, kriterlerim." Dünyevi görünmeye çalışarak sırtını dolaba yasladı ve aniden titreyen parmaklarıyla maddeleri işaretledi. "Detaylara önem veren, yaratıcı ve acele etmeyen bir sevgiliyi takdir ederim. Karşılıklı zevk sözü vermeli ve beni sonuçlarından korumayı taahhüt etmeli. En önemlisi de Londra'dan ayrılmayı planlıyor olmalı."

"Yani, ideal erkeğin kalmayacak biri. Söyle bana." Adam onun önünde, ulaşamayacağı bir yerde durdu. Parmakları birbirine dolandı. "Tüm sevgililerin arasında senin için özel olan var mıydı?"

Juno boğuldu. "*Tüm benim- Kaç tane olduğunu hayal ediyorsun?*"

"Bunu hayal etmemek için çok uğraşıyorum." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Toplamda kaç tane olduğu önemli değil. Ben kaç tanesinin sizin için özel olduğunu soruyorum."

"Hepsinden hoşlandım. Eğer sevmeseydim... asla sevmezdim." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bunu başlatmakla aptallık etmişti ama artık durmak yoktu. "Viyana'daki ilk çizim ustam çok göz korkutucuydu. Çalışmalarım konusunda o kadar sertti ki neredeyse pes edip eve dönecektim. Sonunda, neyi yanlış yaptığımı daha açık bir şekilde söylemesi için ona baskı yaptım. Dedi ki, 'Beceri ve yetenek orada. Ama gerçek bir sanat yaratmak için kendini o tutucu İngiliz ahlakından kurtarmalısın. Ben de öyle yaptım. Viyana'da bunu yapmak çok kolaydı. Avrupalı sanatçıların dünyası İngiliz soylularından çok uzak. Bazen Avrupa'da yaşamayı, o deneyimlerin özgürlüğünü özlüyorum."

Yüz ifadesi ona hiçbir şey söylemedi. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bir hanımefendi olmadığını biliyordu; saygınlığa giden köprüleri yakmıştı ve bunu bilerek yapmıştı. Pişmanlık duymuyordu ve onun yargısına katlanmayacaktı. Ne de olsa, onu o yola sürükleyen şey onun yargısıydı -onu reddetmesiydi-.

"Bilmen gerekiyorsa, bundan zevk alıyorum," diye devam etti. "Duygusalılık, samimiyet. Nasıl zevk alacağımı ve vereceğimi biliyorum ve bundan utanmayacağım. Daha gençken, iri göğüslerim ve alçakgönüllü annem yüzünden erkekler benim ahlaksız olduğumu düşünür ve istemedikleri ilgileri için kendimi suçlardım. Ama artık bunu yapmayacağım. Bundan utanmak zorunda bırak," diye tekrarladı, neredeyse kavgacı bir tavırla.

"Seni bundan utandırmak istemiyorum." Yumuşak sözlerine yeni bir sertlik eklenmişti. "Ben de yatak sporlarından hoşlanıyorum. Ama hâlâ sorumu yanıtlamadınız."

Parmaklarını inceledi, bir tırnağının altındaki inatçı boya lekesini karıştırdı. "Soruyu unuttum."

Leo bir adım daha yaklaştı. Başını kaldırdı. Bir adım daha. Her santimi avlanmaya çıkmış bir canavar gibi gergin ve niyetliydi. Onu bu haliyle tanıyamamıştı; acaba o da kendini tanıyor muydu? Onu kışkırttığı için ona korkunç diyebilirdi, onu istediği için ona zayıf *diyebilirdi* ama Leo'nun kendi kontrolüyle boğuşmasını izlemekten zevk alıyordu.

Ellerini kadının iki yanındaki cilalı sedirin üzerine koyarak onu vücuduyla dolap arasına hapsetti. Adamın kokusu ve sıcaklığı onu sarmıştı. Doğruldu, ama bu sadece yüzünü onunkine yaklaştırmaya yaradı.

Sert çenesi, baştan çıkarıcı ağzı ve kravatının kenarındaki nabız atışları.

"Aralarında özel olan var mıydı?" diye tekrarladı, gece yarısı yastıklara daha çok yakışan alçak, kadife bir sesle. "Bütün gece seni uyanık tuttular mı, özlemle sızladılar mı? Sizin için o kadar önemli hale geldiler mi ki onları kaybetmek ruhunuzdan bir parça koparmak gibi geldi mi? Öpücükleri kanınıza o kadar derinden sızdı mı ki bir öpücük için dünyanızı yakabilirdiniz?"

Söyleyecek sözü yoktu. Düşüncesi de. Sadece hisler kalmıştı: şiddetli bir açlık, vahşi bir ateş ve derin ve unutulmuş bir yerde, acıyan bir boşluk.

Ve Leo'nun gözleri, onunkileri hapsediyor, uzak bir dağ silsilesi gibi baş döndürücü maceralar vaat ediyordu.

Onu öpecekti ve ikisi de bunu biliyordu.

Bu kez, önce o öpecekti onu, yemin etti. Onu bekleyecekti.

Kollarını arkasındaki dolaba dayayarak onu kafesledi. O kadar yaklaştı ki, bacakları onun bacaklarını dürttü, heyecan verici bir dokunuşla kalçalarında gezindi ve dudaklarını çenesine değdirmek için başını eğdi: yumuşak, baştan çıkarıcı, alaycı. Sıcak nefesi onu gıdıkladı. İhtiyaç, göğüslerinde ve kalçalarının arasında çiçek açtı ve sulu boya gibi tenine yayıldı.

Öp beni, dokun bana, iste beni. Çılgın kalbiyle olarak yalvarış damarlarında dolaştı. Onu buna kışkırtmıştı; kazanmıştı. Ama bunun sonu sadece acı olacaktı. Artık onun arkadaşı değildi ama asla sevgilisi de olmayacaktı. Eşit olmayan metres rolünü asla kabul etmeyecekti ve Tanrı biliyordu ki asla bir düşes olamayacaktı. Başka seçenek kalmamıştı. Duracak bir yerleri, tutunacak bir dalları, hayalini kuracakları bir gelecekleri olmadan bir belirsizlik içinde yüzüyorlardı.

Eğer geleceğimiz yoksa, o zaman sahip olduğum tek şey şimdi, diye düşündü. *Sadece bir saat ya da bir dakika bile olsa Leo, benim ol.*

Daha fazla kelebek öpücüğü: Sıcak dudakları kızın şakağında bir iz bıraktı, sonra yanağını kızın yanağına yasladı.

Elini göğsünün üzerinde gezdirdi, kalbinin avucunun altındaki vahşi gümbürtüsüne sığındı ve kendini sabırlı olmaya zorladı.

Lütfen Leo, sessizce ona yalvardı. Şimdi durma.



Juno bu kadar yakındayken, nefesi etraflarında titrerken, avucu göğsündeyken, bacağı onunkine basarken olmazdı. İçinde çalkalanan bu öfke ve arzu karışımıyla değil.

Kız onunla kasten alay ediyordu ve o da buna kanmıştı; Aziz Blaise'in ona çikolatalı trüf mantarı bakar gibi bakması, eski sevgililerinin hayaletinin kemiklerini sızlatması da cabasıydı.

Sevgilileri onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. İnsan hiç aklına gelmeyen bir şeyden rahatsız olamazdı. Artık onu rahatsız etmelerine de gerek yoktu. Bu Yunan mimar gitmişti ve Juno muhtemelen adamın "*adio*" dediği günden beri onu bir daha düşünmemişti.

Ayrıca, onu son öpen Leo'ydu. Bu onu şu anki sevgilisi yapıyordu... değil mi? Bu onun olduğu anlamına geliyordu. En azından şimdilik.

Ve eğer kız zaten onun sevgilisiyse, bir bakıma, onun için artık çok geçti. Kız çoktan onun kanına girmişti.

Onu öpmemeli.

Başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. Dudakları ayrıldı, yumuşak, pembe, çekici. Onu öpmemeliydi.

Parmakları boynunun yan tarafında dolaştı, boğazında çırpınan nabzın üzerinde gezindi.

Onu öpmemeli.

Kadının korsajının kenarlarında gezindi, altından kayarak ipeksi tenini okşadı. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Küçük bir ses çıkardı ve bu ses doğrudan adamın kasıklarına ulaştı.

Onu öptü.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, tekrar, tekrar. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, yumuşak bir inilti kazandı. Eli hâlâ göğüslerinin kabarıklığında, belinin kıvrımlarında geziniyordu. Kadın ona doğru bastırdı ve adam onu daha aç bir şekilde öptü, dilini ağzına götürdü.

Bir iniltiyle geri çekiliyor.

Onunla buluşmak için gözlerini yavaşça açtı.

"Eee?" diye sordu, sesi alçak ve sertti. "İstedğin bu muydu?"

Yutkundu, dudaklarını ıslattı, nefes verdi, nefes aldı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Beni kışkırtıyordun ve bunu biliyorsun."

"O halde provokasyona açıksınız." Yüz ifadesi zafer kazanmış gibiydi.

"Bu kayıtsızlık görüntüsü altında gösteriş yapıyorsun, ama

beni arzula."

"Evet."

"Dün seni öpmeden önce beni arzuluyor muydun?"

Çenesi gerildi. "Evet. Ya sen?"

"Dünkü öpücük durup dururken gelmedi." "Bana kızgındın."

"Kızdığım herkesi öpmem. Öyle yapsaydım hayatım oldukça karmaşık bir hal alırdı."

Geri adım attı, böylece artık birbirlerine değmiyorlardı. Kız onun elini tuttu.

"Bu mu yani?" diye fısıldadı. "Dostluğumuzu bozan gizem bu mu? Bu yüzden mi beni uzak tutuyor, aramıza görünmez duvarlar örüyorsun? Çünkü beni arzuluyor ve arzulamamak istiyorsun."

Bir şeyler olduğunu hissetmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Yanlış tahmin etmiş olması derin bir rahatlamaydı. Mesafesini korumasına neden olan şeyin şehvet olduğunu düşünmesine izin verdi. Gerçeği öğrenmediği sürece her şeyi düşünebilirdi.

Elini çekti. Kadın onu bıraktı. Dart tahtasına doğru yürüdü, dartları yırtmaya başladı, vücudunu tekrar kontrol altına almaya çalıştı.

"Ne zaman başladı, Leo? Beni ilk istediğinden beri ne kadar zaman geçti?" "Yaklaşık on yıl diyebilirim."

Kontrolünü kaybediyordu, şimdi kıskançlık ve arzusun içini kasıp kavurmasını serbest bırakmıştı. Bu arzuyla başa çıkması gerekiyordu. Onu kontrol altına almalı. Ona hükmetmeden önce ona hükmetmeliydi.

Birdenbire çözüm zihninde belirdi; adımlar, ilk ipek dikiş dikilmeden önce bir nakış tasarımının ana hatları kadar netti.

Sadece tek bir hareket Juno'yla olan ilişkisini sona erdirebilirdi. Sadece tek bir yol bu arzuyu sonsuza dek sona erdirebilirdi.

Ama önce çizimlerle ilgili sorununu çözmesi gerekiyordu. Önceki planlama girişimleri dikkatlerini dağıtmıştı. Juno'yu Lord Renshaw'ın evine kaçırmalarına gerek yoktu. Sadece tabloyu dışarı kaçırmaları gerekiyordu.

Ve Leo bunun nasıl yapılabileceğini çok iyi biliyordu. Bunun için bir bedel ödemesi gerekecekti ama hiçbir bedel çok yüksek olmayacaktı.

"Orada kal," dedi.

Kadın hemen konuşmaya başladı ama adam çoktan dönmeye başlamıştı. Çalışma odasından ve ön kapıdan hızla çıkıp, meydanın ortasındaki bahçeyi yırtarcasına geçerken, rüzgâr kol ve bacaklarını uçuruyordu.

Lord Renshaw'ın evinin kapısını yumrukladı. Telaşlı bir uşak kapıyı açtığında, Leo hemen Thomas Macey ile görüşmek istediğini söyledi.

"Baban konusunda yardımımı mı istiyorsun?" Leo, Macey ortaya çıktığında, hâlâ bir ağız dolusu pastayı yutmakta olduğunu söyledi. "Korumamı mı istiyorsun?"

"Evet, . Lütfen. I-"

"Karşılığında benim için bir şey yapacaksın. Hiçbir soru sormayacaksın ve kimseye tek kelime etmeyeceksin."

"Elbette efendim. Ne isterseniz."

Macey Leo'nun sert talimatlarını giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi.

"Ama neden sana o tabloyu getirmemi istiyorsun?"

"Bu bir soruya benziyor, Macey. Bu bir soru mu?" "Hayır, efendim. Ama ben nasıl-"

"Bu-"

"Bir soru. Özür dilerim."

"Yaratıcılığınızı kanıtlayın. Bir kez olsun işe yarayın."

Leo onay beklemeden evine geri döndü, esinti şapkasız saçlarını karıştırıyordu. Çalışma odasında Juno havayı sorularla doldurdu. Onları duymazdan geldi, bunun yerine asmalar ve üzüm salkımlarıyla süslenmiş boş bir deri portföy bulana kadar çekmeceleri karıştırdı. Kaba bir ifadeyle ona itti: "Çizimlerin geliyor. Bunu kullan. Burada kal. Sakın kıpırdama," dedikten sonra çalışma odasından çıkıp ön merdivenlere doğru hızla yürüdü.

Bir yaş sonra Macey ve bir uşak bahçeyi geçip ona doğru geldiler, ellerinde açık bir tahta sandık vardı, içindekileri meraklı gözlerden koruyan bir masa örtüsü.

Macey'nin Juno'yu hiç görmemesini sağlamak için cesetler ve odalar arasında bazı hokkabazlıklar yapıldı: tablo ön odaya yerleştirildi, ziyaretçiler çizim odasına sürüldü, Juno tablonun yanına kapatıldı. Juno çizimlerini geri aldıktan sonra, adam dansı tersine çevirdi: Juno'yu dışarı çıkardı, Macey'i içeri aldı, tabloyu sandığına geri koydu ve Macey ile uşağı tekrar sokağa bıraktı.

Çalışma odasını boş buldu: Juno . Deri portföyü, gizli eskizlerine gebe bir yan masadan onu çağırıyordu. Ne kadar da cazipti. Portföyün sarmaşıklarını takip etti, dolgun çıkıntısını dürttü. Bir göz atarsa asla öğrenemeyecekti. Sadece küçük bir bakış. Kadın Genellikle çok açık sözlüdür: Hangi sırları bu kadar yakın tutabilir?

Hayır. Bir başkasının özel belgelerini basitçe yapılmadı.

Nefes nefese kaldı ve folyonun cazibesini, onun çok daha büyük cazibesi için kenara bıraktı.

BÖLÜM 16



He onu bahçede buldu.

Gül çalılarının arasından geçen patika boyunca ilerliyor, elbisesi ile aynı renkte bir goncayı koklamak için eğiliyordu. Gül bahçesi üçüncü dük olan büyük büyükbabası tarafından dikilmişti; büyük büyükannesinin katkısı, günlerini minderli koltuklarda kıvrılıp kitap okuyarak geçirdiği, güllere bakan taş rotunda olmuştu. Juno atalarından hiçbir şey saklamamıştı; Leo ise her adımda onunkilerle karşılaşılıyordu.

On yıldan uzun bir süre önce, sabahın erken saatlerinde ormandaki ilk karşılaşmalarında olduğu gibi, hiç umursamıyormuş gibi sürükleniyordu. Belki de o günkü gibi kendi kendine şarkı söylüyordu; adam duyacak kadar yakınında değildi.

Patikaya adım attı. Çakıllar çıtırdadı. Adam dondu kaldı. O da durdu, başı ormandaki bir geyik gibi eğikti. Sonra ne dönerek ne de kaçarak yoluna devam etti.

Onun peşinden gitmeye devam etti, bahçenin güzelliğini içine çekerken onu izlemenin verdiği zevkle vahşi arzusu yumuşadı. Bu Juno Bell'di, çöpçünün güzelliğe bakış açısı ve fatihin onu kendine mal etme kararlılığıyla.

Birden Thomas Macey'nin alaycı sözleri zihninden süzüldü:

Kendini kimin için bu kadar güzelleştiriyorsun?

Leo bu düşünceyi bir kenara itti. Juno'nun dikkatini çekmek için kıyafetini seçtiğini düşünmek saçmaydı.

Yol onu, büyükannesi dördüncü düşes tarafından kendi tasarımına göre yaptırılan ve yerleştirilen küçük çeşmeye götürdü. Çeşmede üç kader el ele tutuşup bir daire içinde dans ederken, üzerlerine su yağıyordu.

Juno parmaklarını spreyin altında oynattı ve ıslak parmaklarını yanaklarına bastırdı. Saçlarını okşadı, durakladı, sonra elbisesinin eteğiyle oynamak için eğildi. Bir iğne çıkardı, gözlerini kapattı, hafifçe öptü ve suya fırlattı.

Bir dilek tutuyordu.

Onun arkasından dışarı çıktı. Işıltılı gülümsemesini ona çevirdi; bu gülümseme onu öylesine ısıttı ki, tembel bir elini spreyn altında gezdirdi. Güneş onlara parıldayan küçük bir gökkuşağı hediye etti.

"Hiç dilek tutar mısın?" diye sordu. "Yoksa her şeye sahip, daha fazlasını istemeye ihtiyacı olmayan bir adam mısın?"

"Şu anda çok istediğim bir şey var." "O zaman bir dilek tut ve belki gerçekleşir."

Leo dileklere, perilere ya da batıl inançlara inanmazdı. Juno inanırdı; dünyayı bir parça sihirle görürdü.

"İğnem bile yok," dedi.

"Ya da bozuk para. Sanırım onlar da işe yarıyor." Parmağıyla kravatının içindeki yakut iğneye dokundu. "İşte bir iğne. Dilek tutmak için bunu çeşmeye atabilirsin."

"El yapımı yakut kravat iğnemi çeşmeye atacak olsaydım, tek dileğim onu geri almak olurdu."

"O zaman belki bunu bir dilek tutmak için kullanırım," dedi. "Çalınmış bir yakut, bir terzi iğnesinden daha kaliteli bir dileği yerine getirecektir. O zaman belki istediğimi elde ederim."

Gülümsemesi hınzırca çapkınca, gözleri aniden boğucuydu ve o da, "Ya da belki bu beni kıyafetlerimden kurtarmak için sinsî bir plandır," dedi.

"Eğer bunu dileseydin, gözünü kırpmadan yerine getirilirdi." Başını ciddi bir şekilde salladı. "Bizi dinle, şimdi flört ediyoruz. Her şey değişiyor ve ben ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"O zaman bunu mu düşünüyordun?"

"Neyi düşünüyorsun?" diye alay etti. "Sevgilim olmak mı istiyorsun? Arkadaşlığımızı inkar mı ediyorsun? Yoksa panayırda yağlı bir domuzun peşinden koşar gibi etrafta dolanmayı mı? Yine de bana çizimlerimi getirdiğin için sana teşekkür ederim." İç çekti. "Bunu düşünmeyi bırakmak için bahçeye geldim. Düşünmek baş ağrısından başka bir şey getirmiyor. Zaten yeterince ağrıyan yerim var, bir de başım ağrımasın."

Leo sempati duydu: Kendisinin de epeyce ağrısı vardı. "En çok ne ağrıyor?"

"Kalbim, sanırım, dostluğumuzu reddettiğin için."

"Belki de bu hiçbir zaman bir dostluk değildi," dedi. "Belki de hiçbir zaman çiçek açmaya fırsat bulamamış bir aşk ilişkisiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Onun gözlerine sabit bir şekilde baktı. "On yıl önce aramızda bir şeyler başladı ama ne yapacağımızı bilemeyecek kadar genç ve saftık. Aradan on yıl geçti ama arzularımız değişmedi. Başladığımız işi bitirmenin zamanı geldi."

Sessizlik. Bir kez olsun yüz ifadesi bile ona bir şey söylememişti. Ama kararını vermişti. Şimdi harekete geçme zamanı.

"Bu yarım kalmış işi bitirelim," diye devam etti. "Surrey'de bir kulübem var. Orada çok gizli bir şekilde buluşabiliriz. Birlikte birkaç gün geçirir, sonra da ayrılırız."

Kollarını kavuşturmuş, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Onu yine yanlış mı değerlendirmişti? Tüm flörtüne rağmen hâlâ kızgın ve kırgın olması muhtemeldi ve belki de kızgın ve kırgın bir kadına ilişki teklif edilmezdi.

"Aşk ilişkilerinizi hep böyle mi yürütürsünüz?" dedi.

"Daha önce hiç yönetmedim. Muhtemelen bir daha da yapmayacağım." İç çekti ve başını salladı. "Çapkınlara ve çapkınlara yeni bir saygı duyuyorum. Yalnızca lojistik bile zahmetli ve bu sizin rızanızı almadan bile geçerli. Şimdiye kadar nasıldım?" Kadın kaşlarını kaldırdı ve o da kendi sorusuna cevap verdi. "Ah. Pek iyi gitmiyorum."

"Kulağa çok mantıklı geliyor."

"Çok mantıklı." Konsantrasyonunun her zerresini mantıklı kalmasını sağlamaya odakladı. Çalışma odasında kontrolünü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı: bir daha asla. O arzusunu yenecekti; arzu onu yenemeyecekti. "Arzu acil hissettirir çünkü asla sürmez. Dün patlak vermesinin tek nedeni ayrılmamız gerektiğini bilmemiz ve yıllar önce onunla hiç başa çıkmamış olmamızdır. Onu şımartarak kanımızdan çıkaracağız, veda etmeden önce bunu arkamızda bırakacağız. Bilimsel bir gerçek."

"Aman Tanrım. Bu konuda bir kitap yazabilirsin. Kraliyet Cemiyeti'ndeki akademisyenlerin hayran kalacağından eminim."

Hayır, kesinlikle etkilenmemişti. Onu burada, çiçeklerin arasında öpmeli, üst kattaki yatağına taşımalı ve iki kez düşünmesine fırsat vermeden onunla birlikte olmalıydı.

Ama bu ona yanlış fikirler verebilir, tutkuyla sürüklenmek ve diğer imkânsız şeyler hakkında.

Onu ikna etmenin bir yolu olmalı.

Onun elini tuttu. "Seni istiyorum, Juno." Gözleri onunkilerden ayrılmadan parmak eklemlerini öptü. "Bunu bundan daha açık ifade edemem ve inanıyorum ki sen de beni istiyorsun. Bir ilişki yaşamak için birazcık da olsa cazip değil misin?"



JUNO birleşmiş ellerine ^{baktı}. Onun zarif ve güçlü ellerine her zaman hayranlık duymuştu ve şimdi parmak uçlarının sadece bir dokunuşunun bile kanını ateşleyebileceğini biliyordu.

Leo'yla sevişmek muhteşem bir deneyim olacaktı ve birdenbire muhteşem bir deneyim yaşamayalı çok uzun zaman olduğunu hissetti.

Elbette baştan çıkarılmıştı. Yine de bir ilişki yaşayacaksa, güzel giysiler içindeki bir otomatla değil, bir erkekle yaşamak istiyordu.

Elini çekerek kurtardı ve patikayı takip ederek etrafına pembe ve beyaz petunyalar ekilmiş küçük rotundaya ulaştı. Üç alçak basamağı tırmandı ve bir sütuna yaslanarak bahçeye baktı, bu sırada arkasındaki Leo'nun farkındaydı. Omzunun üzerinden baktı: Leo karşıdaki sütuna yaslanmıştı. *Dünyanın En Sinir Bozucu Adamı* başlıklı ne güzel bir tablo olurdu.

"Neden bana yüz yüze teklif etme zahmetine girdiğini bile bilmiyorum." Sesi de en az kendisi kadar hoşnutsuzdu. "Neden sadece yaldız işlemeli bir davetiye göndermiyorsunuz: 'Dammerton Dükü çıplaklığınızdan zevk almak istiyor.'"

Tembelce sütunu itti; kadın aceleyle geri döndü. Gözlerini ayırmadan bahçeye baktı, adam yaklaştıkça diğer tüm duyuları ona odaklandı.

Sesi kulağına alçak geliyordu. "Sanırım anlıyorum. Baştan çıkarılmak mı istiyorsun?"

"Bilimsel gerçek kılığına bürünmüş bazı saçmalıklardan daha ikna edici bir şey diliyorum."

Leo'nun yakınlığının verdiği hisle teni karıncalanırken, bakışlarını bahçeye, rüzgârda sallanan gül goncalarına sabitledi.

Bir eli kalçasına indi. Avuç içi, tülbentin katmanları arasından onu yaktı. Bir parmağını ensesinde gezdirdi. Kadın çaresizce eğildi. Adamın nefesi saçlarını gıdıkladı. Kulağını ısırды, boynunun kenarını dişledi. Lezzetli ürpertiler içinden geçerek aniden zayıflayan dizlerine kadar ulaştı. Bir elini sütuna bastırdı, avuç içi serin taşa karşı ateş gibi yanıyordu. Leo hâlâ bir koluyla onu çevreliyor, yanında öne doğru eğiliyordu. Kadın başını eğdi. Gözleri buluştu.

"O halde, bir ikna girişimine açık olduğunuzu mu anlamalıyım?"

Sözleri resmiydi, ama onları öyle alçak ve hınzır tonlarla renklendirmişti ki, kadının üzerinde ılık bir su gibi kayıyorlardı. Giysileri çok sıcak ve dar geliyordu. Keşke onları hemen şimdi, burada yırtıp atabilseydi, aç bedenini serin esintiye, yumuşak güneş ışığına, onun acımasız yanışına bırakabilseydi.

Birkaç kelime. Tek gereken parmaklarının bir fırçası ve birkaç kelimeydi.

Tartışması ne kadar aptalca: Elbette evet diyecekti. Onu deneyimlemek için tek şansı , bunu boşa harcamayacaktı. Ne de olsa onu hayallere sürükleyen, değişen bedeninde gizli gece yarısı dürtülerini uyandıran ilk erkek oydu. "Bitmemiş iş" diyordu buna. Haksız da sayılmazdı. Gizli çizimleri gerçeği söylüyordu: Bir parçası onunla işini henüz bitirmemişti. Belki de bir ilişki ona biraz huzur verecek, evlendikten sonra onu unutmasını kolaylaştıracaktı.

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim," dedi soğukkanlılıkla. "Yine de hayal kırıklığı yaratacak bir deneyim yaşayacağımızı söyleyebilirim."

Adam irkildi, ama kadın kendini ele vermiş olmalıydı, çünkü o zaman gözleri kısıldı ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Evet," diye kayıtsızca kabul etti. "En olası senaryo bu."

"Sıkıcı, hatta muhtemelen," dedi kadın.

"Son derece sıkıcı. Ama en azından o zaman bileceğiz."

Arkasına geçti ve elini kalçasından çekip avuç içini taş sütuna bastırdı. Adamın göğsü şimdi kadının sırtına dayanmış, onu sütunla vücudu arasındaki boşluğa hapsetmişti.

Kapana kısılmak için mükemmel bir yerdi.

Diğer eli kadının kalçasından aşağı kaydı. Yavaşça toparlayarak elbisesini yukarı kaldırdı, etek ucunu işkence edercesine santim santim yukarı çekti. Hava ayak bileklerini, baldırlarını, dizlerini okşadı.

"Sizi çıplak gördüğümde biraz heyecan uyandırmak için elimden geleni yapacağım," dedi, mesafeli bir tonda konuşmaya çalışarak. "Ama pek çok çıplak vücut gördüm ve sizinkinin kıyaslandığında çok ilgi çekici olduğundan şüpheliyim."

"Gerçekten de öyle." Adamın sıkılmış tonu kadınınkine uyuyordu. "Seni çıplak gördüğümde, o kadar etkilenmeyeceğimi söyleyebilirim ki, sadece onurum ve nezaketim için devam edeceğim."

Bir elini şimdi açıkta olan dizinin altına kaydırarak ve dizini minderli koltuğa yerleştirmek için bacağını kaldırırken direnmedi. Eteklerinin altından, eli yukarı doğru, çorabının jartiyerinin üzerinden, iç kısmına doğru okşadı.

çıplak kalçası. Taş sütunun üzerinde parmakları birbirine dolandı. Adam alçak bir hırıltıyla kızın kulağını ısırdı.

Derin, dengesiz bir nefes aldı ve "Dokunuşuna sırf can sıkıntısından katlanıyorum. Çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Bir beyefendinin yapması gerektiği gibi sizi memnun etmek için her türlü çabayı göstereceğim," diye mırıldandı. "Ama esnersem beni affedersiniz."

"Esnemelerinizi fark etmeyeceğim. Boyalarımı zihinsel olarak yeniden düzenliyor olacağım."

Sonunda, araştıran parmakları onun vajinasına dokundu; dudaklarından bir nefes kaçtı. Adam memnuniyetle mırıldandı ve boynunu ısırdı. Başını adamın omzuna yasladı, adam parmaklarını yumuşak kıvrımların arasından geçirirken, okşarken ve alay ederken - Oh! Zevk yeniden içinden fişkırdı; seğirdi, eğildi, tekrar nefes aldı. O alçak zafer çapağıyla karşılık verdi; o hınzır, yetenekli parmaklar o noktayı memnun etmek için kaldı.

"Belki de ertelemeliyiz," dedi. Kadın gerildi ve adam ekledi: "Tavana bir duvar resmi çizmene yetecek kadar uzun bir süre, çünkü bu manzara dikkatini dağıtacaktır."

Hızla dağılan aklını topladı. "Bu düşünceli bir jest," demeyi başardı. "Ama kendi yaptığım bir duvar resmini incelemek, seni itip kakmanın sıkıntısını hafifletmeyecek."

"Yanlış anladın. Duvar resmi, sen üzerimde zıplarken benim sıkıntımı hafifletmek için."

Onun göremiyordu ama *hissedebiliyordu*. Oynadıkları oyundan aldığı zevk, dans eden parmaklarından aldığı zevkle karışmıştı ve bunca yıldan sonra

Leo'yla kötü olmanın katıksız heyecanı, Leo çok tanıdık ama bir o kadar da yeniydi. Zihnini konuşmalarına geri dönmeye zorladı. "Kendimi bu şekilde gerekiyorsa, oyun sırasında bana yüksek sesle okuma nezaketini göster, çünkü kesinlikle ihtiyacım olacak bir saptırma."

"Tam da bu amaçla bir kitap alacağım. *Fordyce'in Vaazları* olabilir."

Gülmemek için kendini zor tuttu. "Biraz daha erotik bir şeye ihtiyacım olabilir, eğer herhangi bir coşkuyu taklit etmeyi başaracaksam."

"Bunun gibi bir şey mi?" diye mırıldandı kulağına alçak sesle, büyülu parmakları onun zevkten dört köşe olmuş, çaresiz kığında yeni bir his dalgası yaratırken.

Verdiği yanıt sadece titrek bir iniltiydi. Artık ne kelimeler için nefesi ne de oyunlar için zekâsı vardı. Onun dokunuşuna teslim oldu, ta ki zevk

o kadar güçlenmişti ki serbest bırakılmayı talep ediyordu. Mutluluk içinden geçerken Leo onu güçlü kollarıyla tuttu ve solukları ürkmüş kuşlar gibi bahçeye uçtu.

Bir kez geçtikten sonra, kendini kurtardı ve ona dokunmak, onun da zevke teslim oluşunu izlemek için çaresizce pantolonunu aradı ama bir şekilde kaçtı. Elini uzattı, uzattı ama adam kayarak uzaklaşıyordu. Dizleri bu kadar güçsüzken onu kovalayamazdı. Bunun yerine, küçük ve ısrarlı zevk şokları arasında koltuğa yuvarlandı, etekleri çılgınca karmakarışık, düşüncelerinden bahsetmiyorum bile.

Ve işte Leo, rotundanın diğer tarafında, oturduğu yerden iki metre uzakta değil, ama bir şekilde, aniden binlerce mil uzakta duruyordu. Sadece bir bakış bile onun arzusunun kanıtıydı. Bunu görmezden geldi, yakalarını, , aptal kanlı paltosunun eteklerini düzeltirken kalçalarını esnetti.

Onun oyununu oynamaya ve onu anlamsızca memnun etmeye nasıl cüret eder, sadece bir kez daha özenle hazırlanmış cephesinin arkasına saklanmak için.

Bu yüzden bu ilişkiyi kabul etmesi gerektiğini düşündü şiddetle. Doğru: Onu arzuluyordu. Doğru: Karşı koyamıyordu. Ama şimdi onun niyetini, gerçek planını görüyordu: Ona unutulmaz bir zevk vermek ve son bir veda etmek istiyordu, ama kendinden en küçük bir parça bile vermeden.

Pekâlâ. Bedenini, teslimiyetini ve talep ettiği diğer her şeyi almasına izin verecekti ama karşılığında bedelini alacaktı: O gittikten sonra yanında tutacağı bir parçasından başka bir şey olmayacaktı.

Parmakları hâlâ onun kokusunu taĢıımıyormuĢ gibi soğukkanlı bir tavırla, "O zaman anlaĢtık sanırım," dedi.

". Her zaman yaptın."

Bakışlarında bir şey titreşti, kafa karıştırıcı bir belirsizlik. *Seni parçalayacağım*, diye sessizce yemin etti, *kendimi parçalamam gerekse bile*.

Eğer düşünceleri yüzüne yansısaydı, bunu asla bilemezdi, çünkü o çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı ve "Ayarlamaları tamamlayacağım ve işlerin nasıl ilerleyeceğini size bildirmesi için bir haberci göndereceğim" dedi.

BÖLÜM 17



T konforlu arabası Juno'yu soğuk ve yağmurlu bir öğleden sonra Leo'nun sarmaşıklarla kaplı kulübesine bıraktı. Vardığında Leo orada değildi ama neşeli bir hizmetçi ona iyi döşenmiş bir oda gösterdi ve Juno sıcak bir banyo teklifinden mutlulukla yararlandı.

Sudan çıktığında teni pembeleşmiş ve mis gibi kokuyordu; kendisi için muhteşem bir bornozun serilmiş olduğunu gördü. Kiraz çiçekleriyle boyanmıştı ve serin ipeği teninden akıyordu; sırf okşayışını hissetmek için pelüş halıların üzerinde dönüp durdu.

Kulübe basitti, penceresinin altındaki bahçe küçüktü ama odadaki her şey, bornozdan çiçeklere ve meyve kâsesine kadar lüksün doruklarındaydı. Leo küçük bir personel ordusunu harekete geçirmiş olmalıydı.

Onu bekletmek planının bir parçası olsa da, kendini bu bekleyiştten son derece keyif alırken buldu. Sulu bir şeftali ve biraz sıcak çikolatanın tadını çıkardıktan sonra arkasına yaslandı ve nefis müstehcen düşüncelerle dolu bir galeride uyuyakaldı.

Yan odadan gelen bir ses onu sersemliğinden uyandırdı. Artık akşamın erken saatleriydi, yazdan kalma gün ışığı hafif bir yağmurla susturulmuştu. Juno bağlantı kapısını hafifçe araladı ve bir oturma alanı ve gecenin serinliğine rağmen çoktan ısınmış olan büyük boy bir yatakla döşenmiş devasa bir odaya baktı.

Gözü doğrudan ateşin önünde çömelmiş, alevleri körükleyen Leo'ya takıldı. Güneşler, aylar ve yıldızlarla işlenmiş bir sabahlığın altında hâlâ gömleğini ve pantolonunu giyyordu. Başını kaldırdı ve gülümsedi, hem sıcak bir zevk hem de hınzır, sarmal bir heyecan uyandıran o tanıdık gülümseme.

Yine de bu oda da ipek çarşaflardan kırmızı kadife şezlonga kadar zengindi. Burada bir tabak meyve, peynir ve kek, orada bir tepsi kristal kadehler ve kırmızı şarap. Mumlar odayı yumuşak, çekici bir ışıltıyla yıkıyor ve altın bir parfüm brülörü havayı baş döndürücü bir kokuyla dolduruyordu.

Cömertçe lükstü. Lezzetli bir şekilde çökmüştü.

Çıldırıncı derecede kişiliksiz.

"İtiraf etmeliyim ki biraz kafam karıştı," dedi. "Beni buraya tavlama için mi yoksa beslemek için mi getirdiniz?"

"Gücünüzü yüksek tutmanız gerekecek."

Gözlerini kızın üzerinde , aç bakışlarındaki sıcaklık sanki bağlanmış bornozun içini görebiliyormuş gibi alevlendi.

"Kaftan hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Muhteşem. Seninki de öyle."

Ve ilk fırsatta onu soyacaktı.

Bu zenginlik ona ihanet etti: Leo olarak değil, dük olarak gelmişti. O işlemeli ipekle birlikte onu da uzaklığından soyacaktı.

Yukarı doğru açıldı, cübbesinin ipeksi iplikleri ateş ışığında parıltıyordu. Sanki ürkütmek üzere olduğu bir av hayvanıymış gibi ona doğru parmak uçlarında ilerledi ve cesurca kolundaki işlemeyi parmakladı.

"Her zaman kıyafetlerine dokunmak istiyorum ama sen kendini dokunulmaz kılıyorsun," diye itiraf etti usulca. "Sana dokunmak istiyorum Leo. Her şeye."

İpeği kolundan yukarı doğru iterek bileğinin iç kısmındaki ince tendonları ve damarları ortaya çıkardı. Ötesindeki daha sert kılların aksine buradaki teni çok yumuşaktı. Parmak ucunu nabzına bastırdı ve adam bileğini yakalamak ve karşılığında tenini keşfetmek için hızla ondan kaçtı.

"Bütün bu lüks!" dedi. "Cömert iltifatlar ve hediyelerle beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"mi?"

"Oh, *hoşuma* gitti. Ama beni güzel şeylerle ve güzel sözlerle yıkamana gerek yok. Buradayım çünkü seni istiyorum."

Kalın kirpikleri yüz ifadesini perdelerken, başını eğdi ve kolunun ön kısmı boyunca umut verici öpücükler bıraktı. Mutluluk onun içinde bir ateş perisi gibi dans ediyor, göğüslerinden kalçalarına kadar kıvılcımlar saçıyordu.

Ona baktığında gözlerinde cevap kıvılcımları parlıyordu.

"Seni lüksle baştan çıkarmam için bana ihtiyacın yok," diye tekrarladı. Kadın gülümsedi. "Güzel ama gerekli değil."

"Ya da seni kadife kanepeye yatırır, üzüm ve bir yudum şarapla beslerim."

"Gerek yok."

"Ben senin güzelliğine kasideler okurken mi?" "Hayır, hayır ve hayır."

"O halde." Onu serbest bıraktı ve masayı işaret etti. "Bornozunu kaldır, eğil ve hemen işe koyulalım."

İçinden parlak bir kahkaha parçası fırladı. Ocaktaki ateş çıtırdadı; etraflarındaki havada arzu çıtırdadı.

Tekrar konuştuğunda, gece yarısı yastık sesiyle konuşuyordu.

"Eğer kendi duygularını şımartmayacaksan, belki de benim seni o kırmızı kadife şezlongda, ipek çoraplar ve göğüslerinin etrafına dökülmüş saçlarıyla görme hayallerimi şımartırsın."

Özlem dalgalandı. Dudağını ısırıldı. "Ben mütevazı bir sanatçıyım. Sence ipek çoraplara param yeter mi?"

Tembel bir parmak eklemiyle, omzundan başlayıp aşağı, aşağı, muhtaç göğüslerinin arasındaki vadiye doğru kayarak bornozunun kenarını izledi. "Eğer seni biraz olsun tanıyorsam Juno Bell, ipek çorap giydiğini de biliyordumdur. Haksız mıyım?"

Elbette haklıydı ve bunu biliyordu. Hafifçe gülümseyerek tarakları saçlarından çekip aldı ve bir kenara fırlattı. Saç bukleleri alışılmadık bir çekingenlikle tereddüt etti, sonra bir anda teslim olup sırtından aşağı doğru açıldı.

İki eliyle saçlarını savurdu ve uzun buklelerini omuzlarına doğru savurdu. Gözlerini adamın göğsüne, gömleğinin açık üçgeninden görünen yanık tenine dikti.

"O zaman söyle bana, madem bu kadar çok biliyorsun, ipek çoraplarımı tutan jartiyerler ne renk?" diye sordu.

"Ah, bunu bilmiyorum, yine de güzel, renkli şeylerden hoşlandığını biliyorum. Belki de jartiyerlerin sabah gökyüzüne uysun diye mavidir, çünkü bu senin en sevdiğin manzaralardan biridir."

Saçlarını bıraktı ve ellerini önünden aşağı doğru kaydırıldı, dikkatsizce göğüslerini okşadı, meme uçları ipeğin altında sertleşmişti. Bornozunu bağlayan ilk düğmeyi buldu ve deliğinden geçirdi.

"Belki de jartiyerlerin pembedir ve beyaz çiçeklerle işlenmiştir, çünkü çiçekleri seviyorsun," diye mırıldandı.

Çevik parmakları her bir düğmeyi serbest bırakırken gözleri onunkileri hapsetti.

İpek, dudakları gibi çaresizce ayrıldı.

"Ya da belki bugün jartiyerlerin kırmızıdır ve alevlerle işlenmiştir, seni bir an bile görmenin kanımı ısıtmasının şerefine."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Cübbe açıldı. Cüppesi ve dizlerinin üzerinde bağlı olan o meşhur ipek çorapları dışında çıplak olan kadını içine çekerken sustu. Bakışları onun üzerinde açlıkla dolaştı.

"Eee?" Sesi boğuktu. "Jartiyerim ne renk?"

Bakmaya devam etti. "Hiçbir fikrim yok."

"Belki bu yardımcı olur," diye mırıldandı ve bornozu omuzlarının üzerinden kaydırđı. Vücudundan aşağı süzöldü ve ayaklarının dibinde birikti. Ateşin ısıttığı hava çıplak tenini öptü.

Titreyen bir nefes göğsünü parçaladı. Ağzı çalıştı, yutkundu, kuru dudaklarını nemlendirdi, hava yudumları aradı. Sonunda başını kaldırdı. Gözleri alev alev yanıyordu.

"Şezlonga uzan," diye kabaca emretti. "Çıplak tenin kadife üzerinde. Sanırım bu ikimizin de hoşuna gidecek."

Nefes nefese kahkahalar attı. "Sanırım ikimiz de pek çok şeyi seveceğiz."

Geriye, şezlonga doğru sendeledi, poposunu yumuşak kadife kucağına soktu ve bir dizini bükerek arkasına yaslandı. Kalçalarının onun aç bakışları altında açılmasına izin verdi. Kendi yüzşüzlüğü onu heyecanlandırdı.

"Hayal ettiğın şey bu muydu?" diye sordu.

"Hayal gücüm gerçeğın çok gerisinde kaldı."

Adam ona doğru yaklaştı, sonra kendisi de oturdu, ipek giysili kalçası kadıninkine değdi. Kadın onun dokunuşunu bekleyerek kıpırdandı ama adam cüppesini gıdıklayarak ve baharatlı kokusunu yayarak onun yanından geçti.

"Peki şezlongun tepesinde gördüğüm bu şey nedir?" dedi. "Bu bir kuğu tüyü."

Yavaşça, tembelce, ipi kendisine doğru sardı, beyaz tüylü tüylerden oluşın uzun ipi omzunun üzerinden sürükleyerek göğüslerinin etrafına doladı. Onun şehvetli alayları altında sırtı kavislendi; nefes nefese bir inilti kaçtı. Bir elini şezlongun kadifesine bastırırken, diğeri eliyle adamın demir gibi sert kalçasını kavradı.

"Bunu seveceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı sert bir zaferle. "Onunla başka ne yapmayı planlıyorsun?"

İç çekerek ipi onun yanına bıraktı. "Sanırım artık asla öğrenemeyeceksin."

Kıkırdadı. "Surat mı asıyorsun?"

"Neden somurtayım ki? Kendimi binlerce tensel zevkten mahrum bırakan ben değilim."

Juno önceki sözlerinden pişmanlık duymaya başladı. Bunu düşünmüştü, sıcak bir şekilde fark etti, onu neyin memnun edebileceğini tahmin etmişti. Parmaklarını boş yere ucuna doladı. Eğer onun üzerinde gezdirirse nasıl tepki verirdi?

vücudu? Ona bu enfes şekilde işkence etmek, dokunuşunun altında titremesini ve inlemesini sağlamak ne kadar muhteşemdi.

Yine onun yanından uzandı, bu kez sürahidenden büyük bir bardak kırmızı şarap doldurmak için.

"Bir şişe kaliteli şarabın dekantasyonunu bile yaptım ve sen tatmak istemiyorsun," dedi. "Ama şımartmaya niyetliyim. Şanınıza kadeh kaldırıyorum."

Kadeh kaldırmak için kristal kadehi kaldırdı ve sonra bileğini yana yatırdı. Şarap göğüslerine sıçradı. Nefes nefese kaldı. Hınzırca sırtarak kadehi yere bıraktı. Bir parmağını bir göğsündeki su birikintisine daldırdı.

"İyi bir bağbozumu," dedi şarabı meme ucuna sürerken. "Böğürtlen, meşe ve günah ."

Şarabı yaladı, dili sert ve sıcak bir şekilde kadının hassas meme uçlarında gezindi ve göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını ısırdı. Acele etmedi, bir damlasını bile kaçırmadı. İş bittiğinde ona bilmiş, ağır gözlerle baktı.

"Demek şarabı seviyorsun," dedi boğuk bir sesle.

Güldü, nefes nefese ve yüksek sesle. "Çok etkili. Doğrudan kafama gidiyor."

"Ah canım, kafanı hedef almamıştım. Tekrar denemem gerekecek."

Göğüslerinin, karnının ve kalçalarının üzerinde damlacıklar bıraktı.

Juno bir parmağını kemirerek onu izledi, nefes alış veriş sığıdı. Kalçaları kadife şezlonga doğru kaydı.

Bir kez daha dudakları ve diliyle şarap damlalarını kovaladı, dişleriyle kızın ateşli tenini sıyırdı, dilini göbeğine daldırdı. Tüm bunlar olurken parmakları onun iç uyluğunun en yumuşak kısmında oynayıyordu.

Bu gerçek lükstü, diye düşündü hayal meyal, ipek, kadife ve kuğu tüyü değil, zamanın, mekânın ve ilginin lüksüydü. Zevk almanın ve hizmet etmenin lüksü.

Gözleri parlıyordu. "Bundan hoşlanıyorsun," dedi. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor. Vücudun bir mucize."

Konuşurken elini kalçasının üzerinde kaydırды ve daha maceracı bir hale geldi. Başparmağı cesurca yukarı doğru kayarak acımasızca kızın en hassas bölgesine doğru ilerledi.

"Burada mı?" diye mırıldandı. "Yoksa burada mı? Bunun gibi mi?"

Nefes nefese bir çığlık attı ve yüzüne muzaffer, memnun bir gülümseme yayıldı, altın bulmuş ve bundan çok memnun olan bir adam gibi

gerçekten.

Zevkin puslu havası içinde, kuşku kapana kısılmış bir pervane gibi çırpınıyordu: Bu ne kadar kasıtlıydı, ne kadar zekice bir stratejiydi, sanki öğrenilmiş bir teknik uyguluyordu. Neredeyse coşkulu bir beceriksizliği bu acımasız stratejiye tercih edecekti.

Ama başparmağının becerileri bacaklarından aşağı yeni bir zevk dalgası gönderdiğinde bu düşünce uçup gitti.

Çok iyi. Acımasız yetkinlik tamamen istenmeyen bir şey değildi.

"Gerçekten büyüleyicisin," diye mırıldandı, dudakları onunkilere değerken. "Çok gerçek, sarhoş edici ve güçlü. Dünyada senin tadın kadar kanıma girebilecek bir şarap yok."

"Ama henüz benim tadıma bakmadın."

Onun ne demek istediğini anladığında gözlerinde arzu alevlendi.

Evet! Onun arsızlığını, ahlaksızlığını, bildik saygısızlığını seviyordu. Onun emir vermeye hazır olmasından hoşlandığı kadar, emirlerine teslim olmaya istekli olmasından da hoşlanıyordu.

Az önce senin hakkında çok özel bir şey öğrendim, Leopold Halton, diye düşündü muzaffer bir edayla. Benden saklanmaya çalışıyorsun ama ben yine de seni görüyorum.

Yanında dizlerinin üzerine çöktü, kalçalarını ayırdı ve o tadı almak için ağzını indirdi. Şefkatli dudakları ve güçlü diliyle ustaca okşadı ve alay etti, acele etmedi, onun her hareketine ve sesine karşılık verdi.

Ama içinde dönen erimiş hislerin tadını çıkarırken bile bir şey onu rahatsız ediyordu: adamın acımasız entrikaları, ondan zevk almaktaki amacı.

Öfke, arzunun girdabında çalkalandı. Bu duygudan daha fazlasını istiyordu.

Onu istiyordu.

Ona zevk veriyordu ama kendinden hiçbir şey vermiyordu. Onu çaresiz bir arzu birikintisine indiriyor ama kontrolü elinde tutuyordu. Belki onunla bin gece, on bin gece geçirseydi, böyle bir strateji ve beceriden zevk alırdı. Ama zaman aleyhine işlerken değil. Haftanın herhangi bir günü zevki yakalayabilirdi. Bu *onu* ele geçirmek için tek şansıydı.

Ayağa kalktı ve ona ters ters baktı.

Durdu, buğulu gözlerinde sorular vardı. "Bundan hoşlanmadın mı?"

"Çok hoşuma gitti," dedi. "Ama sana söyledim, benim istediğim sensin. Seni henüz görmedim bile."

Arkasına yaslandı, bir kolunu başının arkasına koydu, bacakları hâlâ ayırıktı, istediği kadar yüzsüzdü ve ona şehvetle baktı. Bir ayağıyla onu dürttü. "Odadaki tek çıplak kişi olmak hiç eğlenceli değil."

"Nasıl isterseniz."

Çıplak ayaklarıyla pelüş halının üzerinde durdu ve telaşsızca, umursamazca, kendisinininkini yansıtan rahat bir küstahlıkla onun için soyundu.

Ama eğitilmiş gözleri adamın kaslarındaki gerginliği, ellerindeki hafif titremeyi, kendi gömleğine beceriksizce sıkıştığı anı, pantolonunu ve çekmecelerini indirirkenki alışılmadık sakarlığını fark etti.

Bir yanı onu korumak, ona koza örmek istiyordu. Ama bir yanı da - kendisini ondan uzak tuttuğu için ona hâlâ kızgın olan yanı- onu daha fazla titretmeye yemin etti.

Sonunda, onun önünde çıplak durdu. Hazır oldu.

Artık dokunulmaz bir tablo değil. Herhangi bir sanat eseri değil, onun dokunuşuna hazır muhteşem bir adam.

Juno kadife kanepenin üzerinde dizlerinin üzerine kalktı ve mutlu bir şekilde komutayı ele aldı. Bir elini bir dizine bastırdı. Gözleri hareketi takip etti. Parmaklarını uyluğundan yukarıya, kendi sıcak, ıslak çekirdeğine daldırdı. Elleri büküldü, yumruk oldu.

"Göster bana," diye emretti.

Bir elini sikinin etrafına sardı. Kadın bir iç çekti.

"Bu sizi memnun ediyor mu, madam?" Küstahlığı onu memnun etmişti. "Sizin kendinizi memnun etmeniz beni memnun ediyor."

Eli itaatkâr bir şekilde, uzun, sert, büyüleyici vuruşlarla hareket etti. "Tek istediğin bu mu?" dedi. "Bana bakmak mı?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Çok, çok daha fazlasını istiyorum."

Parmağını çarpıttı. Adam yaklaştı, ancak ulaşamayacağı bir yerde durdu. Tam ona göre değil miydi? Ona neye sahip olabileceğini gösterip sonra da onu reddetmek.

Dudaklarını yaladı.

"Juno," mırıldandı protesto edercesine. "Bu..."

Onun yöntemlerini biliyordu. Savunmasız olmak istemiyordu. Onun tutarsız olmasını ve zevkten yalvarmasını istiyordu.

Kontrol.

Hiç şansı yok. Bunu yapıyorlarsa, birlikte yapıyorlardı.

Bir kolunu uzattı, şarap kadehine daldırdı, sonra şarapla ıslanmış parmaklarını dudaklarının arasına sokup emdi.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Her şeye rağmen şarabı denemek istiyorum."

Kendisiyle olan savaşı neredeyse gözle görülebiliyordu, ama sonra onun iradesine teslim oldu: Kraliçenin önündeki bir savaş esiri gibi itaatkâr bir şekilde yaklaştı. Kendini bıraktı ve elini onun saçlarına doğru kaydırды.

Şarabı adamın sikiinin üzerine damlattı ve yalamak için kendi tatlı zamanını ayırdı. Dilinin her yavaş darbesi adamın homurdanmasına neden oluyordu. Adamın eli buklelerini kavrarken kadının kafa derisi gerildi.

Kontrolü kayıp gidiyordu. Kadın onu yavaşça paramparça ediyordu.

Parmaklarını adamın kaburgalarında, karnında; derisinin son derece yumuşak olduğu belinde ve kalçalarında; sıkı kalçalarında; kaslı uyluklarının kaba tüylerinde gezdirdi.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı. "Sana dokunmak hoşuma gidiyor." "Bana eziyet etmek demek istiyorsun."

Onu parçalara ayırıyordu, böylece ayrıldıklarında yanında götürebileceği bir parça olacaktı.

Geriye doğru diz çöktü. "Sana eziyet etmeyi bırakmamı ister misin?" "Hayır."

"Sence bundan sonra ne yapmalıyım?"

Bir kez daha komutayı ele aldı. "Bence biraz daha şarap içmelisin."



LEO, Juno'nun parmaklarını kadehe daldırıp karnından aşağı şarap çizgileri çizmesini bir arzu seli içinde izledi. Juno eğilip şarabı yaladığında parmaklarını onun saçlarına daha derinden geçirdi. Sonra başını kaldırıp dudağını ısırdı.

"Iskaladın," dedi sertçe.

Gülümsemesi hem küstah hem de muzafferdi. Emirleri o veriyordu ama ikisi de kontrolün onda olduğunu biliyordu.

Eğer yalvarırsa, bu onun isteği olacaktı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ona zevk vermeye, bu deneyimin tadını çıkarmaya yemin etmişti ama daha fazlasını yapmayacaktı. Önemli olan ona duyduğu arzuyu kaybetmekti; aklını kaybetmemesi gerekiyordu.

Ama ah, ağzı ne kadar büyüleyiciydi! Cesur duygusallığı ne kadar büyüleyiciydi!

Bir eliyle onu kavradı, o kadar bolca ıslattı ki şarap kalçalarından aşağı süzüldü ve ayaklarına sıçradı. Tereddüt etmeden onu ağzına aldı, nefesini, ruhunu, uygarlık kaplamasını çalana kadar, kontrolünün parçalarına zar zor tutunana kadar emdi ve döndürdü.

Çok fazla! Adam çekildi. Kadın onu , gözlerinde sorular vardı.

"Seninle işim henüz bitmedi," dedi ve kız itiraz edemedi onu kollarının arasına aldı.

Zevkle haykırdı, güldü, ayaklarını tekmeledi ve saçları kolunun üzerinden aşağıya doğru sallanacak şekilde geriye doğru eğildi. Onu odanın diğer ucuna taşıyıp yorganın üzerine fırlattığında ve orada lüks ve kışkırtıcı bir şekilde uzandığında kendini de gülerken buldu. Vahşi arzu bir şimşek gibi içinden zikzaklar çizerek geçti.

Bunun mucizesi, Juno Bell'in, çıplak ve duygulu, onun dokunuşuna hevesli, onu yutmaya hazır bir şekilde tepesinde dikiliyor olmasıydı.

Henüz değil, dedi kendi kendine. *Kontrol sende olsun.*

Onun içinde kendini
kaybetmeyecekti. Kendini
kaybetmeyecekti.

O yapmaz.

Ellerini ve ağzını onun üzerinde gezdirdi, boynunu okşadı, meme uçlarını kopardı, göğüslerini şekillendirdi, vajinasını keşfetti. Onun her hareketini, nefesini, soluğunu not etti: Onun tepkisine ne kadar odaklanırsa, o kadar kontrollü olabiliyordu.

İnledi, kıvrandı, iç çekti. Hiçbir şey saklamadı; Leo hepsini ele geçirmeye yemin etti. Onun yıldızları görmesini sağlayacak, adını haykırmaktan sesini kısacaktı. Zevkin onu daha önce hiç bilmediği ve asla unutamayacağı bir yoğunlukla paramparça edişini izleyecekti.

Evet, diye düşündü muzaffer bir edayla, doğru yapıyordu.

"Ne yaptığını biliyorum, Leopold Halton," dedi.

Dondu kaldı. Bariz arzusunun ardında daha karanlık, daha şiddetli bir şey gizleniyordu. O daha adını koyamadan ellerini kafa derisinin üzerinde gezdirdi, tırnaklarının sıyrıkları adamın içini ürperti.

"Ama sen bundan hoşlanıyorsun," diye kekeleydi. Beyni pek iyi çalışmıyordu; mantıklı yetileri, kendisini onu bir korsan gibi yağmalamaktan alıkoymakla meşguldü. "Hoşlandığını biliyorum."

"Oh, biliyorum." Sesi neredeyse bir uyarı gibi sertleşmişti. Sanki onu boğmak istiyormuş gibi adamın pazusunu sıktı. "O zaman sana daha fazlasını vereyim," dedi.

"Senden istediğim de bu. Daha fazlasını." "Daha fazla ne?"

Ayağa kalktı. Kafası karışan adam şaha kalktı ve kadın onun omzunu sertçe itti. Adam sırt üstü yuvarlandı. Kadın onun üzerine atladı, bukleleri uçtu ve gözleri saçları kadar vahşi bir şekilde adamın omuzlarını yatağa itti.

"Daha çok sen," dedi hırıltıya benzer bir sesle. Adam onun kalçalarını yakaladı. "Bana kızgın mısın?"

Onun üzerine eğildi, böylece göğüsleri göğsüne değdi, mons'u sikini boğdu. Akıl sağlığının son kırıntıları da rüzgârda uçuşan bir karahindiba gibi uçup gitmeye başladı. Bu yeni vahşet gözlerini gölgeliyor ve onun ruhunu çekiştiriyor gibiydi.

Hayır, diye düşündü, bu şekilde değil. Bu buluşmanın hafif ve şehvetli, kahkaha ve oyun dolu olması gerekiyordu. Onu kızdırmayı, azdırmayı ve sonra da el değmeden, zarar görmeden, engellenmeden, bağlanmadan kaçmayı planlamıştı.

Ama yüz ifadesi aç ve talepkârdı ve bu ifade ikisinin de içinden sıcak bir çöl rüzgârı gibi geçti. O neşeli, belayı müstehcen şakalarla savuşturan kadın gitmişti. Adamın tepesinde beliren kadın acımasız ve vahşiydi.

O sireni, denizciyi tehlikeli derinliklere sürükleyen o sahiplenici, tutkulu denizkızını çeken kadın buydu. Denizciyi hatırladı: aşık olmuş, büyülenmiş, onunla gittiği sürece ölüme gitmekten mutlu.

Kahretsin, diye düşündü Leo. Mahvoldum.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi ?" dedi. "Doğru yapmıyor muyum?"

"Doğru yapıyorsun. Çok . Yıldızları görmemi istiyorsun." "Evet," diye itiraf etti.

"Seni isteyerek çaresiz kalmamı istiyorsun."

"Evet."

"İçimde olmak istiyorsun."

"Kahretsin, içinde olmak istiyorum," diye inledi. "Ama dikkatli olmalıyız. Başka pek çok şey var-"

"Ama istiyoruz. Seni içimde istiyorum. Hepsini istiyorum, Leopold Halton, her santimini."

Ellerini kalçalarından kaldırdı ve başının üzerine bastırdı. Parmak eklemleri yatak başlığının sert tahtasına sürtündü. Bir eliyle adamın her iki bileğini de yastığa sabitledi. Adam ona izin verdi, ancak ikisi de adam istemediği sürece onu tutamayacağını biliyordu.

Kalbi küt küt atıyor, tüm kasları hissiyatla yanıyordu. Aralarına uzanıp sikini girişine yerleştirirken bakışları onu parçalara ayırdı, sıcak, ıslak sözü hassas ucuyla alay ediyordu.

Leo dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı. "Juno, ne istiyorsun?"

"Seni. İstedğim şeyin sen olduğunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?" "Sana zevk vermek istiyorum," diye mırıldandı.

"Ve bana senden bir parça vermeni istiyorum, gittiğinde yanımda götürmek için."

Al, demek istedi. Ne istersen al. Onu al, beni al, her şeyi al.

Ama sesi işe yaramadı ve sonra ağzı onunkinin üzerinde gezinirken saçları etraflarında açılan bir perdeye dönüştü. Oh, evet, onu tekrar öpmek. Birlikte geçirdikleri ilk günü sadece öpüşerek geçirmek. Sevişmeleri çok hızlı ilerliyordu. Çok fazla. İstiyordu ki-

"Bana arkadaşlığımızın hiçbir anlamı olmadığını tekrar söyle," dedi, sesi gergin ve yoğun.

Leo ona gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Ne?"

"Arkadaşlığımızın hiçbir önemi olmadığını, sadece görev olduğunu, hiçbir şey ifade etmediğini söylemiştin." Öfkesi artık elle tutulur hale gelmişti. "Bunun asla gerçek bir arkadaşlık olmadığını iddia ettin. Şimdi tekrar söyle."

"Söyle..." Sesi onu hayal kırıklığına uğrattı. Yutkundu. Kalçaları sanki evcilleştirmesi gereken vahşi bir aygırmış gibi onunkilerin üzerinde gergindi.

"Seninle arkadaş olduğumu sanıyordum, ama sen bunu reddettin," diye devam etti o alçak, yoğun sesiyle. "Öyleyse tekrar söyle. Bana arkadaşlığımızın hiçbir önemi olmadığını söyle. Bana bunun gerçek olmadığını söyle."

"Yapamam."

Ellerini kaldırdı ama kadın onları tekrar yastığa bastırdı. Kendini hiç bu kadar savunmasız, sadece bedenini değil kalbini de bu kadar açıkta hissetmemişti.

"Bana hiç umursamadığını söyle ve seni içime alayım. Bana istediğin her şeyi yapmana izin veririm. Sadece gözlerimin içine bak ve arkadaşlığımızın senin için hiçbir şey ifade etmediğini tekrar söyle." Ellerini itti. "Söyle, lanet olsun sana."

"Arkadaşlığımız benim için her şey demektir." İçinden itiraflar döküldü. "Londra'da yalan söyledim. Geçtiğimiz yıllarda seni aradım çünkü seni görmek istiyordum. Seni görmeye ihtiyacım vardı."

Kadın donakaldı, sanki onun itirafı karşısında afallamış gibiydi. Sonra vahşiliği dağıldı. Sanki ondan biraz olsun nefret edebilmek için yalan söylemeye devam etmesini istiyormuş gibi hüznün kapladı içini. Leo bunu anlıyordu. Nefret ve öfkenin bazen ne kadar gerekli olduğunu, insanın kendini kaybetmesine karşı tek koruma olduğunu anlıyordu.

"Ah, Leo," diye nefes aldı ve bir iç çekişle onun üzerine çöktü.



LEO ONU TAMAMEN DOLDURDU.

Sadece bedeni değil, kalbi de birdenbire onun doldurması için boş yerlerle dolmuş gibi göründü. Tek başına acı çektiği gizli yerler, hepsini doldurdu. Kimsenin girmeye cesaret edemediği tüm o karanlık, çarpık köşeleri de doldurdu. Juno, birlikteliklerinin yüce mucizesi karşısında neredeyse ağlayacaktı. Kontrolünü ele geçirip onun itirafını kazanırken öfkesi beklenmedik bir şekilde yükselmiş, neredeyse onu tüketmişti ama bu içi boş bir zaferdi çünkü hiçbir şeyi değiştirmemişti. Arkadaşlıkları hâlâ sona ermişti, adam hâlâ başka biriyle evlenmek için onu terk edecekti, hâlâ birlikte bir gelecekleri yoktu ve içinde yaşadıkları dünya -aralarındaki dünyalar- onun gitmesine izin vermekten başka çaresi olmadığı anlamına geliyordu.

Tek istediğinin onun gerçeği itiraf ettiğini duymak olduğunu düşünmüştü ama bu küçük parça yeterli değildi. Hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Daha fazla ve daha fazla ve daha fazla.

Adam şaha kalktı, kadının içine daha derinden girdi ve umutsuz bir öpücükle onun ağzını aldı. Bir şeyler değişmişti: Öpücüğü onu ikisi için de yeni olan vahşi bir tutkuyla yaktı. Evet! Artık kontrol yoktu! Artık onun dikkatli sakinliği ya da lanetli kürü yoktu.

Onun vahşi kalbini serbest bırakmak istiyordu.

Kendini unutması, istediğini alması ve ona ruhunun bir parçasından daha azını vermemesi için onunla alay etmek istiyordu.

"Beni vahşileştiriyorsun," diye nefes aldı. "Benim için de vahşi ol."

Adam kadının kalçalarını kavradı ama kadın bir kez daha adamın ellerini başının üzerinde sabitledi.

Bir kez daha, ona izin verdi.

Yavaşça onun şaftını yukarı kaydırды, sonra yavaşça, çok yavaşça, geri aşağı kaydırды. Kaslarını onun etrafında sıkılaştırdı, onun hissinden, sert inlemelerinden, yüzüne yansıyan coşku ve ıstıraptan zevk aldı. Adamın kalçaları ona doğru itmek için kalktı; kadın da onu reddetmek için kalktı. Bu neredeyse bir savaş gibiydi, bir yıpratma savaşı. Ama umurunda değildi.

Bundan sonra ne olursa olsun, kaybedeceğini biliyordu. Ama o uçurumdan uçarken onu da yanında götürecekti.

"Bu senin için çok mu evcil?" Onun kulağını ısırды. "Ne kadar centilmensin, Leo."

Tırnaklarını adamın iç kolunda, pazusunda, kaburgalarında ve titreyen göğsünde gezdirdi.

"Ne istediğine dikkat et Juno," diye uyardı gergin bir ses tonuyla.

Güldü, alçak sesle ve nefes nefese. "Ucuz, kolay kelimeler. Nakış ve ipeğin arkasına saklandığın gibi onların arkasına saklanıyorsun. Bana gerçekte kim olduğunu göster."

Onun üzerinden kalktı, gözleriyle ona meydan okuyarak üzerinde durdu.

Kontrolünü bırak ve bana başka kimseye göstermediğin kısımlarını göster, diye sessizce vasiyet etti ona. *Bana bunu ver, çünkü daha azını istemiyorum.*

Onu terk etmeye çalıştı. Bir kükremeye, adam onun altında yükseldi. Güçlü eller onu kavradı ve bir bez bebek gibi sırt üstü çevirdi. Uçuyormuş gibi hissetti ve adam homurdanarak ve hırlayarak, gözleri vahşileşmiş, dişleri kamaşmış, kasları ve arzusuyla titreyen katı bir kütleyi içine doğru iterken nefessiz bir zevkle haykırdı.

"Daha fazla," ısrar etti. "Bana daha fazlasını ver."

Kadın bir kez daha adamın omzunu itti; adam bir kez daha yuvarlandı ve kadını da yanında taşıdı. Ama bir kalp atışı sonra, onu ön tarafına çevirmek için ayağa kalktı. O acımasız eller kadının kalçalarını yukarı çekti ve adam arkadan sertçe kadının içine girdi.

Kendini ona, birbirlerine her şeylerini veren iki insanın bu dağınık vahşiliğine kaptırırken, kasları, teni ve kanı bir koro gibi şarkı söyleyene kadar içinden çılgınca bir tutku aktı.

Sonra durdu, göğsü kadının sırtını ısıtıyordu, nefesi sert ve hırıltılı bir şekilde kadının boynuna çarpıyordu. Bir elini baştan çıkarıcı bir şekilde kızın uyluğunun iç kısmına doğru kaydırды ve

Ona ıglık attırmak için yaratılmış o tek noktayı hatasız bir şekilde buldu. "Senin için yeterince vahşi mi?" diye hırladı kulağına.

"Neredeyse," diye nefes nefese kaldı. "Bana daha fazlasını ver."

Parmakları sihrini konuşturdu ve dişleri omzunu sıyırdı. Mutluluk bir fırtına gibi üzerine çöktü ve zevk varlığının her santiminde dalgalanırken güçlü kolu onu kucakladı.

Leo onu nazikçe sırt üstü çevirip üzerinde gezinirken kendine geldi.

El yordamıyla onu yakaladı, sıkıca kavradı, iniltisinden, parmaklarının onunkilere sarılmasından zevk aldı. Ağızları buluştu ve dilleri birbirine karıştı, ta ki adam arkasını dönüp yüzü gökyüzüne dönene kadar. Adam gergin bir ıglık attı ve tohumlarını kadının karnına boşaltırken ürperdi.

Juno kendini bitkin, bitkin ve mutlu bir şekilde hayatta hissederek yastıkların üzerine yığıldı. Leo da yarı yarıya onun üzerine yığıldı. Göğüsleri aynı anda düzensiz bir şekilde hareket etti.

Yavaş yavaş iyileştiler. Ilık hava nemli, ateşli tenlerinin üzerinde süzülüyordu. Başka bir sesin dışarıda yağan yağmur olduğunu belli belirsiz fark etti.

"şey," diye mırıldandı Leo onun yanında. "Beklediğim kadar sıkıcıydı."

"Oh, bitti mi?" diye cevap verdi. "Fark etmemiştim."

İçinden kahaahalar yükseldi. O da gülmeye başladı. Ortak neşelerinin altında yatak sallanırken, kadının bitkin kasları bu çabayı protesto etti.

BÖLÜM 18



Leo yatağın soluk mavi tentesine baktı. Yağmur çatıda hafifçe çınılıyordu ve hayalet gibi akşam ışığı perdenin kenarlarında dolaşarak odaya gizemli, zamanın dışında bir yer havası veriyordu. İkisini de temizledikten sonra uyuyakalmış olmalıydı, Juno ise aşırı beslenmiş bir kedinin kendini beğenmiş havasıyla ona bakıyordu.

Hâlâ uyukluyordu, nefesleri yumuşak ve eşitti, saçları göğsüne dağılmıştı. Bu tatlı yakınlık harika hissettiriyordu ve adam bununla ne yapacağını bilmiyordu. Kadının uzuvlarını onun üzerine örtüşünde bir sahiplenme vardı. Yine de ona asla sahip olamazdı. Kadın daha önce yaptığı gibi yine dans ederek uzaklaşacak ve onu havada bırakacaktı.

Ve sevişmeleri, eğer öyleyse. O tutkunun gücü sinirlerini zedelemiş gibi kendini hâlâ ham hissediyordu. Kadın onun dikkatli planlarını nasıl da pervasızca yakmış ve beklentilerini nasıl da yerle bir etmişti. Yatağındaki kadın neşeli, kaygısız bir arkadaş, küstah bir zevk arayıcısı değildi. Farklı bir oyun oynuyordu; aldıkları zevki karmaşık ve güçlü bir şeye dönüştürmüştü.

Bir tanrıça gibi, diye düşündü. Genç ve aptalken, beynini yumuşatacak kadar çok mitoloji ve klasik şiir okuduğunda, Juno'yu bir pagan tanrıçası, bir doğa tanrıçası, çiçeklerin ve baharın, güzel şeyler yaratmak için topraktan fışkıran o yaşam gücünün tanrıçası olarak düşünmüştü. Tembel düşünceleri için kendini azarlamıştı: Bir tanrıçanın adını taşıyor olması, onun bir tanrıça olduğu anlamına gelmiyordu.

Belki de bu fikirden hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı ve şimdi gerçekte birlikte hatası da ortaya çıkmıştı. Doğa acımasızdı; tanrıçalar da öyleydi. Aletini avucunun içine alana kadar her şey çiçekler ve ay ışıklarıydı.

Onun gücü onu tüm yalanlarından arındırmış, ham ve açık bırakmıştı, böylece her şeyi hissediyordu ve her şey çok fazla geliyordu.

Hayatında hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Kendini kaybetmeye hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

Kıpırdandı. Esneyerek bir elini adamın göğsünde gezdirdi ve bir ayağını bacağından yukarı kaydırıldı.

"Bu kadar çok yiyecek getirmekte haklıymışsın," dedi uykulu bir gülümsemeyle. "Böyle bir boğuşmadan daha sağ çıkmak için gerçekten de gücüme ihtiyacım olacak." Durgun bir şekilde gerindi ve saçlarını geriye attı, kendisiyle ve gizli, vahşi benliklerinin serbest kalmasıyla o kadar rahattı ki. "Keşke seni her şeye rağmen stüdyomda tutabilseydim, istediğim zaman zevkim için. Ama sanırım gidip dük olmak zorundasın ve o zaman sana ihtiyacım olmayacak."

Leo hiçbir şey söylemedi. Gölgeye baktı. Kumaşta küçük bir yırtık vardı. Yırtık oraya nasıl gelmişti?

Başını kaldırdı, ağırlığının bir kısmını ona verirken elinin göğsündeki baskısı arttı. Ona bakmak zorunda kaldı.

Onun gözlerini aradı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hiç de değil."

"Gerginsin."

"Ben iyiyim."

Elini, bir hancının ata yaptığı gibi, rahat bir aşinalıkla kaslarının üzerinde gezdirdi. "Bundan sonra gergin olmamalısın." Gözlerini kısmıştı. "Gergin değildin. Sen de güzel, mutlu bir şekilde rahatlamıştın. Sonra ben uyuyakaldım ve sen gerildin. Bu kısmı sevmedin mi?"

"Hangi kısmı?"

Kadın tekrar yere çöktü. Kadın yan yatmış, başını yukarı kaldırmış, onu incelerken kolunu kurtardı. "Benimle yatmak niyetinde değil miydin? Uyumak için kendi odanı mı tercih ediyorsun? Bu şekilde mi... Boş ver, sanırım tercihin buysa."

Uyku kısmı, sanki deneyimin sadece bir parçasıymış gibi. Ona sarılmak, kollarını onun etrafında hissetmek, sevişmek, uyumak, uyanmak, yemek yemek, tekrar yapmaktan oluşan sürekli bir akış. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ta ki ilgisini çekecek başka bir şey bulup uzaklaşana kadar. "Hayır.

Ben..." Ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Gitmek mi istiyorsun? Ben bir battaniye gibi her tarafındayken senin için zor olmalı. Yoksa gitmesi gereken ben miyim?"

"Hayır. Ben sadece...

düşünüyordum." "Oh."

Beyni de gergindi, her yere hareket ediyor, hiçbir yere yerleşmiyordu. "Leo?"

"Hmm?"

"Bana ne düşündüğünü söylemek ister ?" "Hayır."

"Hayır. Tabii ki hayır."

", bilmiyorum. Belirli bir şey yok."

Eli tekrar onun üzerinde, göğsünde, omzunda ve kolunda gezindi. Zihni onun dokunuşunun izini sürerken, gözleri gölgelikteki o küçük yırtığa baktı.

"Beni şimdiden terk ettiğini hissedebiliyorum," dedi. "Dört yıl önce stüdyoma girdiğinden beri, bu ziyaretlerden birinin son ziyaretin olacağını biliyordum. O son ziyaretin gerçekleştiğini ve gittiğini bilmek üzücü."

Adam doğrulmaya çalıştı ama kadın göğsüne bastırdı.

"Bekle. Konuşmak için bu şansı kullanmama izin verin. Buradan bir daha konuş, belki gereklilik gerektirdiğinde kibar nezaketler dışında. Sen hayatına devam edeceksin ve ben seni özleyeceğim. Söylemek istediğim tek şey bu. Seni çok özleyeceğim. Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum." İç çekti ve yastıkların üzerine yığıldı. "Sanırım daha fazla pasta yemem gerekecek."

"Yerime kolayca başkasının geçeceğini bilmek ne kadar rahatlatıcı."

"Oh, kolay değil. Çok süslü bir pasta olması gerekecek." Sonra güldü, neşesiz bir sesle. "Beni dinle, bir şakanın arkasına saklanıyorum. Sanki hafife alırsam bir şeyler bana zarar vermeyecekmiş gibi. Bir strateji olarak bu tam bir başarısızlık. Stratejiniz size nasıl hizmet ediyor?"

Kadının sözleri beyninde rulet çarkındaki top gibi zıplıyordu ve bir şekilde ağızından "Benim stratejim mi?" cümlesi döküldü.

"Kıyafetlerinin arkasına saklanıyorsun."

"Hepimiz kıyafetlerimizin arkasına saklanırsanız," dedi. "Kıyafetlerin tüm amacı budur."

İç çekti. "İşte bu. Zekice sözlerin, böylece kendinden hiçbir şeyi ele vermiyorsun. Çok kontrollü. Dikkatli. Seçilmiş."

Artık ona dokunmuyordu. Elinin sıcaklığını özlemişti. Aralarında birkaç santim vardı, onun varlığını hissedebileceği kadar yakındı.

Onu gerçekten gördü, değil mi? Savunmalarını, aldatmacalarını gördü. Yine de onu kabul etti. Juno onu her zaman olduğu gibi kabul etmişti ve buna ihtiyacı vardı.

O zaman ona söylemeli, diye düşündü. Onu da özleyeceğini söylemeliydi. Ama o konuşmadan önce kız konuştu.

"Seni pastaya benzetmekle çok hata ettim," dedi.

"Bu bir özür mü?"

"Bu bir aydınlanma. Pastayla, bütün bir parçayı alabilirim. Seninleyken sadece kırıntılarını alabiliyorum." Melankoli her zamanki hafif tonunu gölgeledi.

Bu tür konuşmaların nasıl yapılacağını bilmiyordu. Ama dedi ki, "Bana kızgınsın."

"Dünyaya çay fincanlarından ve giysilerinden başka bir şey umurunda değilmiş gibi davranıyorsun, ama bana karşı öyle davranmana gerek yok."

Ama rol yapmak zorundaydı. Onu nasıl beklediğini ve geleceklerini nasıl planladığını bilmiyordu. Kimsenin onu binlerce kilometre yol kat edip ona evlenme teklif etmekten alıkoymaması için nasıl ayrıntılı bir hikâye uydurduğunu bilmiyordu. Viyana'daki bahçelerde aşklarını aptalca bir karasevda olarak görüp güldüğü o gün, genç kalbinin nasıl paramparça olduğunu bilmiyordu. Daha sonra Leo odada otururken başka bir adamı öptüğünde bu parçaları nasıl toz haline getirdiğini düşünemiyordu. Ona kalırsa, aralarında ne varsa çoktan geçmişti.

Bu onun suçu değildi; yanlış anladığı için onun . Ve bu onun Acı.

şekilde bitmesini istemiyordu ama böyle bir şey yaparsa ne olacağını biliyordu.

tekrar o yola girmesine izin verdi.

"Eğer..." Durdu, yutkundu, nefes aldı. "Eğer seni sevdiğimi söylersem, bu seni yine dehşete düşürür mü?"

Zihni bulanıklaştı. Kasları gerildi.

Juno aniden doğruldu, çarşaflar Venüs'ün üzerindeki deniz köpüğü gibi üzerine döküldü. "Sakin ol. Sakin ol." Saçlarını bir yana savurdu. "Bu kısmı biliyorum: Dük olduğun için birlikte bir geleceğimiz olmadığını hatırlatan o konuşmayı yapacağın yer burası. Nefesini boşa harcama. Bu bir evlilik teklifi değildi. Düşes olmayı arzulamıyorum. Birlikte bir geleceğimiz olmadığını biliyorum. Sadece nasıl hissettiğimi ifade etmek istedim. Ve hissettiğim şey seni sevdiğim. Seninle evlenmek istemeden de seni sevebilirim."

Kadının sözleri bir örümcek ağı gibi ince ve gergin bir şekilde adamın etrafında dönüyordu. Ondan uzaklaşıp yataktan yuvarlandı, öyle ağır bir iniş yaptı ki döşeme tahtaları pelüş halıyı inletti.

"İsteddiğini söyleyebilirsin," dedi, kıyafetlerini bulmak için odayı geçerken. "Bunlar senin duyguların. Belki de doğrudurlar."

"Belki mi? Bana inanmıyor musunuz?"

"Buna inandığına inanıyorum. Ama senin bu aşkın nedir ki? Hissediyorsun, şımartıyorsun ve sonra kayboluyor. Günde üç kez aşık olduğunu söyledin ve şüphesiz dört kez de aşktan vazgeçiyorsun. Bugün beni sevdiğini söylüyorsun. Bir ay sonra, 'Ah evet, Dammerton Dükü. Onu bir zamanlar tanıyordum.'"

"Bunu unutacağımı mı sanıyorsun? Seni unutacağımı mı?"

"O zamana kadar bazı güzel resimlere ilham vereceğime şüphe yok."

Çekmecelerini, pantolonunu buldu, onları ayırmaya çalıştı. İşbirliği yapmıyorlardı.

"Kolayca ve cömertçe seviyorsun, ama uzun süre ya da istikrarlı bir şekilde sevmek senin doğanda yok, değil mi?" diye devam etti.

Ayaklarını giysilerinin içine soktu. Hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Kendini aptal gibi hissediyor, doğal olmayan bir sakarlıkla etrafta zıplıyordu. Bir elini yüzüne götürdü ve onun kokusunu aldı.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye ısrar etti. "Tutarsız olduğumu mu? Gerçek, kalıcı duygularım yok mu?"

"Daha önce beni sevdiğini söylemiştin ve bu ne kadar sürdü? Duyguları hissediyorsun, hatta derinden, ama bunlar sanatın için yakıttan başka bir şey değil."

"İlk aşkımın uzun sürmemesine mi içerliyorsun? Onca yıl önce?"

Dik oturuyordu, görkemli çıplaklığını umursamadan, kendi teninin içinde o kadar rahattı ki. Gömleğinin peşine düştü ve nasıl giyineceğini hatırlamaya çalıştı.

"Sana neyin sürdüğünü söyleyeyim," dedi sert, sessiz bir sesle ve odanın içinde onu takip etti. "Çayırda bana bakarkenki yüzünü hatırlıyorum. Seni sevdiğimi söylediğimde nasıl *da dehşete* düşmüştün. Sonra görev ve onur hakkında saçma sapan konuştun ve bana birlikte bir geleceğimiz olmadığını söyledin. Ve sonra-" Keskin, alaycı bir kahkaha attı. "Sonra diğer vasat genç beyefendiler gibi kumar oynamaya başladın. Viyana'da bile Londra'nın kumar cehennemlerinde nasıl yaşadığına dair hikâyeler duydum. Viyana'da çılgınca içiyor ve pervasızca koşuyordun. Tanrı aşkına, bir *prensesle* evlenmişsin! Ve ben- Ne? Sana özlem mi duymalıydım? Ağlayıp inlemeli, ellerimi sıkmalı ya da aşкта şanssız bir hanımefendiden beklenen diğer saçmalıkları mı yapmalıydım? Kendimi bir hiç uğruna harcayayım, hayatın beni geçip gitmesine izin vereyim ve mutluluğu sadece bir adama bağladığım için kendime mutluluk vermeyi reddedeyim mi? Belki de kendimi senin kollarına atmalıydım.

ve ağladım. Belki de kırık bir kalpten ölmeliydim. Bu sizin aşk tanımınızı tatmin eder miydi?"

Hiçbir şey söylemedi. Giyiniyordu. Yapması gereken tek şey giyinmekti. Kol koldan geçer, düğme delikten geçer, kalp doğrudan cehenneme gider.

"Tanrı aşkına Leo, o zamanlar sana seni sevdiğimi söylediğimde, cevabın senin için yeterince iyi olmadığını belirtmek oldu."

Leo dondu kaldı. Kalbi duracak gibiydi. Doğruldu, gömleğinin ketenleri karnının ve kalçalarının üzerine düştü ve onu içine çekti. Yüzüne dökülen bukleler onu daha genç gösteriyordu. Gözleri hem sert hem de çekicilik doluydu.

"Benim için yeterince iyi olmadığını hiç söylemedim," diye mırıldandı.

Bir kolunu gevşek ve kontrolsüz bir şekilde salladı. "Tabii ki hiç *söylemedin*. Bunun için fazla terbiyelisiniz. Ama ah, 'ailem, görevim, onurum' - benim gibi alçak doğmuş biriyle konuştuğunuzda aynı anlama geliyor. Beni bir dükün varisine layık değilmişim gibi bir kenara atmak, hayatınızda bana yer olmadığını açıkça belirtmek."

Kanı buz tuttu.

Boğazı düğümlendi.

Hayır. Yüce Tanrım, hayır. Bunca yıl, *yeterince iyi* olmadığı için onu reddettiğine mi inanmıştı? Juno Bell, şimdiye kadar tanıştığı en harika insan?

Farkındalık ona bir yumruk gibi çarptı. Çok gençti, doğru olanı yapmaya çalışıyordu ve bunun yerine bildiğinden çok daha fazlasını kırmıştı.

Juno'nun kendisini aşağı gördüğüne inanmış olabileceği bir kez bile aklına gelmemişti. Kendisiyle savaşmakla meşguldü, bir yandan ailesi ve görevi, diğer yandan Juno'ya olan hisleri arasında kalmıştı. Yapmaması gerektiğini bildiği halde her sabah onunla buluşmaktaki zayıflığı için kendine lanet okuyordu.

Parçalar çok geç bir araya geldi. Onu reddettikleri için ailesini aklına bile getirmeyi reddediyordu; *elbette* o da aynı şeyi ona yapmıştı. Gençti ve incinmişti; bildiği tek yolla başa çıkmıştı. O da genç ve bencildi; kendi mücadelesine öylesine dalmıştı ki, kızın konuşmalarını kendisinden çok farklı yaşayabileceğini hiç düşünmemişti.

Şimdi, on yıl sonra.

Düşes olmayı arzulamıyorum.

Seninle evlenmek istemeden de seni sevebilirim.

Sonunda çayırdaki tepkisinin onu nasıl incittiğini anlamıştı ama artık çok geçti.

On yıl çok geç.

Yatağın kenarına oturdu. "Seni hiçbir zaman kendimden aşağı görmedim. Asla. Herkes için doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama sonra ben..." İç çekti. "Bana inanmalısın."

Ona tüm hikâyeyi, uzun zamandır sakladığı bu hassas sırrı anlatmaya dayanamıyordu.

Ama onun bu dünyadaki herhangi birinin kötü düşüncesini kazandığını düşünmesine de katlanamazdı. Özellikle de onun kendisi hakkında böyle düşünmesine katlanamazdı.

Çarşafı omuzlarına kadar çekti. "Sana neden inanayım ki?" "Gerçek bu."

Alay etti. "Nazik olmaya çalışıyorsun, ama bu-"

"Gerçeği," diye tekrarladı. "Viyana'ya sana evlenme teklif geldim."



"HAYIR."

Juno'nun dudaklarından anında, düşüncesizce bir inkâr cümlesi döküldü.

Dünya

Sanki yatak bir gemideymiş ve o da denizin çok uzağındaymış gibi yer değiştirdi.

Sırtına, yatakta otururken gömleğinin altında esneyen kaslarına baktı ama akli başka bir yerde ve zamandaydı. Onu hâlâ hayal edebiliyordu, yirmi bir yaşındaki Leo'yu, Viyana'da sonbahar ağaçlarının arasında onunla yürürken, onu artık sevmediğini ve sadece bir arkadaş olarak gördüğünü söylemek için acele ederken.

Bunu söylediğinde nasıl görünüyordu? Hatırlamıyordu; bilmiyordu.

"Hayır," diye tekrarladı. "Sen... Sen turnedeydin. Büyük Tur. Annenizin akrabalarını, Prusya'daki tüm kraliyet kuzenlerinizi ziyaret ediyordunuz."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu sadece seyahat etmek için bir bahaneydi. Yirmi bir yaşına bastığım gün İngiltere'den ayrıldım. Kimsenin izni olmadan evlenebilecek kadar büyüdüm."

"Ama sen..." Sanki gitmesini engelleyen tek şey çarşafmış gibi çarşafı kavradı. "Çayırdaki geleceğimiz olmadığını söylemiştin. Biz olamayız

herhangi bir şekilde birlikte."

İçinden hüzünlü bir kahkaha yükseldi. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Ondan sonra aylarca kendimle tartıştım. Sonra babamla ve annemle tartıştım. İkisi de seni geri çevirmekte haklı olduğumu, uygun olmayan bir kadının sevgisini asla teşvik etmemem gerektiği konusunda ısrar ettiler. Ama ben onların yanıldığına karar verdim, hepimiz yanılmıştık, tüm dünya yanılmıştı. O sırada sen İngiltere'yi çoktan terk etmiştin. Evliliğin yasal olduğundan emin olmak için reşit olana kadar bekledim, çünkü ailem kesinlikle kabul etmezdi."

"Sen..." Hatırlayarak gözlerini sıkıca kapattı. "Hiç bilmiyordum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç yazmadın."

"Adresiniz bende yoktu. Hadrian aracılığıyla yazmış olsaydım, nedenini bilmek isterdi."

Hafızasında çarşafı sıktı, sıktı ve bıraktı. Geçmiş onun etrafında kayıyor ve değişiyordu. "Kumar. Ailem bana kumar cehenneminde nasıl yaşadığınızı anlattı."

"Bağımlı genç bir lordun para kazanmasının tek yolu oyun oynamaktır, bu yüzden babam beni keserse bir eş ve aileyi yıllarca geçindirmeye yetecek bir birikim yaptım. Sonunda hepsini dekoratif objelere harcadım. Bu kumar koleksiyonumun başlangıcını finanse etti." Durakladı. "Senin için bir yüzük yaptırım. Kendi tasarımı. Çok sabırlı bir gümüşçü benimle birlikte çalıştı."

Onu tekrar Viyana'da hayal ederken hüzün kapladı içini. Ah, ne kadar da gençtiler! Dizlerine sarıldı ve orada, hâlâ onun kokusunu taşıyan çarşafın arasında, kalbi o güzel, hassas genç için sızladı. Beslediği hayaller, beklediği aylar, kat ettiği yüzlerce mil için, ama onu yeni hayatına dalmış, onu düşünmeye bile tenezzül etmezken bulduğu için. Viyana'da buluştuklarında ona olan aşkının bittiğini söylerken yalan söylememişti; o zamana kadar bu gerçektir.

Ama gerçek neydi ki? On yıl boyunca gerçeği, Leo'nun onu reddettiği, çünkü onun için yeterince iyi olmadığı olmuştu. On yıl boyunca, bu reddedilişin kızgınlığı göğsünde bir orkestradaki çello gibi mırıldanmıştı.

On yıl boyunca, yetişkin hayatının tanımladığı gerçek buydu.

On yıl boyunca yanılmıştı.

Eğilmişti, yüzü ellerine gömülmüştü, gömleği sırtındaki kasları sıkıca sarmıştı. Kollarını ona dolamak, parmaklarını saçlarının arasından geçirmek istiyordu. Birbirlerini beslerken ona yaslanmak

diğer atıştırma lıklar ve hiçbir şey hakkında sohbet etmediler. Bu konuşmayla onların böylesine tatlı bir aile içi samimiyet için tek şanslarını ellerinden almıştı. Asla tek kelime etmemeliydi. Keşke onun, sadece onun yanı lduğına inandığı o masum zamana geri dönebilseydi.

Ama bu yeni gerçek artık onun bir parçasıydı ve beyninde kristalleşiyordu.

"Yani," dedi yavaşça, "eğer Avrupa'da sanat eğitimi almaya karar vermeseydim, İngiltere'de kalıp seni bekleseydim, sen de peşimden gelirdin, evlenirdik ve tüm hayatımız farklı olurdu."

Oda, kendilerinin diğer versiyonları, Dammerton'un bu diğer Dük ve Düşesi tarafından lanetlenmiş gibiydi. Eğer onca yıl önce farklı kararlar vermiş olsalardı, şimdi farklı insanlar olurlardı.

Doğrulup oturdu. Ona bakmadı. "Ama öyle olmadı ve bunu düşünmenin bir anlamı yok."

Ya Viyana? Viyana'yı hatırlamak istemediğini söylemişti. Karısı yüzünden, diye düşünmüştü. Onun Viyana'daki anılarını aradı. O yıllara dair binlerce harika anısı vardı ve o bu anıların içinde yoktu.

Yeni bir öfke filizlendi. "Bana tutarsız dedin," dedi. "Oysa Viyana'dayken peşimden koştuğunu, benim için savaştığını görmemiştim. Nitekim birkaç ay sonra başka biriyle evlendin. Beni sevdiğini söylüyorsun ve aşkımı solduğu için küçümsemeye cüret ediyorsun. Madem beni bu kadar çok seviyordun, neden *denemedin* bile?"

"Neden deneyesin ki-" Ayağa fırladı, amaçsızca iki adım attıktan sonra döndü. "Gelişiyordun Juno," dedi. "Her zaman canlıydın, ama sanat eğitimi alırken, İngiltere'nin kısıtlamalarından kurtulmuşken, çok canlı hale gelmiştin. *Işıl ı l*. Evlilik sadece bir eş seçmek değil, bir hayat seçmektir. Peki ben sana nasıl bir hayat sunabilirim? Sadece daha fazla kural, daha fazla görev, sürekli izleyen, yargılayan, talep eden insanlar. Zenginlik ve statü önerdim, ama sen bunları hiç umursamadın. Seninle evlenseydim ve seni İngiltere'ye götürseydim, ruhunun solup gitmesini izlemek zorunda kalacaktım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve dizlerine daha sıkı sarıldı.

Leo başını geriye attı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "O zamanlar seni kovalasaydım, senin için savaşı saydım ve sana evlenme teklif etseydim, kabul eder miydin?"

Gözlerini yakan yaşları silerken derin bir nefes aldı ve ürperdi. "Hayır. Seni reddederdim." Sesi ancak bir fısıltıdan daha fazlaydı. "Ne harika günlerdi onlar."

Başını salladı. "Ben de başka biriyle evlendim. Erika başından beri seni biliyordu."

"Karın. Erika. Sen..." Cesaretini topladı. "Onu sevdin mi?"

"Erika benim ihtiyacım olan şeydi, ben de onun. Başta fark etmemiş olsak da birbirimize hiç uygun değildik. Genç ve sarhoştum ve..." Genç halinden iğrenmiş ve sabırsızlanmış gibi başını salladı. "Kendime, seninle evlenemedikten sonra kiminle evlendiğimin bir önemi olmadığını söyledim."

"Ama önemli, değil mi?" dedi. "Siz bir düksünüz ve eş olarak kimi seçeceğiniz tüm ülke için önemli. Ve aileniz, Vakfınız ve gelecekteki varisleriniz için de."

Cevap vermedi.

Etraflarındaki sessizlik, ocaktaki ateşten ve yağmurun davul sesinden daha gürültülü bir şekilde devam ediyordu. Oda bir sahne kadar gerçek görünüyordu; Juno yatakta çıplak, Leo yerde giyinikti ve bir sürü sahne malzemesi vardı: yiyecek, içecek, bir kuğu tüyü, kadife bir kanepe.

Buradan gidecek hiçbir yer yoktu. Köprülerini yakmışlardı ve her şey alevler içindeydi. Başka türlü sona ermesi mümkün değildi, oldukları gibi, seçimleriyle ve hayatlarıyla değil. Bu dünyada değil.

Bundan pişman olmayacağına yemin etti. Ayrıldıklarında yanında götürmek üzere ondan küçük bir parça almayı başarmıştı. Bu acı sadece ödemesi gereken bedeldi.

"Bir zamanlar beni sevmiş miydin?" diye sordu.

"Belki. Belki de değil." Bitkin görünüyordu. "O sözleri söylediğinde beni gerçekten seviyor muydun? Bu sevgi zaman içinde kaybolursa yine de sevgi midir?"

"Sen buna arzu dedin. Bitmemiş bir iş."

"Evet. Arzudan başka bir şey değildi."

"Peki tüm arzu şimdi harcandı mı?"

Aptalca ve beyhude bir soru: Onun cevap vermeyeceğini biliyordu. Ve kesinlikle cevap vermedi. Kapıya doğru gitti.

"Bağışlayın beni," dedi. "Korkarım bu bir hataydı."

Kalbi biraz daha kırıldı. "Arkadaşlığımıza değer verdiğini söylemiştin."

Kapı aralığında durakladı. "Evet. Beğendim. Hem de çok." Ona doğru geri adım attı. Kadın doğrulup oturdu. Adam uzaklaştı. "Ama her zaman ilk senin söylediğin gibi, hiçbir şey kalıcı değildir. Bu bile."

BÖLÜM 19



Leo Richmond'daki malikanesine kaçtı ve burada birkaç gün kaldı. Londra'dan ayrılmadan önce özel bir inziva yeri olduğunu iddia etmişti. Şimdi, yalanını doğru çıkardı ve dış dünyayla temastan kaçındığı için minnettardı.

Sadece iskelet bir asası vardı ama fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Ekmek ve peynirle karnını doyurmaktan, gölde yıkanmaktan, eline ne geçerse giymekten memnundu. Surrey'de geçirdiği geceyi kimse bilmeyecekti. Sadece Richmond'daki günlerini, kasları çığlık atana ve avuçları su toplayıp kanayana kadar kürek çektiğini ve ata bindiğini duyacaklardı.

Düşüncelerini Juno'dan uzaklaştırmaya çalıştı ama düşünceleri Juno'nun kedileri kadar itaatkârdı: İstedikleri yere gittiler, küçük şeylere saldırdılar ve onunla acımasızca oynadılar.

Ve geceleri tek başına gülen bir deli gibi güldüğünde, bu kendi aptallığına gülüyordu. Juno'yla yatmanın ona olan hislerini yok edeceğine gerçekten inanmış mıydı? Engellenen şehvetin neden deliliğe bir bakın: Bir adamın beynine elmanın içindeki bir kurt gibi yerleşir ve onu her türlü aptalca fikre dünyanın en akıllıca fikirleriymiş gibi inandırır.

Her zaman böyle bitecekti. İlişkilerini kesik camdan bir gözyaşı damlası gibi incelemiş, bir o yana bir bu yana çevirmiş, her yönünü keşfetmişti. Işık nasıl parlarsa parlarsın, başka türlü nasıl bitebileceğini göremiyordu.

Seninle evlenmek istemedenden de seni

sevebilirim. Düşes olmayı arzulamıyorum.

Bundan daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

Birbirlerini incitmişlerdi. O hatalar yapmıştı. Ama aralarındaki farklar çok açıktı. Olması gereken bu değildi ve hepsi bu . Sonunda hiçbir şey değişmemişti. Başka seçenek yoktu. Susannah Macey ile evlenmeye karar vermişti ve bunu yapacaktı.

Böylece, beş gün sonra Leo Londra'daki evinin arkasındaki sokak boyunca ilerledi.

Kül rengi gün ışığı bir baş ağrısı gibi üzerine çökmüştü. Atı kapıdan ürkererek uzaklaştı. O evin içine adım atmak istemiyordu.

Belki de yapmazdı. Belki de Hadrian Bell'in peşine düşer, onu Londra'daki yeni bir kulübe götürür, kükreyerek sarhoş olurdu. Mükemmel fikir. Ancak yüzü tıraşsızdı, kıyafetleri kirliydi, Hadrian şehir dışındaydı ve içki içmek henüz hiçbir sorununu çözmemişti. Ama günlerce inzivaya çekildikten sonra Leo'nun bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Kendinden fazlasıyla bıkmıştı.

Bir görüntü belirdi: eski püskü, uyumsuz mobilyaların olduğu bir salon, kıyafetlerini kirleten kediler ve onu her zaman, hiç şaşmadan içeri buyur eden sıcak, çarpık bir gülümseme.

sıyrıldı ve ürkek atını kapıdan geçmeye zorladı.

Ahırın dışında eyerden indi, yorgun bacaklarıyla kaldırım taşlarının üzerine indi ve kaşlarını çatarak evine baktı. Her zamanki gibi görünmeye nasıl cüret ederdi? Ama asla değişmeyecekti. Ev ve unvan varlığını sürdürüyordu; onları sahiplenene adamların gelip gitmesi önemsizdi.

Aziz dikişler. Kasvetli bir ruh hali içindeydi.

İki seyis ahırdan koşarak çıkarken arkasını döndü. Yüzlerinde öyle geniş bir gülümseme vardı ki, insan onun kurtarıcıları olduğunu düşünebilirdi.

"Majesteleri, şükürler olsun ki döndünüz," dedi biri, diğeri dizginleri alırken.

"Teşekkür Jones, Allan. Seni görmek de çok güzel."

Ne kadar garip. Leo çalışanlarına iyi davrandığını düşünmekten hoşlanırdı ama yokluğunda onu gerçekten özlediklerini hiç düşünmemişti.

Bir dakika sonra, ahır sahibi de onu selamlamak için dışarı çıktı.

"Majesteleri," dedi, kaba sesi rahatlamayla soluk soluğaydı. "Sekreteriniz Richmond'da özel bir inzivada olduğunuzu ve rahatsız edilmemeniz gerektiğini söyledi ve uşak size yazması gerekip gerekmediğinden emin olamadı."

"Ne hakkında?"

Evin üst katındaki açık bir pencereden tiz kahkahalar yükseldi. Pencereden bir kadınla bir erkeğin gülüşüp öpüştükleri ve gözden kayboldukları görülüyordu.

Ahır sahibi dünyadan bıkmış bir şekilde iç çekti. "Bay St. Blaise'in misafirleri var."



İçerideki hava yoğun bir parfüm ve dumanla kaplıydı. Hassas piyanoforte müziği koridorlarda süzülüyor, şamatalı kahkaha çılgınlıklarıyla düello yapıyordu. Işık, kapalı perdelerin arkasından bir röntgenci gibi bakıyordu. Kibar beyefendiler ve kibar fahişeler, çeşitli soyunuk halleriyle, ilginç uzuv düzenlemeleriyle mobilyaların üzerine yayıldıkları yerler dışında, odalarda sarhoş gibi zıplıyorlardı.

Bu alemde hüküm süren kişi elbette Lucifer'in kendisi kadar güzel ve yıkıcı olan Aziz Blaise'di. Üzerinde pantolonundan ve Leo'nun yeleklerinden birinden başka bir şey olmadan yeşil brokar bir koltukta uzanıyordu ve ayaklarının dibinde bir hayranlar sürüsü vardı.

Leo'yu gören Aziz Blaise ayağa fırladı ve kristal kadehini coşkulu bir kadeh kaldırdı.

"Canım kardeşim! Evine hoş geldin! Savurgan dük döndü! Sonunda seni görmek ne heyecan verici!"

Her ünlem Leo'ya bir yumruk gibi çarptı. En sarhoş konuklar bile bir anda kendilerini onun yörüngesinden çıkaracak kadar ayılmıştı.

"Ve eve döndüğümde bu karşılama partisiyle karşılaşmak ne heyecan verici," dedi. "Hoş geldin değil. Bu bir arama partisi!" Aziz Blaise gülümsedi. "Sen kayboldu, biz de seni aramak için toplandık."

Leo gözlerini bir zamanların zarif salonunda gezdirdi, şimdi darmadağın ve biraz da utanmış görünüyordu. Onu mu arıyorlardı? Buradaki herkesin aradığı tek şey iyi vakit geçirmek ve kötü bir sondu.

İyi zamanlar ve kötü sonlar konusunda uzman sayılırdı. "Çok fazla arıyor gibi görünmüyorsun," diye gözlemledi.

"Ama seni bulduk. Çünkü bak! İşte buradasın! Nereye kaçtığını merak eden Londra ne kadar da telaşlıydı."

Leo kafasını çevirdi. "Kimin umurunda ki? Biraz huzur ve sessizlik için Richmond'a çekildim." Sanık sandalyesindeki bir suçlu gibi mazeretini tekrarlardı. "Endişelenecek bir şey yok."

"Ah, ama bu şartlar altında kaçmış gibi görünüyorsunuz."

Üvey kardeşinin ifadesindeki hınzırca neşe onu duraksattı. "Hangi koşullar?"

"Kaçtı. Kaçtı. Kaçtı. Kaçtı. ." "Hangi koşullarda?"

"Elbette, söyledikleri gibi onursuzca davranacağına hiç inanmadım," diye devam etti St. Blaise . "'Sevgili kardeşim Polly asla kendi isteğiyle ortadan kaybolmaz,' dedim. 'Belki de haydutlar tarafından kaçırılmış ya da soyulmuştur ve tüm Londra onun iyi adını kötülerken, vahşi köpekler yüzünü yerken bir hendekte kan kaybediyordur.'" Aziz Blaise sırttı. "Ama işte buradasın, yüzün yenmemiş. Şaşırtıcı bir şekilde tıraş olmamışsın ama aynı zamanda yenmemişsin ve buna çok sevindim."

"Ben de öyle." Leo kaşınan ama yenmemiş çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Şimdi, hangi koşullar?"

"Bayan Susannah Macey ile nişanlanmanız ve sadece bir alçak ve serserinin yapacağı gibi ailesine haber vermeden ya da gazetelere ilan vermeden kaçmanızın koşulları."

"Bayan Macey ile nişanlı değilim."

"Ve şimdi inkar ediyor! Skandal!" Aziz Blaise baygınlık geçirmiş gibi arkasına yaslandı. "Eskiden çok onurlu biriydin, ama sen kaçıp giderken o zavallı kadın seninle nişanlandığını sanarak alay konusu oldu."

Ne olmuştu böyle? Renshaw'ın kafası karışmış, Leo'nun ona kur yapma isteğini gerçek bir nişan olarak mı algılamıştı? Elbette Bayan Macey'nin kendisi tek kelime etmezdi.

Ya da...

Leo, "Belki de bu söylenti Bayan Macey ile nişanlanmamda çıkarı olan biri tarafından çıkarılmıştır," dedi. "Örneğin, saçma sapan bir bahiste büyük miktarda para kazanacak biri."

Aziz Blaise'in gözleri kocaman açıldı. "Hayır! Polly, sevgili kardeşim, *benden* bahsediyor olamazsın?"

"Evet, Tristan, sevgili kardeşim, senden bahsediyorum."

Aziz Blaise onu inceledi, aniden görüldüğü kadar sarhoş değildi. "O zaman söyledikleri doğruymuş," dedi usulca. "Bugünlerde seni hiçbir şey kızdıramaz. Dük Baba bizi ne zaman bir araya getirmeye çalışsa, girdiğimiz kavgaları hatırlıyor musun? Çılgına dönerdin. Sana ne oldu Polly?"

Leo soruyu duymazdan geldi. "Yani, sadece nişanım üzerine girdiğiniz bahsi değil, beni kızdırdığınız için birkaç yüz pound da kazanmaya çalıştınız, mi?" dedi. ", tüm bu eğlence ve oyunlar arasında Bayan Macey'nin başına gelecekleri hiç düşündün mü?"

Aziz Blaise avuçlarını açtı. "Ben değilim."

Leo, "Buna inanmam için bana iyi bir neden söyle," dedi ve kapıya doğru döndü.

"Çünkü Thomas Maceydi," diye arkasından seslendi Aziz Blaise.

"Thomas Macey kendini beğenmiş, olgunlaşmamış, terzilik geçmişi ve daha kötü kararları olan bir mankafadır ama kendi kız kardeşine bu şekilde zarar vermez."

"White'ın evinde. Arkadaşını itti ve kız kardeşinin sizin düşesiniz olacağını ve arkadaşının sizin korumanız altında olduğu için sözlerine dikkat etmesi gerektiğini bağırdı."

Lanet olsun. Leo çok geç, delikanlıya gizli ve uygunsuz evliliği konusunda yardım edeceğine dair aceleyle verdiği sözü hatırladı; Macey'nin bu sözü ciddiye aldığı anlaşılıyordu.

Geri döndü. "Bunu Macey mi söyledi?"

"Herkes duydu ve bu yüzden iki katına çıktı, kız kardeşiyle nişanlandığınızı söyledi. Sonra Renshaw öyle olmadığını söyledi, ama herkes adamın hafızasının zayıf olduğunu bilir, bu yüzden teyit etmek için sizi aramaya başladılar, ama siz kaçmıştınız, sonra Bayan Macey'nin uzun süren bir baş ağrısı başladı ve günlerce kimse sizi bulamayınca, işte ondan sonra her şey çok heyecanlı bir hal aldı."

Aziz dikişler. Keşke bu insanların bir *hobisi* olsaydı.

"Macey'e sorun, o size anlatır," diye devam etti Aziz Blaise.

"Niyetim bu. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa.

"

"Belli ki kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. O yan odada."



Yandaki odaya adım atmak başka bir eve adım atmak gibiydi, bu ev hoş ve sağlıklı bir evdi. Genç ve güzel bir bayan, bir sandalyede tembel tembel oturan Thomas Macey için piyanoda bir sonat çalışıyordu. Leo yanına oturunca yerinden fırladı. Kadın çalmayı bıraktı ama Leo devam etmesi için ona el salladı; kim olduğunu biliyorsa bile hiçbir işaret vermedi.

Leo hiçbir şey söylemedi. Macey hiçbir şey söylemedi. Ama Leo daha iyi ve daha sert bir Çey söylemedi ve Macey sanki Leo ayaklarını ateğin üzerinde tutuyormuş gibi hararetle konuşmaya başladı. Arkadaşı onu karısıyla görmüş, gevezelik etmiş, garip sorular sormuş, o da arkadaşının *dikkatini dağıtmaya* çalışmıştı,

Kız kardeşinin düşes olacağı ağzından kaçmıştı ve yalan söylemek *istememişti* ama her şey kontrolden çıkmıştı ve şimdi her şeyi *berbat* etmişti ve Leo'nun *yardıma çok* ihtiyacı vardı.

Leo'nun elini sallamasıyla acı dolu itiraf inleyerek durdu. "Hanımın nerede şimdi?"

"Tam orada."

Piyanonun başındaki kadın başını kaldırdı ve Macey'nin gözleriyle karşılaştı. Aralarında samimi bir gülümseme geçti.

"Onu *buraya* sen mi getirdin?"

"Bu onun için adil değil." Macey tekrar yere yığıldı. "Bir kontun torunuyla evlenmenin riskini biliyordu ve asla bir şey istemedi. Bir dükün evinin içini görmenin eğlendirici olabileceğini düşündük. Çok güzel çalışıyor, değil mi?"

Leo onun müziğinin oldukça sıradan olduğunu düşünüyordu, ama Macey açıkça aşık olmuştu. "Madem bu kadar endişeliydin, neden onunla evlendin?"

Genç adamın yüzü, sanki karmaşık bir matematik teoremini açıklamaya çalışıyormuş gibi asıldı. "Çok düşünceli, çok... Onunlayken kendimi doğru hissediyorum. Genelde rol yapıyordum gibi hissederim. Okul, sosyete, diğer arkadaşları etkileme çabası... Ama bunlar gerçek değil, değil mi? Onunlayken kendimi gerçek hissediyorum. Bazen babam beni evlatlıktan reddetse o kadar da kötü olmazdı diye düşünüyorum. Ben sadece küçük oğluyum; umurunda olmaz. Ama o dışlanmış bir kocadan daha iyisini hak ediyor."

"Gerçek," diye tekrarladı Leo kendi kendine. Çocuk o kadar da aptal değildi; artık Leo'ya hiçbir şey gerçek gelmiyordu.

Bu duygudan sıyrıldı ve düşüncelerini kararlılıkla Macey'nin ikilemine kaydırды. Toplum istikrara bağlıydı, bu yüzden kurallarda ısrar ediyordu. Toplumun aynı kalmasını isteyenler bu kuralları uygulamak zorundaydı. Toplumun değişmesini isteyenler ise bu kuralları çiğnemek zorundaydı. Ve bedelini ödemek.

Ve işte genç Macey ve karısı, her şeye rağmen birbirlerini bulmuşlar, yapmamaları için onca mükemmel nedene rağmen kaderlerini birlikte çizmeye karar vermişlerdi.

, katı bir toplumun ve öfkeli bir babanın bu genç aptalları parçalamasına izin vermeye dayanamadı.

"Onunla evlendiğinizde yirmi bir yaşında mıydınız?" diye sordu.

"Yirmi yaşındaydım."

"değilsiniz. Babanız, vasinizin izni olmadan evlendiğiniz gerekçesiyle evliliğin iptali için mahkemeye başvurabilir." "Bunu yapabilir mi? Yapacağı şey tam olarak . O tamamen mahvoldu. Hayır, buna izin vermeyeceğim."

Leo tereddüt etti ve ekledi, "Bu senin için bir çıkış yolu. Evliliği feshedin, ona parasını ödeyin ve sonra hiç olmamış gibi devam edin."

Macey ayağa fırladı. Müzik durdu. "İğrenç bir düşünce! Ölüm bizi ayırana dek, dedim ve kastettiğim de buydu. Ona böyle davranacağımı düşünmeye nasıl cüret edersin!"

Leo gülümsedi. "İyi dedin. Senin için hâlâ umut var. ." Sönük Macey tekrar yerine oturdu.

Leo, "Önce onunla tekrar evlenmelisin, yasal olarak," dedi. "Kaçarak mı? O zaman herkes öğrenir."

"Özel lisans, o zaman."

"Ha! Sanki başpiskopos bana zaman ayıracakmış gibi."

Leo başını salladı. "Ona yazacağım, bakalım ondan özel bir lisans mıyım? Belki sana yurtdışında bir yerde görev bulabilirim. Eğer onlara söylemezsen ailesini kimsenin bilmesine gerek kalmaz."

"Bunu yapar mısın? Teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim." Ellerini birbirine doladı. "Ve diğer oyunu başlattığım için, seni öfkeliendirdiğim için özür dilerim. Buna bir son vermeye çalıştım ama bu tür şeyler kendi başlarına bir hayat sürüyor. Para ödülü bin sterline yaklaşıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Leo artık umursamadığını fark etti. "Benimle dalga geçen ilk kişi sen değilsin."

"Sorun senin her zaman çok *sakin olman*." Macey'nin itiraf etmekten hoşlandığı anlaşılıyordu. "Jane, -bu Jane, karım- başkalarında bizi rahatsız eden özelliklerin ya kendimizde sevmediğimiz ya da bizde olmasını istediğimiz özellikler olduğunu söylemişti. Sanırım ben de sizin gibi soğukkanlı olmak isterdim ve sanırım kontrolünüzü kaybetmenize neyin neden olabileceğini görmek isterdim. Ama hiçbir şey yapmıyor."

Leo elini yüzüne sildi ve güldü. "Bağışla beni

Dammerton, bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey."



BİRKAÇ SAAT

konuklar kovuldu, hizmetçiler yatıştırıldı, Leo'nun vücudu yıkandı ve pürüzsüz yüzü çok keskin bir bıçağın acımasızca kazınmasından dolayı karıncalandı. Temiz pantolonlar, temiz çoraplar ve başının üzerinde dalgalanan temiz bir gömlek ve Leo neredeyse yeniden kendisi gibi hissetti. Neredeyse.

"Peki bugün hangi yelek, Majesteleri?" diye sordu uşağı.

Kocaman gardırop, bir peri masalındaki büyülü bir mağara gibi parlak renkli ipek hazinelerle doluydu.

Ve orada, gardırobun kapağında bir yara izi vardı. Erika bir saç fırçası fırlatmıştı.

Sende hiç tutku yok, diye bağırıyordu, kavgalarından birinde, sonlara doğru, adam ona davranışlarının neden değişmesi gerektiğini, ailesinin adına verdiği zararı anlatmaya çalışırken. *Tüm bu ipek, porselen ve kristal çok sıkıcı. Eskiden eğlenceliydin.*

Tutku yok mu?

Juno aynı fikirde olmayabilirdi. Juno onu acımasızca parçalamıştı, ta ki içinden vahşi bir tutku taşıp neredeyse boğulana kadar.

Bu, Viyana'da sokak köşelerinde gizlenip onu görmeyi arzulamasına neden olan vahşi tutkuydu. Koleksiyonunun ve kıyafetlerinin parlak renklerine ve dokularına kanalize ettiği vahşi bir tutku.

Evet, o ve Erika ilk başlarda *eğlenmişlerdi*, sonu gelmeyen çılgın partiler ve maceralı yatak maceraları. Ama zanaatkârlara olan ilgisi arttıkça, içkiye olan ilgisi azaldı. O değişti ama Erika değişmedi. Erika onun ayıklığından nefret ; Erika da onun hedonizminden. Değişmesi için ona yalvardı; o reddetti. Ve Leo babasının tabutunun arkasından hafifçe dönen karda ilerlerken, unvanı, mirasçıları ve aile adı için uzun zamandır gerekli olduğunu bildiği kararı vermişti.

Biri doğru olanı yaptı. Yapılması gerekeni yaptı.

Öğle vakti, Erika hâlâ yataktayken odasına gitmişti. "Yıllardır her sabah bana çay getirirler ve ben de her sabah içmeyin," demişti Erika gülümseyerek. "Sanırım bu İngilizlere özgü bir mizah anlayışı."

Leo onun yanındaki yatağa tırmandı ve elini tuttu. "Bu böyle devam edemez. Seni uyarmıştım."

"Sonunda beni gönderiyor musun? Londra'daki hayattan zevk alıyorum." "İngiliz zevkine göre çok fazla zevk alıyorsun."

Bundan sonra ne olacağını açıklamıştı: Leo, Erika'nın şimdiki sevgilisini, yasaların "başka bir adamın karısıyla yatmak" anlamına gelen suç teşkil eden konuşmalarından dolayı dava edecekti. Önemli görgü tanıkları göz önüne alındığında

tanıklık ederse, jüri büyük olasılıkla sevgilisini "suçlu" ilan edecek ve tazminat ödemesine karar verecektir.

Erika merakla ve ilgisiz bir şekilde dinledi. "Ödeyemeyecek."

"Ondan ödeme yapmasını beklemiyorum. Ancak suçlu kararı, boşanmaya izin veren bir Parlamento Yasasını güvence altına almak için gerekli bir adımdır."

"Sonra da beni göndereceksin."

"Boşandıktan sonra İngiliz toplumunda hoş karşılanmayacaksınız."

"Burada hiç hoş karşılandığımdan emin değilim, ama beni dışlamamak için nedenler buluyorlar, çünkü asla sıkıcı değilim. Evliliğimizin hikâyesinde ben kötü adamım, zina yapan kötü kadınıym." Özgürce güldü. "Elbette kötü bir zinacıyım ama en azından dürüstüm. Nasıl bir adam olduğun konusunda beni yanılttın. Aynı olduğumuzu düşünmeme neden oldun, ama benim vahşi ve kötü olduğum yerde, sen sadece kalbi kırık ve sarhoştun. Korkunç olduğun için seni suçlayamam bile, bu da seni kötülerin en kötüsü yapıyor."

Dudaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Sana karşı kötü davrandım.

İnanın bana, benim de pişmanlığım ve suçluluk duygum var."

"Umarım bana güzel bir ev verecek kadar suçlu hissediyorsundur. Belki Paris'te, bana *taparlar*."

Kendi mahvoluşunu başka bir maceradan başka bir şey olarak görmeyerek onu nasıl da şaşırtmıştı. Yine de onu skandal konusunda uyarmaya çalışmıştı. "İngiltere'nin dilinde olacağız," dedi. "Hayatımızın her detayı

halka açıklanacak. Bu çok tatsız bir durum olacak."

Onu kaburgalarından dürttü. "Senin için belki. Her anın tadını çıkaracağım."

Gerçekten de öyle. Hatta özenle düzenlediği mektuplarından oluşan bir set yayınlayarak ve kendisi hakkında bir dizi karikatür hazırlatarak daha da heyecan yarattı. Şimdi Paris'te, benzer şekilde gözden düşmüş geniş bir arkadaş çevresiyle rahat bir yuva kurmuştu.

Ve işte buradaydı, geçmişi tamamen geride bırakmış, yeniden başlamaya hazırdı. "Şuradaki," dedi uşağına, çizgili bir yeleği işaret ederek Mavi ve gri. Onun zevkine göre biraz sıkıcıydı ama çizgiler ona düzenli gelmişti ve Susannah Macey de düzeni severdi. Yeni hayatına başlamak için iyi bir kıyafet olabilirdi.



BAYAN MACEY, Lord Renshaw'ın evinin salonuna rüzgârda savrulan bir şapka gibi daldı ve sadece Leydi Renshaw'ın dirseğindeki eli onu uçup gitmekten alıkoydu. Teni tebeşir gibiydi, çenesi sertleşmişti ve Leo'ya korku ve umut karışımı bir bakışla bakıyordu.

Leo kontese, "Torununuzla özel bir görüşme talep etmek istiyorum," dedi.

Leydi Renshaw isyan edercesine çenesini kaldırdı. ". Tüm Londra ona ne yapmış olabileceğinizi konuşuyor."

"Başkalarının spekülasyonları beni ilgilendirmiyor," dedi kısaca. "Bayan Macey'e evlenme teklif etmeye geldim, bu onun itibarına gelebilecek her türlü zararı onaracaktır ve bunu özel olarak yapmak istiyorum."

Susannah kolunu Leydi Renshaw'ın çekti. "Her şey . Lütfen, Büyükanne."

Kontes birinden diğerine keskin bakışlar fırlattı. "Beş dakika. Bunun yeterli olacağına eminim, Majesteleri."

Leo, "Teşekkür ederim leydim," dedi ve kibarca onu sıkıca kapalı bir kapının diğer tarafına doğru yönlendirdi.

Bayan Macey dengesini yeniden kazanmış, ellerini düzgün kırmızı elbisesinin belinde kenetlemişti. Soğukkanlılığına rağmen başparmakları birbirini rahatsız ediyordu. Yıllar geçtikçe bu elleri daha iyi tanıyacaktı. Onun tavırlarını, ifade tarzını, ruh halini öğrenecekti.

Her şey olması gerektiği gibiydi: bir misafir odasında, akrabalar kapıyı korurken resmi ve biraz garip bir evlilik teklifi. Başlangıçları ideal değildi ama bunun dışında her şey olması gerektiği gibiydi. Leopold Halton ve Susannah Macey: Yıldızlarda yazılı bir eşleşme değildi ama *Debrett's'te yazılanlarla* uyumluydu.

Seninle evlenmek istemedim de seni sevebilirim. Düşes olmayı arzulamıyorum.

Konuştığında kelimeler tereddütsüz, sanki hafızasından bir tekerleme gibi ezberden geliyordu. "Sizi temin ederim Bayan Macey, Susannah. Bu durum bugün sizi çağırmamı zorunlu kılmadı, sadece hızlandırdı. Karım olmayı kabul ederseniz bundan onur duyarım."

Başını hareket ettirdi, üç küçük baş sallama hareketini bir arada yaptı.

"Katılıyorum. Teşekkür .

Evet."

Nişanlanmışlardı.

İnsan gerekeni yaptığında meseleler ne kadar kolay çözüldü.

Hatırladığı kadarıyla düğünler de kolaydı. Ne istiyorlarsa onu söylerdin,

ve geri kalanı güzelce takip etti.

Aralarındaki boşluğa sessizlik çöktü. Garip bir sessizlik değildi. Sadece... oradaydı. Bej rengi bir sessizlik. Önümüzdeki kırk yıl boyunca yemeklerde onlara katılmasını bekleyebilecekleri türden bir sessizlik.

Her şey yolundaydı.

Leo ellerini bir sandalyenin tepesine dayadı, başparmağı pürüzsüz, soğuk ahşapta oyulmuş rozeti buldu.

"Bazı konularda hemfikir olmamızı isterim," dedi. "Karakterim ya da duygularım konusunda sizi yanıltmak istemem. Senden hoşlanıyorum, sana saygı duyuyorum ve seninle evlenmekten onur duyuyorum ama benim açımdan bu bir aşk evliliği değil."

Başparmakları kıpırdanmayı bıraktı. "Benimkinden de değil. Ne kadar rahatladım!" İlk kez gülümsedi. "Bu aşk muhabbeti çok aptalca, değil mi? Yetenekli bir arkadaşımın, bir adamın gözleri karşısında kekelemeye başladığına tanık olduğumda hiç bu kadar şaşımamıştım. Aşk, kitaplarda ve sahnede, ne bileyim, *Othello*'da ya da o oyunlardan birinde olduğu gibi yeterince tatlı görünür. Ama gerçek hayatta aşk öyle değildir."

Ah, evet. *Othello*. Kıskançlık yüzünden sevgili karısını öldürmeye sürüklenen bir adam hakkındaki o meşhur tatlı oyun. Susannah Macey ya tiyatrodaki dikkatini vermemişti ya da aşk hakkında tuhaf fikirleri vardı.

Ama tek söylediği, "Katılıyorum. Kitaplar ve oyunlar benim bildiğim aşkı nadiren yansıtır."

"Ama aşkı gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Kadının yorumu onu ürkütmüştü. Gözle görülür bir şekilde, diye tahmin etti, çünkü kız başını eğmiş, şaşkın görünüyordu.

"Nezaketsiz bir konudan bahsettiğim için beni bağışlayın, ama eski eşinizin dava sırasında yayınlanan mektuplarını hatırlıyorum-" Parmaklarını havada dalgalandırdı, böylece dava ve boşanma aylarını bir kenara bıraktı. "Bir mektubunda sizin için 'O kimseyi sevemez' diye yazmıştı. Bunu okuduğumda şöyle düşündüm: İşte mükemmel sağduyulu bir adam."

Kaşlarını çattı. "O zamanlar en fazla on altı yaşındaydın." "Ve ben on altı yaşında mükemmel bir sağduyuya sahiptim."

"Açıkça."

Şimdi on dokuz yaşındaydı, ondan on yaş daha gençti. Birden o on yıl bir asır gibi gelmişti. Leo on dokuz yaşındayken ilk öpücüğünü ve aşkın mutluluk verici ıstırabını yaşamıştı. Juno on dokuz yaşındayken Viyana'da okuyor ve bir sevgili ediniyordu.

Işık Susannah'nın koyu renk saçlarını tutan tokaların üzerinde parlıyordu. Güzel olduğunu düşündü. Ona karşı hiçbir arzu hissetmiyordu, henüz değil, bugün değil, ama bugün düğünleri yoktu, o yüzden sorun değildi.

Yine başparmaklarıyla oynuyordu.

"Konuları açıklığa kavuştururken, Dammerton Vakfı'nın çalışmalarına olan ilgimi ifade etmek isterim." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evlendikten sonra vakfın faaliyetlerini genişletebilecek olmanız harika. Ben de dahil olmayı çok isterim."

İyi oynadın Susannah, diye düşündü Leo. Planlarının onun parasına bağlı olduğunu zarif ve ince bir şekilde hatırlattı. Güzel ve kibar tavrının gösterdiğinden çok daha zeki ve keskin zekâlıydı. Olgunlaşıp mükemmel bir düşes olacaktı.

"İlginizi ne çekti?" diye sordu.

Sanki bir deste kâğıdı karıştırıp hangisini oynayacağını seçer gibi sözlerini gözden geçirdi. "Birkaç yıl önce Northumberland Dükü ve Düşesi'nin evini ziyaret ettik ve bana birinci düşesin dekoratif objelerden oluşan koleksiyonunu gösterdiler. Gördünüz mü?"

"Oldukça harikulade."

"Onun nasıl ünlü bir patroniçe olduğunu öğrendiğimde şöyle düşündüm: Bu benim yapabileceğim bir şey." Dudağını ısırdı. "Sanata bayılırım ama itiraf etmeliyim ki suluboyadaki becerim arzulanan bir şey değil ve nakışlarım da..." Sözcük yenik bir iç çekişle ağzından kaçtı. "İpler birbirine çok karışıyor ve nedenini anlamıyorum. İpliği ya çok sıkı çekiyorum ya da yeterince sıkı değil. Basit tasarımlarla başa çıkabiliyorum ama karmaşık olan her şey korkunç bir karmaşaya dönüşüyor."

Büyüleyici bir itiraf olduğunu fark etti. "Ve dünyaya düzen seviyorsunuz."

"Var, evet." Gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi. "Listeler için cennete şükürler olsun: Asla birbirine karışmıyorlar. Ev hesaplarım çok güzel ve sosyal etkinlikleri en ince ayrıntısına kadar hazırlayabiliyorum. Evimizin çok düzenli olacağına söz veriyorum."

Leo güven verici bir gülümsemeyi başardı. "Bir erkek daha ne isteyebilir ki?"

BÖLÜM 20



W Juno, Leo ile buluşmasının ertesi günü arabadan inip evine girdiğinde, kendini daha önce hiç hissetmediği kadar yorgun hissetti.

Bayan Kegworth onu şaşkınlıkla karşıladı. "Taşradan bu kadar erken dönmenizi beklemiyorduk. Oh, canım, bir şey mi oldu? Sıkıntılı görünüyorsun."

Yüzünün hangi hikâyeleri anlattığını kim bilebilirdi? Juno onu hoş bir tarafsızlığa alıştırdı.

"Bir arkadaşım bana bazı haberler verdi,"

dedi. "Umarım kötü bir şey değildir."

"Geçmişten bir şey. Beni düşündürdü."

Juno bu tür düşüncelerden hoşlanmıyordu. Düşüncelerinin bir kasırgadaki sonbahar yaprakları gibi dönüp durmasından hoşlanmıyordu. Leo'nun ifşaatının son on yılda yaptığı her seçimin çılgın sarhoşlar gibi zihninde dans etmesine neden olmasından hoşlanmıyordu.

Ama seçimlerinden nasıl pişmanlık duyabilirdi ki? Bir sanatçı olarak mutluydu. Deneyimlerine değer veriyordu. Başardıklarıyla gurur duyuyordu. Olduğu kişiyi seviyordu.

Yine de o yatakta onun yanında, bedenleri tek bir beden gibi birleşmişken, kendini yıllardır olmadığı kadar canlı ve bütün hissetmişti.

Özlem, fırtına sonrası bir nehir gibi onu sardı. Bayan Kegworth'un adını tekrarladığını fark ettiğinde gözlerini kırıştırdı, nazik yüzü endişeyle kazınmıştı.

Juno gülümsemeye zorladı. Yeter! Leo'yu özlemenin bir anlamı yoktu. Ona değer veriyordu, bunu biliyordu ama genç kalbini kırmış ve saygınlık yolundan o kadar uzaklaşmıştı ki hayatında ona yer yoktu.

Ne olmuş yani? O da hayatına bir dükü zor sığdırıyordu. Dükler çok yer kaplıyordu.

Hizmetçinin elini sıktı. "Bayan Kegworth. Alice. Size hiç teşekkür ettim mi?"

"Günde birkaç kez, Bayan Bell."

"Yani, gerçekten teşekkür ederim. Anlaşmamızı kabul ettiğiniz için size ve Bay Kegworth'a."

Bayan Kegworth güldü ve onun elini okşadı. "Bize teşekkür etmene gerek yok, canım. Sana kira ve yemek parası ödemeyerek tasarruf ettiğimiz parayla Bay Kegworth güzel bir birikim yaptı. Ayrıca, evi çekip çevirmek ve canlı konuklarınızla tanışmak hoşuma gidiyor. Odalarımız karşılığında yaptığımız tek şey küçük bir yalan söylemek olduğu için pazarlığın sonunun daha iyi olacağından eminim."

"Eğer o yalan olmasaydı, bu stüdyoya sahip olamazdım. Bazı şeyleri para satın alamaz."

Juno mutfığa ters ters baktı, sanki evli olmayan bir kadının kendi evini idare edememesi ocağın suçuymuş gibi, hele de kendi hayatını kazanıyor ve namını korumak istiyorsa. Bu plan, şimdi Leydi Hardbury olan ve diğer insanların kahvaltı ettiği gibi planlar yapan arkadaşı Arabella'nın bir hediyesiydi. Evi kiralayan Juno'ydu ama bir taşbaskı ustası olan Bay Kegworth tüm dünyayı evin kendisine ait olduğuna ve annesinin kuzeni olduğuna inandırmıştı. Bu güzel kurgu Juno'ya erkek akrabasının evinde yaşamının getirdiği saygınlık pelerinini verdi. Ne aptalca kurallar! İlk başta bu onu eğlendirmişti, bir oyun gibi. Şimdi saygınlık ipinde yürümekten ne kadar yorulmuştu.

"Ama ben hayatımı seviyorum," dedi Bayan Kegworth'e sanki bu konuda tartışıyorlarmış gibi. Mutfak aşırı ısınmış gibiydi. Gözleri de sıcaktı; şaşırtıcı bir gözyaşını sildi. "Onların kurallarını çiğniyorum, yalanlar söylüyorum ve yapmam gerekeni yapıyorum çünkü her zaman ödenecek bir bedel var. Ama sorun değil çünkü hayatımı seviyorum. Mutluyum," diye ağladı ve dönüp merdivenlerden yukarı koştu.



Yapması gereken şey resim çizmekti.

Ama stüdyosu eski püskü ve yıpranmış görünüyordu. Angelica ve Artemisia onu selamlamak için odanın öbür ucuna doğru gelirken bile kendini bir yabancıнын mekânı gibi hissediyordu. Onları sevmek için eğildi ve başları çenesine çarptığında gülümsedi ama gözleri Leo'nun bir daha asla olamayacağı tüm yerleri görerek umutsuzca dolaştı.

Boş ver: Ona ihtiyacı yoktu. Sanatı vardı ve sanat yıllardır ona yetiyordu.

Eskiz defterini çıkardı, kalemi sivriltti ve kalemi sayfaya bastırdı ve bastırdı, bekledi ve bastırdı ve kalem kırılana kadar bekledi ve bastırdı. İlham perisi sessizdi. Hayal gücü uyuşmuştu.

Bıçağı tekrar eline aldı, ucunu tekrar keskinleştirdi ve bu sefer bir çılgınlıkla derisini yakaladı. Küçük kan mücevherine hayretle baktı. Hester'ın kendi kalemını açmasına izin verdiği ilk zamandan beri kendini kesmemiştir.

Leo burada olsaydı başını salları ve kanı nazikçe yıkayarak şöyle derdi: "Seni bağımlı olman konusunda uyarımıştım. Çıplak resim çizmenin olumsuz yan etkileri!"

Görüntü o kadar katıydı ki nefesini kesti ve küçük kesici kendi yıkayıp bağlarken ürperdi.



Yapması gereken şey, kendini oyalayacak şeylere kaptırmaktır.

Çok sayıda arkadaşı vardı. Leo'nun yokluğunu fark etmezdi bile. Londra'daki Bohem çevreler geniş ve dram doluydu. Salonlardan müzikallere, pikniklerden oyunlara kadar her zaman bir eğlence bulunurdu.

Ama bu eğlencelerin arasında bile Leo peşini bırakmıyordu. Gittiği her yerde arkadaşları, "Dammerton Dükü'nü tanıyorsun, değil mi?" diyorlardı. Juno çarpan kalbini duymazdan gelip "Tanışıyoruz," gibi bir şey söylüyor, onlar da hevesle eğilip söylentilerin doğru olup olmadığını soruyorlardı: Dük gerçekten de ailesine haber vermeden bir hanımla nişanlanıp sonra da kaçmış mıydı? Her seferinde Dük'ün asla böyle onursuz bir davranışta bulunmayacağını söyler, onlar da "Nerede o zaman?" diye sorar, Dük bilmediğini söyler, onlar da "Tabii ki hayır" der ve sohbet devam ederdi. Ta ki bir başkası onun tanıdığını hatırlayana kadar ve bu alışveriş tekrar tekrar yaşanırdı.

İnsanlar ne kadar da komikti. Arada sırada, geçen yıllar boyunca, birileri onun Leo'nun metresi olduğuna dair spekülasyonlar yapardı, çünkü o bir kadındı ve o bir erkekti ve bir ilişkinin başka hangi kanıtı olabilirdi ki?

kimsenin ihtiyaçı var mı? Ama sonuçta kimse evde kalmış bir kız çocuğunun ve önemsiz bir sanatçının dük gibi büyük bir kamusal figürün ilgisini çekebileceğine gerçekten inanmıyordu. Kimse geçmişlerini bilmiyordu, kızın ailesi bile. Kimse birbirlerini sevdiklerini ve birbirlerinin kalplerini kırdıklarını bilmiyordu. Kimse, her birinin farkında olmadan diğerinin hayatının gidişatını şekillendirdiğini tahmin edemezdi.

Ve hiç kimse bilmeyecekti. Tanıklık edecek kimse yoksa olmuş mudur? Eğer bir şeyin kaydı yoksa, o şey gerçek miydi?

Ah, bu tür sorulardan nasıl da nefret ederdi, çünkü cevap vermeleri imkânsızdı, ancak diğer konuşmalar anlamsızlaşana ve sanat tartışmaları bile basmakalıp gelene kadar beynini kaşıyorlardı. Hayranı olduğu bir sanatçı gün batımında okyanusu nasıl yakalayacağını anlatırken Juno şarabını yüzüne fırlatıp "Boş ver şu aptal gün batımını!" demek istemişti. Leo'nun ona hissettirdiklerini nasıl resmedeceğini bilmek istiyordu. Yaptığı hatalardan duyduğu pişmanlığı, arzuları karşısındaki kafa karışıklığını ya da arkadaşlarının yanında hissettiği yepyeni yalnızlığı nasıl resmedebilirdi?

Ne kadar sinir bozucu olmuşlardı, gevezelikleri ne kadar dayanılmazdı, Kaybolan Dammerton Dükü hakkındaki esprileri ne kadar katlanılmazdı.

Neredeydi ki? Neden Londra'ya dönmemişti? Endişe içini kemiriyordu ama kimseye soramıyordu. Böyle bir hakkı yoktu.

Salonlarda ve suarelerde, kendini onun kapıdan içeri girdiğini, bir sandalyenin üzerine uzandığını ve herkesle birlikte şarkı söylediğini hayal ederken yakaladı. Tiyatroda, onu yanında, elini tutarken, alaycı yorumlar fısıldarken, bir öpücük çalarken hayal ediyordu.

Hayatının her alanı Aslan şeklinde bir delikle yaralanmış gibiydi, sanki boş bir alan onun yanında hareket ediyordu. Sanki yıllar önce Viyana'da evlendikleri yerde başka bir dünya varmış gibi.

Sanki diğer Leo'nun, yani kocasının hayaleti her zaman yanındaymış gibi.



Yapması gereken şey ailesiyle vakit geçirmekti.

Hadrian şehir dışındaydı ve Phoebe Oxford'u ziyaret ediyordu ama teyzesi, eniştesi ve Livia sezonun son haftaları için hâlâ Londra'daydı.

Şansa bakın ki Hester, Longhope Manastırı' aile evini yeniden dekore etmeyi planlıyordu ve Juno'nun tavsiyesini almak istiyordu.

Ama Juno kalın bir duvar kâğıdı katalogunu karıştırırken renkli desenleri zorlukla görebiliyordu. Hester, Leo'nun Londra'ya dönüp dönmediğini biliyor muydu? Juno sormaya cesaret edebilir miydi?

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın," dedi Hester, gazetesini bırakıp Juno'nun yanında durarak. "Duvar kâğıtları bu kadar ilgi çekici mi?" Omzunun üzerinden baktı. "Papağanlar ve ananaslar mı? Bana böyle dehşetler yaşatmazsınız."

Juno, "Pardon?" dedi ve yeşil papağanlar ile sarı ananasların daire şeklinde dizildiği bir duvar kağıdı örneğine baktığını fark etti. Ananaslar yeterince neşeli görünüyordu ama papağanlar çok ciddi görünüyordu.

"Bağışlayın beni. Düşünüyordum." Durakladı. "Hoşuma gitmiyor." "Bu duvar kâğıdı mı?"

"Düşünmek. Düşünmeyi sevmiyorum." Kasvetli papağanlara kaşlarını çattı. "Duvar kâğıdı da iğrenç."

Sayfayı çevirdi ve dalgınca soluk mavi bir fleur-de-lis deseninin izini sürdü. "Özür dilerim."

Hester onun yüzünü görmek için başını çevirdi. "Ne için canım?"

"Çocukken ailem için resimler çizerek yıllarımı boşa harcadım. Çizdiklerim yeterince iyi olursa benim için geri geleceklerinden çok emindim. Sizlerle birlikte hayatımın tadını çıkarabileceksen, onları geri istemekle zaman kaybettim."

"Hiç de öyle hatırlamıyorum." Hester şaşırmış görünüyordu. "Sen ailemizin bir parçasıydın. Evet, sen her gün saatlerini resim yaparak geçiriyordun ama kuzenlerin de her gün saatlerini Yunanca, Latince ve diğer kitaplarla geçiriyordu. Ailemizde olmana bayılırdık. Bizi çok neşelendiriyordun. Mutlu olduğumu sanıyordum."

"Öyleydim. Öyleyim. Ama onları özledim."

"Hem bizimle mutlu olup hem de aileni özleyebilirsin. Hayatınızda birden fazla şeyi sevmeniz mümkün."

Bu kelimelerdeki bir şey yorgun beynini çekiştiriyordu. Zihnini bulandıran bu düşüncelerden bıkmıştı artık! Dönerek uzaklaştı ve kanepenin üzerine yuvarlandı. "On dört yaşımdayken babamın amcama yazdığı bir mektup buldum. Para istiyordu. Benden bahsetmemiş bile."

"Ah, sevgilim." Hester onun yanına oturdu ve elini tuttu.

"Sanatı sonsuza dek dönüştüreceğini yazmıştı. Böyle sanatçılar tanıyorum, konuşmaktan başka bir şey yapmayanlar." Birleştirdikleri ellerini inceledi. "Benim

Gordon amca onlara para verdi mi?"

Hester gözlüklerini düzeltti. "Her seferinde. Onlara para vermezsek seni götüreceklerini söylediler."

"Anlamıyorum."

"Seni bizden almalarını istemedik ve bunu biliyorlardı, bu yüzden seni elimizde tutmak için bize para ödettiler." Parmaklarını sıktı. "Geldiğinde içinde bulunduğun durum: bakımsız, kötü davranışlı, zar zor okuyabilen. Seni yine ihmal edeceklerinden ya da başka birine bırakacaklarından korktuk ve sana sahip olmayı sevdik. Umarım bizi suçlamıyorsundur?"

"Beni tuttuğunuz için memnunum." Juno onlara hayrandı, her zaman öyleydi ama hiçbir zaman gerçekten ait olduğunu hissetmemişti. Leo'ya kadar. "Ama... ben kitaplarınız ve *düşüncelerinizle* diğerlerinizden çok farklıyım. Hepiniz kadar zeki değilim."

"Zeki olmak için kitapsever olmaya gerek yok ve siz de kendi tarzınızda çok zekisiniz. Hepimiz senin yeteneklerine hayranız."

Juno babasından gelen o mektubu bulduğu gün ormana kaçmış, orada en sevdiği koruluğa oturup dizlerine sarılmış ve ağlamıştı. Kalmak için hiçbir şeye güvenemeyeceğini düşünmüştü. On dört yaşındaki kalbinin tüm coşkusuyla, enerjisini kendisini istenmeyen biri gibi hissettiren hiç kimseye harcamayacağına yemin etmişti. Zamanla buna Leo da dahil olmuştu.

Hester bir parmak eklemine çenesinin altına koydu. "Juno, bir terslik mi var? Bu hiç sana göre değil."

"Bu çok korkunç. *Düşünmeden* duramıyorum." Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. "Ya geçmişte farklı seçimler yapmış olsaydım? Ya sanat okumak için İngiltere'den ayrılmamış olsaydım? Ya-" İç çekti. "Ben kim olurum? Farklı seçimler yapmış olsaydım, bambaşka bir hayatım olurdu ve ben de farklı olurum, peki ya o hayat daha iyi olsaydı? Ama ya daha kötü olsaydı?" Başını koltuğa yasladı. "Sizi telaşlandırmak istemem ama çok felsefi olmaya başladım ve korkarım bu sağlığımı tehlikeye atıyor."

"Atlatacağından eminim. Sen çok sağlamsın. Ayrıca, her zaman filozof olmuştundur." Hester onun omzunu dürttü. "Ama geçmişi değiştirmeyi istemek boşa zaman harcamak olur. Asla en başa dönüp yeniden başlayamayız. Tek yapabileceğimiz nerede olduğumuza bakmak ve oradan başlamak. Şu anda farklı biri olduğumuzu ve bir gün yine farklı biri olacağımızı bilerek yeni seçimler yaparız."

"Çok akıllısın."

"Bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok. Sanırım tuhaf bir ruh hali." Ayağa fırladı ve duvar kağıdı örnekleri kitabına döndü. "Bir şey söylüyordun ve ben dinlemiyordum."

Hester kaşlarını çattı, gözlüklerini düzeltti, sonra yüzü aydınlandı. "Ah, evet. Gazetedeki ilanı görüp görmediğinizi sordum: Dammerton Londra'ya dönmüş ve nişanlanmış. Bayan Macey ile bir ya da iki kez karşılaştım. Bence çok zeki biri. Onunla tanıştın mı Juno?"

Juno'nun gözlerinin önünde sarı bir çiçek deseni dalgalandı. "Hayır," dedi.

"Ona bir not yazmalıyım. Bir akşam yemeği düzenleyip ikisini de davet edebiliriz.

Geleceksin, değil mi?"

Juno aceleyle, "O gece şehir dışında olacağım," dedi ve teyzesi henüz bir tarih seçmediğini söyleyemeden kaçtı.



Yapması gereken şey dünyaya açılmaktı.

Kırlarda koşturmayı en az kitaplarla hareketsiz oturmayı sevdiği kadar seven Livia, onu bir dizi gezintiyle şımarttı ama Londra'da çok fazla insan, çok fazla at arabası ve ekşi, buruk bir hava vardı. Juno nereye yürürse yürüsün, kelimeler zihninde bir davul sesi gibi çarpıyordu.

Leo nişanlıydı. Resmi olarak, düzgünce, resmen, alenen nişanlandı.

Alışılmadık sinirliliği kuzeninin birden fazla yorumuna neden oldu.

Juno gezinti saatinde Hyde Park'ın dehşetini lanetlerken Livia, "Ama Londra'yı sevdiğini sanıyordum," dedi.

"Londra'yı seviyorum," diye cevap verdi ve etraflarında en güzel yazlık kıyafetleriyle dolaşan, dedikoduya doymayan kalabalığa kaşlarını çatarak baktı. "Ama bazen Kıta'daki özgür yaşamı özleyorum. Burada çok fazla berbat kural var ve insanlar sürekli izliyor ve yargılıyor."

"Eğer Kıta'ya dönersen, beni de yanında götürmelisin. İngiliz sosyetesinden çok sıkıldım."

"Bundan ne kadar titizlikle kaçındığını düşünürsek bu şaşırtıcı." Juno kolunu kuzeninkine doladı ve nefes alabileceği bir yer bulmak için onları Yılanlı'dan uzaklaştırdı. "Neden nefret ediyorsun

Toplum öyle mi? Eğer biri sana kaba davranırsa bana söylemelisin, ben de fırçamla onun gözüne sokarım."

Livia iç çekti. "Söyleyecek normal bir şey bulamıyorum, bu yüzden Bizans'ın fethinden ya da Aristoteles'in ilkelerinden bahsediyorum ve onlar daha iyi bir yer bulana kadar garip bir sessizlik oluyor. Bir baloda bir gruba *The Lady's Magazine* için bir şiir çevirdiğimi söyledim ve bana öylece baktılar ve biri üzgün bir şekilde 'Ama neden?' dedi."

Juno ona dirsek attı. "Londra'daki tek mavi çoraplı sen değilsin, biliyorsun. Diğerlerini bul."

"Annem beni bazılarıyla tanıştırdı, eski arkadaşlarının kızlarıyla. Şimdi kaba ve gözüne bir dürtmeyi hak eden biri vardı. Aynı şiiri iki yıl önce kendisinin de çevirdiğini ve benim çevirimin boşa kürek çekmek olduğunu söyledi."

"Kıskanıyor çünkü senin çevirin daha üstün."

"Nereden biliyorsunuz? Şiiri ya da çevirilerini okumamışsın." "Sadece biliyorum," dedi Juno ve omzunu kuzeninin omzuna çarptı ve onu gülümsetti.

Sonunda kalabalıktan kaçabildiler. Livia'nın tay gibi adımları, Juno'nun sevdiğinden çok daha hızlı bir şekilde çimenleri kolayca yuttu. Juno durdu ve iç çekerek bir ağaca yaslandı.

"Bana ilham verdin, biliyorsun," dedi Livia. "Çevirimi *The Lady's Magazine*'e göndermek için. Çok cesur ve kararlısın ve düşündüm ki, kendi stüdyosu olan Juno var ve pek çok kadın kaleminden para kazanıyor. Neden ben de bunu yapamayayım? Bir seyahat anısı yazmayı çok isterim ama önce seyahat etmem gerekecek."

"Brava." Juno uzandı ve tembelce bir yaprak kopardı. "Ama beni çok yakından takip etmemeye dikkat et, yoksa ardımda bıraktığım hatalar dağına takılıp düşersin. Güvenli, kibar bir evlilik yerine kendi yolunu seçtiğim için pişman değilim ama bu her zaman kolay bir seçim değil."

"Neden orayı seçtin? Kimseye bir kariyerden bahsetmedin, ta ki aniden Avrupa'da sanat eğitimi alman gerektiği konusunda ısrar edene kadar. Bunun Leo ile bir ilgisi olup olmadığını hep merak etmişimdir. Dammerton, artık ona öyle demeliyim."

Juno bir yandan topladığı yaprağı incelerken bir yandan da hayranlık uyandıracak kadar rahat bir ses tonuyla, "Ne demek istediğini anlamadım," dedi.

"Yalancı," diye güldü Livia, yaprağı elinden kaparak. "Bir gün dershaneye gittin ve seni iki hafta boyunca neredeyse hiç görmedik."

Fırtına gibi resim yapıyordun. Neredeyse hiç yiyip içmedin ve annem çok endişelendi ve sonra yurtdışında sanat eğitimi almak ve bir ressam olmak istediğini söyledin. Phoebe de, ama o zaman kimse evlenmez, dedi ve sen de evlenmek istemediğini, eğer babam sana çeyiz verecekse, bunun bir koca yerine eğitimine gitmesini tercih ettiğini söyledin."

Juno ona bön bön baktı. "Bu on yıl önceydi. Sen daha on üç yaşındaydın. Tüm bunları nasıl hatırlıyorsun?"

Livia omuz silkti. "Bazı şeyleri hatırlıyorum. Ve senin resim yapma çılgınlığının Leo'nun, yani dükün, aniden ayrılmak zorunda olduğunu açıkladığı gün başladığını hatırlıyorum."

Juno'nun buna bir cevabı yoktu.

"Başka kimse bir şey fark etmedi ve ben de kimseye söylemeyeceğim," dedi Livia. "Sadece merak ettim. Ve?"

"Ve korkarım merak etmeye devam etmek zorunda kalacaksınız."

Ellerini çırpı. "Biliyordum! Ama sen ve Dük artık arkadaşsınız, bu çok hoş. Her neyse, kendi paramı kazanmak için sen benim ilham kaynağımsın. Ben de senin gibi yalnız olmaktan çok memnunum."



YAPMASI GEREKEN, Leo'yu zihninden eski bir tuvali boyar gibi .

Tüm bu iğrenç sorular da pencereden uçup gidebilirdi. Livia'nın anıları sadece daha fazla soruya yol açmıştı. Juno gerçekten istediği için mi sanatçı olmuştu? Yoksa Leo'nun evlenmesiyle aynı sebepten, kırık bir kalbin sürüklediği ergenlik dürtüsünden başka bir şey değil miydi?

Juno atölyesine döndüğünde, onun gizli çizimlerinin bulunduğu deri portföyü açtı. Onları neden sakladığını bilmiyordu. Onlara hiç bakmamıştı. Sadece içinden geldiğinde bir çizim yapıyor ve diğerlerinin yanına koyuyordu.

Hepsini yakma zamanı. Son bir kez baktıktan sonra.

Sayfaları karıştırdı, zaman içinde geriye gitti, içindeki sanatçı becerisindeki ve tarzındaki değişiklikleri fark etti, içindeki kadın her birini çizirken nerede olduğunu yeniden yaşadı.

Ve işte her şeyin başladığı günün kaydı: Leo'nun kır çiçekleriyle dolu çayırda, yaşlı meşe ağacının altında, onu reddederken ve

Kalbini kırmak.

Bu sayfada on yedi yaşındaki hali yazıyordu: "*Benim iki tutkum var: Aslan ve sanat. İkisine birden sahip olamam, bu yüzden kendimi sanata adayacağım. Eğer Leo'ya sahip olamazsam, hiç kimseye sahip olamam.*"

Aman Tanrım, ne kadar da *dramatikti*.

Bu yeminleri tamamen unutmuştu ama yine de dilek gibi onları gerçekleştirmişti.

Ya da lanetler.

Bunda bir çeşit sihir vardı.

Uhrevi bir sakinlikle eskiz defterine uzandı ve çizmeye başladı. Ortaya çıkan resmin ona ait olması hiç de şaşırtıcı değildi. Tekrar ve tekrar. Onları dosyaya koydu.

Onu sevmişti, bir kızın aptalca karasevdasıyla. Şimdi onu yine seviyordu, ya da hâlâ. Daha önce, ait olacağı bir yer arayan bir kızdı. Şimdi ise zengin bir deneyime sahip, dünyada kendine bir yer edinmiş bir kadındı.

Hiçbir şey kalıcı değildir, derdi hep. Keşke bu doğru olsaydı. Ailesi yüzünden yaşadığı kalp kırıklığının kalmamış olmasını dilerdi. Kuzenlerine karşı hissettiği aşağılık duygusunun kalmamasını dilerdi. Leo'ya olan hislerinin kalmamasını diledi. Ama tüm bu duygular kalmıştı. Ona musallat oldular.

Yeter, diye kendi kendini azarladı ve çizimleri portföye geri koyup portföyü de diğer gizli eşyalarıyla birlikte gardırobun içine itti.

Sızlanmaya ve özleme tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Juno surat asmazdı ve kesinlikle özlem duymazdı. Bu, aşağı inmesi ağlamak gibi bir şeydi, ki bu anlamsız ve hatta istenmeyen bir şeydi, çünkü ay gökyüzünde çok daha iyi bir yerdeydi ve eğer ona sahip olsaydı ayla ne yapacaktı ki? Sadece birkaç dakikalığına da olsa onunla bedenen ve ruhen birleşmenin harikulade deneyiminin tadını çıkarmalıydı. Doğru, onu incitmişti ama sonunda incineceğini hep biliyordu.

Ama bilmediği bir şey vardı -şimdi bir kalemin ucunun alaycı bir şekilde boş bir sayfayı kazmasında, atölyesinin boşluğunda, yatağının yalnızlığında gördüğü şey- kapı aralığına göz atmaya devam edecek, onu arayacaktı: kapı aralığında eğilmiş, şakacı gülümsemelerinden biriyle onu kayırırken gözleri kırışıyordu. Zihninde acı verici bir canlılıkla başka bir görüntü oluştu: gözleri buluşuyor, Leo

kapı pervazı, o tembel, odaklanmış niyetle ona doğru ilerliyor, onu kollarına alıyor, öpüyor-

Aşağıdan bir ses geldi. Dondu kaldı, dinliyordu.

Bayan Kegworth ile konuşan bir erkek sesi miydi? Merdivenlerden yavaşça, kolayca çıkan çizmeli ayak sesleri miydi?

O buradaydı. *O buradaydı!*



Yapması gerekenşey Leo'yu bir kez daha görmektir.

Ama içeri giren adam Bay St. Blaise'di.

Sabırsızlıkla adamın yanından geçip boş kapı aralığına baktı. Daha fazla bot, başka bir ses, başka bir adam için dinledi.

Başka kimse yoktu. Sadece Aziz Blaise ve onun meleksi gülümsemesi.

"Bayan Bell, her zamanki gibi çok güzelsiniz! Beni gördüğünüze sevinmediniz mi?"

"Çok memnun oldum," dedi ve bu doğrudu çünkü adam iddiasız ve ilgi çekmeyen biriydi ve neşeli bir dikkat dağıtıcıydı. "Eğlendir beni."

O da ona itaat etti, eğlenceli anekdotlar ve kışkırtıcı fikirlerle onu eğlendirdi ve Leo'dan hiç bahsetmedi.

Ta ki gerinip, "Geçen sefer buraya geldiğimde Polly de orada olduğu için zamanlamam pek iyi değildi ama belki de teklifimi ?" diyene kadar.

Juno hafızasında bir teklif aradı ama kendi tuvallerinden biri kadar boş çıktı.

Gözleri kuşkuyla irileşti. "Sen ve ben mi? Çıplak mı? Tutulan adam?"

Aslında beni tutmanı beklemiyorum. Bunun için Polly var." O zaman içinden kahkahalar döküldü, parlak ve neşeli. St. Polly ile bir ilişki.

Blaise mi? Ne harika bir şaka.

O öyle düşünmüyor gibiydi. "Şaka o kadar da eğlenceli değildi. Benimle böyle alay etmeniz hiç adil değil. Sadece biraz eğlenceli olan bir şeye bu kadar yüksek sesle gülerseniz, benimle flört ettiğinizi varsaymalıyım."

"Eğer bir kadın sokakta yanınızdan geçerse, sizinle flört ettiğini varsayarınız."

"Evet, ama bunun tek nedeni genelde öyle olmaları."

Başını iki yana salladı. "Seni çıplak görmek istediğim tek zaman, seni çiziyor olduğum zamandır. O da bu şartlar altında bir daha olmayacak. O yüzden."

Bir omzunu silkti, birden çok Fransız gibi görünmeye başladı. "Bu çok kötü. Birlikte iyi vakit geçirebilir, geçici bir tutkuyu, geçici bir hevesi, geçici bir zevki tatmin edebilirdik. Sen ve ben benzer yaratıklarız."

Omurgasında bir şey sarsıldı. Dimdik oturdu. O *değildi* Onun gibi.

miydi?

Hâlâ konuşuyordu, kadınları yatağa atmak için geliştirildiğine şüphe olmayan alçak bir sesle.

"İkimiz de duygusal yaratıklarız. Hayatın geçici zevklerinden zevk alıyoruz. Neden yatağıma kolayca girmeyesin ki?"

Juno ayağa fırlayarak oturma odasında volta atmaya başladı. Leo da onun duygularının dayanılmaz olduğunu iddia etmişti. Bu gerçekten onun doğası mıydı? Böyle biri mi olmuştu?

Ama elbette hayatın geçici zevklerinden hoşlanıyordu. Geçici *oldukları* için Aziz Blaise'e, Leo'ya ve dünyaya bağırarak istiyordu. Hiçbir şey kalıcı değildi. Mevsimler değişti. Bedenler yaşlandı. Arkadaşlar taşındı.

Ebeveynler kızlarını bir kapı eşiğine bırakıp ortadan kayboldular. Dükler başka, daha uygun kadınlarla evlendi.

İnsan hiçbir şeye tutunamazdı. Eğer her şey geçiciyse, kişinin yapabileceği tek şey anın tadını çıkarmak ve asla tutunmaya çalışmamaktı.

Bu yüzden kendini sanata adanmıştı, çünkü sanat tek başına onu asla terk etmeyecekti.

Boş şövalelerin dizili olduğu atölyesinin kapısından içeri baktı ve tekrar güldü.

Evet. Artık sanat da onu terk etmişti.

Aziz Blaise kaşlarını kaldırmış onu izliyordu. Paramparça oluyordu.

"Ben senin gibi değilim," dedi umutsuzca, yumruklarını sıkarak. "Ben senin gibi ." "Ama bence öylesin."

"Senin ahlakın yok, amacın yok."

Onları yüce bir el sallayışla reddetti. "Bunlara ihtiyacım yok."

"Müşterilerim, bir stüdyom ve bir patroniçem var. Sorumluluklarım var. Faturalarım var. Bir hizmetçim var. *Kedilerim* var."

"Kediler ve-" arasındaki bağlantıyı tam olarak göremiyorum. "Artık gidebilirsiniz."

Ayağa kalktı, avuçlarını uzlaşmak için açtı ve kapıya doğru yürüdü.

Yani, ideal erkeğin kalmayacak biri, demişti Leo. Uzun süre sevmek senin doğanda yok.

O bu tırmık gibi değildi. *Değildi.*

Kapı aralığında ona sinsi ve hesapçı bir bakış fırlattı. "Polly için sonsuza kadar üzülemezsin. O her zaman başka biriyle evlenecekti. Sen Polly gibi bir adamın evleneceğı türden bir kadın değilsin."

Ona bir şey fırlatmak için yanıp tutuşuyordu. Kendi şiddeti onu ürküttü.

"Ben duymuyorum," diye tersledi. "Özlem duymak, bunu reddeden insanlar içindir.

Gerçeğı kabul ettim ve Leo ile evlenebileceğimi bir an bile hayal etmedim. Kesinlikle bir düşes olmak istemezdim."

Yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. Çok fazla şey anlatmıştı. Neşeli bir kayıtsızlık gösterisi yaptı.

"Zihninizin bundan daha geniş olduğunu düşünmüştüm Bay St. Blaise, ama belli ki siz de diğerkleri kadar dar görüşlüsünüz, Leo ile olan eski arkadaşlığımın bundan daha fazlası olduğunu hayal ediyorsunuz. Bir kadınla bir erkek bir odada yalnız kaldıklarında mutlaka bir şeylerin peşinde olduklarını düşünen o aptallardan biri misiniz?"

"Eğer öyleysem, bunun tek nedeni bir kadınla yalnız kaldığımda, hiç iyi şeyler yapmıyor olmamızdır." Kederli bir iç geçirdi. "Genellikle, her neyse."

Adamın tavrı kendisiyle o kadar alaycıydı ki Juno'nun öfkesi eriyip gitti. "Bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Sırıttı. "Ne diyebilirim ki? İnsan bir şekilde zaman geçirmeli ve ben berbat bir konuşmacıyım." Sonra tembel bir selam verdi, "Her zamanki gibi bir zevkti Bayan Bell," dedi ve gitti.



Yapması gereken ^{şey} kedileriyle birlikte yatağına kıvrılmak ve zamanın sonuna orada kalmaktı.

BÖLÜM 21



"Oh, ama umutsuz!" Beatrice feryat etti. "Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum!"

Juno önce Beatrice'in profiline, sonra da görünüşe göre bu umutsuzluk patlamasına neden olan resme baktı.

Dürüst olmak gerekirse, pek de neşeli bir tablo değildi -erkeklerinin kanlı cesetleri üzerinde ağlayan kadınlar- ama bu, İspanyol sanatının bu yeni sergisinin ruhuna uygundu.

Beatrice'e katılmak için can atıyordu ama ne yazık ki Beatrice Londra'nın geri kalanıyla birlikte serginin açılış gününe katılmakta ısrar etmişti. Herkes resimleri ilk görenler arasında olmaya kararlı olduğundan, öyle bir izdiham vardı ki, herhangi bir resmi görmek bile zordu. Yine de, birçoğunun sanatı görmekten çok, sanatı görüyormuş gibi görünmeyi önemseddiğini tahmin ediyordu.

Sonra Juno, Beatrice'in bakışlarının yakındaki bir grupta sohbet eden şişman, yumuşak yüzlü bir kadına sabitlendiğini fark etti.

Beatrice kırık bir fısıltıyla, "Bana ikinci bir bakış bile atmadı," dedi.

"Önemli biri mi?"

Bu soru Beatrice'in çenesinin düşmesine ve gözlerinin taşı gibi açılmasına neden oldu. "Juno Bell, nasıl bilmezsin?" diye fısıldadı. "Bu Vikontes Newhurst. Bugün burada bu kadar büyük birini göreceğimizi düşünmek! Kendisiyle geçen hafta Prescott'un resim yarışmasında tanıştım. Çok nazikti ve ben de onu baloma davet ettim." Omuzları çöktü. "Ve şimdi kim olduğum umurunda değil! Yeni çalışmana ilgi duyduğunu ifade ettikten sonra bile."

Yeni iş mi? Keşke öyle olsaydı. Juno bu serginin içinde bir imge uyandırmasını ummuştu ama resimler onu sadece daha gergin ve donuk hissettirdi, sanki sanat beyninde bir çamur gibi birikiyordu.

Beatrice, "Neredeyse sezonun sonuna geldik ve hâlâ toplum benim varlığımdan bile haberdar değil," dedi.

Juno, "Bahçe partinize katılım oldukça iyiydi," diye belirtti. "Ve gelecek haftaki balonuz için mükemmel bir yanıt aldığınızı söylemişsiniz."

"Evet, ama konuklarımın hiçbiri akran değil!" diye feryat etti. "Dük'ün partime katılmasının beni fark etmelerini sağlayacağını düşünmüştüm ama yine de davetlerimi görmezden geliyorlar."

Juno, "Aristokratlar da sıradan insanlardır," dedi.

"*Sıradan!* Ne diyorsun sen? Onlar sıradan insanlar değil. Onlar en iyi insanlar! Keşke beni de kabul etselerdi. Bir silahtarın kızından başka bir şey olmayabilirim ama bu benim de burada olmaya hakkım olduğunu herkese kanıtlardı. Sanat hakkında Kraliyet Akademisi'ndeki palyaçoların çoğundan daha fazla şey biliyorum, ancak ne zaman bir fikir ileri sürsem ya da bir olgu sunsam, hemen Prescott'un görüşlerini tekrarladığımı sanıyorlar."

Parmaklarını Juno'nun dirseğine doladı ve onu bir sonraki resme doğru sürüklerken homurdandı. "Bay Prescott bu iyi lordlarla anlaşmalar yapıyor ama sadece kulüplerinde. Sanırım karılarına hiç söylemiyorlar - çünkü bir erkek neden karısına bir şey söyleme zahmetine girsin ki?"

Juno sanat eğitimi alma umudundan vazgeçti. Çünkü burada ince, zarif giyimli bir beyefendinin, kızaran, kara gözlü aşkı için çiçek salladığı bir resim vardı.

Başka tarafa baktı.

"Bay Prescott bazı resimlerini bir akşam yemeğinde gösterse nasıl olur?" diye önerdi. "Herkesin katılacağı kesin. Kocanızın bir özelliği de böyle muhteşem bir koleksiyona sahip olması ama paylaşmayı reddetmesi."

Beatrice iç çekti. "İlk evlendiğimizde, beni Avrupa'ya götürüp sanat galerilerini ve özel koleksiyonları gösterdiğinde harika zaman geçirmiştik. Öğrenmeye bayılırdım. İnsanlar çok konuştuğum için aptal olduğumu düşünüyorlardı ama o benim yeteneğimi gördü ve hevesimi sevdi. Ama şimdi bilgilerimi çocuklarımıza aktarmaya odaklanmam gerektiğini söylüyor. İkisi de henüz beş yaşında bile değil! Bana özel ders vermekten hoşlandığını sanıyordum, ama şimdi başka bir genç bayana ders vermesinden korkuyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Keşke toplumda başarılı olabilseydim, en azından buna sahip olurdum. Ama bir eş olarak başarısız olmak, bir sanat hamisi olarak başarısız olmak, başarısız olmak..."

Asık suratla bir sonraki resme baktı: Güçlü yapılı bir Titan bir diğerinin kafasını kesiyor, bir iblis kalabalığı da alkışlıyordu. Belki Beatrice de kafa kesmekten hoşlanıyordu, çünkü sadece bir kalp atışı sonra Juno'ya tekrar sırtıyordu.

"Beni ne neşelendirir biliyor musun? Yeni bir proje. Seni evlendireceğim."

"Sefalet arkadaşlığı sevdiği için mi?" Juno kuru bir sesle sordu ve her zaman yaptığı gibi ekledi: "Benim sanatım var. Evlilikle ilgilenmiyorum."

İçimden bir ses fısıldadı: *Neden olmasın? Neden olmasın?*

Beatrice bunu elinin tersiyle itti. "İnsan hem evli hem de sanatçı olabilir. Peki ya çerçeve üreticisi Bay Adair? İşleri çok iyi gidiyor ve gömleğinin kollarını sıvadığında gördüğüm manzara çok hoşuma gidiyor. Bay Prescott'a söyleme, olur mu?"

Juno'nun Bay Prescott'a karısının çerçevenin kollarına hayran olduğunu söyleyebileceği fikri bile!

Yine de güzel önkollardı.

Juno ciddiyle, "Mükemmel bir fikir," diye onayladı. "Çerçeveler pahalıdır ve onunla evlenmek bana ömür boyu yetecek kadarını bedavaya getirecektir."

Amaçsızca ilerledi, gevezelik eden kalabalığın arasında gezindi. Salon sıcak ve havasızdı ve başı ağrımaya başlamıştı. Daha sessiz olduğunda ve huzur içinde sanat çalışabildiğinde geri gelecekti.

Beatrice hâlâ onun yanındaydı. "Bir sonraki doğum gününde yirmi sekiz yaşında olacaksın. Zaman tükeniyor."

Yirmi sekiz. Pek eskimiş sayılmaz, ama yine de yaşlı bir kız. Ne olmuş yani? Umurunda değildi.

Eğer Leo'ya sahip olamazsam, hiç kimseye sahip olamam, diye yazmıştı. Leo'ya sahip olamadı ve burada kimsesi yoktu.

Tam da istediği şeyi elde etmişti.

"Sanırım henüz uğruna hayatımı alt üst edeceğim bir erkekle tanışmadım," dedi.

Beatrice azarlayan bir parmak salladı. "Günün birinde bir adam ayaklarını yerden kesecek, hem de fırtına gibi."

Juno, uğuldayan bir rüzgâr gibi bir aşk tarafından sürüklenmek istediğinden emin değildi. O, yalnızlığının karanlığından usulca süzülen, hayatını bir dizi renkle aydınlatan, yükselen, yayılan, tüm dünyasını doldurana kadar ışık ve sıcaklıkla büyüyen ve tüm hayatı boyunca onu izleyen bir gün doğumu gibi bir aşkı tercih ederdi.



Neyse ki Beatrice ısrar etmedi. "Bakın!" diye bağırdı. "Sinyor de Goya'nın ana tablosuna ulaştık!" Ünlü sanat eserini incelemek için elindeki test bardağını çıkardı.

Bu da Juno'nun kıpırdamadan durduğunu ve galerinin diğer ucuna baktığını fark etmediği anlamına geliyordu.

Dammerton Dükü Leopold Halton'a doğru.

Etrafındaki yoğunluğa rağmen, onun ve yanındaki şık giyimli siyah saçlı kadının etrafında bir alan açılmıştı. Ne kadar da dük gibiydi: cilalı, kusursuz, parlak. Soru sorma bardağını zincirinin üzerinde döndürüyordu, tembel tavrını yalanlayan bir enerji bulanıklığı vardı.

Burada olmamalıydı. Burada olmaya nasıl cüret eder! Seçkin davetliler için özel bir sergi açılışı , bu yüzden yerlerini ayaktakımıyla paylaşmak zorunda değillerdi.

Belki de enerji dalgası çok güçlüydü, çünkü kalabalık sanki bir şimşek çakmış gibi dağıldı ve sanki adını seslenmiş gibi omzunun üzerinden bakmak için döndü.

Ona doğru baktı.

Gözleri buluştu.

Dünya geri çekildi. Gürültü azaldı. Her şey ve herkes arka planda bulanıklaştı. Tek gördüğü oydu.

Uzun, çılgın kalp atışları boyunca bakışları çarpıştı ve bir heyelandaki taşlar gibi birbirlerinin üzerinde yuvarlandı. Ama bakışları hiçbir şey göstermedi, hiçbir şey ve sonra geriye döndü ve nişanlısının sözlerini duymak için başını eğdi.

Juno'nun damarlarında şiddetli bir şey dolaştı. *Hayır, o benim!* diye bağırarak istedi. O kadının saçlarını yolmak, gözlerini oymak ve iyi bir önlem olarak pencereden aşağı fırlatmak istedi. *Onu tanımıyorsun. Onu asla tanıyamayacaksın, ona asla sahip olamayacaksın, onun vahşi kalbini görene kadar. O benim!*

Ayakları onu ileriye doğru itmeye başladı; delirdiğini fark etti ve kendini geri çekti, ancak tökezledi ve hiçbir şeye takılmadı. Birine çarptı: orta yaşlı bir beyefendiye. Katalogları yere düştü; adam şapkasını düzeltirken kadın onları topladı. Yanakları yanarken

birbirlerinden özür dilediler ve birbirlerine zarar vermediklerine dair güvence verdiler. Sonra beyefendi yoluna devam etti ve Beatrice gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde oradaydı.

"Neyin peşindesin Juno?" dedi. "Bu kadar sakar olmak sana yakışmıyor."

Juno pardösüsünü düzeltti ve başlığını okşadı. Leo'nun onun çarpışması karşısında eğlendiğini, Leo'nun "*Gördün mü?*" dediğini hayal etti. *Aklın zaten Addled.*

Juno kötü muamele görmüş zavallı kataloğuna, "Nü çizmenin olumsuz yan etkileri," diye mırıldandı.

Sonra kendini hatırladı. Olamaz! Lütfen Beatrice onun dikkatsiz sözlerini duymamış olsun!

Hayır. Neyse ki Beatrice'in dikkati başka bir yere yönelmişti. Gözleri parlıyordu.

"Juno, sevgilim, bak! Bak!" Juno'nun bakmasına gerek yoktu. "Bunlar Dammerton Dükü ve Bayan Macey. Onlarla konuşalım mı? Zorlama olur mu? Tanıştırıldık. Hayır, onunla konuşmamalıyım. Ama onunla konuşabilirsin. Hayır, onunla konuşmamalısın."

Juno döndü ve kendini başka bir resme doğru fırlattı. "Sanatın tadını çıkarmak için buradalar. En iyisi onları yalnız bırakalım."

Beatrice de aynı fikirdeydi ama bir kez daha bakmak için başını çevirip duruyordu, tasmaını zorlayan bir köpek gibi. Juno gözlerini cesetlerin arasından görünen resim şeridine dikmeye zorladı. Leo'ya bir daha göz ucuyla bile bakmayacaktı.

Ya da evlenmek istediği kadına, o zeki, erdemli kontun yirmi beş bin sterlinlik torununa. Bayan Macey çok iyi görünüyordu. Şık, güzel giyimli, güzel, genç. Ne olmuş yani? Juno huysuzca düşündü. Her gün birkaç saatini giyinmeye ayırabilse, bol parası ve yetenekli hizmetçilerden oluşan bir ekibi olsa o da iyi görünebilirdi. İnsanlar hanımları her zaman ne kadar başarılı olduklarına göre değerlendirir, saçları ve giysileriyle bu kadar uğraşmak zorunda kalmasalar ne kadar daha başarılı olabileceklerini hiç düşünmezlerdi. Elbette Bayan Macey bir düşes olduğunda, odadaki tüm gözler onun üzerinde olacaktı, bu yüzden iyi görünmek zorundaydı. *Onun yerine ben,* diye düşündü Juno ve kararlı bir şekilde yürümeye devam etti.

Ama birden Leo orada, tam durdu. Hayır, Leo değil.

Dük.

Açlıkla onun yüzünü aradı, bir şey, herhangi bir şey arıyordu. Bir gülümseme, gözlerinde bir parıltı, paylaşılan bir anı, bir samimiyet fısıltısı.

Hiçbir şey. Yüzü zarif bir maske gibiydi, kayıtsız ve mesafeli.

Beatrice alçak bir reverans yaptı ve Juno'nun eteklerini çekti, o da gözlerini indirip reverans yaptı.

Beatrice, ", kocam ve ben nişanınızdan dolayı en içten tebriklerimizi sunmak isteriz," dedi.

"Teşekkür , Bayan Prescott. Sergi hoşunuza gitti mi?" "Gerçekten çok."

Sonra soğuk mavi bakışlarını Juno'ya çevirdi. "Bayan Bell. Umarım aileniz iyidir? Sanatınız iyi ilerliyor mu?"

"Teşekkür , . Yeterli olduğunu kanıtlıyor."

İşte: Hoşbeş başarıyla değiş tokuş edildi. Şimdi başlarını sallayacaklar ve ayrılacaklar. Tekrar.

Gerçekten de gidiyordu. Bir ayağı sadece bir santim geriye kaydı, çenesi yukarı kalktı ve dudakları aralandı. Onlara veda edecek ve bir kez daha gitmiş .

"Yaz boyunca şehirde kalacak mısınız?" diye sordu.

Sanki bu şok edici bir soruymuş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra kendini toparladı ve "Brighton" dedi.

Göz kırpma sırası ondaydı. Leo asla Brighton'a gitmezdi. *Ton'un* oradaki yaz eğlenceleri hakkında fikirleri vardı.

"Bayan Macey ve ailesine eşlik edeceğim," diye ekledi.

Bu işkenceye bir son vermeli. Konuşmayı kesmeli. Onu serbest bırakmalı. Bırakın gitsin.

"Düğün ne zaman?"

"Eylül'de."

"Annen ve kız kardeşin o zamana kadar Prusya'dan dönmüş olacaklar mı?" "Annem bir yıl daha Prusya'da kalmaya niyetli olduğunu belirtti. aile."

Ne kadar basmakalıp bir saçmalık! Keşke gerçek sorularını dile getirebilseydi: *Bu soğuk maskenin altında, sen de benim gibi çalkalanıyor ve yuvarlanıyor musun? Benim seninkini hissettiğim gibi sen de benim dokunuşumu hissediyor musun? Beni zevkle düşünüyor, sonra gelip beni görmek için ayağa kalkıyor, ancak bunun asla olamayacağını anladığında keskin bir acıyla kendini yakalıyor musun? Yoksa buluşmamız amacına ulaştı mı? Geçmişle barıştın mı? Bu karşılaşmadan, eski bir sevgiliyle halka açık bir yerde karşılaşmanın garipliğinden başka bir şey hissetmiyor musun?*

Zayıflığından dolayı kendini hor görüyordu, çünkü artık onun üzerinde hiçbir hakkı yoktuKendi yoluna gitmeyi seçmişti ve bu yol onu

ondan her zamankinden daha fazla uzaklaşmıştı. Köprüleri yakmış, kendini saygıdeğer bir beyefendi için kalıcı olarak uygunsuz hale getirmişti.

Şimdi başka biriyle nişanlıydı ve o kişi bu odadaydı ve Juno artık bir şey isteme hakkını kaybetmişti.

Yaz önlerinde uzanıyordu. Hava soğuyup yapraklar turuncuya döndüğünde, çocuklar fındık topladığında ve erkekler berrak gökyüzünün altında kuşları vurduğunda, gökyüzü Leo'nun gözlerinin renginde, asla boyayamayacağı gözlerinin, bir daha asla öpemeyeceği ağzının, asla sahip olamayacağı kalbinin

-

O zamana kadar Leo evlenmiş olacaktı.

Bunu durdurmalı. Gitmesine izin vermeli.

Sonunda, "Umarım çok mutlu olursun" diyecek gücü ve zarafeti buldu.

Ama o zaten başka bir yere bakıyordu ve dalgın bir şekilde, "Olmaması için bir neden göremiyorum," dedi. Sonra başını öne eğdi. "İzninizle, partime dönmem gerekiyor."

Juno onu unutmuş olsa da Beatrice hâlâ oradaydı ve Beatrice, "Ve eğer Bayan Macey portresinin yapılmasını isterse-" dedi.

"Beatrice!" Juno dehşet içinde ona baktı.

"Sus, Juno. Haminiz olarak sizi öne çıkarmak benim görevim. Bayan Green, Clarence Düşesi'nin bir portresini çizdi ve siz onun dengi olmaktan çok daha fazlasısınız. Majesteleri için sakıncası yok, değil mi Majesteleri?"

"Önemli değil, Bayan Prescott. İkinize de iyi günler dilerim."

Teklifini düzgünce geçiştirdikten sonra kalabalığın arasından uzaklaştı.

Juno adamın sırtının uzun ve zayıf hatlarına baktı. Bu sırtı en son, yatağın kenarında oturup dünyasını altüst eden itirafı yaparken, sadece bir tişörtle örtülü olarak görmüştü.

Ama sonra kalabalık etraflarını sarma nezaketini gösterdi ve Juno'nun görebildiği tek şey onun uzaklaşan şapkası oldu.

BÖLÜM 22



W O akşam geç saatlerde taksi Juno'nun evinin önünde durduğunda, Juno taksiden olabildiğince hızlı bir şekilde indi.

Berbat bir gün, Leo'nun soğukluğunun peşini bırakmadığı daha da berbat bir akşama dönüşmüştü. Kalbi, o sanat galerisinin Londralılarla dolu olduğu kadar duygularla doluydu. Öfke, acı, şaşkınlık, özlem, pişmanlık: Hepsi içinde dolaşıyor ve birbirlerinin ayak parmaklarına basıyordu.

Taksi uzaklaşırken, caddenin karşısındaki gölgelerin arasından bir figür belirdi. Kalbi küt küt atmaya başladı. Korku ayaklarını kapıya doğru hızlandırdı.

Sadece durmak için: Görünen kişi Leo'ydu ve pek de kusursuz görünmüyordu. Gerçekten de, cadde boyunca ona doğru ilerlerken darmadağınık görünüyordu.

Yağmur bulutlarının arkasından görünen dolunayın ışıltısı ona uhrevi bir görünüm veriyor, yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyor, yeleşimin ve kravatının beyazını parlatıyordu. Eğer bu bir resim olsaydı, adını "Musallat" koyardı.

"Leo? Burada ne işin var?"

"Buralardaydım." Sanki her kelimeyi yeniden yaratması gerekiyormuş gibi dikkatle konuştu.

"Gecenin bir yarısı bir dükü bu mahalleye getiren nedir?"

"Bir akşam yemeği vardı. Sonra bir balo. Sonra da kağıt oyunu." "Sanırım biraz da içki içilmiş olabilir."

Bunu düşündü, sonra da "Biraz içki içilmiş olabileceğini kabul ediyorum" dedi.

Bulutlar yer değiştirdi. Ay ışığı sokağı doldurdu. Leo'nun bakışları da değişti, ona odaklandı. Birdenbire, parmaklarıyla dokunduğu, diliyle dokunduğu ve sözleriyle dokunduğu tüm parçaları, bakışları onun üzerinde gezinirken canlandı.

Ama adam başka biriyle nişanlıydı ve kadının yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü adam bir seçim yapmıştı ve onu seçmemişti ve dünya böyle işliyordu ve her şey en iyisi içindi.

Yine de itirafı zihninde yankılanıyordu: Bir zamanlar, onlar farklı insanlarken, seçtiği kişi oydu.

Serin bir esinti etraflarında dalgalanırken ve bulutları ayın üzerine geri üflerken an geçti. Hava yağmur tehdidiyle daha da ağırlaştı.

Onun ne istediğini bilmiyordu.

Ne istediğini bile *bilmiyordu*.

"Bugün seni gördüm," dedi, kelimeleri hafifçe . "İspanyol sanatı ve hüznü gözlü madonnalar ve sen oradaydın."

"Evet."

"Seni *gördüm*."

Bekledi. Leo'yu daha önce hiç sarhoş görmemişti.

"Bu bir daha olmamalı," diye ekledi. "Halka açık bir yerde birbirinizle karşılaşmak?" "Olmamalı."

"Yolunuza çıkmaktan korktuğum için Londra'da nereye gidebileceğimi siz mi belirleyeceksiniz? Dük ya da değil, bana nereye gidebileceğimi söyleyemezsiniz. *Benden* kaçabilirsin."

"Şimdiye kadar bu konuda iyi bir iş çıkardım."

Yanağına tek bir yağmur damlası düştü. Bir diğeri sokağa düştü.

İkisi de kımıldamadı.

Sonra ondan da kelimeler yağmaya başladı.

"Dünyamı alt üst ettin," dedi. "Bana Viyana hakkında anlattıklarınla..."

"Sana asla söylemeyeceğime

yemin ettim." "Neden

söylemeyeceksin?"

"İnsanın gururu vardır."

"Aramızda hep duvarlar olduğunu hissediyordum ve şimdi nedenini biliyorum. Neden bana söyledin?"

Sesli bir şekilde nefes aldı. "Benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğümü sandın. On yıl boyunca buna inandın. Böyle düşündüğümü düşünmeni istemedim-" Durakladı, kaşlarını çattı ve tekrar başladı. "*Kimsenin* senin yeterince iyi olmadığını düşündüğünü düşünmeni istemiyorum. Sen herkes için yeterince iyisin. *Onlar-biz-onlar* senin için yeterince iyi olmaya çalışmalıyız."

Bir arkadaş olarak mı konuşuyordu? Bir sevgili olarak mı? Ona değer veriyordu. Belki onu seviyordu bile, gerçi "aşk" o kadar karmaşık ve dolaylı bir kelimeydi ki, gerçekten işe yaramazdı.

Aşkın hiçbir önemi yoktu. Onlar için yoktu.

"Mutlu olacaksın, değil mi?" Bir adım daha yaklaştı, göğsü aciliyetle gerilmişti. "Bir sonraki evliliğinle mi? Seni anlıyor, değil mi? Bu önemli, Leo. Senin için önemli olan..."

"Mutluyum. Böyle mi düşünüyorsun?"

Burnunu çekti. "Sanırım sarhoşsun."

"Evet."

"Ve bence ayık olsaydınız söylemeyeceğiniz şeyler söylüyorsunuz."

"Belki de. Ama belki de söylemem gereken şeyler bunlar. Normalde fazla içmem. Seninle görüşmeyi kesmek istedim."

"Beni iki haftadır görmedin."

"Seni her zaman görüyorum. Biliyor musun... Benim hayatım düzen. Toplum bir düzendir. Yukarıdaki yıldızları ve gezegenleri görüyor musun?" Gökyüzünü kaplayan kalın bulutlara doğru çılgınca el salladı. "Hepsi düzen içinde. Ta ki sana kadar. Bir öpücük ve hayatım mahvoldu. Ve o denizkızı. O lanet denizkızı."

Bir suçun failine bakar gibi suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. Sonra elini yüzüne götürdü ve dönerek avucunu duvara bastırdı. Parmakları sanki bir avuç taş çıkarmak istermiş gibi kıvrıldı.

"Leo? Neden buradasın?"

Tek tepkisi duvarı tokatlamak oldu. Yüzünü buruşturdu. "Acıdı mı?"

"Evet."

Sanki o da sarhoşmuş gibi adamın elini avucunun içine aldı. Parmakları yeni istismar edilmiş deriyi aradı ve avucunun üzerinde kaydı. Nasırların kaba hayaletini izleyince şaşırdı. Avuç içleri onun tenini okşarken pürüzsüzdü.

Bu eli ağzına, yanağına, göğsüne bastırmak istiyordu. Parmaklarını onunkilere dolamak ve onu üst kata çıkarmak istiyordu.

"Eğer sonuçları olacaksa," dedi, "bana söylemelisin." "Buraya bunu söylemek için mi geldin?"

"Dikkatli değildik. Dikkatli olmak istedim. Ama kontrolü kaybettim."

"Yeterince dikkatli davrandık. Seni bekleyen garip yükümlölükler yok." Aylığı her zamanki gibi gelmişti. "Bunun bir hata olduğunu söylemiştin," diye ekledi. "Giderken, tartıştıktan sonra. Bunun bir hata olduğunu söyledin."

"Pişmanım..." diye başladı.

Adamın elini çekip çekmediğini ya da kızın elini düşürüp düşürmediğini bilmiyordu. "Pişmansın... Ne?"

Cebini karıştırdı, bir eldiven buldu.

"Pişman mısın... birlikte geçirdiğimiz gecedен?"

Sadece başını salladı.

"Yani hâlâ bunun bir hata olduğuna inanıyorsun." Ağzı kurumuş, kelimeleri boğuklaşmıştı.

"Bir hata!" Güldü, yumuşak, pişmanlık dolu bir sesle. "Evet, diyebilirim. Yapamam..." Sanki bir baygınlık halinden çıkıp nerede olduğunu fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Yine yapıyorum," dedi, sanki kendi kendine söylüyormuş gibi ve ne demek istediğı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yapmayacağıma yemin etmiştim ama yapıyorum."

Daha şişman ve ısrarcı yağmur damlaları düştü, bir cenaze davulu gibi yavaş ve ağır.

İslanırdı. Ona içerde sormalı. Ona içerde soramazdı. Bir arabası olacaktı. Kararsızlık onu dondurdu.

Sonra başını salladı ve tökezleyerek ondan uzaklaştı.

"Ben kurnazım," dedi. "Beni dinlemeyin. Buraya hiç gelmemeliydim. Beni affedin."

Sonra adam gitmiş, yolun aşağısında bir arabanın beklediğı yere varmıştı. Adam arabaya bindi ve kadın araba uzaklaşırken ışıklarına baktı, bu sırada şiddetli yağmur damlaları tenini tokatlıyordu.



ERTESİ SABAH Juno stüdyosundaki divanda boynunda bir sızı ile uyandı. Önce gün ışığının saldırganlığından, sonra yer döşemelerini kaplayan işe yaramaz çizim sayfalarından, sonra da içeri dalan parlak gözlü Beatrice'ten irkildi.

Oturma odasından Bayan Kegworth'un çay tepsisini tıkırdatırken çıkardığı ses geldi. Esneyen Juno sabahlığını çektişirdi ve gözlerini kırıştıtararak misafirine baktı.

"Seni çağırdığım için beni affetmelisin, ama gerçekten!" Beatrice onu dürttü. "Bu saatte hâlâ uyuyorsun. Bu çizimler de ne? Bunlar senin değil herhalde?"

Rahatsız edici çizimler basit kedi, çiçek ve el çizimleriydi.
En azından çizmiş.

Pişmanım... Bir hata...

İnsan nasıl pişmanlık duyar?

"Teknik çalışıyordum," diye mırıldandı Juno.

Beatrice ilgilenmiyordu. "Sorunumuzun çözümüne karar verdim," dedi.

Juno gözlerini ovuşturarak oturma odasına girdi ve oturdu. Çaydanlıktan buhar yükseldi. Ne gördüğünü anlaması bir anını aldı: Çaydanlık Leo'nun söz verdiği, her mevsim için bir tanrıçanın resmedildiği servisten geliyordu.

"Bizim sorunumuz mu?" Juno tekrarladı. "Bir sorunumuz mu var?"

"Bu kadar çabuk mu unuttunuz? Toplumun en üst kademelerine nasıl gireceğim sorusunu. Bu da senin ve kariyerin için önemli."

"Oh. Bu sorun."

"Umarım içki içmemişsinizdir. Prescott bir kadının içki içmesine tahammül edemez."

Juno başını koltuğa yasladı. "Prescott'un benim faaliyetlerim hakkındaki görüşleri konu dışı. Kocanız sizin davranışlarınızı belirleyebilir ama benimkiler üzerinde hiçbir söz hakkı yok."

"Ama yaptıkların beni de etkiliyor. Seni işe aldığımda bu konuda çok netti." Beatrice ona baktı ve güldü. "Yeterince uyumadığın zaman çok huysuz oluyorsun, değil mi?"

"Görünüşe göre."

"Dammerton Dükü ve Düşesi," diye duyurdu Beatrice.

Juno öne doğru eğildi ve küçük ışıklar belirene kadar avuçlarını göz çukurlarına bastırdı.

"Dükü, düğün hediyesi olarak onları birlikte resmetmenize izin vermesi için ikna etmelisiniz. Onlarla Brighton'da buluşmayı öner. Toplum sizin için oturacaklarını öğrendiğinde, herkes sanatınızı ve benimle tanışmak isteyecektir."

Juno ellerinin içine bakarak, "Hayır," dedi. "Bırak onları."

"Bu faydalı bir bağlantı. Dün bizimle konuşmaya geldi. Bunun ne büyük bir onur olduğunun farkında değil misin? Daha fazla naz yok, Juno. Kullanabiliriz

Dük ile olan bağlantınız-"

"Hayır!" Juno başını kaldırdı. "Leo, yani dük, o ve karısı, yani nişanlısı. Onlar bizim yararımıza kullanılacak *şeyler* değil."

"Elbette, *elbette*, ama ona sorabilirsin-" "Soramam.

İstemeyeceğim."

Beatrice gözlerini kısarak ellerini kalçalarına götürdü. "Buna ihtiyacım var Juno."

"Birini kullanmanız gerekiyorsa, kocanızı kullanın. Londra'nın en önde gelen sanat eleştirmeni, hatırladın mı? Onunla konuşun."

"Denedim." Ağzı titredi. "Senin için çok kolay, değil mi? Bağımsız yaşamak, kimsenin kurallarına uymamak. Kocamdan isteyemem-"

"Çocuklarının babasıyla konuşamazsın ama krallığın bir düküne ve daha önce hiç tanıştırılmadığım bir leydiye dayatmada bulunmamı mı bekliyorsun? Yapmayacağım, Beatrice. Hayır."

"Eğer beni patroniçen olarak istiyorsan, bunu yapacaksın." "O zaman himayenizin bedeli çok yüksek."

Sadece Beatrice'in titreyen nefesleriyle bozulan sert bir sessizlik etraflarında yuvarlanıyordu.

"Seni nankör sefil!" diye tısladı. "Sen sadece Londra'daki başka bir sanatçısın Juno Bell. Ama ben seni yükseltebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun. Seni daha fazlasına dönüştürebilirim."

"Beni hiçbir şeye dönüştüremezsın." Juno öylesine şiddetli bir şekilde ayağa fırladı ki çay tabakları tıkırdadı. "Ben kendimi yaparım."

"Bana ihtiyacın var."

"Kimseye ihtiyacım yok." Birdenbire herkesin bunu bilmesi önem kazandı. "Gidebilirsiniz, herkes gidebilir ama benim kendim ve sanatım var ve başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Bu mı? Bana yardım etmeyi ve himayemi reddediyor musun?"

"Sana ihtiyacım yok," diye tekrarladı titreyerek.

"Öyle olsun o zaman."

Beatrice başka bir şey söylemeden eteklerini topladı ve ağırbaşlılığını takınarak dışarı fırladı.

Juno inleyerek kanepeye uzandı ve gözlerini ayırmadan duvardaki resimlerine baktı. Biraz öfke ya da endişe uyandırmaya çalıştı ama her şey düz hissediyordu. Görebildiği tek şey bir gece önceki Leo'ydu. Duyabildiği tek şey onun sarhoş sözleriydi. Pişman olduğunu söylüyordu... Neyden pişman olmuştu? Açık konuşmamıştı. Ama buluşmalarının bir hata olduğunu düşünüyordu: Bu konuda netti.

Ve denizkızı çizimiyle ilgili bir şey.

Birden uyandı ve atölyesine koşarak gardıroptan çizimi çıkardı. Figürlerin tutkularından fırtınanın kargaşasına kadar hatırladığı kadar iyiydi.

Heyecandan içi içine sığmıyordu ve bir opera dansçısı gibi hemen harekete geçti. Boş bir tuvali şövalenin üzerine koydu, boya kutusunu açtı, parmaklarını tonların üzerinde gezdirdi, gözlerini kapattı ve sahneyi tüm renkleriyle hayal etti.

Ve sonra Leo'yla o yatağa geri döndü, Leo'nun kendisini ona açtığı, birlikte bir fırtına yarattıkları, o şiddetli, sahiplenici açlığın ikisini de ele geçirdiği anları yeniden yaşadı. Kadın onu ele geçirmişti. Belki sadece birkaç dakikalığına, ama o dakikalarda tamamen ve bütünüyle ona ait olmuştu.

"Bayan Kegworth!" diye seslendi, salondaki hizmetçinin sesini duymuştu. "Kapıları kapatın. Misafir kabul etmeyeceğim. Resim yapmaya gidiyorum."

Resim yaptı. Sonraki birkaç gün boyunca, Bayan Kegworth arkadaşlarını ve ziyaretçilerini kararlılıkla uzak tutarken, o resim hayat buldu.

Ta ki teyzesi Hester stüdyonun kapısında belirene kadar, elinde bükülmüş bir gazete, gergin ve sıkıntılıydı.

"Ah, Juno, canım," dedi Hester üzüntüyle. "Ne yaptın sen?"

BÖLÜM 23



T kesme cam kadeh enfesti. Hafifçe kıvrılmıştı ve gözyaşı damlası sapından aşağıya doğru güzelce ağırlaştırılmıştı. Güneş ışığı elmas şeklindeki kesiklerine vuruyor ve üzerinde sergilendiği yeşil kadifenin üzerinde dans ediyordu.

Leo umursamakta zorlandı. *Bu sadece bir bardak*, diye düşündü. *Sadece aptal bir bardak.*

Ancak kararını sessizlik bekliyordu. Kent'teki bu küçük cam fabrikasına yaptığı ziyaret, bir ödenek için çaresiz olan sahipleri için büyük önem taşıyordu: Bir kalem darbesiyle hayatlarını değiştirebilirdi. Camcıları onun dikkatine sunan Susannah için de önemliydi. Onu etkilemeye çalıştığını düşündü.

Ve etkilenmişti. Umursamaması camın, camcıların ya da Susannah'nın suçu değildi.

Kendisinden başka kimsenin hatası değildi. O sergide Juno'ya yaklaşan oydu. Yıllar sonra ilk kez çok fazla içen oydu. Kendini aptal durumuna düşürmek ve ne olduğunu bilmediğini söylemek için onun sokağına çıkan oydu.

Ama bu geçici delilik, Susannah'nın teyzesinin Kent'teki evine bir hafta kalmak üzere vardıklarında yeni yeni geçmekte olan akşamdan kalmalıklarla birlikte geçmişti. Susannah ve teyzesi bir dizi aktivite planlamışlardı: yürüyüşler, tekne gezintileri, fayton gezintileri. Kulağa son derece sıkıcı geliyordu ve onu Londra'dan uzaklaştırıyordu ve Londra olmayan her yer olmak için mükemmel bir yerdi.

Bu yüzden Leo ilgileniyormuş gibi yaptı, atölyeyi gezdi ve onları rahatlatmak için basit sorular sordu. Sonra bir kadeh seti hediyelerini kabul etti ve gülümseyen nişanlısıyla birlikte oradan ayrıldı.

Güzel bir gündü. Leo arabadan inip birkaç kilometre yürüyerek teyzesinin evine dönmelerini önerdiğinde Susannah kabul etti.

Silik bir anı canlandı: Juno o gece Susannah'dan bahsetti. Diyordu ki ... ne? Susannah'nın onu anlamasını umduğunu söyledi. Elbette.

Susannah onu anlıyordu. İngiltere'de başka bir kadın onu Kent'teki bir cam fabrikasına götürmeyi düşünür müydü?

"Ne diyorsunuz?" diye sordu. "Dammerton Vakfı'ndan hibe almaya aday olabilirler mi?"

"Nasıl isterseniz."

"Onları listeme ekleyeceğim. Köyde ilginç bir Norman kilisesi var," diye ekledi. "Oymalara bakabiliriz."

Leo'nun Normanlar ya da oymaları umurunda bile değildi. "Mükemmel," dedi.

Susannah başka bir şey söylemeye gerek duymuyor gibiydi. Her zamanki gibi düşüncelerini ya da Leo'nun herhangi bir yönünü paylaşmaya hiç ilgi göstermiyordu.

İyi ki de öyle.

Onu öpmemişti. Ne bir öpücük beklediğine dair bir işaret yapmış ne de en umutsuz romantiklerin bile flört sanabileceği bir şey söylemişti. Arkadaş oluyorlardı ve o da bundan memnun görünüyordu. Leo da memnundu elbette. Son derece memnundu.

Susannah'yı seviyordu. Sorun şu ki, onunla birlikteyken kendini sevdiğinden emin değildi. Bir şekilde kendini yapay hissediyordu. Suçluluk duygusu onu çok zorluyordu ama suçluluk duyması için bir neden yoktu çünkü ona karşı dürüst olmaya çalışmıştı, en azından onun izin verdiği kadar dürüst. Ama bir şekilde özü akıp gidiyor, onu bir takım elbisenin içindeki bir unvandan daha önemli kılmıyor gibiydi.

Elbette güzel kıyafetler, ama yine de sadece kıyafet.

Susannah kilise bahçesinde ona eski bir porsuk ağacının yanından geçerken rehberlik etti ve eski bir taş kemeri işaret etti. Normanlar, azizler ve groteskler hakkında kilisenin hareketli bir tarihçesini anlatmaya başladı. Bir gerçek. Susannah gerçekleri severdi. Listeleri severdi. Düzeni severdi.

"Susannah," dedi okumasını yarıda keserek.

Döndü, her zamanki gibi hoş, tanıdık bir yabancı.

"Evet?" "Belki şimdi seni öpebilirim diye düşündüm."

"Pekâlâ." Ellerini kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Bu evliliğin önemli bir parçasıdır," dedi.

"Evet. Umarım çocuklarımız olur."

Şimdi öp onu, dedi kendi kendine, ama elleri arkasında kenetli kaldı. Nişanlısını öpmek bir açıklama gerektirmiyordu ama yine de, "Eminim annen ya da büyükannen sana açıklamıştır," dedi.

"Gerçeklerin farkındayım, evet."

"Bunu keyifli hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Endişelenmenize gerek yok."

Boğazını temizledi. "Ne kadar düşünceli."

"Gerçi endişelenecek bir durum olmadığını söylemek, sanki gerçekten endişelenecek bir durum varmış gibi bir izlenim yaratıyor. Tabii ki yok."

Şaşkın görünüyordu. Bir süre durakladıktan sonra, "Bunu tartışmayı hiç beklemiyordum," dedi.

"Ben de bilmiyordum. Belki de bu yüzden böyle bir karmaşa yaratıyorum."

Sadece bir öpücüktü. Güzel bir kızdı. Ondan hoşlanmıştı. Yakında evleneceklerdi. Bunu yapabilirdi.

Bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Başparmaklarıyla oynadı.

"Elbette daha çok zamanımız var," dedi. "Hiçbir şey için acele etmeye gerek yok."

"Tabii ki."

Sesi rahatlamış gibiydi. Geri adım attı ve zımni bir anlaşmayla kilise bahçesinden yola çıktılar.

Evet, diye hatırlattı Leo kendine, onu öpmek için acele etmesine gerek yoktu. Daha çok zamanı vardı.

Gerçekten de hayatının geri kalanını yaşadı.



Eve döndüklerinde Susannah'nın kuzeninin üç arkadaşıyla birlikte gelmesiyle partinin renklendiğini öğrendiler. Genç beyefendiler şimdi salonda hanımlarla birlikte eğleniyorlardı.

Ancak tam olarak birlikte değillerdi: İngiliz gruplarının alışkanlık haline gibi gruplar birbirinden ayrılmıştı; bayanlar bir uçta, baylar diğer uçta yer alıyordu.

Leo hanımların yanından geçip genç adamlardan oluşan hareketli dörtlüye doğru yöneldi, uşağın kendisine uzattığı ve konuşmaması için bir neden veren mektuplar için minnettardı. Mektupları okumak için şömine rafına yaslandı. Mektuplardan biri başpiskoposun sekreterinden geliyordu: Thomas Macey için özel ruhsat Leo'nun alması için hazırды.

Diğer mektup Leo'nun evinden gönderilmişti ve üvey kardeşinin eliyle yazılmıştı.

Ne şaşırtıcı bir fikir: Aziz Blaise yazı masasının nerede olduğunu gerçekten biliyordu. Belki de bir mürekkep kabı çalarken tesadüfen bulmuştu.

Mektup sadece bir nottu, kısa, şifreli ve şaşırtıcı derecede okunaklıydı:

Polly, bunu gördün mü? Beni kabul etmiyor. T.

"Bu" *The Times*'tan bir kupür çıktı. Ne kadar etkileyici: Aziz Blaise bir gazeteden bir şey kesmek için çaba sarf etmişti. Daha da etkileyici: Aziz Blaise gerçekten bir gazete okumuştur.

Sayın Bayım- The Times'ın editörüne yazılan tüm mektuplar gibi, haber de şöyle başlıyordu

başladı. Leo mektubun altına baktı. Mektubu yazan William Prescott'tu.

Sayın Efendim

Londra'da kendisini sanatçı olarak tanıtan bir kadının, kadın erkek figürlerini soyunmuş halde çizmek gibi ahlak dışı bir davranışta bulunduğunu öğrendim.

Leo kupürü iki eliyle kavradı. Şömineye doğru geriledi. Kenarı sırtına battı. Derin bir nefes aldı. Prescott'un mektubunu taradı.

Hiçbir saygın kadın asla... Bayan J- B-... Hanımefendi karım acımasızca yanlış yönlendirildi... Sadece belirli sanat türleri uygundur... Ahlaki ahlaksızlık...

Onu mahvetmişti.

William Prescott, *The Times*'ın editörüne yazdığı bu mektupla Juno'yu mahvetmiş olmalıydı. Londra'daki kariyeri sona erecekti, çünkü soyunmuş halde figürler çizen bir kadını kim kabul ederdi ki?

Leo kesilen parçayı top haline getirdi. Düzeltti. İkiye katladı. Tekrar ikiye. Aziz Blaise'in mektubunun içine geri koydu. Sayfayı üzerine katladı.

Bu mektubun yakılması gerekiyordu ama ocakta ateş yanmıyordu. Sayfayı cebine kaydırды. Titreyen ellerini geri çekti.

Bu onu ilgilendirmezdi.

Juno kendi seçimlerini yaptı. Riskleri biliyordu. Bu onu ilgilendirmezdi.

"İlginç bir yazışma var mı, Dammerton?"

Susannah kendini yenilemiş bir halde salona girmişti. Leo bir an için nerede olduğunu şaşırdı.

"Ah." Diğer mektuba baktı ve hafızasını çalışmaya zorladı.

"Başpiskoposla bir randevu," dedi. Ona söylememişti

kardeşi için özel bir ruhsat alıyormuş. "Benden tavsiye istedi."

Gözleri büyüdü.

"Dekoratif konularda, dini konularda değil, sizi temin ederim." Ses tonuna biraz ciddiyet katmaya çalıştı ama sadece bir soytarı gibi konuştu ve bir soytarı gibi ekledi: "Kumaşlar, saatler ve benzeri şeyler."

"Ne kadar güzel."

Kadınlarla birlikte oturmak üzere hareket etmeye başlamıştı bile. Leo şömine rafına yaslandı.

Bu onu ilgilendirmiyordu. Prescott ne yapmış olursa olsun, Juno ne acı çekmiş olursa olsun, bu onu ilgilendirmiyordu. Onur önce gelirdi. Sadakatini Susannah'ya borçluydu, Juno'ya değil.

Genç adamlardan oluşan gruptan kahkahalar yükseldi ve hemen bastırıldı. "Sorunu anlamıyorum," dedi biri, sonra daha alçak bir sesle ekledi, "Sanat

çıplak resimlerle dolu."

Arkadaşlarından biri, "Baktığın o çıplak resimler sanat değil," diye şaka yaptı. "Bir kadının çıplak resim çizmesi doğru değil."

"Doğru, kadınlar çıplak olmalı!"

Bir kez daha güldüler, sonra bir kez daha odanın diğer ucundaki kadınların farkında olarak birbirlerini susturdular.

Londra, Juno'nun aleyhinde yapılan müstehcen konuşmalar ve şakalarla dolup taşacaktı ve o da-

Bu onu *ilgilendirmezdi*.

"Kadınların erkeklerden daha narin olduğu düşüncesi çok saçma," dedi genç bir adam. "Beni çıplak gören son kadının yüzü bile kızarmadı."

"Kraliyet Akademisi'nde her yıl bir model cübbesini ilk düşürdüğünde bir öğrencinin bayıldığı söylenir."

"Sanırım ben de ilk seferimde bayılmıştım!"

Sonra Leo hareket etti, bacakları onu salondan aşağı itti, o kadar hızlıydı ki hava etrafından akıyor gibiydi. Hanımlar konuşmayı bırakıp şaşkınlıkla ona baktılar.

"Dammerton?" Susannah söyledi.

"Londra'ya dönmeliyim," dediğini duydu. "Acil bir mesele."

"Başpiskoposun dekoru mu?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Evet. . Gitmeliyim."

Sanki bir deliymiş gibi ona bakıyorlardı. Belki de deliydi. Önemli değil: O bir düktü. Gitmesi gerektiğini söylerse, kimse bu konuda yorum yapmazdı. En azından yüzüne karşı.

Eğildi. Topuklarının üzerinde döndü.

Odadan çıkana kadar yürüdü. Sonra koştu.



JUNO NUN GÖREVI BASITTI: Her bir dekoru dolabından çıkarıp sandığa yerleştirmek.

Ama tek yapabildiği, yıllar boyunca Leo'dan aldığı bir dizi tuhaf hediyeye bakmaktı. İlk hediyesi: bir komisyonu tamamlayabilmesi için bir keman. Son hediyesi: deniz kabuğu.

Yine de gizli resimlerini de paketlemek zorundaydı, gizli çünkü figürler kıyafet giymiyordu. Ne skandal ama! Bir kadının erkek gibi resim yapması! Kazazede bir denizciye sahip çıkan bir denizkızını ya da katil bir grup tarafından taşların üzerinde sürüklenen Hypatia'yı resmetmeye nasıl cüret edebilirdi? Bu resimlerle ne *yapacaktı* ki? Kimsenin onları görmesine izin vermemeliydi. Kimsenin nü resimler yaptığını bilmesine izin vermemeliydi.

öyle bir kahkaha patladı ki kontrolünü kaybetmekten korktu. Onu yatıştırmak için kedileri aradı ama Livia ve Phoebe onları çoktan götürmüştü ve şimdi stüdyosu gerçekten boş bir odadan başka bir şey değildi. Dünyası yıkılırken ailesi onun yanında durmuştu, aslında gerektiği halde. Amcası Gordon başkalarının fikirlerini önemsemediğini, kariyerinin iyi olduğunu söyledi. Phoebe , çünkü kocasını terk ederek kendini zaten mahvettiğini söyledi. Livia umursamadığını, çünkü bir koca bile istemediğini söyledi. Daniel umursamadığını söyledi, çünkü bu onu sadece erkekler arasında daha ilginç kılıyordu. Hadrian bile haberi duyar duymaz Londra'ya geri döndü ve umursamadığını, çünkü hükümetin ona çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Hepsi onun etrafında toplanmıştı ve

Böyle bir aptallık yaptığında bunları hak etmemişti.

Ama onların desteği hiçbir şeyi değiştirmede. Londra'da işi bitmişti ve kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Juno'yu gerçekten her şeyini kaybettiğine ikna eden mektuplardı.

Elbette, Hester ona mektubu gösterir göstermez Prescott'un *The Times*'in editörüne yazdığı mektubun sonunu getirdiğini anlamıştı, ama öyle .

oldukça gerçek görünüyordu.

Sonra diğer mektuplar geldi.

Gelecek müşterilerden randevularını iptal eden mektuplar. Geçmiş müşterilerden gelen mektuplar, iğrendiklerini ifade ediyordu. Hatta bazıları Juno Bell'in çizdiği portreleri iade etti; görünüşe göre, Juno Bell'in bir tablosunu görmek bile ahlaksızlığa yol açabiliyordu.

Taşradaki arkadaşları Arabella ve Cassandra'dan da nazik mektuplar vardı. Her ikisi de şu anda bebek yapma işinde oldukları için onunla birlikte olamıyorlardı, ama araba göndermeyi teklif ettiler ve ona bir ev, her şey bitene kadar dinlenebileceği bir yer vaat ettiler.

Unutulup gitmez. Bir aristokrat skandalı atlatabilir. Yeterince çekici, yetenekli ve erkek olması koşuluyla bir sanatçı da atlatabilirdi. Ama evli olmayan bir kadın? Londra'daki kariyeri bitmişti.

Ve bu kendisinden başka kimsenin hatası değildi.

Prescott ya da toplumun adaletsizlikleri hakkında atıp tutabilirdi ama kuralları ve riskleri biliyordu. Yine de canının istediğini yapmıştı. Neden yapmıştı? Çünkü öyle *istemmişti*.

Çünkü inatçı, aptal ve kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünecek kadar kibirliydi. Sanki özel biriymiş gibi.

O özel biri değildi.

Huzursuz bir şekilde dolaptan uzaklaştı ve pencereden dışarı, kasvetli Londra gününe baktı. En azından İtalya'da güneşi görecekti.

Yan odada bir yerden yavaş ve sabit ayak sesleri duyduğunda hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Onları görmezden geldi. Ta ki cam arkasındaki bir hareketi yansıtana kadar.

Stüdyosunun kapısında ince bir erkek figürü duruyordu.

Leo'nun birçok kez o kapıda durduğu gibi.

Gözlerini kapadı ve kendine sarıldı. Bu Leo olamazdı, bu da sonunda delirdiği anlamına geliyordu ama umurunda değildi. Duyularının hareketleri takip etmesine izin verdi. Çizmelerin ahşap döşeme tahtaları üzerindeki hafif gümbürtüsü. Havanın kıpırdanışı. Arkasındaki bir varlığın sıcaklığı, onun özünü hissedebileceği, kokusunu alabileceği kadar yakın.

Kolları onu sardı. Onu sıcaklıklarıyla sardı.

Kendini onun göğsünün sertliğine bıraktı. Adamın elleri onunkileri buldu. Parmaklarını birbirine doladı. Başını hafifçe onunkine yasladı. Saçları onun şakaklarını gıdıkladı.

Sıcak gözyaşları kapalı göz kapaklarından kaçtı ve yanaklarından aşağı süzüldü.

"Sus," diye mırıldandı. "Sus."

"Buradasın." Sesi kırık bir fısıltı olarak çıktı. Yutkundu, tekrar denedi. "Sen buradasın."

Her şey doğru, renkli, uyumlu ve dengeli hissediyordu. Leo onunlaydı; dünyanın geri kalanı asılabılırdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adamın başka biriyle sözlenmiş olması ve kadının Londra'nın en yeni skandalı olması dışında hiçbir şey.

Birdenbire buna dayanamadı. Onun varlığına, iyiliğine, desteğine, dostluğuna katlanamıyordu, çünkü onu tekrar terk ettiğinde hepsini alıp götürecekti.

Onun aşkını reddetmişti. Ona tutarsız demiş, arkadaşlıklarını bitirmiş, başka biriyle nişanlanmış, onu soğukkanlılıkla başından savmış ve sonra sarhoşken ona gelmiş ve bir saatlik gerçek yakınlıklarını bir hata olarak görüp reddetmişti.

Kendini onun kollarından kurtardı, gözlerini ovuşturdu ve yüzünü ona döndü.

Ama adam harika görünüyordu, yumuşak ve şefkatli ifadesiyle, derin bir endişeyle bakan gözleriyle ruhuna merhem oluyordu.

"Burada olmamanız gerekirdi," dedi sert bir sesle.

"Yeni duydum," dedi. "Yardım teklif edebilir miyim?" "Yapılacak bir şey yok."

"Neye ihtiyacınız var?"

Ona sarılmasına ihtiyacı vardı. Sadece sarılmasına, sarılmasına ve sarılmasına. Başını sallayarak geri . Dizleri pencere çarptı, Bu da onun geri çekilmesini durdurdu. "Belki nazik olmak istiyorsunuz ama bu çok..."

Zalim, demek istedi.

Ona iyilik teklif etmesi çok acımasızcaydı. İyiliği sadece geçici olabilirdi ve onun buna çok ihtiyacı vardı.

Yıpranmış stüdyonun etrafına göz gezdirdi. "Ailen ve arkadaşların nerede? Sana kim yardım ediyor?"

"Sanatçılar yanıma yaklaşmayacak. Nü resim yapmanın olumsuz yan etkileri bulaşıcı ve beni karantinaya aldılar, böylece kimse benim şok edici ahlaki ahlaksızlığıma yakalanmayacak."

"Güçlü arkadaşlarınız var, zengin arkadaşlarınız. Leydi Hardbury? Bayan Hardbury.

DeWitt? Seni terk mi ettiler?"

"Arabella ve Cassandra bebeklerini bırakamazlar ama araba göndermeyi teklif ediyorlar. Beni tavan aralarına koyup resim yapmamı ve

saygıdeğer misafirlerinden." Parmaklarını perdenin içinde döndürdü. "Teyzem ve eniştem kedileri tembel fareler olarak yaşamaları için Londra'daki evlerine götürdüler. Güzel bir hayatları olacak ve yakında beni unutacaklar, çünkü kediler böyle yapar." Sonra, öfke her zaman üzüntü ve korkuya karşı mükemmel bir savunma olduğu için ekledi, "Duyduğuma göre ben de öyle yapıyorum. İnsanları unutmak."

"I-" Kısa durdu.

"Sen-ne? Bir dük asası sallayıp her şeyi düzeltecek misin? Beni de tavan arasında saklayıp, sevgili eşinden gizli mi tutacaksın? Sorun değil, Leo. Bana göz kulak olmak zorunda değilsin. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Prescott kendini beğenmiş, dar görüşlü bir ukala."

Titrek bir şekilde güldü. "Evet. Öyle. Ama o bir toplumun sesi ve toplum benden de senden de daha güçlü. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Zaten senden hiçbir şey istemiyorum."

Cevap vermedi. Stüdyoyu adımlamak için döndü. Ayak sesleri içi boşaltılmış odada yankılandı. Kadın onun kusursuz giyimi, tanıdık hatları ve akıcı zarafetini seyre daldı.

"İtalya'ya gitmek için yer ayırttım," diye ekledi neşeyle. "Yarın gece geç saatlerde yola çıkıyorum ve işte böyle olacak. Bayan Prescott iyi davrandı ve ben kötü davrandım, bu yüzden o bir baloya ev sahipliği yapacak ve ben de bir teknede kaçacağım. Belki İtalya'dan sonra Fransa'ya giderim. Avrupa'da gidebileceğim o kadar çok yer var ki. Aptal bir İngiliz skandalı umurlarında değil. O kadar da kötü değil, biliyorsun. En azından Londra'nın kurallarından kurtulmuş olacağım. Canım ne isterse onu çizerim ve istediğim deneyimleri yaşarım."

Sıra sıra dizilmiş gizli resimlerin önünde durdu ve sessizce onları inceledi.

"İşte buradalar," dedi usulca. "Yapmamı istemediğin resimler bakın."

Ona bakarken yüz ifadesine şefkat dolmuştu. Hayır, ona değil: O Onun *içine* baktı, en derin yerlerini gördü. Karanlık gölgeli köşelerini, gizli manzaralarını, aptallıklarını, pişmanlıklarını, yalnızlığını, tutkularını gördü.

Lanet olsun ona. Bu ne cüret! Onu seçmemişken, onu anlamaya ve kabul etmeye nasıl cüret ederdi? Onu önemsiyordu, bunu biliyordu ama bu yeterli değildi, buraya gelmesi için yeterli değildi ve-

"Git," dedi, kelime içini parçalayarak.

"Juno-"

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Yardım edemezsin." Bekledi.

"Leo, lütfen git. Seni daha fazla görmeye dayanamıyorum."

BÖLÜM 24



Juno'nun genellikle pembe olan teni solgundu. Gözleri donuk ve gölgeliydi. Gür saçları bile yenilmiş görünüyordu.

Leo onun yanaklarına sıcaklık getirecekse dünyayı yakar, gölgeleri yok edecekse güneşin parlamasını emrederdi. Gözyaşları dinene kadar ona sarılırdı.

Gözyaşlarının değil, onun gitmesini istiyordu.

Kadının onu ilk kez gönderdiği aklına geldi. Onu her zaman hoş karşıladığını sanmıştı. Bugün artık hoş karşılanmıyordu.

Ve bugün, ona en çok ihtiyacı olduğu anda, dünya onun neşesini, geçimini ve hayallerini çalmışken, hiçbir şey yapamadı.

Diğer tabloları daha önce hiç görmemişti ama yine de onları tanıdı. Onun gizli kalbinin galerisini oluşturunlardı. Ona kendi gizli yerlerini göstermişti, o da ona kendi gizli yerlerini göstermişti. Onu kusurlu, aptal ve kontrolden çıkmış olarak görmüş ve yine de onu sevdiğini iddia etmişti.

Kalbini tekrar kırmasından korktuğu için onun aşkına inanmaya cesaret edememişti ama yine de kalbi paramparça oluyordu çünkü her şeyini kaybetmişti ve yapabileceği hiçbir şey, *hiçbir* şey yoktu.

Dik durdu ve rahatlamadı.

Geri adım attı. Eğildi. Döndü. Gitti.

Sokakta, Kent'ten gelen puslu ve çok hızlı bir yolculuktan sonra atlar ayaklarını yere vuruyordu. Arabacıya arabayı eve götürmesini, atlarla ilgilenmesini söyledi; kendisi yürüyecekti.

Öfke onu sokaklarda sürükledi, her zamanki telaşsız temposu amansız bir yürüyüşe dönüştü. Nereye gittiğini ya da ne yapacağını pek bilmiyordu. Olmak istediği tek yer Juno'nun yanıydı; yapmak istediği tek şey onun için her şeyi düzeltmekti.

Yapamazdı. Kadın haklıydı: Ondan daha büyük ve daha güçlüydü.

Onunla evlenebilirdi. Bu onun itibarını kurtarırdı. Kimse bir düşesi küçümsemeye cesaret edemezdi. Ama o düşes olmak istemiyordu. Onu istemiyordu.

İtalya'ya gitmek için yer ayırttım. Yarın gece yola çıkıyorum.

Ne kadar kırılgan görünüyordu, ne kadar ıssız ve kaybolmuştu. Kadın parçalanıyordu ve adam onu bir arada tutamıyordu.

Tüm parasına ve gücüne rağmen hiçbir şey yapamıyordu. O bir düktü, lanet olası bir *dük*, ama iğrenç, dar kafalı bir ikiyüzlüden gelen kindar bir mektup onun dünyasını yok edebilirdi ve o *hiçbir şey* yapamazdı. Kız acı çekiyordu -Juno *acı* çekiyordu- ve onun acısını durduramazdı. Ona sarılamazdı bile, çünkü başka bir kadına söz vermişti ve ayrıca kadın onu istemiyordu; bunu açıkça belirtmişti.

Yürümeye devam etti, daha hızlı, daha hızlı, bastonunu havada keserek. Kendini Leicester Meydanı'ndan geçerken buldu, St. Martin's Lane boyunca. Kendini sanatçılar arasında popüler olan bir kafenin önünden geçerken buldu. Kendini, bir grup askının önünde mahkeme kuran, net siyah beyaz kıyafetler giymiş, kare şeklinde, kompakt bir adama bakarken buldu.

William Prescott'un ta kendisi.

"Prescott!" Leo bağırdı ve bir gülle gibi ona doğru fırladı, gözlerinin arkasına hücum eden kan yüzünden yarı kördü.

Bir düzine yüz döndü. O sadece birini gördü. Sanatçılardan oluşan çember keçiler gibi dağıldı.

"Seni kendini beğenmiş, hıyar suratlı parazit," diye tükürdü Leo. "Seni çıplak ellerimle parçalara ayırıp farelere yedireceğim."

Prescott ellerini açarak geri çekildi. "Dammerton! Majesteleri!"

İlerlemeye devam etti. "Seni zambak ciğerli yığın-"

"Lütfen. Majesteleri. Sakin olun."

"Ben sakinim," diye kükredi Leo. "Tamamen sakinim!"

Yine keçiler gibi dağılan sanatçılar, yoldan geçen birkaç kişiyle birlikte izlemek için yeniden bir çember oluşturdular.

Leo, eleştirmeni taş duvara yasladı, bastonunun başını çenesinin altına bastırdı ve ona doğru yaklaştı.

"İyi hissettiriyor mu Prescott?" diye tısladı kulağına. "Başkalarının hayatlarıyla Tanrı'yı oynamak? Kendini insanların nasıl davranması gerektiğinin adil yargıcı yapmak?"

Prescott'un ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Sanata ışık tutuyorum. İnsanlara yol gösteriyorum. Bir hizmet sunuyorum."

"Sağladığınız tek hizmet, diğer insanları kendileri için düşünme zahmetinden kurtarmaktır."

"Eğer bir sanatçı kötü davranırsa-"

"Sanatçıların kötü davranması gerekir!"

Prescott yan adımlarla kahvehanenin kapısına yöneldi; Leo hızla onun yolunu kesti.

Prescott, "Karımı korumak zorundaydım," dedi. "Onun itibarı zarar görebilirdi."

"Eğer sen çeneni kapalı tutsaydın ve o da sessizce bağlantıyı kesseydi, kimsenin itibarı zedelenmeyecekti. Ama sen onu ifşa etmek istedin."

"Bir kadın için kabul edilemez-"

"Zavallı küçük Prescott, ne kadar korkmuş olmalısın. Eğer dünya değişirse, konumunu ve gücünü kaybedeceksin, bu yüzden dünyanın değişmediğinden emin olmalısın." Leo geri adım attı. "Kendine eleştirmen diyorsun ama dar kafalı, ciğeri beş para etmez, sarı göbekli bir korkaktan başka bir şey değilsin."

Prescott omuzlarını dikleştirdi. "Bir eleştirmen ve beyefendi olarak onurumu zedelediğiniz için teşekkür ederim."

Leo gülümsedi. Yani dişlerini gösterdi. "Sende hiç onur yokken ben senin onurunu nasıl zedeleyebilirim?"

Seyircilerin arasından bir nefes sesi yükseldi: Bu hakaret vurulabilir bir suçtu. Bir beyefendinin onuru böyle bir hakarete dayanamayacak kadar değerliydi.

Prescott kararsız görünüyordu. "Karımın hatırı için, ben-"

"Lanet olası karının canı cehenneme!"

Herkes sessizliğe gömüldü. Londra'nın yarısı sustu. Prescott önce bembeyaz oldu, sonra kıpkırmızı oldu. Eldiveniyle boğuşmaya başladı.

", karım hakkında böyle konuşamazsınız."

"Bu konuda ne yapacaksın Prescott?" Leo onunla alay etti. "The Times'ın editörüne bir mektup mu yazacaksın?"

Prescott eldivenini çıkardı ve havada cırıptı.

Sarkık parmaklardan biri Leo'nun çenesine çarptı. İkisi de şaşkınlıkla ona baktı.

Ama Prescott meydan okumasını başlattıktan sonra söz verdi. "İkincinin adını söyle, Dammerton."

Leo'nun öfkesi yatıştı. "Düello. Güzel. Teşekkür ederim. Seni vurma fırsatını çok isterdim." Kabaca güldü. "Masum bir insanı mahvettiğin için bunu hak ediyorsun-"

"O masum değil. Karımdan gerçeklerden başka bir şey yazmadım. Kendisinin böyle iğrenç bir pisliği hiç görmemiş olmasına seviniyorum."

Leo başını eğdi. "Eğer Bayan Prescott sanat eserini hiç görmediyse, bunu nereden biliyordu?"

"Söylemedi, sadece çizimleri başka birinden duyduğunu söyledi."

İçinde taze bir öfke şeridi dalgalanıyordu. "Yani sadece dedikodulara dayanarak onu mahvettin."

Bayan Prescott'un çizimleri kendisinin gördüğünü ya da Juno'nun ona sır verdiğini düşünmüştü. Ama Bayan Prescott izimleri başka birinden öğrendiyse...

Etrafında döndü. Küçük bir kalabalık izlemek için toplanmıştı. Daha büyük bir kalabalık ise küçük kalabalığın ne izlediğini öğrenmek için toplanmıştı.

Leo hepsine hitap etmek için sesini yükseltti. "Güzel kardeşim Tristan St. Blaise'i nerede bulabileceğimi bilen var mı? Konuşmadan önce düşünün, çünkü onu öldürmek istiyorum. Kim izlemek ister?"



Kendi vey kardeşini öldürmek için sokaklarda bir ^{DK}, Londra'nın tam da aradığı türden bir eğlenceydi.

Leo, Aziz Blaise'in bulunduğu söylenen Covent Garden'daki oyun cehennemine girdiğinde etrafındakileri de kendine çekmişti.

Söylentiler doğruymuş.

Aziz Blaise elinde kğitlerle bir oyun masasına uzanmış, hafif sarhoş ve yumruklanmaya son derece müsait görünüyordu. Leo diğer adamların arasından sıyrıldı ve kardeşini yakasından yakaladı. İskambil kğitleri çılgınca uçuşuyordu. Onu masadan uzaklaştırıp duvara yasladı.

Heyecanlı konuşmaların karışık gürültüsü yerini sessizliğe bıraktı.

"Polly canım!" dedi Aziz Blaise. "Ben de seni gördüğüme çok sevindim. Böyle bir kardeş sevgisini hak edecek ne yaptım ben?"

"Bunu neden yaptın?" diye tısladı.

"Ne yapacağım? Aralarından seçim yapabileceğiniz çok fazla olasılık var."

Leo onun adını söylemeye cesaret edemedi. "Neden sırlarını açığa çıkarıp onu mahvedelim?"

"Diyorum ki, bir durumdasınız, değil mi?" Aziz Blaise'in dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Gözlerine sinsi, hesapçı bir bakış yerleşti. "Londra'nın beyefendileri uzun zamandır bunu bekliyordu. Bakalım bundan sonra ne olacak?"

Leo'nun beyninin bir yerinde bir uyarı sesi duyuldu. Görmezden geldi.

Aziz Blaise yüzünü yaklaştırmak için boynunu büktü. "Onunla evlenmeme ne dersin?" diye teklif etti usulca, konyak kokulu bir nefesle. "Bana çok para vermen gerekecek ama İngiltere'den ayrılırız. Ve eğer senin yavruna hamile kalırsa, çocuğu ben büyütürüm."

Leo onu duvara doğru itti. "Sana güvenmişti. Sana ne yaptı ki?"

"Benimle yatmayı reddetti," diye iç geçirdi Aziz Blaise. "Belki şimdi yapar. Küçük üvey kardeşimin ondan önce davranmış olmasına aldır mıyorum bile. Sen yaptın, değil mi? Belki de bana teşekkür etmelisin. Belki şimdi senin metresin olacak kadar umutsuzluğa kapılır. İstedğin değil mi? İyi bir çocuk gibi kontun kızıyla evlen, sonra da Dük Baba'nın annelerimize yaptığı gibi o tatlı kadını yanında tut. Ona nasıl baktığını gördüm. Aç gözlerle."

Devam etti ama Leo duymadı. Yumruğunu geri çekip bir yumruk atacak kadar uzun süre onu serbest bıraktı.

Aziz Blaise kenara çekildi. Leo'nun yumruğu havaya çarptı. Tökezledi, sonra dönüp kardeşinin küstah sırtışını gördü.

Leo'nun aklına bunun yaklaşık on beş yıldır ilk yumruk yumruğa dövüşü olduğu geldi, oysa Aziz Blaise muhtemelen her gece eğlenmek için başka erkeklerle dövüşüyordu.

Çalım attı, tekrar savurdu. Bu sefer, bir şekilde hedefinin yanağını yakaladı.

"Yüz değil," diye itiraz etti Aziz Blaise ve Leo'nun kafasına doğru hamle yaptı. Leo, "Saç değil," dedi ve başını geri çekti.

Birbirlerine baktılar, yine on yaşındaydılar, Dük Baba'nın onları ilk kez bir araya getirdiği günü yeniden yaşıyorlardı, iki büyük oğlunun birbirlerini seveceklerinden umutsuzca, iyimserce emindiler. Birbirlerini sevmişlerdi, evet: Birbirlerini yumruklarıyla sevmişlerdi. Leo ona lanet okudu: Tristan St. Blaise, gaspçı, kalp kırıcı, fesatçı. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Aziz Blaise bir kahkaha atarak döndü ve en yakındaki iskambil masasının üzerine sıçradı, fişler ve kartlar ayaklarının altında dağıldı. Leo arkasından sıçradı. Tekrar savurdu. Yine ıskaladı.

Hâlâ gülmekte olan Aziz Blaise masadan masaya atladı, Leo da hemen arkasından.

Büyük masalardan birinde, Leo sonunda onun dirseğini yakaladı. Onu kendine doğru çekti. Bu kez, masa ayaklarının altında gıcırdarken ve kalabalık yerden tezahürat yaparken Aziz Blaise dövüşmeye devam etti. Kendini aptal yerine koyduğunu fark etti Leo öfke sisi içinde. Yumrukları hiç temas etmemişti ve St. Blaise, Leo'nun yumruklarından kaçıp kıyafetlerini ve saçlarını dağıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Durdu, ağır ağır nefes alıyordu. Aziz Blaise eğitilmiş ve deneyimli bir askerd, Tanrı aşkına.

Yine de bir yanağında sevindirici bir şekilde kırmızı bir yara vardı.

Aziz Blaise Leo'ya bakarak başını salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Seni mahvettim ama yine de saçların harika görünüyor."

"Ve sana yumruk attım, ama yine de yüzün-" "Süper mi?"

"Bir yumruğa ihtiyacım var."

O sırtışı sonsuza dek silmeye kararlı bir şekilde ilerledi. "Polly, Polly,

Polly." Aziz Blaise barış işareti olarak ellerini kaldırdı.

Artık ikisi de Leo'yu kolaylıkla yere yıkabileceğini ve bir güzel pataklayabileceğini biliyordu. "Bununla yüzleş. Düzgün bir yumruk atmayı bilmiyorsun."

"Ama nasıl ateş edileceğini biliyorum."

"Öyle mi?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. İkincinin adını söyle. Yarın şafakta seni vuracağım."

Aziz Blaise içini çekti. "Yine de bunu öğleden sonra yapabilir miyiz? Biraz uyumama izin verin."

"Öldüğünde ."

Leo kıyafetlerini düzeltmek için acele etmedi, sonra hafifçe yere atladı.

Sırtışlar onun bakışları karşısında duraksadı. Sessizlik dışarıya doğru dalgalandı ve önünde bir yol açıldı. Çıkışa doğru ancak iki adım atmıştı ki odada bir tezahürat daha patladı.

Aziz Blaise, hâlâ masanın üzerinde, selam veriyordu.

"Bitti ve kazandım!" diye bağırdı. "Dammerton Dükü bana bağırdı, bana vurdu ve beni dışarı çağırdı. Küp benim! Bin pound!"

Aziz Blaise Leo'nun gözleriyle karşılaştı. Genişçe sırtarak tekrar eğildi.

"Bir *bahis* için beni kızdıracak birini mi mahvettin?" Leo dedi ki.
"Öldüğünde soğuk bir teselli."

" ben yapmadım. Yaptığımı söyledim çünkü seni kızdırmak için mükemmel bir fırsat yakaladım."

"Seni yine de vuracağım. Kimse onun hakkında böyle konuşamaz ve yaşayamaz."

"Beni vurmayacaksın, Polly. Dük Baba bana göz kulak olmanı söyledi."

"Cesedine ben bakacağım. Sana güzel bir cenaze töreni düzenleyip kazancını annene ver." Bir parmağını alnına dokundurdu. "Şafakta görüşürüz, kardeşim benim."

Geri döndü. Kalabalık onun çatık kaşları karşısında sustu. Yüzler arasında çenesi düşük bir Thomas Macey de vardı. Leo ona düelloda ikincisinin kendisi olacağını söylediğinde ağzı bir anda kapandı.

"Ama benim-" Macey yaklaştı ve fısıldadı, "Yakında tekrar evlenmek istiyorum, hatırla. Özel bir ruhsat sözü vermiştiniz."

"Ve bir lisansınız olacak." Leo onu omzundan alkışladı. "İkimiz de vurulmadığımız sürece."

BÖLÜM 25



T Gün ışığının ilk soluk ipuçlarının gökyüzünün köşelerinde belirlediği saat aralığında, ön kapıya vurulan çekiç sesi Juno'nun evini titretti.

Bir kedi kavgasının ürkütücü uğultusu ve kıyafetleriyle uyumuş olmanın verdiği genel rahatsızlık sayesinde zaten çoğunlukla uyanıktı. Ama en azından sonunda son eşyalarını da toplamayı başarmıştı.

Buruşuk, gözleri kararmış ve küfürler mırıldanarak merdivenlerden inip kapıyı açtı. Karşısında Beatrice Prescott'un arabacısı, yumruğu havada, yüzü endişeyle buruşmuş Beatrice'in kendisi duruyordu.

Juno birdenbire çok ama çok uyandı.

Kolunun bir hareketiyle kapı onlara doğru çarptı ama arabacı kapıyı yakaladı ve Beatrice, "Ah, Juno. Bana yardım etmelisin."

inanmayan bir kahkaha yükseldi. "T? Yardım mı edeyim?"

"Benden nefret ettiğinizi ve beni asla affetmeyeceğinizi biliyorum, çünkü yaptığım şey affedilemezdi, ama birbirlerini vurmak istiyorlar ve onları nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Kim birbirini vuracak?"

"Duymadınız mı? Dammerton çıldırdı! Tamamen çıldırdı! Prescott'a saldırdı, o da onu dışarı çağırdı, sonra Dammerton kendi üvey kardeşine saldırdı ve *onu* dışarı çağırdı ve şimdi biz konuşurken hepsi parkta adımlarını sayıyor!"

Juno'nun kalbi durdu, sonra güm güm attı, sonra da iyi bir önlem için birkaç takla attı. Gözleri Beatrice'in üzerindeydi ama tek gördüğü Leo'ydu: Beatrice onu gönderdiğinde taş gibi olan yüzü, gitmeden önce verdiği resmi selam. Ona gitmesini emretmiş, hiçbir şey yapamayacağı konusunda ısrar etmişti ve o da- Kavga mı başlatmıştı? *Leo mu?* Bu nasıl olabilirdi? Silahları soğuk bir sessizlik, kesici bir düşüş ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişti. Etrafta dolaşp insanlara vurmazdı. Onları kesinlikle vurmazdı.

Ya da, Tanrı korusun,
vurulmak. Onun yüzünden
mi?

"Ama neden?" diye sordu.

"Bunu tartışacak zaman yok! Medenileştirici etkimize acilen ihtiyaç var! Bu gece benim balom var ve Prescott bir skandalın ortasında-"

"Senin sefil topun umurunda mı sanıyorsun? Ya biri yaralanırsa?"

"Kesinlikle." Beatrice sanki korkunç bir sır veriyormuş gibi daha da yaklaştı. "İnsan hayatında ne sıklıkla bir düelloyu durdurma fırsatına sahip olur? Hmm?"

Bir duygu sürüsü Juno'nun zayıf düşünme çabalarını ezip geçti. Dış giysilerini kaptı ve arabaya doluştular. Arabacı atları harekete geçirirken neredeyse heyecanla kişniyordu.

Juno daracık alanda çünkü elbisesinin üzerine pardösüsünü, sabahki saçlarının üzerine de bonesini geçirmeye çabaladı. Beatrice'in yardımına ve onun dayanılmaz gevezeliklerine katlanmaktan başka çaresi yoktu.

"Juno, sana yaptıklarımız için çok ama çok üzgünüm. Keşke geri alabilseydim. Hiçbir mazeret yok. Yok! Söylediğin o şeylerden sonra çok öfkeliydim ve ne kadar zor olduğumu bildiğim için çok yorgundum ve Prescott'a öfkelen dim ve dedim ki - Ah, ne dediğimi bile bilmiyorum ama adamın bunu tekrarlayacağını, tüm dünyanın görmesi için bir mektup yayınlayacağını asla hayal edemezdim!"

Giyinen Juno koltuğa geri düştü. Beatrice de arkaya düştü.

"Keşke bunu senin için düzeltebilseydim, ama her şeyi mahvettim! Ben berbat bir patroniçeyim, berbat bir dostum, berbat *bir insanım*. Oh, lütfen beni affet! Hayır, beni *asla* affetme."

Juno'nun bu kendi kendini kırbaçlamaya pek sabrı yoktu. "Figür çiziminden nasıl haberin oldu?" diye sordu. "O çizimler çok iyi gizlenmişti. Size söyleyen Bay St. Blaise miydi?"

"Tanrım, hayır! Hayatım boyunca o korkunç adamla tek bir kelime bile etmedim."

"O zaman sana kim söyledi?"

Beatrice'in çenesi düştü. "Neden, sen yaptın, Juno. İspanyol sanat sergisinde nü resim yapmanın etkileri hakkında bir şeyler söylemiş tin."

Parmakları kendi açık ağzını kapatmak için uçtu. "Duymadığımı sanıyordum."

"Bilmiyormuş gibi davrandım. Bu pek de sürpriz olmadı. Aslında umurunda da değil, ancak *bunu* toplum içinde asla itiraf edemem. Ama dürüst olmak gerekirse, bir sanat galerisinde bir adamın çıplak kadın resmini görmeden iki adım atamazsınız ve yemin ederim, bir tane daha efsanevi bir *ırza* geçme tasviri görürsem

Çılgılık! Sonra aynı adamlar ahlak hakkında ahkam kesmeye cüret ediyor. Keşke ona söylemeseydim Juno. Kariyerini mahvettim, dostluğumuzu yok ettim ve şimdi Prescott öldürülecek."

"Ve balonuz mahvolacak!"

"Biliyorum!" Beatrice feryat etti, sonra kısa bir süre durdu. "Benimle geçiyorsun. Tam da hak ettiğim gibi."

Juno kaburgalara yaslandı. "Dükün kavga etmesi ya da düello etmesi pek olası görünmüyor." Sıkışık ciğerlerinden derin bir nefes almaya zorladı. "Aralarındaki kavganın mahiyeti nedir?"

"Prescott'un bana tek söylediği Dük'ün bana ve onuruna hakaret ettiği." Gözlerini devirdi. "Erkekler hassas duyarlılıklarımızı korumak için bu tür meseleleri gizli tuttuklarını söylüyorlar, ama saçmalıklarına güleceğimizden korktukları için söylemeyeceklerinden şüpheleniyorum."

"Ama Leo-Dammerton-avlanmaz ya da ateş etmez. Düello yapmayı bildiğinden bile şüpheliyim."

"Bunlar nasıl düello yapılacağını bilerek doğuyorlar, değil mi? Dadıları çaylarını getirmeden önce çocuk odasında küçük düello alıştırmaları yapıyorlar."

Leo bu karmaşaya onun yüzünden düşmüştü, Juno emindi. En kötü ihtimalle hayatını, en iyi ihtimalle de geleceğini riske atacak kadar aptaldı. Sabahın dördünde, yirmi dört saatten az bir süre sonra, gemisinin Napoli'ye doğru yola çıkacak olması iyi olmuştu. İlk öpüşmelerinin hayatını on yıllık bir kaosa sürüklediğini söylemişti ona. Bir kez daha istemeden de olsa bir kargaşa yaratıyordu. Gitmesi daha iyiydi.

Ama gökyüzündeki tüm yıldızlar adına, İngiltere'nin kıyısından ayrıldığında onun hâlâ hayatta ve iyi durumda olduğundan emin olacaktı. Ya da o aptal adamı kendisi vuracaktı.



"Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun, Polly."

"Oh, gerçekten istiyorum."

Leo sırtını bir çınar ağacına yasladı ve bacaklarını önüne uzattı. Ağaç kabuğu sırtını pürüzlendirdi; toprak koltuğunu serinletti. Giysileri kirlenmiş olabilirdi ama hareket edemeyecek kadar yorgundu. İlk düellosuydu ve şimdiden sıkılmıştı. Ve gözünü bile kırpmamışken nasıl düzgün atış yapabilirdi ki?

Aziz Blaise, hâlâ akşam kıyafetleri içinde, onun yanındaki çimenlerin üzerine yayılmıştı.

Etraflarında sis parkın üzerinde dalgalanıyor, ağaçları sarıyor ve şafak öncesi gökyüzünün kararsız mavi-gri rengine karışıyordu. Birkaç kuş kıpırdanmaya başlamıştı ama başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Üç düellocu, üç adamın ikinci adam olarak hizmet etmesi anlamına geliyordu, ancak bu üç adamdan hiçbiri bir cerrah getirmeyi hatırlamamıştı, bu yüzden düello başlayamadı. Prescott'un yardımcısı bir tane aramaya gitmişti.

Bu arada Aziz Blaise'in yardımcısı, Thomas Macey'nin yanında çimlerin üzerinde uyuyakalmış, arada bir saatine endişeli bakışlar atıyordu. Prescott bir kütüğün üzerinde tek başına oturmuş, son zamanlarda aldığı tüm kararları ve muhtemelen daha eski kararlarından bazılarını yeniden gözden geçiren bir adam havasındaydı.

Leo sert ve soğuk zeminde kaykıldı ve kucağındaki silahı inceledi. Kabzasını karmaşık bir sedef kakma süslüyordu. Sedefe hayran olmak güzeldi, bu yüzden bundan sonra ne olacağını düşünmedi. Bir beyefendi bir kez düello yapmaya karar verdiğinde, bu onun elinde değildi ve istese de istemese de bunu yapmak zorundaydı.

Düello bu şekilde bir nişan gibiydi.

"İptal edelim," diye ısrar etti Aziz Blaise. "Düellonun ateş etmeyi içerdiğinin farkında mısınız? İkimizden biri ateş etmeyi, diğeri de nakış işlemeyi çok iyi biliyor."

"Duke Baba çocukken ateş etmeyi öğrenmem için ısrar etti."

"Peki son on beş yıl içinde hiç silah kullandınız mı?"

Leo silahı düşündü. "Mekanizmanın pek değişmediği kesin. Mermi, tetik ve diğerleri."

"Sen daha tetiği bulamadan ben seni vurmuş ve yatağa girmiş olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Çünkü hayatında bir kez olsun doğru olanı yapacaksın ve ben seni vururken kıpırdamadan duracaksın."

Aziz Blaise dirseklerinin üzerine kalktı. "Ben senden özür dileyeceğim, sen de Prescott'tan özür dile. Herkesin onuru tatmin olacak, kan dökülmeyecek ve pastırma ve yumurta yerken bu konuda kıkırdayabiliriz. Pastırma ve yumurta kulağa vurulmaktan daha iyi gelmiyor mu?"

Leo hiçbir şey söylemedi.

"Yemin ederim kimseye Bayan Bell için modellik yaptığımı söylemedim," dedi Aziz Blaise. "Bayan Bell'den hoşlanıyorum. Bu ikinci oldu, beni yapmadığım bir şeyi yapmakla suçladınız. Neden hakkımda hep en kötüsünü düşünmek zorundasın?"

"Böylesi daha kolay, sanırım." Leo iç çekti. "Bu çok kötü oldu ve özür dilerim. Ama bu onun hakkında konuşma şeklinizi mazur göstermez."

"En iyi anım değildi, kabul ediyorum. Ben de ona hiç dokunmadım, eğer beni vurmak istemenizin gerçek sebebi buysa. Benimle yatmayı reddetti, ama yeterince adil, bu konuda herhangi bir söz hakkım olsaydı ben de benimle yatmayı reddederdim. O şeyleri sadece seni kızdırmak ve oyunu kazanmak için söylediğimi biliyorsun. Kumar borçları zorlu bir metres yaratıyor."

Gökyüzü aydınlanıyordu. Daha fazla kuş kırırdadı. Görünüşe göre Thomas Macey de uyuyakalmıştı. Bu kanlı cerrah acele etmezse yakında düello için çok geç olacaktı. Beceriksizlik ve içki çok daha etkiliyken düelloları önlemek için neden yasalarla uğraşılsındı ki?

"Ne oldu, Tristan?" Leo sordu. "Kumar, kadınlar, komisyonunu satmak... Ordudan hoşlandığını sanıyordum. Mükemmel bir süvari subayı olduğunu söylediler."

Aziz Blaise bir ot kopardı ve yavaşça parçaladı. "Bir savaş vardı," dedi bir süre sonra. "Savaş eğlenceli değildi ama birbirimize sahiptik, atlarımız vardı ve her gün kalkmak için bir nedenimiz vardı. Sonra beni Londra'ya geri gönderdiler ve göğsüme bir madalya taktılar, miğferim için tüyler ve atım için daha fazla tüy verdiler ve..." İç çekti. "Tüyler içinde çok çekici göründüğümü ilk kabul eden benim, ama bunun bir *anlamı yok gibi* görünüyor. Savaşın o heyecanı var ya, o zaman nefret ediyorsun ama sonra onsuz nasıl devam edeceğini bilemiyorsun."

"Yani kendi heyecanınızı yaratıyorsunuz."

"Çünkü eğer yapmazsanız, düşünmek için çok fazla zamanınız olur. Düşünmeyi bırakmak güzeldir. Tıpkı düşünmekten kaçınmak için giysilerinizi ve ıvır zıvırlarınızı kullandığınız gibi." Durakladı. "Ne hakkında düşünmekten kaçındığının bir sırrı yok. Ya da kimi, daha doğrusu."

Leo cevap verme zahmetine girmede. Silah elinde hoş bir serinlikteydi. Silahlar ateşlendiğinde ısınır mıydı? Hatırlayamadı.

"Yıllar önce o küçük gümüş yüzüğü Juno Bell için yapmıştın, değil mi?" Aziz Blaise sordu. "Adını ilk duyduğumda bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Sonra onunla bir salonda tanıştım ve daha fazlasını öğrenebileceğimi düşündüm. Şansıma modellik yaptığım gün ortaya çıktın. Aranızda bir şeyler var gibiydi ama dağınık görünüyordu. Ve işte buradayız."

"Eğer heyecan istiyorsan, sana casus olarak bir iş bulabilirim. Bu işte iyi olacağı benziyorsun."

"Kesinlikle çok şık olurdum," dedi. "Bayan Bell konusunda ne yapacaksınız?"

Leo silahın namlusunu okşadı. "Ben başka biriyle nişanlıyım. Bir beyefendinin nişanını bozması onursuzluğun daniskasıdır."

"Zaten Bayan Bell'le asla evlenemezsin."

İstersem yapabilirim, diye düşündü Leo somurtarak, inatla. Yine de herkes bunu söylüyordu.

Juno bile söyledi.

"Benimle evlenmek istemiyor, o yüzden zaten pek önemi yok." "Ne yani? Onu metresin olarak mı tutacaksın?"

Leo botlarının nemli parmaklarını düşündü ve soruyu duymazdan geldi. Onun yerine "Dük Baba'nın annenle hiç evlenmemiş olması seni rahatsız etti mi?" diye sordu.

Aziz Blaise doğrulup sırtını ağacın diğer tarafına dayadı. "Biz onun gerçek ailesiydik, sen ve kardeşlerin değil," dedi. "Bizimle yaşadı, bizi sevdi ama bizim asla parçası olamayacağımız bir hayatı vardı." Durakladı. "Sana ateş etmeyi öğreten o ?"

"Yapılması için talimatlar bıraktı. Bir sonraki üç aylık ziyaretinde performansımı değerlendirdi."

"Bana ateş etmeyi, ata binmeyi, balık tutmayı öğretti. Önemli olan her şeyi bana o öğretti. Onu çok severdim ve onun gibi olmak isterdim. Ama o her şeyden önce bir düktü ve bu benim asla olamayacağım bir şeydi. Ne zaman onun diğer hayatını, kamusal hayatını sorsam, her zaman 'Bunun için endişelenmene gerek yok, o Leopold'un işi' derdi. Seni yumruklamak istememe şaşmamalı."

Leo homurdandı. "Beni yılda dört kez ziyaret eder ve her ziyaretini seninle övünerek geçirirdi. Nasıl daha hızlı koştuğundan, daha iyi ata bindiğinden, daha düz vurduğundan. Seni yumruklamak istememe şaşmamalı."

Dük olmak Leo'ya pek çok şey kazandırmıştı ama hiçbir zaman seilmeyi kazandırmamıştı. Bir noktada, verilmeyecek bir şeyi istememeyi öğrendiğini fark etti.

Beyhudelik. Şaşmalık. Leo hayatı boyunca babalarının gözdesi Aziz Blaise'i kıskanmıştı ve Aziz Blaise de hayatı boyunca babalarının varisi olan onu kıskanmıştı. Her birinin sadece yarım bir babası vardı; annelerinin her birinin sadece yarım bir kocası vardı. Çünkü bir İngiliz dükü bir Fransız Katolikle evlenemezdi, neden? Çünkü bu basitçe *yapılamazdı*.

"Kendini parçalara ayırdı," dedi Leo. "Bunu yapmamalıydı."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydı." Aziz Blaise ağacın arkasından bakıp ona sırtıttı. "Senden daha iyi bir dük olurdum."

"Kumar, kavga ve fahişelik mi?"

"Dük olsaydım böyle şeyler yapmazdım." Leo ona bir bakış attı. Aziz Blaise, "Pekâlâ, yine yapardım ama çok daha dükçe bir şekilde," diye düzeltti. "Ama dük olarak bir amacım olurdu, değil mi? Yer değiştirelim. Ben dük olurum, sen de Bayan Bell'le birlikte bir çatı katında aklıktan ölen pejmürde bir ressam olursun."

Parkın öte yanından tekerlek ve toynak sesleri ve koşum şingirtıları geliyordu. İkisi de sisin içinden çıkan bir arabayı izlemek için durdular.

"Cerrah," dedi Aziz Blaise. "Buna hâlâ bir son verebilirsin."

Ama arabanın kapıları açıldığında dışarı fırlayan cerrah değil, Bayan Prescott ve ardından Juno oldu.

Gözleri doğruca ona yöneldi. Kısa bir süre durdu, arkasındaki sis dağılırken kendini tutmak istercesine arabanın kapısını kavradı. Bakışları çiy kaplı çimenlerin üzerinde birbirine dolanırken, acı tatlı bir huzur Leo'nun ruhunun etrafına bir battaniye gibi yerleşti.

Bana senden bir parça vermeni istiyorum, öldüğünde yanımda götürmek için, demişti.

İkisi de ne kadar aptaldı. On yıl önce ona kendinden bir parça vermişti ve o hâlâ bunu yanında taşıyordu. Kendisini sadece o yanındayken bütün hissetmesinin nedeni de buydu.

O parçanın yokluğu içinde bir boşluk bırakmıştı. Bu boşluğu alkolle, Erika'yla evlenerek, güzel nesnelerle ve daha güzel kıyafetlerle, zanaatkârlarla ve Vakfiyla, uygun bir hanımla mantıklı bir evlilikle, aileyle, görevle ve onurla doldurmaya çalışmıştı.

Ama Juno oradayken, doldurulması gereken hiçbir boşluğu yoktu.

O düzensiz değildi. Yanlış anlamıştı. Tüm dünya yanlış anlamıştı. Leo için Juno'yu sevmek her şeyin doğal düzeniydi. Düzensizlik, kaos, bozulma: Bunlar ona olan aşkını inkâr etmenin, toplumun göz kırpan kurallarına uymaya çalışmanın sonucuydu.

Sonra Juno gözlerini kaçırdı ve gerçeklik geri geldi. Geldiklerinden beri sadece birkaç saniye geçtiğini fark etti ve o birkaç saniye içinde Bayan Prescott koşup bağılıyor, şaşkın kocasının üzerine bir boğa gibi saldırıyordu.



Beatrice, "Buna izin vermeyeceğim Prescott!" diye bağırp kocasını öyle bir itti ki, kocası geriye doğru tökezledi ve neredeyse bir kütüğe takılıp düşüyordu.

Onun bağırırları üzerine, çimlerin üzerinde uyuklayan iki genç adam ürkmüş kediler gibi sıçradı.

"Juno'nun hayatını mahvettin ama ne benimkini ne çocuklarımızinkini ne de bu geceki balomuzu mahvedeceksin," diye bağırdı Beatrice. "Buna bir son ver Prescott. Dük'ten özür dile. Şimdi."

Prescott asık suratlı bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu. "O özür dilemeli Ben."

Beatrice şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Ona ne yapması gerektiğini söyleyemem. O bir dük. Juno, dükten özür dilemesini isteyebilir misin?"

"Kimse kimseye ateş etmezse çok memnun olurum ama bir düke ne yapacağını da söyleyemem," dedi Juno. "Düklerin sorunu da bu zaten. Onlara komuta etmek son derece zordur." Söz konusu dük çimenlerin üzerinde ilerliyor, üvey kardeşi de arkasından esniyordu. "Aziz Blaise'in sırlarımı ifşa etmediğini belirtmeliyim," diye ekledi. "Beatrice'in duyabileceği bir yerde yüksek sesle konuştum. Bunu ben kendim yaptım."

"Seni mahvettiler," dedi Leo.

"Eğer birbirinizi öldürürseniz ben yine de mahvolurum. Geçmiş değiştiremeyiz. İstesek bile."

Kıpırdamadan durdu. Bakışları yumuşak ve anlam dolu görünüyordu. Dünyanın geri kalanı kayboldu.

"Geçmiş değişirmek istiyor?" diye sordu ona.

"Yapamayız." Hüzünle gülümsedi. "Bunu her açıdan düşündüm ve vardığım tek sonuç felsefeye kalkışmamam gerektiği."

Gözleri büyüdü. "Felsefe mi?"

"Lütfen endişelenmeyin. Çok acı verici bir beş dakikaydı ama atlatacağıma inanıyorum."

Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı, doğan güneş gibi yavaş ve sıcak, gözlerini kırıştıran ve kalbini dans ettiren o tanıdık samimi gülümseme.

Biri boğazını temizledi ve aslında yalnız olmadıklarını hatırlattı.

Leo'nun soğuk maskesi bir kez daha yerine oturdu. "Prescott: Arkadaşımı savunmak için sana hakaret ettim. Arkadaşımın isteği üzerine bu hakaret için özür dilerim."

"İşte." Beatrice kocasını dürttü. "Dük özür diledi. Dükler bunu pek sık yapmaz."

Prescott homurdandı. "İkimize de hakaret etti."

"Ve ikiniz de Juno'yu mahvettiniz," dedi Leo. "Onu kendi zevkleriniz için mahvettiniz." Her kelimeyle birlikte sesi bir balta gibi keskinleşti. Taze öfke dalga dalga yayılıyordu. "Bayan Bell'i mahvettiğin gibi kendimi senin kariyerini mahvetmeye adamama ne dersin? Günden güne, ben- Ah, lanet olsun." Silahı doğrulttu, ateş etmeye hazırlandı. "Seni yine de vuracağım."

Çenesi sertleşti. Parmağı tetiği okşadı. Zaman durdu. Juno tökezleyerek ileri atıldı ve onun adını haykırdı. Aynı anda Beatrice kendini kocasının önüne attı ve Aziz Blaise kendini Leo'ya doğru fırlattı, iki eliyle kolunu kavradı ve silahı bir ağaca doğru ateşledi. Öfkeli bir kuş sürüsü ciyaklayarak gökyüzüne doğru kanat çırpı.

Aziz Blaise, ona pis bir bakış fırlatan ve kıyafetlerini düzelten Leo'yu serbest bıraktı, ancak silahını bir kez daha kaldırdı.

Prescott fark etmedi. Karısına bakıyor ve küçük nefesler alıyordu. "Kendini önüme attın," dedi.

"Seni vurmakla tehdit etti."

Prescott'un beti benzi atmıştı. "Seni vurmuş olabilir." Beatrice, "Seni hâlâ vurabilir," dedi.

Aziz Blaise sıırttı. "Silahta sadece bir mermi vardı," dedi neşeyle. "O da gitti."

"Özrünü kabul et, William. Bunu benim için yap."

"Beatrice, ben- Tamam." Prescott elini Leo'ya uzattı. "Özrünüzü kabul ediyorum, Majesteleri."

Leo onun elini görmezden geldi. "Bunu düzeltemezsin. Senin yüzünden evini terk etmek zorunda kaldı. Burada koca bir hayat kurdu ve sen bencil, dar görüşlü, kendini beğenmiş tavırlarınla bunu elinden alıyorsun..." Her kelimeyi Prescott'un göğsüne silahını dayayarak noktaladı.

"Tazminat!" Beatrice söyledi. "Tazminat ödeyecek."

"Tazminat ödeyeceğim," diye tekrarladı Prescott. "Bir miktar para. Yurtdışındaki yeni hayatını desteklemek için."

Leo silahını coşkulu bir haydut gibi salladı. "Ve *The Times*'a bir mektup daha yaz. Onlara söyle. Ona şunu ver

Botticelli de öyle. Juno," diye ekledi ona bakmadan. "İstedığınız başka tabloları da var mı?"

Rahatlamaktan başı dönmüş bir halde kıkırdadı. "Eğer gerçekten acı çekmesini istiyorsak, tüm resimlerini herkesin görebileceği şekilde sergilemeye zorlayalım. Ayaktakımı bile."

Prescott gözle görülür bir şekilde yutkundu ama "Karım ne isterse" dedi. Sanki kendi kendine, "Benim için kurşun yemeye hazırды," diye tekrarlardı.

Beatrice ölümle burun buruna gelmesinden etkilenmemişti. "Aklıma harika bir fikir geldi! Koleksiyonunuzu bu akşamki balomuzda sergileyelim." Elini kocasının cebine daldırdı ve saatine baktı. "Bak, daha sabahın beşi bile olmadı. İlk konukların gelmesine daha on altı saat var. Bu süre tüm tabloları asmanız için yeterli, değil mi?"

Gözleri şişti.

"Ama tabii ki öyle," diye devam etti umursamazca. "Diğer her şey hazır. Şimdi görebiliyorum: Prescott Sanat Balosu. Toplum hayran kalacak!"

Juno iç çekti. Bir şekilde Beatrice kendi ihanetinden zaferle çıkacaktı.

Beatrice, "Belki de Majesteleri," diye cüret etti, "Bayan Bell'in yeni düşesinizle birlikte bir portrenizi çizmesi onun itibarına katkıda bulunur."

"Hayır!" Juno kendini toparlamaya çalıştı. "Harika bir strateji değil."

Leo ona bakmadı. "Nişanlımı bu işe karıştırma," dedi soğuk bir sesle.

Nişanlısı. Hâlâ bir başkasıyla sözlüydü.

Yine de Juno yüzünden buradaydı. Leo, her zaman çok sakın ve kontrollüydü: Onun yüzünden darmadağınık ve saldırgandı. Oh, zavallı sevgilim. Kollarını ona dolamayı ve onun kollarının kendisini sardığını hissetmeyi ne kadar da arzuluyordu.

Leo iç çekerek silahı sol eline geçirdi ve sağ elini Prescott'a uzattı. Bunu, ekşi bakışlar ve mırıldanılan bir düğme tehdidi altında el sıkışılan o tuhaf centilmenlik işlemlerinden biri izledi. Sonra Beatrice ellerini çırpıyor ve kocasına acele etmesi için yalvarıyordu, çünkü yapılacak çok iş vardı!

Yeni mutlu çift el ele, koşar adım uzaklaştı. Beatrice belli ki Juno'yu unutmuştu, ama Juno dünyadaki bütün Botticelli'ler için Beatrice ve kocasıyla şu anda bir arabaya binmezdi.

Aziz Blaise ona gülümsedi. "Heyecan verici değil miydi, Bayan Bell? Diyorum ki, sabah havası sana dönüşüyor. Görünüyorsunuz-"

Leo onu kenara çekti. "Uzak dur ondan," diye hırladı. "Onunla konuşma. Ona bakma bile."

"Silah dolu olsaydı daha korkutucu olurdun, Polly. Ama ben sadece Bayan Bell'den özür dilemek istiyorum. İzin verirseniz?"

Leo kolunu Aziz Blaise'in göğsünün önünde bir çubuk gibi uzattı. "Oradan özür dileyebilirsin."

"Özür borçlu olduğun kişi Leo'dur," dedi Juno.

"Senin hakkında söylediklerimi duymuş olsaydın aynı fikirde olmayabilirdin."

"Ağzınızdan çıkan saçmalıklara pek aldırış etmiyorum."

"Bu saçmalık bana bin pound kazandırdı. Biraz saygı gösterin. Kazanmak için onu düelloya kışkırtmak zorundaydım ama kurallar düelloda gerçekten savaşmakla ilgili bir şey söylemiyor. Polly silahın bir ucuyla diğer ucunu ayırt edemediği için onu vurmam sportmenliğe aykırı olurdu. O yüzden özür dilerim. Şimdi acıktım." Olanları sessizce izleyen diğer iki adama el salladı. "Hey, çocuklar! Hadi biraz bira ve yumurta için birini ziyaret edelim ve ölümün pençesinden kaçışımızı kutlayalım."

Aziz Blaise neşeyle sırtarak diğer beyefendileri topladı. Kollarını dirseklerinden birleştiren üçlü, zor kazanılmış kahvaltılarına doğru ilerledi.

Birden park Leo, Juno ve kuşlar dışında bomboş kaldı. Güneş uykulu ışınlarını çimlerin üzerine yayarak Leo'nun saçlarını yaldızladı ve sisin son çelenklerini de dağıttı.

Yıllar önce onu ilk kez böyle sabahlarda sevmeye başlamıştı. Yumuşak, nazik sabahlar, dünyada yalnız oldukları, tamamen kendileri oldukları, havanın berrak, lekesiz ve umut dolu olduğu zamanlar.

Ve tıpkı güneşin sisi dağıttığı gibi, hayatının özenle kurgulanmış yalanını da dağıttı: sanatı uğruna evde kalmış bir kız olduğu yalanını. Bu güzel bir yalandı ve herkes buna inanmak için o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki Juno da buna inanmıştı. Hafif yürekliliğini, ciddiyetsiz havasını benimsemişti. Bu havayı Leo'nun kayıtsızlığını geliştirdiği kadar dikkatli bir şekilde geliştirmişti. Bu hava onun hayatta hafif adımlarla ilerlemesini ve asla çok sert düşmemesini sağlıyordu.

Yine de düşmüştü ve tüm yalan binası etrafına yıkılmıştı.

Onun hayatının sadece küçük bir parçası olduğunu nasıl düşünebilmişti? Leo'yu sevmek, sanatın kendisi kadar, göğsünde atan kalp kadar, umutları, sevinçleri, üzüntüleri ve hayalleri kadar onun bir parçasıydı.

Silahı göstererek başını salladı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" Ona bir göz attı. "Sayılır. Çoğunlukla. Teoride."

"Ne oldu, Leo? Yumruk yumruğa dövüşler ve düellolar mı? Bunu neden yaptın?"

Güzel, dokunulmaz yüzü şaşkınlıkla buruştu, sanki onun ne kadar basit olduğuna inanamıyordu.

"Seni incittiler. Sana asla zarar vermemeliydiler." Gözleri onunkileri aradı. "Geçmişini değiştirmedim, çünkü senin dönüştüğün kişiyi değiştirmek istemedim. Ama eğer benim elimde olsaydı geleceği değiştirirdim."

"Dedin ki..." Nefesi titriyordu. "Buluşmamızdan pişmanlık duyuyorsun. Buna hata dedin."

"Sana karşı arzudan başka bir şey hissetmediğime inanmak bir hataydı."

"Ama pişman olduğunu söylemiştin..." Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Adam

Neye pişman olduğunu belirtmemiştir; sadece onunla birlikte olmayı kastettiğini varsaymıştı.

Tıpkı bir zamanlar yanlışlıkla onun kendisi için yeterince iyi olmadığını düşündüğü gibi.

"Ne için pişmanlık duyuyorsun?" diye sordu.

"Pişmanım..." Silahına baktı, başparmağı parıldayan sedefin üzerinde kayıyordu ve tekrar ona baktığında, bir unutmama beni yaprakları kadar şefkatli gözlerle bakıyordu. "Sadece birkaç saat sürdüğü için pişmanım. Seni hiç görmediğim onca yıl, yanında uyumadığım onca gece, seninle geçirmediğim onca gün için pişmanım. Sana hayatın ta kendisi, bir mucize, kalbimin tanrıçası olduğunu söylemediğim için pişmanım. Seni incittiğim ve seni terk ettiğim tüm zamanlar için pişmanım. Kaçırdığım tüm şanslar, yaptığım tüm hatalar ve beni küçülten tüm korkular için pişmanım. Ve her şeyden çok, nasıl senin istediğin gibi bir adam olacağımı bilmediğim için pişmanım.

"Ama seninle geçirdiğim hiçbir dakikadan pişman değilim ve asla da olmayacağım,

"Hayatımda olduğun için asla pişman değilim."

Ne söyleyecek sözü vardı, ne de nefesi. Gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı; gözyaşları soğuk bir şekilde kirpiklerine yapışmıştı.

Gözlerini solgun gökyüzüne kaldırdı, bir kalp atışı kadar sıkı, sonra, "Ben-" dedi, durdu ve ağır ağır nefes aldı. Sonunda sesi kısık bir şekilde ekledi: "Ve daha fazlasını söyleme özgürlüğüne sahip olmadığım için üzgünüm, çünkü masum bir bayanı işlerime karıştırdım.

ona karşı davranışımı hak etmiyor ve ona karşı bir yükümlülüğüm var. Beni affet."

Sıcak avucuyla kızın yanağını kavradı. Nazik başparmağıyla kaçan bir gözyaşını yakaladı. Başparmağını dudaklarına götürdü, gözyaşının tadına baktı ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

BÖLÜM 26



Leo, Lord Renshaw'ın evinin ön kapısına vurdu, sonunda kapı açıldı ve telaşlı görünen bir hizmetçinin iri gözleri ortaya çıktı. Nasıl görünmesi gerektiğini fark etti: vahşi gözlü, tıraşsız, dağınık. Muhtemelen saçları bile iyi görünmüyordu.

Lord Renshaw ve Bayan Macey ile hemen görüşmek istediğinde hizmetçi, "Ama hepsi uyuyor," diye itiraz etti. Bir dükü geri çevirmenin mi yoksa işverenlerini uyandırmanın mı daha büyük bir kötülük olduğunu hesaplamış olacak ki dişlerini sıktı. "Saatlerce uyanamayacaklar."

Personelin yapması gereken işler vardı ve Leo'nun talepleri herkesi üzecekti ve zaten yeterince sorun çıkarıyordu. Daha sonra döneceğini söyledi.

Evinde gazeteyi istedi. Ütülenmemiş olduğu söylendi, ama umurunda değildi, ısrar etti ve nakliye haberlerini aramak için sayfaları çevirirken parmaklarına neşeyle bulaşan siyah mürekkebi görmezden geldi. İşte buradaydı: Napoli'ye giden bir gemi bir sonraki gelgitte, sabah dört sularında kalkacaktı. Bundan yirmi küsur saat sonra.

"Bana bir bilet al," diye emretti. "Bana bir çanta hazırla. O gemide olacağım."



SIRADAKİ İŞ: Thomas Macey'nin özel ruhsatı Leo, başpiskoposun sekreterini kalabalık bir kahvehaneye kadar takip etti.

Sekreter, haksızlığa uğradığını düşünen bir İngiliz'e özgü aşırı nezaketle, düke ofisini bir saat daha açmayacağını, çünkü önce sabah ritüeli olan kahvaltı ve gazetenin tadını çıkarmak istediğini söyledi. Mükemmel bir program, diye kabul etti Leo ve kahvehanenin diğer sakinleri sırayla Leo'ya bakarken oturup adama baktı. Bir dükün bakışlarının sekreterin dikkatini artırdığı ortaya çıktı.

Okuma hızı büyük ölçüde arttı ve hala homurdanan adam kısa süre sonra ofisini erken açmak için ayağa kalktı.

Özel ruhsatı cebine koyan Leo, Thomas Macey'i aramaya çıktı. Onu kulübünde, Aziz Blaise'le birlikte maç sonrası kahvaltılarını yaptıkları yerde buldu.

"Gel o zaman," dedi ve Macey irkilerek bir çatal dolusu sucuğu ağzı yerine çenesine yolladı. "Özel ruhsatı aldım. Düğün bugün olacak."

Komşu masalara sessizlik çöktü. Kulüpteki her beyefendinin ilgisi, dört nala koşan bir attan çıkan buhar gibi yükseldi. Onları görmezden geldi; bugünlerde Londra'ya her türlü eğlenceyi sunuyordu ve bitirmeye yakın bile değildi.

Aziz Blaise birasının üzerinden sırttı ama Macey panik içinde etrafına bakındı. "Lütfen Dammerton, sesini alçalt," diye fısıldadı. "Bir skandal çıksın istemiyorum."

"O bir skandal istemiyor!" Leo güldü. "Macey, ne de olsa sende biraz zekâ var."

Sessizlik mırıltılara dönüşmüştü.

"Ayrıca," diye ekledi Macey, "bugün yapılması için gerekli düzenlemeleri yapacak zaman yok. Bu tören gerçekten de bir kilisede yapılmalı."

Leo, Macey'nin elindeki çatalı kaptı ve tabağın üzerine fırlattı. "Bugün, diyorum! Tereddüt eden kaybeder! Burada üçümüzün arasında özel bir ruhsat, bir damat ve iki şahidimiz var. Tek yapmamız gereken gelini almak ve sizi temin ederim ki Londra'da bir yerlerde kilisesini açıp doğru sözleri söylemeye hazır bir papaz var. Bugün bir düğün olacak, Thomas Macey, sözlerimi unutma."



LEO, Macey'nin düğününden sonra Lord Renshaw'dan bir mektup getiren uşakla aynı anda eve geldi.

El yordamıyla açtı, sayfayı titreyerek açtı. Mektup, "utanç verici davranış", "ailem ve senin için utanç verici" ve "hak etmiyorsun" gibi ifadelerden oluşan öfkeli bir seldi. Leo her kelimeye katılıyordu, bunların toplamı şuydu: Nişan atılmıştı.

Ama daha son kelimeyi okur okumaz Susannah Macey, peşinde korkak bakışlı bir uşakla çalışma odasına girdi.

"Büyükbabamdan gelen mektup bu mu?" diye sordu.

"Evet, o."

Hiç ara vermeden sayfayı adamın elinden çekip aldı, ikiye böldü, sonra tekrar ikiye böldü ve tekrar. Dördüncü kez yırtmaya çalıştı ama parçalar çok kalındı.

"Yakabilmen için bir ateş yakmamı ister misin?" diye teklif etti. Kızgın bir bakışla parçaları masanın üzerine bıraktı.

Öfke içinde çırpınıyorlardı.

"Büyükbabam erken davranıyor."

"O da haklı," dedi Leo. "Onursuzca davrandım, adımları ve unvanımı lekeledim ve gün bitmeden hepsini tekrar yapacağım."

Sabırsızca bir huff çekti. "Ve yine, akrabalarımın biri seni başka bir düelloya davet ettiğinde."

Bunu düşündü. "Renshaw yapmaz. Baban yapar ama o İngiltere'ye dönene kadar ben gitmiş olacağım ve sanırım en büyük kardeşin İskoçya'da avlanıyor."

"O zaman Thomas-"

"Bundan şüpheliyim. Bir saat önce benim yardımımıyla bir ambar memurunun kızıyla evlendi."

"Ne ...?" Bir sandalyeye çöktü. "Ne karmaşa ama."

"Biliyorum. Güzel, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Bu o sanatçı kadınla ilgili, değil mi? Bana öyle bakma, Dammerton. Herkes biliyor. Şu anda Londra'daki bütün hanımlar en güzel şapkalarını giymiş, büyükannemin misafir odasına doluşup neşeli neşeli gülüyorlar. Ve evet, eğer seninle nişanlı kalırsam, bana gülecekler. Sonra gelecek hafta, gülecek başka biri olacak ve sonra yaz için Londra'dan ayrılacaklar. Gelecek yıl bir düşes olacağım ve herkes unutmuş olacak."

"Susannah. Beni affet ama yapamam-"

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalye sallandı. "Seni bırakmayacağım. Bırakmayacağım. İnsanların içine düştüğü o tuhaf tutkulardan birine kapılmışsın. Düelloların ve diğer şeylerin heyecanı ve belki de düğün hakkında panik yapıyorsunuz; bunun olduğunu duydum. Bu sadece

sıcak kan ve soğuk ayak etkisi. Sadece sakinleşmeniz gerekiyor. Birkaç gün içinde tüm bu çılgınlık sona erecek."

"Asla bitmeyecek. Onu bir daha görmesem bile, bu asla bitmeyecek. Onunla olan bağımı koparmaya çalıştım ama-" Ellerini kaldırdı ve indirdi. "Bu kesinlikle yapılamaz."

"Ama..." Şaşkın görünüyordu. "Eski karınızın mektubu. Kimseyi sevemeyeceğinizi söylemiş. Ve kesinlikle bu sanatçıyı değil."

"Kimseyi sevemediğimden değil. Kimseyi sevemem ama onu."

"Ama onunla evlenemezsin."

Leo kaşlarını çatı. "Neden herkes bunu söyleyip duruyor?"

Çalışma odasını boydan boya arşınladı. Masasının başında durdu ve parmaklarını tahtaya vurdu. Uzaktaki atlar gibi yumuşak bir ses çıkardı. "O bir düşes olamaz. Babanın yaptığını yap ve bu sanatçıyı metresin olarak tut." Eteklerini savurarak arkasını döndü. "Bu konuşmadan sonra, o yokmuş gibi davranmaya devam edeceğim. Onunla ilgili daha fazla kamu gösterisi yapmaktan kaçınırsan, herkes başka tarafa bakar, ben daha fazla aşağılanmaktan kurtulurum ve senin onurun daha fazla acı çekmez. Baban ve annen için yeterince işe yaradı."

"Bu durum babamla çocuklarının arasının açılmasına ve annemin toplumdan uzaklaşmasına neden oldu."

Kadın homurdandı. "Annenin mükemmel bir anlaşması vardı: Düşes olmanın tüm ayrıcalıkları, ama bir kocaya boyun eğmek zorunda kalmadan."

"Duygusallıktan hoşlanmadığınızı abartmadığınızı görüyorum," diye kuru bir şekilde gözlemledi.

Aralarında sessizlik hüküm sürüyordu. Sonunda onun gerçek karakterini görmek ne kadar etkileyiciydi. Ne kadar uyumsuz olduklarını görmek ne kadar ayıltıcıydı.

Çıkmazı bozan Susannah oldu. "Yani onunla gerçekten evlenmek istiyorsun. Bu ... sanatçı."

"Sormak istiyorum. Benimle evlenmek istemediğini zaten açıkça ifade etti."

"Seni sevmiyor mu?"

"O beni seviyor. Asıl soru beni yeterince sevip sevmediği." Hâlâ parmaklarına bulaşan gazete mürekkebinin ovuşturdu. "Sabahın erken saatlerinde İngiltere'den ayrılıyor."

"O zaman o senin için zaten kayıp."

"O benim için sadece çoğunlukla kayıp. Eğer başka bir kadınla evlenirsem, onu sonsuza dek kaybedeceğim."

"Ve eğer seni reddederse, sonsuza dek yalnız kalacaksın." "Evet," dedi Leo usulca. "Sanırım öyle olacak."

Susannah volta atmaya devam etti, bakışları odanın etrafında dolaşırken çeşitli dekoratif objelerin üzerinde geziniyordu. "Peki ya unvan? Senin bir görevin var, Dammerton."

"Benim de küçük kardeşlerim var. Nihayetinde, birey olarak unvanla bir ilgim yok. Sanırım sizin için de bir birey olarak önemsizim. Eminim başka pek çok teklif almışsınızdır. Örneğin Normanby Kontu."

Kızgın bir ses çıkardı. "Lord Normanby bana saçma sapan iltifatlar ve sevgi gösterileri yağdırmakta ısrar etti."

"Benim tek cazibem sizi sevmemem olamaz. Düşes olmak bu kadar önemli mi?"

"Vakfınız, Dammerton," dedi sabırsızlıkla. "Benim istediğim de bu. Buna dahil olmak. Bu gerçekten yapabileceğim bir şey."

Vakfı! Aziz dikişler, Leo Dammerton Vakfını tamamen unutmuştu. Yıllardır en büyük takıntısı olan bu konu tamamen aklından çıkmıştı.

Susannah hâlâ açıklıyordu. "Bana ofislerinizi gösterdiğinizde ve müdür bana kitapları ve kasa odasını gösterdiğinde..." Başını sertçe sallayarak ekledi: "Daha iyi organize edilebilecek pek çok yol var. Gerçekten de var."

"Liste yaptın mı?"

"Oh, birkaç liste yaptım." Arp çalan bir ozanın porselen heykelciğini havaya kaldırdı. "Bunu görüyor musunuz? Bu benim. Küçük şirin bir süs eşyası. Bunu yapmayacağım," dedi, sanki tartışmanın ortasındaymış gibi aniden sertleşerek. "Güzel şeyler yapmaya çalışıyorum, gerçekten deniyorum, ama hepsi berbat oluyor. Yararlı şeylerde, listelerde ve planlarda daha iyiyim ama benden bir süs olmamı istiyorlar. Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım."

Heykelcik elinden kaydı. Halının üzerine düştü ve düzgünce ikiye ayrıldı. Elini ağzına götürdü. "Ah, affedin beni. Bunu yapmak istememiştim. Ailem bu kadar sakar olduğum için beni hep azarlar."

Ellerini kavuşturdu. Kendinden emin sabırsızlığı kaybolmuştu ve sıkıntılı ve çok genç görünüyordu. Başparmakları yine birbirine saldırıyordu.

Juno henüz bilmese de İngiltere'yi Juno'yla birlikte terk ediyordu. Çok sevdiği Vakfını hiç düşünmeden, başında kimse olmadan terk ediyordu. Bugün zaten sosyal düzene birkaç darbe vurmuştu. Belki burada da biraz daha düzensizliği teşvik edebilirdi.

Kırılan heykelciğin parçalarını toplamak için çömeldi. "Seçme şansın olsaydı," dedi ayağa kalkarken, "evlenmeyi mi yoksa Dammerton Vakfı'nı yönetmeyi mi seçerdin?"

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Vakfa ancak seninle evlenerek dahil olabilirim."

"Bu işe karıştığını söylersem sen de karışabilirsin."

"Ben bir şey bilmiyorum. Ben bir hanımefendiyim."

Omuz silkti. "Ton'un hanımlarının yarısı hayır kurumlarını falan denetleyerek kendilerini meşgul ediyor. Size öğrenme şansı verilseydi? Bu seçimi yapar mıydınız?" diye tekrarladı.

O kırık heykelciğe bakıp başparmaklarıyla oynarken saat durmadan ilerliyordu. Sonra başparmakları yerine oturdu. Omuzları dikleşti. Yüzü berraklaştı.

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu. Leo bekledi.

Kendi kendine cevap verdi. "Olabilir, sanırım. Ama eğer o sanatçıyla evlenirsen-"

"Ona daha saygılı davranacaksınız."

Bu soğuk azarlama karşısında yutkundu. "Özür dilerim. Ama eğer o senin karın olursa..."

"Eminim sizi destekleyecektir. Bazıları gibi yargılayıcı değildir."

Bunun üzerine kızarma nezaketini gösterdi. "Eğer bu görevi üstleneceksem, alabileceğim tüm desteğe ihtiyacım olacak. Ailem bunu onaylamayacaktır. Düşünmek için yeni yollar öğrenmek zor olabilir."

"Ayarlamaları yapması için müdüre yazacağım," dedi. "Eğitiminiz başlayabilir."

Yüzünden bir gülümseme hayaleti geçti. "Belki de beni sevmeyen başka bir lord bulacak kadar şanslı olurum."

"Eğer çok şanslıysanız, sizden hoşlanmayan birini bile bulabilirsiniz."

Yumuşak bir kahkaha sesi çıkardı. "Bu çok kötü, Dammerton, gerçekten öyle. Yeterince iyi anlaşabilirdik."

Leo yine tek başına odalarda, koleksiyonunda dolaştı ve vedalaştı. Juno burada fazla zaman geçirmemişti ama ruhu her odayı dolduruyordu. Bahçeye, bir ilişki yaşamaya karar verdikleri taş rotundaya doğru ilerledi. Birkaç gecelik tutkunun ona duyduğu arzuyu kanından söküp atacağını düşünerek ne büyük bir aptallık .

Tek yaptığı onun kalbindeki yerini
mühürlemek olmuştu. Başka türlü olmasını
istemeydi.

Ve burada: üç Kader'in dans ettiği, sihir umuduyla suya bir iğne attığı
çeşme. Sprey yanaklarının tozunu aldı.

Leo şimdi biraz sihir kullanabilirdi. Kravatındaki yakut iğneyi bulmaya
çalıştı, gözlerini kapadı ve dudaklarına dokundurdu. Sonra onu suya fırlattı ve
bir dilek tuttu.

BÖLÜM 27



Juno koştu. Daha fazla koşamadığında, yürüdü. Daha fazla yürüyemediğinde, koştu.

Evine girdiğinde, şaşkınlık içindeki Bayan Kegworth'tan, adamların sandıklarını gemiye yüklemek üzere çoktan rıhtıma götürdüklerini öğrendi. Bir kez daha yola koyuldu, teyzesinin evine koştu ve sandıklarının peşinden gidebilmek için arabayı ödünç almak için yalvardı. Hester ve Livia şaşkın ve endişeli bakışlar atarak kahvaltılarını yarıda bıraktılar ve onun da gelmesi için ısrar ettiler.

Rıhtım gürültülü bir hareketlilikle dolup taşıyor, nakliyeciler, denizciler, yolcular ve fahişelerle dolup taşıyordu. Juno ve Hester onların arasından geçerek geminin bulunduğu rıhtımı buldular ve orada sandıkları vardı, bir yük işçisi şimdi dizlerini bükerek bir tanesini omzuna aldı.

"Hayır! Bekle! Dur!" Juno ağladı.

Ellerini sandığın üzerine vurdu. Adam ona uzaklaşması için hırladığında, onun yerine poposunu sandığın üzerine koydu.

"Sizi o gemiye taşıyacağımı düşünüyorsanız, hanımefendi, bir daha düşünün," dedi. "Siz de bizim gibi yürümek zorundasınız. Şimdi yapmam gereken bir iş var."

"Başka bir yerde yapın lütfen," dedi. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Tütünden bir nefes çekip mırıldandığı bir küfürle, daha uygun bir sandığı iri omuzlarına almak için arkasını döndü ve sonra gemiyi gelgitte yola çıkmak üzere yükleyen işçilerin oluşturduğu karınca kuyruğuna katıldı. Geminin güvertesinde denizciler hareket ediyor, denizcilerin yaptığı her ne ise onu yapıyorlardı.

Direkleri, insanları ve martılarıyla bu rıhtımlar çok güzeldi, tüm hoyrat enerjileri ve macera vaatleriyle. Zihninde bir görüntü canlandı: Gözleri ya heyecanla ya da gözyaşlarıyla parlayan, bir gemiye binmek için iskeleye doğru yürüyen genç bir kadının resmi. Başlık: *Büyük Hata*.

"Juno, ne yapıyorsun?" Hester önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, bonesi ince yüzünü gölgeliyordu.

Juno içini çekti. "En ufak bir fikrim bile yok."

"Londra'da mı kalmak istiyorsun?"

"Londra'da kalamam."

"O zaman İtalya'ya gitmek istiyorsun." "İtalya'ya gidemem."

Hester onun yanındaki sandığın üzerine tünedi. "Eğer ne kalabiliyor ne de gidebiliyorsan, çok zor bir durumdasın demektir. Neler oluyor?"

Juno sandığın kenarlarını kavradı ve gemileri düşündü. On yıl önce aynı rıhtıma gelmiş ve İngiltere'den ilk kez ayrılmıştı. Çünkü Leo onu reddetmişti, çünkü Leo'nun onun için yeterince iyi olmadığını söylediğine inanıyordu. Ve yanılmıştı.

Adamın buluşmalarından pişman olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı.

Bir dükle asla evlenemeyeceğini düşünmüştü. Belki de bu konuda da yanılmıştı.

Juno Bell, kendi kararlarını vermekle övünen birine göre, bu kararların çoğunu yanlış almış gibi görünüyor.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu, ama Hester'ın yanıtını beklemedi. "Yıllar önce, Hadrian Leo'yu Oxford'dan eve ilk getirdiğinde ona aşık olmuştum."

Hester gözlerini büyüttü. "Sen mi yaptın? İyi saklamışsın. İkinizin pek konuştuğunu hatırlamıyorum."

"Sabahları siz uyurken birlikte uzun yürüyüşler yapardık."

"Aman Tanrım, amcan çok öfkelenirdi." Hester başını salladı. "Leo'nun böyle bir alçak olduğunu hiç bilmiyordum."

"Hayır, lütfen onun hakkında kötü düşünme." Juno yalvarırcasına onun kolunu kavradı. "Alçak olan *bendim*. O her zaman onurlu ve düzgün biriydi ama ben kendimi ona doğru fırlattım, tam kafasına. Çok kibarca asla birlikte ol söyledi. Onun için yeterince iyi olmadığımı kastettiğini düşündüm."

Teyzesi kaşlarını çatı. "Böyle bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Belki de önce ailesine karşı görevlerini düşünmesi gerektiğini söylemek istemiştir."

"Evet, öyle dedi." "Ne zaman?"

"Geçen gün. Benimle evlenmek istediğini söylediği zaman."

"Dammerton Dükü sizinle evlenmek mi istiyor?" diye dikkatle sorarken Hester'ın üzerine heykel gibi bir sessizlik çöktü.

"Yıllar önce benimle evlenmek istemişti," diye açıkladı Juno. "Ve şimdi... Şimdi ben utanç içinde İngiltere'den ayrılıyorum ve o başka biriyle nişanlı."

"Ve bunca yıl evlenmeden kalmaya razı olduğuna yemin ettin. Sanatı her şeyin üstünde tuttuğuna."

Juno iç çekti. Hester ailesi hakkında ne demişti? İnsanın hayatında birden fazla şeyi sevmesi mümkündü.

"Dün gece onun hakkında bazı dedikodular vardı," dedi Hester düşünceli bir ifadeyle. "Üvey kardeşiyle herkesin önünde kavga etmiş. Hatta düello bile yapmışlar, duyduğuma göre?"

Juno hiçbir şey söylemedi.

"Juno, bu kavgaların ve düelloların seninle bir ilgisi var mı?"

"Sanırım öyle." Teyzesinin gözleriyle karşılaştı. "Evet."

Leo için bir dikkat dağıtıcıdan daha fazlasıydı; o bir yıkımdı. Onun planlarını, hayallerini bozuyordu. En iyisi onu kendi düzenine bırakmasıydı.

Yine de onu seviyordu. O da onu seviyordu. Birbirlerine yaklaşıyorlardı. Neden kimin kiminle evlenebileceğine dair aptalca kurallar onları ayırmak zorundaydı? Birbirini seven iki insanın birlikte olması, hayatlarını paylaşması her şeyin doğru düzeni değil miydi?

Peki Leo'yu buna nasıl ikna edecekti? Ne de olsa onu sevdiğini söylemişti. O kulübede, o yatakta yatarken, "Seni seviyorum" demişti ve sonra-

Hayır. Ve sonra o-!

Aman Tanrım, ne yapmıştı?

O kulübede aşktan söz etmişti. Bir sonraki nefesinde ise onunla evlenmeye hiç niyeti olmadığını iddia etmişti. O zamanlar bunun doğru olduğuna bile inanmıştı.

Çünkü daha iyiydi. Çünkü bunu açıkça ifade edemeseydi, ona kendi dünyasına uymadığını hatırlatmak zorunda hissedebilirdi. Çünkü onu tekrar reddederse buna katlanamazdı.

Zekice bir numara: Önce kadın onu reddederse, adam da onu reddedemezdi.

Ve şimdi de, kadının kendisiyle evlenmek istemediğini söylemiş olması gibi basit bir nedenden ötürü, onun kendisiyle evlenmek istemediğine inanmak zorundaydı.

Peki ya şimdi ona kendini teklif etse ve o da yanlış anladığını söylese? Ona şöyle dediğini varsayalım: "Elimde olsaydı geleceği değiştireceğimi söyledim ama değil. Seninle asla evlenemeyeceğimi biliyorsun."

Buna dayanamazdı.



Adam ^{iki kez daha bavullarını} almaya geldi. İki kez daha onu gönderdi. Livia açgözlü, parlayan gözlerle rıhtımı keşfederken, Hester'la gergin bir şekilde oturdu.

"Juno! Oh, Juno, sevgilim, işte buradasın!"

Beatrice mi? Şaşıran Juno döndü. Beatrice Prescott, yarım çizmelerini göstermek için eteklerini yukarı kaldırmış, çamur ve dağınıklık içinde yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Seni hiç bulamayacağımı sanmıştım!" Beatrice, Hester'a başıyla selam vererek neşeyle konuştu. "Limana gittiğinizi söylediler ama geminiz henüz kalkmadı, değil mi? Oh, öyle olmadığını söyle!"

Juno anlamsızca ona baktı. "Ne yapıyorsun burada? Düzenleyecek bir balonuz yok mu?"

"Oh, hepsi kontrol altında." Umursamaz bir tavırla el salladı. "Bay Prescott tabloları taşımak ve asmak için bir yardımcılar *ordusu* topladı ve kişisel envanterini basmak isteyen bir matbaacı buldu, bu envanter tüm davetlilere, reddedenlere bile dağıtılacak. Yemin ederim, herkes sergilenen tabloları öğrendiğinde, kraliçenin kendisi de içeri alınmak için yalvaracak. İşte, sizin için bir davetiye." Beatrice Juno'ya kalın, kabartmalı bir kart uzattı. "Elbette, sana zaten bir davetiye vermiştim ama... işte bir tane daha?" Juno'nun sandıklarını okşadı. "Dammerton Dükü'nün senin için düelloya tutuşmasından sonra gitmeyeceğini umuyordum..." Anlamlı bir şekilde sözünü kesti, bilgi almak istiyordu.

Juno ona hiçbir şey vermeyecekti. "O zaman ben her zamankinden daha utanç verici bir skandalım ve benimle konuşmamalısın," dedi soğukkanlılıkla. "Bay Prescott ne derdi?"

Beatrice göz kırptı. "Bay Prescott çok cana yakın biri oldu. Geleceğinizi söyleyin. Siz de Leydi Bell ve eğer şehirdeyseler tüm aileniz."

Juno kartın keskin köşelerine fiske vurdu. "Davetinizi benim için harcamayın. Ben bir skandalım. Hiçbir saygıdeğer hanımefendi benimle aynı odada bulunmaya katlanmaz. Sanat balonuz tek bir fahişenin ilgisini çekmeyi başarırsa, varlığını öğrendiği anda kaçıp gidecek ve siz de mahvolacaksınız. O zaman aristokrasi tarafından kucaklanma tutkunuza asla ulaşamayacaksınız."

Beatrice'in şemsiyesini sıktığı parmakları bembeyazdı. "Balo salonundaki süslemeler harika görünüyor," dedi üzüntüyle. "Prescott tabloları asıyor. Londra'nın şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyecek. Yine de tek düşünebildiğim sensin. Başarımın bedelini ödeyen sensin ve ben buna katlanamıyorum."

"Ama artık bitti. Ben orada olmadan, belki de sonunda en iyi insanların hayranlığını kazanacaksınız."

Beatrice oyunbaz bir tavırla başını kaldırdı. "Siz en iyi insanlarsınız. Dünyadaki bütün fahişeler yerine sizin orada olmanızı tercih ederim. Kraliçe odadan çıkarılmanızı istese, yanınızda durup hayır demekten gurur duyarım."

Juno eldivenli bir parmağıyla kartın kabartmalı kenarlarının izini sürerken Beatrice poposunu sandığın kenarıyla arasındaki boşluğa sıkıştırdı.

"Sana yaptıklarım için duyduğum üzüntüyü asla ifade edemeyeceğim," diye devam etti Beatrice. "Toplumun beni takdir etmesine duyduğum bu ihtiyaç beynimde bir kurtçuk gibiydi. Her şeyi eski haline getirmeyi, seni elimde tutup onları kaybetmeyi tercih ederim." Bir çocuk gibi topuklarıyla sandığı tekmeledi. "Gerçekten önemli olan şeyleri gözden kaçırdığımızda ve yanlış şeylere inanmamıza izin verdiğimizde ne aptalca hatalar yapıyoruz."

Juno usulca homurdandı. Bunun aptalca bir hata olduğunu çok iyi biliyordu.

Beatrice tekrar denedi. "Keşke İngiltere'den ayrılmak zorunda olmasaydınız, ama geminin kalkmasına daha saatler var, o yüzden belki son bir gece uğrayabilirsiniz..."

Juno ona kuşkuyla baktı. "Londra'daki son birkaç saatimi senin ev sahipliğini yaptığın bir baloda, beni yargılayan hanımlarla geçirmek isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Başınızı tutmalısınız. Toplumun en yüksek tabakasına aitsiniz."

Toplumun en tepesi mi? Orası Leo'nun dünyasıydı. Onun dünyasına giremezdi.

Yapabilir

miydi?

Cesaret

edebilir

miydi?

Birinin nişanını bozup büyük bir skandal başlatan ve aşağılanmayı hak etmeyen genç bir bayanı inciten türden bir kadın olmak istemiyordu.

Ama sevdiği tek adamdan istediğini isteyecek cesareti bulamadığı için hayatını yalnız ve sürgünde geçiren bir kadın olmak da istemiyordu.

Ve o da onu seviyordu, bunu biliyordu. Sadece onu yeterince sevdiğini umabilirdi.

Ayağa fırladı, tam o sırada elinde bir rulo kâğıt sallayan işgüzar görünümlü bir adam yaklaştı.

"Hanımefendi, bavullarınızı hemen yüklemeliyiz. Ne sizin ne de başkası için gecikemeyiz. Gemi bir sonraki yüksek gelgitte ayrılmalı."

Juno gülümsedi. "Başka bir gemi olacak. Ve başka bir gelgit. Ve başka bir gün."

"Evet-evet?" dedi kararsızca.

"Ama başka bir şansımız olmayabilir. Leo ve ben, zaten çok fazla şans kaçırдық."



LEO, uykunun örümcek ağlarından sıyrılıp Juno'ya uzanmak ve gecenin geri kalanında onu yakınında tutmak için yatağın üzerine çıktı.

Eli boşluğa dokundu. Gözlerini açtı: Oda gün ışıyla aydınlanmıştı. Hâlâ kıyafetlerini giyyordu.

Evin derinliklerinden öfkeli sesler, kötü muamele görmüş bir kapı ve odasına yaklaşan, kasıtlı bir tepinmeye benzeyen ayak sesleri geliyordu.

Derken yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve Hadrian Bell kapı aralığında dikildi.

Leo uykulu gözlerle ona baktı. Birden hafızası geri geldi. Rıhtım! Juno'nun gemisi!

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Saat kaç? Saat kaç lan?"

Yataktan sıçradı ama Hadrian omuzlarından tutup onu öyle bir geri itti ki yatakta zıpladı.

"Bana bir açıklama yapmanın zamanı geldi," dedi Hadrian. "Juno'ya ne yaptın böyle?"

Leo ayağa kalktı, ellerini barış gösterisi için kaldırdı. "Hadrian, eski dostum, bu sabah iki düellodan sadece senin tarafından vurulmak için sağ çıkmadım."

"Biliyorum." Yanındaki yatağa uzandı. "Juno seni vurmama izin vermeyecek."

"Ölmemi istemiyor mu?"

"Hayır. Aslında buna oldukça karşıyım."

Leo sırttı. "Bu umut verici bir başlangıç. Seni tekrar Londra'da görmek güzel. Neden buradasın?"

"Sana bir hediye getirdim. Juno'dan. Bir tablo sanırım, çünkü yeni bir çerçeve almak için koşturup duruyordu. Çok garip davranıyor, onun için bile garip ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."



PAKET TAHTA BİR SANDIKTI. Leo bir levye çağırdı ve tahtaları kıymık kıymık bir aceleyle söktü.

Sandığın içinde gerçekten de büyük, süslü bir çerçeve içinde bir tablo vardı. Hadrian'ın yardımıyla Leo tabloyu kaldırdı ve bir masanın üzerine koydu. Ambalaj samanının tozunu aldı ve koruyucu bezi geri katladı.

Kazazede denizciye talip olan denizkızı tasviri, şimdi yağlıboya ile boyanmış ve fırtınalı, tutkulu bir hayata bürünmüştü. Figürlerin yüzleri Leo ya da Juno'ya benzemiyordu - tanıdığı kimseye benzemiyorlardı - ama ifadelerini tanıyordu.

Birbirini özleyen ama birbirlerinin dünyasında yeri olmayan iki insanın ifadeleri.

Leo kararsız bir parmağıyla denizkızının sırt çizgisini takip etti. "Ne demeye çalışıyor bu kız?" diye mırıldandı.

Hadrian çenesini salladı. "Çerçevenin arkasına yapıştırılmış bir not var."

Ama Juno not yazmadı. Kartın Prescott'ların o geceki balosuna bir davetiye olduğu ortaya çıktı. Ona vermek için ne tuhaf bir şeydi. Davetiyeyi yapıştırmak için ne tuhaf bir yerdi.

Eğer Juno ona bir şey söylemeye çalışıyorsa.

Leo davetiyenin sıkıştığı yeri dikkatle inceledi. Bugünlerde çerçeveler çok büyük, yeni kompozit malzemeye ilgili bir şey, diye açıklamıştı bir keresinde. İçlerine gizli belgeler saklamak zor olmazdı. Bazı çerçeveler o kadar büyüktü ki

Dört kişilik bir aileyi saklamak için. Leo uğraştı, ta ki- İşte! Dikişi buldu. Ve sonra mekanizmayı.

Ve sonra çerçeve çok büyük bir kitap gibi yarıldı.

İçinde, Leo'nun Juno'ya gizli çizimlerini saklaması için verdiği, işlenmiş deriden yapılmış bir portföy vardı.

Açmak için yere yuvarlandı.

İlk sayfada, stratejik olarak yerleştirilmiş bir çarşafın köşesinden başka hiçbir şeyle örtülmemiş bir yatakta çıplak bir şekilde yayılmış bir çizimi vardı.

Çok huzurlu görünüyordu ama uyurken pek de etkileyici olduğu söylenemezdi. Bir diğerinde çıplak sırtını buruşuk bir yatağa dayamış, yüzü profilden görünüyordu.

"Ah, gözlerim," diye inleyen Leo başını kaldırdığında Hadrian'ın elini yüzünde ovuşturarak arkasını döndüğünü gördü.

Bütün sayfaları çekip çıkardı ve halının üzerine yaydı. Bakışları birinden diğerine sıçradı. Her bir sayfada onun bir resmi vardı. Sayfalar arasında ilerledikçe, on yıldan fazla bir süre geriye, on altı yaşındayken tamamladığı, saf bir çocuk olarak çizdiği ilk resme kadar, elinin altında gençleştiğini görebiliyordu.

Hiçbiri tarih ve adından başka bir bilgi vermiyordu. Bir tanesi hariç, onun dikkatsiz el yazısı: *Leo'yu elde edemezsem, kimseyi elde edemem.*

Onu hiç unutmamıştı. Tüm bu yıllar boyunca onunla birlikte kalmıştı.

Davetiyeye tekrar baktı. Bu dünyada hiçbir şey onu Prescott'un evine adım atmaya ikna edemezdi.

Juno'nun isteği dışında bir şey yok.

Leo çizimleri topladı, bir kez daha tablonun içine sakladı ve uşağına bu gece bir baloya katılacağını bildirdi.

BÖLÜM 28



Leo, Prescott'ların evindeki sıkışıklık ve özellikle de konuklar arasında aristokrat dostlarının ve ailelerinin bulunması karşısında şaşırılmıştı.

Sonra herkesin bir sayfayı çırdığını gördü; bu sayfalarda yüksek rütbeli konukların en az kendileri kadar önemli sayabilecekleri isimler yazılıydı: Rubens, Titian, Turner. Bir günden kısa bir süre içinde "Prescott Sanat Balosu" şehrin diline düşmüştü ve sosyetenin kendine saygısı olan hiçbir üyesi böyle bir etkinliği kaçırmaya tahammül edemezdi. Bu gece herkes bir sanat uzmanıydı, hatta bir Caravaggio'yu bir karikatürden ayırt edemeyenler bile.

Leo'nun adının anons edilmesi bildik iki adımla karşılandı: toplu bir sessizlik, ardından toplu bir mırıltı. Bu iyiliğe karşılık veren Prescott'u görmezden geldi ve Bayan Prescott'a soğuk bir baş selamı verdi.

"Balonuz için tebrikler Bayan Prescott," dedi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri, ve eğer izin verirsiniz-"

"Bir başkasının derdinden zafer kazanmak için çok özel bir insan olmak gerekir."

Kadının rengi açıldı ve bir yanıt vermeye başladı ama Leo kalabalığın arasında ilerlemek için arkasını döndü. Orkestra çalıyordu: Bir country dansı başlamak üzereydi. Bazı çiftler piste yöneldi; diğer konuklar resimleri, birbirlerini ya da onu incelemeye devam etti.

Hepsini görmezden geldi, sadece Juno'yu aradı ama onu göremedi. Onu neden buraya göndermişti? Ne yapmaya çalışıyordu?



Ne yaptığını sanıyordu ki? Juno, Prescott'ların evinin önünde amcasının arabasından inerken lüks balo elbisesinin içinde kıpırdanmamaya çalıştı.

Düşes olmaya çalıştığını kendine sert bir şekilde hatırlattı, bu yüzden omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve teyzesini takip etti.

Amcası ve kuzenleri kapıdan girerken son derece asil bir edayla bakıyorlardı. Bu spekülatif bakışlar ona mı yönelmişti? Bu mırıltıların konusu o muydu? Yoksa buradakilerin kendisini zerre kadar önemseydiğini düşünecek kadar kibirli miydi?

İşin püf noktası bakışlarını ileride, sanatçıların kaybolma noktası dedikleri yerde sabit tutmaktı. Eğer birine bakması gerekiyorsa, ona burnunun ucundan bakardı. Ama bu düşes oyununda acemiydi: Pelerinini bıraktıktan sonra arkasını döndüğünde kazara birinin gözleriyle karşılaştı. Yüzü belli belirsiz tanıdıktı, sanatçı salonlarından hoşlanan soylulardan biriydi. "İyi akşamlar majesteleri," dedi adam başını sallayarak. Juno dondu kaldı, sonra cesaretini topladı ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. Gördüğü tek "lütf" Sherbourne Düşesi'ydi; geri döndüğünde beyefendi gitmişti.

Bir mucize eseri, kimse ona pay vermiyordu. Belki de buraya aitti. Ya da belki de sanat balosunda hakaret etmeye cesaret edemiyorlardı. Ya da belki de sonuçta kimse için o kadar da önemli değildi.

Ne olmuş yani? Bu gece sadece Leo önemliydi. Ama bu ezilmişlik içinde onu nasıl bulacaktı?



Onu bu ezilmişlik içinde ^{nasıl} bulacaktı?

Leo kaşlarını çatarak odaların arasında ilerledi, onu görebilmek için tüylerin, çiçeklerin ve sarıkların arasından baktı.

Ama karşısında sırttan bir Tristan St. Blaise ve şaşırtıcı bir şekilde yanında endişeli görünen Thomas Macey vardı. Aziz dikişler, adamın ikinci düğün gecesiydi ve bunu bir *baloda* mı geçiriyordu? Leo ikinci düğün gecesini yaşadığında, bunu karısıyla birlikte ve karısıyla yalnız geçirecekti.

Eğer ikinci bir düğün gecesiyse olursa.

"Polly! Ne kadar güzel görünüyorsun! Sanırım Bayan Bell'i arıyorsunuz?" Leo, "Buraya kesinlikle sizinle vals yapmak için gelmedim," dedi.

"Ama çok güzel vals yapıyorum." Aziz Blaise bir adım daha yaklaştı, yüzünde muziplik okunuyordu. "Bu öğleden sonra çok büyük bir bahse girdiğimi bilmek istersiniz diye düşündüm. Bahse girerim bugün Bayan Bell ile özel bir izinle evlenmişsinizdir."

"Ne yaptın?"

St. Blaise gülümsedi. "Ve Macey de bugün Bayan Bell ile özel bir izinle evlendiğinize dair çok büyük bir bahse girdi."

Leo birinden diğerine baktı. "Sizi zırvalayan palyaçolar! İnsanlar bunun doğru olmadığını öğrendiğinde, alay konusu olacak ve o zaman sizi tekrar vurmak zorunda kalacağım."

Macey'nin gözleri büyüdü ve başı dönerek Aziz Blaise'e baktı. "Bana onun iki özel ruhsat aldığını söylemiştin," diye suçladı. "Bana doğru olduğunu söylemiştin. Sen-"

Aziz Blaise onun omzuna vurdu. "Doğru *olabilirdi*," dedi. "Diğer adamlar seni kulüpte duymuşlar Polly, özel ruhsatlar ve düğünler hakkında konuşuyormuşsun ve bilirsin dedikoducular her zaman en heyecan verici sonuca atlarlar. Ben sadece onları bu sonuca varmaları için cesaretlendirdim. Benim açımdan dahice bir hareketti, gerçekten. Şimdi kimse Bayan Bell'in düşes olup olmadığından emin değil, bu yüzden ortaya çıkarsa onu kesmeye cesaret edemezler. Ne de olsa dünyada bir düşesi gücendirmeyi göze alabilecek kadar çok düşes yok."

Leo başını salladı. "İkinizin de birbirine sürtecek iki kuruşu yok, borçlarınızla birlikte değil. Bu kadar büyük bir bahse girecek parayı nereden buldunuz?"

"Polly, fazla porselenlerle ilgili sorununu çözmek istediğini söylemiştin. Onu satarak bana iyi para kazandırdın."

Leo kendini tutamadı: Güldü. "Çok sinir bozucusun. Ama eğer ona yardım ettiysen, teşekkür ederim." Kardeşinin sırtına bir tokat attı, Tristan da ona bir tokat attı ve bir şekilde yarı kucaklaşmaya dönüştü. Sonra Macey, "Şimdi de sarılıyor muyuz?" dedi ve kollarını ikisine de doladı.

"Bu gece Londra'dan ayrılıyorum," dedi Leo sessizce kardeşine, kendini toparladıktan ve ceketini düzelttikten sonra. "Benim için her şeye göz kulak olur musun?"

"Memnuniyetle." Aziz Blaise'in gözleri parladı. "Peki ya Bayan Macey? Onunla da ilgileneyim mi?"

Leo onu balkondan aşağı fırlatmadan kalabalığın üzerinde bir sessizlik oluştu.

"Sör Gordon ve Leydi Bell," diye anons etti uşak.

Leo kıpırdamadan durdu. Milyonlarca yüz ona doğru döndü.

"Bay Hadrian Bell," dedi uşak. "Bayan Grayshott. Bayan Livia Bell. Leo arkasını döndü. Odanın içinde milyonlarca fısıltı hışırdadı.

"Bayan Juno Bell," dedi uşak.

Leo yukarı baktı. Kalbinde milyonlarca yıldız patladı.

Juno bir şekilde koyu kırmızı renkte, bedeni ve etek ucu altın örgüyle süslenmiş şık bir gece elbisesi edinmişti. Özenle örülmüş saçlarında kırmızı gül goncaları açmış ve boğazını lal taşları süslemişti. Işıl ışıl ve canlılık dolu görünüyordu. Zarif ve zarafet dolu görünüyordu. Bir tanrıça gibi görünüyordu. O bir-

"Düşes," diye fısıldadı arkasından biri, aceleyle sustu, ama konuklar kendilerini hatırlayıp her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmadan önce bu da mırıltı korosunda kayboldu.

Juno kalabalığı araştırıyordu. Onu gördüğünde durdu. Gözleri buluştu. Umutsuzca, onun çarpık sırtışının sevgili yüzüne yayılmasını bekledi. Asla gelmedi. Yüz ifadesi değişti. Çenesini kibirle kaldırdı. Ona burnunun dibinden baktı.

Ama bu mesafeden bile onun gözlerindeki gülümsemeyi ve sevgiyi gördü.



Odanın öbür ucunda bile Juno, Leo'nun gözlerindeki gülümsemeyi ve sevgiyi gördü. Bu onu öylesine ısıtmıştı ki, aristokrat mesafeli görünümünü korumayı ve bu zararlı kalabalığı bir kenara itip kendini onun kollarına atmamayı hatırlamak zorunda kaldı. Adam ona doğru hafifçe yaklaştı; kadın uzaklaştı. Baş döndürücü yeni bir güven kapladı içini.

İyi de oldu, çünkü bir kadın dikkatini çektiğinde çok uzaklaşmamıştı.

"Siz bir sanatçısınız, değil mi? Sizi Bayan Prescott'un bahçe partisinden hatırlıyorum," dedi kadın ve dudakları bastırılmış kıkırdamalarla kasılmış bir şekilde onları izleyen bir başka çifte bakış fırlattı. Juno bir meydan okumaya maruz kaldığından şüpheleniyordu.

Kadın elindeki resim listesini bir yelpaze gibi salladı. "Arkadaşlarım ve ben tahammül edilemeyecek kadar cahiliz," dedi, arkadaşları yaklaşırken. "Burada listelenen sanatçıların çoğunu tanıyoruz ama bu Leyster denen adamı hiç duymadık. Bu bir İngiliz ismi değil mi? Ama siz onu tanıyor olmalısınız."

Juno gülümsemeyi başardı. "Judith Leyster ne bir erkek ne de bir İngiliz'di. Hollandalıydı ve yaklaşık iki yüzyıl önce doğmuştu. Hollanda'nın Altın Çağ'ında pek çok önemli kadın sanatçı çalışıyordu."

Bu çarpıcı gerçek hanımların soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Yaşlı bir beyefendi sohbetlerine katıldı. "*Birçoğu* mu?" diye tekrarladi. "Ne kadar ilginç. Başka yerlerde bu kadar az sanatçı varken, Hollanda neden bu kadar çok yetenekli kadın sanatçı yetiştirdi sizce?"

Belki de bir şakaya maruz kalmıştır, diye düzeltti Juno. Ama kibar ve nazik kalmalıydı. Bir düşes böyle sorular sorulduğunda bile her zaman nazik ve kibardı.

"Laleler yüzünden tabii ki," dedi. "Laleler mi?"

Yeni arkadaşları, bir sonraki bilgelik incisini umutsuzca bekliyormuş gibi ona baktılar. Yine de onlara başka bir saçmalık daha anlatamadan, dikkatleri arkasındaki birine kaydı.

Leo'nun varlığını daha onun "Evet, laleler" dediğini duymadan yanında hissetti. Hollandalı çocuklar lalelerin arasında oynarken, güzellik hem kızlarda hem de erkeklerde sanatsal duygular uyandırır." Durakladı. "Bilimsel bir gerçek."

Onlar bu doğa harikası karşısında haykırırken, adam parmaklarını kızın dirseğine doladı ve onu nazikçe uzaklaştırdı.

"Laleler mi?" dedi, tek kaşını kaldırarak.

Güldü, sonra aceleyle ağzını kapattı. Kibar hanımlar gülmez. "Ağzımdan çıkan ilk şey buydu. Sorusuna kabalık etmeden nasıl cevap vereceğimi bilemedim." Onunla yüzleşti. "Kibar ve nazik olmak ve bir hanımefendi gibi davranmak için çok çabalıyorum-"

Leo'nun ne istediğini ya da herhangi bir şeyin değişip değişmediğini bilmediği için "düşes" demeye cesaret edemeyerek durdu.

"Düzgün bir hanımefendi," diye zayıfça bitirdi. Derin ve sakin bir nefes aldı.

Eli kolundan aşağı kayarak onunkine dolandı. İki kat eldivenin arasından bile onun sıcaklığını, gücünü hissedebiliyordu. Leo'nun özünü.

Onu gece kıyafetleri içinde görmek de baş döndürücü bir zevkti. Ceketi siyah, kravatı beyazdı ama yeleği eflatun ipektendi ve üzerine altın yapraklı parşömenler içinde tombul karanfiller, güller ve laleler işlenmişti.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Siz de öyle. Ve çok tuhaf ama kimse beni küçümsemedi. Londra'da bir sanatçı olarak kariyerim geri dönülmez bir şekilde mahvolmuş olsa da."

"Kariyerinizi kaybettiğiniz için çok üzgünüm. Ama belki de düşes olmak katlanılabilir bir alternatif olabilir?"

Kalbi durdu. "O konuşmakta özgürsünüz?"

"Evet. Bayan Macey beni serbest bırakma nezaketini gösterdi. Daha önce aniden ayrıldığım için beni bağışlayın. Önce onunla konuşmak daha doğru olur diye düşündüm." Öfkeyle ofladı. "Tüm bu kadınlarla hokkabazlık yapmak oldukça zor."

Çenesi geri çekildi. "*Bütün* bu kadınlar mı?"

"Şey, sadece iki tane. Ama bu daha önce hiç uğraşmadığım kadar çok karışıklık demek. Söylediğim için üzgünüm ama ben bir çapkın değilim."

"Bunu duyduğuma hiç üzülmедim."

Parmaklarını birbirine doladı. "Sorumdan çok düzgün bir şekilde kaçtınız. Ama ne bayıldın ne de kaçtın, bunu cesaret verici bir işaret olarak kabul ediyorum. Juno, biz-" Kısa kesti. "Yalnız değiliz. Dışarı çıkalım."

"Karanlıkta yalnız kalmak için mi?" Kadın onun elini sıktı. "Şimdiden bir çapkın gibi davranmaya başladın."



Dürüst olmak gerekirse, LEO kendini bir LIBERTINE gibi hissediyordu. Juno o elbisenin içinde büyüleyici görünüyordu. Balkonda yanan bir meşalenin ışığı lal taşı kolyesini parlatıyor ve onu ışıltısıyla yıkıyordu.

Yine de yüz ifadesi hüznüydü. "Sırf beni mahvolmaktan kurtarasın diye seninle evlenmeyeceğim," dedi. "İtibarımı kurtarmak için sana ihtiyacım yok."

"İtibarın umurumda değil." Ellerini onun beline doladı. "Beni de yanında İtalya'ya götür. Fırçalarını yıkayacağım, seni öpücüklerle boğacağım, atölyenin zeminini süpüreceğim ve dertlerini silip süpüreceğim. Şövalelerini kırlarda taşıyacağım ve sırf resim yapabileceğin hikâyeler bulmak için kitaplar okuyacağım ve seninle öyle bir sevişeceğim ki benim rüyalarım seninle olduğu kadar senin rüyaların da benimle dolu olacak."

Elleri adamın göğsüne indi. "Ama sevdiğin her şey burada, Londra'da. Hayatın burada. Senden bundan vazgeçmeni isteyemem."

"Sen benim hayatımsın. On yıldan fazla oldu, Juno, ve hala bitmedi. Asla da . Aramızdaki bu duygular devam edecek. Seninle de aynı olduğuna inanmalıyım. Bana gönderdiğin o çizimler." Onun belini sıktı. "Görünüşe göre oldukça güzel bir çift kalçam var."

"Oh, gerçekten öyle."

İçinden yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Nereye gidersen git, ben de geleceğim. Eğer beni istemiyorsan, sen aklını başına toplayıp hayatlarımızın bir olması gerektiğini anlayana kadar yağmur çamur demeden sokakta bekleyeceğim. Nereye gidersen git ya da ne yaparsan yap, senden bir daha ayrılmayacağım. Sadece buna alışman gerekecek."

Parmaklarını onun yanağında gezdirdi. Adam onları yakaladı ve dudaklarına götürdü.

"Affet beni," diye fısıldadı. "Seni tekrar sevmekten o kadar korktum ki aramıza mesafe koymaya karar verdim ve tek yaptığım ikimizi de incitmek oldu."

"Beni sevmek o kadar korkunç mu o zaman?"

"Seni sevmek bir mucize. Ama kaderimde seni ölçüsüzce sevmek var - sahip olduğum her şeyle ve tüm benliğimle. Korkarım ki sevgime ihtiyacın olmazsa çok acı çekerim."

Gülümsemesi meleklerden gelen bir lütuf gibiydi. "O zaman ikimiz için de iyi ki buna gerçekten çok ihtiyacım var. Sen mutluluk, umut ve yuva gibisin. Yıllar önce kalbime yerleştin ve yerinden . Seni düşüncelerimden çıkarmak için çektim ama sen geri gelmeye devam ettin. Ben seni terk ettikten sonra bile sen beni hiç bırakmadın."

"Çünkü yıllar önce sana kendimden bir parça, en iyi parçamı verdim. O parçamı yanında taşıdın ve ben sadece sen yanımdayken bir bütünüm. Tek istediğim..." Derin bir nefes aldı. "Senden sadece geri kalanımı da almanı istiyorum. Seni sevmekten vazgeçemem ama dük olmaktan da vazgeçemem. Sadece benimle evleneceğini söyle."



"EVET, SENİNLE " dedi usulca. "Keşke sana daha önce sahip çıksaydım. Bu kadar itibarsızlaştıktan sonra beni hâlâ isteyeceğine kendimi inandıramazdım ve beni tekrar reddetmene dayanamazdım, bu yüzden önce kendimi reddettim. Ama gerçek şu ki Leo, ben korkunç bir düşes olacağım."

"Alışılmadık bir düşes olacaksın," diye nazikçe düzeltti. "Ayrıca, İtalyanlar bunu umursamaz. Zaten İngilizlerin hepsinin deli olduğunu düşünüyorlar."

"Peki ya burada, İngiltere'de?"

Başını iki yana salladı. "Gerek yok. Benimle evlenmen senin neşeni kaçırırsa buna dayanamam. Toplumun talepleri, kısıtlamaları ve kuralları altında kaybolup gitmeni izlemeye dayanamazdım."

"Seninle olursam olmaz." Göğsünün üzerinde kıvrılan altın parşömenlerden birinin izini sürdü. "Eğer hayatıma geri dönmeseydin, sana ihtiyacım olmadığına inanmaya edebilirdim. Ama bu bir yalandı. En sevdiğim yalanımı benden çaldın ve dünyamı ayakta tutan tek şey buydu. O olmadan eskisi gibi devam edemem, bu da sensiz devam edemeyeceğim anlamına geliyor." Eteklerini savurdu. Etek ucunun etrafındaki altın örgü tarakları ışıktaki parlıyordu. "Bu yüzden bu elbise ve bu balo. Sana olan aşkımin, seninle birlikte olduğum sürece her yere seve seve gidebileceğimi ve düzgün davranabileceğimi kanıtlamak istedim. Ayrıca, ben de Londra'yı seviyorum, neden bizi oradan kovmalarına izin verelim ki? Parlamento yılın sadece yarısında oturuyor. Neden o yarım yılı Dammerton Dükü ve Düşesi olarak Londra'da geçirmeyelim?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yılın diğer yarısında da Avrupa'da Leo ve Juno olarak, bir çift eksantrik İngiliz sanatçı olarak. Buradaki insanların yarısının bizim zaten evli olduğumuzu düşündüğünün farkında mısınız?"

"Özel bir lisans aldığınıza dair bir söylenti duydum."

"Yaptım ama bizim için değil. Ne tür bir düğün istiyorsunuz? Başka bir özel ruhsat alabilirim ya da Londra'da devasa bir düğün yapıp herkesin burnunu sürtebiliriz. Ya da doğrudan İtalya'ya gitmek isterseniz geminin kaptanı bizi evlendirebilir. Ya da daha geleneksel bir yol izleyip Gretna Green'e kaçabiliriz."

"İskoçya! İskoçya'da yılın bu zamanında ışık muhteşem olmalı. Ama kaçarak evlenmenin daha büyük bir skandal olacağına emin misiniz?"

"Umarım öyledir." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Anlamalısın ki aşkımin, İngiltere'nin iyi insanlarına karşı önemli bir görevimiz var: Onlara bir eğlence kaynağı sağlamakla yükümlüyüz, bu da onlara arada sırada neşeli bir skandal yaşatmak anlamına geliyor."

Kollarını onun boynuna doladı. "Bir düşes olarak ilk resmi görevimin sizinle İskoçya'ya kaçmak olacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Kesinlikle. Böyle skandal davranışlarla, gece bitmeden herkesin favori düşesi olacaksınız."

Başını eğdi, dudakları buluştu ama boğuk kahkahalar ve müziğin hafif tınıları onları ayrılmaya zorladı.

Başını eğdi. "Bu bir vals mi? Daha önce hiç dans etmediğimizi biliyorsun."

"O zaman bunu hemen düzeltmeliyiz. Tüm sosyetenin önünde vals yapacağız ve nereye bakacaklarını bilemeyecekler." Onu içeri götürmek için elinden tuttu. "Onlara konuşacak bir şeyler verelim."

EPİLOG



Naip Dük Bunca Yıl Sonra Hâlâ Bir Skandal

The Times

17 Mayıs 1976

LONDON-On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir resim çerçevesine gizlenmiş çıplak bir adam ^{çiziminin}, İngiltere'nin Regency döneminde unvanını miras alan altıncı Dammerton Dükü Leopold Halton'a ait olduğu düşünülüyor.

Çizim seti, bir denizkızı ile kazazede bir denizciyi tasvir eden bir tablonun restorasyonu sırasında bulunmuştur. Tavan arasında saklı bulunan tablo, dükün ikinci eşi Dammerton Düşesi Juno tarafından yapılmıştır.

Çizimler, uzun yıllardır Juno'nun denizkızı resmini aradığını söyleyen sanat tarihçisi Dr. Elizabeth Cranston tarafından bulundu.

Dr. Cranston, "Dük, günlüklerinde denizkızından bahsediyor, ancak hiçbir zaman bulunamamıştı," dedi. "Bir kadın sanatçı tarafından kadın arzusunun utanmazca tasviri göz önüne alındığında, torunları muhtemelen daha kısıtlayıcı Viktorya döneminde onu sakladılar."

Düşes Juno Bell, evlenmeden önce Londra'da çalışan bir sanatçıydı. Dr. Cranston, o dönemde kadınlar için yasak olan nü resimler yaptığı ortaya çıktığında sanat dünyasında bir skandala yol açtığını söyledi.

Renkli giysileri ve dekoratif sanatlara verdiği cömert destekle tanınan Leopold Halton, aynı zamanda etkileyici bir skandallar listesi de hazırladı. Yirmi bir yaşında düşüncesizce bir evlilik yaptı, daha sonra karısını zina nedeniyle boşadı ve bu onu o dönemde İngiltere'deki çok az boşanmış erkekten biri haline getirdi. Ayrıca toplum içinde kavgalara karışmış ve bir gün içinde biri kendi üvey kardeşiyle olmak üzere iki düello yapmıştır. Düelloların ardından, Juno Bell ile İskoçya'ya kaçmadan önce saygın nişanlısı tarafından terk edildi.

Dr. Cranston, "O gerçekten tek kişilik bir skandaldı," dedi. "Ve karısının yaptığı bu açık saçık çizimlere bakılırsa, ilerleyen yaşlarında da edepsizliğini sürdürmüş."

Evlendikten sonra çift zamanlarını Avrupa ve Londra arasında paylaştırdı. Düşes evlendikten sonra da resim yapmaya ve sergiler açmaya devam etti ve yeni konumunu genç kadınlara akıl hocalığı yapmak için kullandı. En çok, onuncu evlilik yıldönümlerinde kocasına hediye ettiği *Hades ve Persephone ieklerle Düello* adlı tablosuyla tanınır. Tablodaki iki iblisin iki çocuğunu temsil ettiği söylenir. Resim, Londra'daki Tate Galerisi'ndeki koleksiyonun bir parçasını oluşturmaktadır.



ARAŞTIRMA NOTU

Bu romanda adı geçen profesyonel kadın sanatçılar aşağıdaki tarihi figürlerdir:

Élisabeth Louise Vigée LeBrun (d. Paris; 1755-1842). İlk gençlik yıllarında profesyonel olarak portre çizmeye başladı ve daha sonra Marie-Antoinette ve ailesinin otuzdan fazla portresini yaptı. Seksenli yaşlarında yayımladığı anılarında Londra'daki yaşamına dair izlenimlerini aktarır.

Maria Anna Angelika Kauffman, İngiltere'de Angelica Kauffman olarak bilinir (İsviçre doğumlu; 1741-1807). 1768'de Londra'daki Kraliyet Sanat Akademisi'nin kurucu üyelerinden biriydi.

Mary Linwood (Birmingham doğumlu; 1755-1845). Eski usta tablolarının işlemeli kopyaları da dahil olmak üzere nakışlarıyla ünlüydü. Çalışmalarının hayranları arasında Büyük Katerina ve Avrupa'daki diğer kraliyet mensupları da vardı.

Margaret Sarah Geddes Carpenter (Salisbury doğumlu; 1793-1872). Ünlü bir portre ressamıydı ve ilk kez 1814 yılında Kraliyet Akademisi'nde bir portresi sergilendi.

Mary Byrne Green (İngiltere doğumlu; 1766-1845). Kraliyet Akademisi'nde sergi açtı ve Clarence Düşesi'nin bir minyatürünü yaptı.

Judith Jans Leyster (Hollanda Cumhuriyeti doğumlu; 1609-1660). Leyster'den bahsederken bazı özgürlükler kullandım. Yaşadığı dönemde iyi tanınıyordu, ancak ölümünden sonra eserleri kocasına atfedildi. Eserler 19. yüzyılın sonlarına kadar ona ait olarak kabul edilmemiştir.

Juno da kedilerine **Angelica Kauffman** ve **Artemisia Gentileschi**'nin (Roma doğumlu; 1593-1656) isimlerini verdi.



YAZARDAN:

Longhope Manastırı dünyasını ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Juno'nun arkadaşları Arabella ve Cassandra'nın önceki hikâyelerinde bu dünyayı yeniden ziyaret edebilirsiniz.

[Tehlikeli Bir Kadın](#)"da, gururlu yaris Arabella Larkein tatsız bir evlilikten kaçınmak için giriştiği umutsuz bir çaba

çocukluk düşmanı Hardbury Markisi Guy Roth ile.

Kötü Bir Koca'da Bayan Cassandra DeWitt, daha önce sadece bir kez, o da iki yıl önceki düğün günlerinde tanıştığı kaba ve kötü davranışlı kocası Joshua ile yüz yüze gelir.

Yayın tarihleri, gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında haberler için miavincy.com/news adresinden kaydolun veya miavincy.com adresini ziyaret edin.

TEŞEKKÜRLER

May Peterson, Melinda Utendorf ve DP Plus'tan Deb ve Debbie'ye, bu kitaba büyük fayda sağlayan değerli geri bildirimleri ve editörlük becerileri için teşekkür ederim.

LONGHOPE ABBEY SERİSİ

Ana Seri

[Tehlikeli Kadın Kötü Bir](#)

[Koca Skandal Bir Dük](#)

Prequel

[Çirkin Bir Earl](#)

Sıradaki

Günahkâr Bir İskoç



Bu serideki her kitap bağımsız olarak okunabilir ve kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir. Karakterler aynı dünyada hareket ettiklerinden, birbirlerinin hikayelerinde görünürler, ancak herhangi bir kapsayıcı olay örgüsü yoktur.



Yayın tarihleri, gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında haberler için [miavincy .com/news](https://miavincy.com/news) adresinden kaydolun veya [miavincy com](https://miavincy.com) adresini ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

Mia V ince yıllarca dünyayı dolaştı, bazen sırt çantasıyla gezdi, bazen de gazeteci, iletişim uzmanı ve redaktör olarak çalıştı. Sırt çantasında zaman yırtık pırtık bir ya da üç kitap taşırdı, ta ki e-okuyucunun ortaya çıkışı binlerce kitabı aynı anda taşıyabileceği anlamına gelene kadar.

Mia sonunda Avustralya'nın Victoria eyaletinde bir taşra kasabasına yerleşti ve kırsalda bisiklet sürüp duvarlara mırıldanarak tarihi romanlar yazmaya başladı.

Daha fazlası için [miavincy .com](http://miavincy.com) adresini ziyaret edin.



İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
Ayrıca Mia Vincy .	
tarafındanContents	
Epigraf	
Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Sonsöz Araştırma](#)

[Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Longhope Manastırı serisi](#)

[Yazar Hakkında](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

